anlaşma

Jodi Picoult

A P R I L

Yayın No: 096

1. Baskı: Kasım, 2012

ISBN: 978-975-6006-99-3

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Cihat TAŞÇIOĞLU

Son Okuma ve Dizgi
Meriç KÖSTEM

Kapak Tasarım
Kutan URAL

Baskı
Ayrıntı Basımevi

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

The Pact © 2009 Jodi Picoult

Bu kitabın yayın hakları AKCALI Telif Hakları aracılığı ile alınmıştır.

Her türlü yayım hakkı A.P.R.I.L Yayıncılık'a aittir. Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb.ler yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

Uzay Tuvaleti'nin ederini,

Tetris'in nasıl yazıldığını

ve

bilgisayarımın derinliklerinde

kazara kaybolan bir bölümün nereden bulunacağını bilen

ERKEK KARDEŞİM JON'A.

Olağanüstü bir insan olduğunu da biliyorsundur umarım.

TEŞEKKÜRLER...

Bu kitabın araştırma aşamasında konuştuğum herkes kitabı bir parça değiştirdi. Öyle ki, sonunda, başta planladığımdan tamamen farklı ve çok daha iyi bir iş çıktı ortaya. Bu yüzden, kişisel deneyimlerini ve kurgusal yardımlarını benden esirgemeyen bu kişilere teşekkür etmek istiyorum: Dr. Robert Racusin, Dr. Tia Horner, Dr. James Umlas; Paula Spaulding, Candace Workman, Eyalet Devriyesi Bill McGee, Alexis Aldahondo, Kirsty DePree, Julie Knowles, Cyrena Koury ve arkadaşları; Grafton Vilayeti Cezaevi Müdürü Sidney Bird; New Hampshire Eyaleti Hanover Emniyet Müdürlüğü'nden Komiser Yardımcısı Dedektif Frank Moran, Devriye Çavuşu Mike Evans ve Polis Şefi Nick Giaccone. İlk eleştirmenlerime bir kez daha teşekkürler: Jane Picoult ve Laura Gross; ve Morrow'daki avanesi ile birlikte yayıncılık sektörüne güvenimi tekrar kazanmamı sağlayan Beccy Goodhart. Son olarak, geç saatlere kadar, stres altında, üstelik karşılık beklemeksizin çalışan Rüya Takımı avukatlarıma teşekkürler: Andrea Greene, Allegra Lubrano, Chris Keating ve Kiki Keating.

1

Komşunun Oğlu

Hangi aşk ilk görüşte aşk değildir ki?

CHRISTOPHER MARLOWE

Hero ile Leandros

Kucaklaşalım ve şu andan itibaren ebedi bir ıstıraba ant içelim.

THOMAS OTWAY

Öksüz Çocuk

Kasım, 2001

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Kıza sarıldı. Kollarını onun bedenine dolayan kızın hayatının her evresini gözünün önüne getirebiliyordu: beş yaşında daha sarışınken, on bir yaşında hızla boy atarken, on üç yaşında daha erkeksi hal alan elleriyle. Mehtap çekik gözlerinde yansıyarak yuvarlanıyordu gökyüzünde.

Kız onun teninin kokusunu içine çekti ve "Seni seviyorum," dedi.

Genç adam onu o kadar usulca öptü ki kız bunu hayal ettiğini sandı; gözlerine bakmak için biraz geri çekildi.

Ve silah patladı.

Rezervasyon yaptırmasalar da Çin restoranının arka köşesindeki masa yıllardır Cuma akşamları Harte ve Gold ailelerine aitti. Zamanında oraya çocuklarla gelir, o köşeyi bebek iskemleleriyle, çocuk bezi torbalarıyla doldurur ve garsonların trafiğini aksatırlardı. Artık sadece dördü vardı ve saat altı sularında birer birer gelip mıknatıslanmış gibi bir araya toplanıyorlardı.

O akşam ilk gelen James Harte oldu. Girdiği ameliyat beklenmedik şekilde erken bitmişti. Önündeki çubukları alıp bir cerrahi gereci tutar gibi parmaklarının arasına yerleştirdi.

"Merhaba," dedi Melanie Gold, aniden karşısında belirerek. "Erken geldim galiba."

"Hayır," diye cevap verdi James. "Ötekiler geç kaldı."

"Öyle mi?" Paltosunu omuzlarından sıyırıp dertop ederek yanına koydu. "Erken geldiğimi sanıp sevinmiştim. Bir kere bile erken geldiğimi hatırlamıyorum."

James bir an düşündü ve "Aslını istersen ben de hatırlamıyorum," dedi.

Ortak tek noktaları vardı aslında: Augusta Harte. O da henüz gelmemişti. James ile Melanie birbirleri hakkında doğrudan paylaşılmamış, Melanie ile kahve içerken ağızdan kaçırılmış kimi mahrem şeyleri biliyor olmanın hassas rahatsızlığıyla karşılıklı oturmak zorunda kaldı.

James çubukları parmaklarında maharetle çevirdi. "Ne dersin?" diye sordu, Melanie'ye gülümseyerek. "Sence mesleği bırakıp davulcu mu olsam?"

Melanie dikkatler üzerine odaklandığında hep olduğu gibi kızardı. Belinin etrafını çemberli bir iç etekliği gibi saran kütüphane başvuru masasının içinde yıllarca yaşadıktan sonra yanıtları bulup çıkarmak kolaylaşmıştı onun için ama soğukkanlılığı korumayı hâlâ öğrenememişti. James ona, "Adis Ababa'nın nüfusu kaç?" ya da "Fotoğraf banyosunda hangi kimyasal maddeler kullanılır?" gibi sorular yöneltmiş olsa öyle kızarmazdı, çünkü o tür sorulara vereceği yanıtlarla onu kırma tehlikesi yoktu. Ama şu davulcu sorusu... James'in duymak istediği neydi acaba?

"Bence hiç sana göre değil," dedi, uçarı görünmeye çalışarak. "Saçını uzatıp meme uçlarını deldirmen falan gerekir."

"Sormaya korkuyorum ama neden meme uçlarını deldirmekten bahsediyorsunuz?" dedi Michael Gold, masaya yaklaşırken. Eğilip karısının omzuna dokundu ki bu, onca yıllık evlilikten sonra sarılma yerine geçiyordu.

"Fazla heveslenme," dedi Melanie. "Ben değil James deldirtecek."

Michael güldü. "Uzmanlık belgeni hızla kaybetmek için yeterli sebep."

"Neden?" James kaşlarını çattı. "Geçen yaz Alaska seyahatinde tanıştığımız şu Nobel ödüllü şairi hatırlıyor musunuz? Adamın kaşında halka vardı."

"Doğru," dedi Michael. "Ama baştan aşağı küfürden oluşan şiirler yazmak için tıpta uzmanlık diplomasına ihtiyaç yok." Peçetesini sallayıp açtı ve dizlerinin üzerine koydu. "Gus nerede kaldı?"

James saatine baktı. Saati onun ayrılmaz bir parçasıydı; Gus ise saat takmazdı ve bu da James'i deli ediyordu. "Kate'i bir arkadaşına yatıya götürecekti."

"Sipariş verdiniz mi?" diye sordu Michael.

"Siparişleri Gus veriyor," dedi James. Gus genellikle en önce gelir ve hayatın diğer alanlarında olduğu gibi yemekte de her şeyin yolunda gitmesini sağlardı.

Augusta Harte, kocasının çağrısını duymuş gibi Çin restoranının kapısından içeriye telaşla daldı. "Üff, geç kaldım!" dedi paltosunun düğmelerini çözerken. "Nasıl bir gün geçirdiğime inanamazsınız." Üçü de masaya doğru eğilerek Gus'ın meşhur hikâyelerinden birini dinlemeye hazırlandı. O ise garsona el ederek ve içtenlikle gülümseyerek, "Her zamankinden," dedi.

Her zamankinden mi? Melanie, Michael ve James birbirine baktı. O kadar mıydı?

Gus profesyonel hizmet elemanıydı ama yemek servisi yapan türden değil, başkalarının adına zamanını feda etmeye dayalı bir işi vardı. Vakti kıt New Englandlılar, Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde sıraya girmek ya da bütün gün evde oturup kablolu televizyon tamircisini beklemek istemedikleri zaman Gus'ın şirketi olan Üstümüze Vazife'ye başvuruyordu.

Kıvırcık kızıl saçlarına çeki düzen vermeye çalışan Gus, lastik tokayı dişlerinin arasına kıstırarak, "Sabah Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gittim ki orası en iyi gününde bile berbattır," dedi. Saçlarını nafile bir cesaret gösterisiyle atkuyruğu yapmaya yeltendikten sonra -bu elektrik akımını yakalamaya çalışmak gibi bir şeydi- başını kaldırdı. "Tam sıra bana geldi ki... Şu ufacık pencerelerden bi-

rinin önündeydim. Görevli kalp krizi geçirdi. Yemin ederim! Düşüp oracıkta öldü."

"Korkunç..." diye fısıldadı Melanie.

"Hmm, öyle! Bu yetmezmiş gibi bizim sırayı iptal ettiler. Kuyruğa tekrar girmek zorunda kaldım."

"İşine gelmiştir; faturaya daha fazla mesai yazacaksın," dedi Michael.

"Evet ama saat ikide Exeter'de başka bir randevum vardı."

"Okulda mı?"

"Bay J. Foxhill diye birisiyle. Meğer cebi şişkin bir dokuzuncu sınıf öğrencisiymiş. Paydos sonrasında yerine cezaya kalacak birini arıyormuş."

James güldü. "Çok yaratıcı."

"Söylememe gerek yok herhalde: Müdür kabul etmedi. Dahası, konuyu öğrenene kadar çocuğun planları hakkında en ufak bir fikrim olmadığını söylememe rağmen yetişkinlerin sorumlulukları üzerine bir söylev çekip vaktimi harcadı. Sonra Kate'i futbol antrenmanından almaya giderken lastik patladı. Ben lastiği değiştirip sahaya varana kadar Kate çoktan kendisini Susan'ın evine götürecek birini bulmuştu."

"Gus!" dedi Melanie. "Memur ne oldu?"

"Lastiği kendin mi değiştirdin?" dedi James, sanki Melanie ağzını hiç açmamış gibi. "Gurur duydum seninle."

"Ben de öyle. Ama ters takmış olabilirim; bu gece senin arabanı almak istiyorum."

"Gece de çalışacak mısın?"

Gus başını salladı ve yemeklerini getiren garsona gülümsedi. "Metallica bileti almaya gitmem lazım."

"Memura ne oldu?" dedi Melanie, bu kez daha ısrarcı bir sesle.

Hepsi dönüp ona baktı.

"Aman, Mel!" dedi Gus. "Bağırmana gerek yok." Melanie kızarınca sesini yumuşattı. "Memura ne olduğunu bilmiyorum açıkçası. Adamı ambulansa koyup götürdüler." Tabağına bir kaşık *lo mein* aldı. "Bu arada, bugün Belediye Binası'nda Emily'nin tablosunu gördüm."

"Orada ne işin vardı?" diye sordu James.

Gus omuz silkerek, "Tabloya bakmaya gittim," dedi. "Resim... Altın yaldızlı çerçevesiyle, altındaki koca mavi kurdeleyle o kadar profesyoneldi ki... Çocukken Chris'le yaptığı pastel boya resimleri sakladığım için gülmüştünüz bana."

Michael gülümsedi. "Güldük, çünkü emekliliğini onlardan çıkaracağını söylüyordun."

"Görürsünüz," dedi Gus. "Henüz on yedi yaşında ve eyalet çapında ödüllü bir sanatçı. Bakarsınız yirmi bir yaşında kişisel sergisini açar... Otuzuna gelmeden de çalışmaları Modern Sanat Müzesi'nde sergilenir." James'in eline uzanıp kol saatini kendine doğru çevirdi. "Beş dakikam kaldı."

James'in kolu kucağına düştü. "Gişe akşam yedide açık oluyor mu?"

"*Sabah* yedide," dedi Gus. "Uyku tulumum arabada." Esnedi. "Galiba bir kariyer değişikliğine ihtiyacım var. Daha az stresli bir iş... Hava trafiği kontrolörlüğü ya da İsrail başbakanlığı gibi mesela." *Mu shi* tabağına uzanıp hamurları dürüm yaparak onlara uzatmaya başladı. "Bayan Greenblatt'ın kataraktları ne oldu?"

"Yok oldu," dedi James. "Büyük ihtimalle mükemmel görecek artık."

Melanie iç geçirdi. "Ben de katarakt ameliyatı olmak istiyorum. Bir sabah uyanıp etrafı görebilmek harika bir şey olsa gerek."

"Katarakt ameliyatına özeniyor olamazsın," dedi Michael.

"Neden? Lenslerimden kurtulmuş olurum. Üstelik tanıdığım iyi bir göz cerrahı var."

"James seni ameliyat edemez," dedi Gus, gülümseyerek. "Bu konuda bir mesleki etik kuralı yok muydu?"

"O kurallar sanal aileler için geçerli değil."

"Bu laf hoşuma gitti," dedi Gus. "Sanal aile. Böyle bir yasa olsa keşke... Nikâhsız evlilikler gibi. Birisiyle yeterince uzun süre içli dışlı yaşarsan akraba sayılırsın." Son lokmayı ağzına atıp ayağa kalktı. "Dört dörtlük ve dinlendirici bir yemekti."

Melanie, "Dur," diyerek garsona döndü ve şans kurabiyesi istedi. Adam gelince Gus'ın ceplerini kurabiye doldurdu. "Gişenin önünde beklerken yiyecek bir şey bulamazsın."

Michael bir kurabiye seçip, kırdı. "Sevgi, hafife alınacak bir armağan değildir," diye okudu yüksek sesle.

James kendi kurabiyesine göz attı. "İnsan kendini hissettiği yaştadır. Şu anda bana fazla şey ifade etmiyor."

Herkes Melanie'ye baktı ama o, incecik kâğıt parçasını okuyup cebine atmakla yetindi. Yüksek sesle okunduğunda şansın kaybolacağına inanıyordu.

Gus tabakta kalan kurabiyelerden birini alıp kırdı ve "Şuna bakın," dedi gülerek, "Benimki boş çıktı."

"Yazı yok mu?" diye sordu Michael. "Bunun bedeli bedava yemektir."

"Yerlere bak, Gus. Belki düşürmüşsündür. Şans kurabiyesinden şans çıkmadığı nerede görülmüş?"

Şans ne yerdeydi, ne tabakların altında, ne de paltosunun kıvrımlarının arasında. Gus hayıflanarak başını salladı ve çay fincanını kaldırdı. "Geleceğime!" Telaşla çıkıp gitti.

New Hampshire eyaletinin Bainbridge kasabası, nüfusunun çoğunluğu Dartmouth Üniversitesi öğretim görevlilerinden ve yerel hastanenin doktorlarından oluşan bir banliyö yerleşimiydi. Üniversiteye mülklerin değerini artıracak kadar yakın ama 'taşra' kabul

edilecek kadar uzaktı. Yetmişli yılların sonunda, ayakta kalmaya direnen eski mandıraların arasına parsellere ayrılmış ikişer hektarlık arsalara yayılan dar yollar serpiştirilmişti. Harte ve Gold ailelerinin oturduğu Wood Hollow Caddesi o yollardan biriydi.

İki arsa, ortak hipotenüste buluşmuş iki üçgenden oluşan bir kare biçimindeydi. Harteların arsası yol tarafında darken içeride genişliyor, Goldlarınki ise tam tersine, içeriye gidildikçe daralıyordu. Aralarında yarım hektarlık bir alan bile olmayan iki evin ortasında görüşü tam olarak engellemeyen ufak bir koruluk vardı.

Michael ile Melanie, Wood Hollow Caddesi'ne sapan James'in kullandığı gri Volvo'nun peşi sıra ayrı arabalarda gidiyordu. Yaklaşık bir kilometre kadar yokuş yukarı ilerledikten sonra, üstünde 34 yazan granit sütuna gelince James sola döndü. Michael ise hemen yandaki yola girip kamyonetinin kontağını kapattı. Arabanın içinden yere sızan küçük ışık karesine ayak basar basmaz üstüne atlayan Grady ile Beau'ya hiç ses etmedi. Melanie'nin arabasından inmesini beklerken İrlanda seterleri onun etrafında döne döne dans ediyordu.

"Emily daha gelmemiş galiba," dedi Michael.

Melanie arabasından çıktı ve kapıyı kapattı. "Saat sekiz. Daha yeni gitmiştir."

Michael yan kapıdan Melanie'nin peşi sıra mutfağa girdi. Melanie küçük bir kitap kümesini masanın üstüne bıraktı. "Bu gece kim nöbette?"

Michael kollarını başının üzerine kaldırıp gerindi. "Bilmiyorum. Ben değilim. Galiba Weston Hayvan Hastanesi'nden Richards." Kapıya gidip seterlere seslendi ama köpekler ona bakmakla yetinerek rüzgârda uçuşan yaprakları kovalamaya devam etti.

"Rezalet!" dedi Melanie. "Kendi köpeklerine söz geçiremeyen bir veteriner."

Michael kenara çekilerek ıslık çalmak için kapıya çıkan Melanie'ye yol verdi. Köpekler paldır küldür yanından geçerken gecenin taze kokusunu içeri taşıdı. "Emily'nin köpekleri onlar," dedi Michael.

Sabah saat üçte telefon çalınca James hemen uyandı. Bayan Greenblatt'ın başına ne geldiğini tahmin etmeye çalıştı, çünkü tek acil durum vakası o olabilirdi. Yatakta karısının olması gereken yerin üzerinden uzanıp el yordamıyla telefonu buldu. "Evet?"

"Bay Harte ile mi görüşüyorum?"

"Doktor Harte," diye düzeltti James.

"Ben Bainbridge karakolundan Memur Stanley, Doktor Harte. Oğlunuz yaralandı ve Bainbridge Memorial Hastanesi'ne kaldırıldı."

James cümlelerin boğazında birbirine düğümlendiğini hissetti. "Oğlum... Trafik kazası mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, efendim."

James'in kalbi sıkıştı. "Teşekkür ederim," dedi telefonu kapatırken. Kendisine o denli korkunç bir haberi veren kişiye neden teşekkür ettiğini düşünüyordu. Ahizeyi yerine bıraktığı anda aklına binlerce soru geldi. Christopher neresinden yaralanmıştı? Durumu ağır mıydı? Yoksa hafif yaralı mıydı? Emily hâlâ yanında mıydı? Ne olmuştu?

Kirli sepetine attığı giysileri üstüne geçirip bir dakikada aşağıya indi. Hastaneye ulaşması on yedi dakika sürecekti, bunu biliyordu. Cep telefonununda Gus'ın numarasını çevirmeye başladığında Wood Hollow Caddesi'ne çıkmıştı bile.

"Ne dediler?" diye sordu Melanie onuncu kez. "Tam olarak ne dediler?"

Michael kot pantolonunun fermuarını çekip spor ayakkabılarını giydi. Ayaklarında çorap olmadığını farkettiğinde çok geçti. 'Çorapların canı cehenneme!'

"Michael!"

Başını kaldırdı. "Emily yaralanmış ve hastaneye kaldırılmış."

Ellerinin fena halde titremesine rağmen üzerine düşenleri yerine getirebilmesine şaşıyordu: Mel'i kapıya yöneltmiş, arabanın anahtarlarını bulmuş, Bainbridge Memorial Hastanesi'ne giden en kestirme yolu kafasında çizmişti.

Gece yarısı bir telefon gelse ve insanın dilinin tutulmasına neden olacak inanılması güç bir haber alsa ne olacağını daha önce varsayımsal olarak düşünmüştü. İçten içe öyle bir durumda hiç faydası olmayacağına karar vermişti. Ama şimdi arabasını dikkatle geri geri sürebiliyor, kendine hâkim olabiliyordu. İçinde yükselen paniğin tek göstergesi, yanağındaki ufak seğirmeydi.

"James ameliyatlarını orada yapıyor," Bunu sürekli söylüyordu Melanie. "Kiminle görüşmemiz, ne yapmamız gerektiğini o bilir."

"Tatlım..." dedi Michael, karanlıkta karısının elini yakalayarak. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz." Yine de Harteların evinin önünden geçerken binanın sükûnetini, pencerelerdeki dingin karanlığı farketmeden yapamadı, o normallikten ötürü içine bir kıskançlık hançerinin saplanmasını engelleyemedi. *'Neden biz?'* diye düşündü. Bunu düşündüğü sırada Wood Hollow Caddesi'nin ucundan kasaba merkezine dönmekte olan bir başka arabanın fren lambaları görülüyordu. Ama Michael'ın bunu ayırd edecek hali yoktu.

Gus kaldırımın üstünde, yemyeşil saçları başının tepesinde dikilmiş bir yeniyetmeler üçlüsüyle halka açık ortamda sekse maksimum oranda yaklaşan bir çiftin arasında uzanmıştı.

'Chris saçına böyle bir şey yapsa...' diye düşündü. *'Ona... Ne yapardık acaba?'*

O tür bir sorun yaşamamışlardı hiç, çünkü Chris'in saçları kendini bildi bileli asker tıraşından biraz uzun olmuştu. Yanındaki Romeo ile Juliet'e gelince... O konu da sorun değildi. Emily ile Chris biraz palazlanır palazlanmaz, herkesin onları teşvik ettiği gibi çıkmaya başlamıştı.

Dört buçuk saat sonra müşterisinin oğluna Metallica konserinin en iyi koltuklarını satın almış olacak, sonra da eve gidip uyuyacaktı.

Eve döndüğünde James avdan (her neyin av mevsimiyse o şeyi öldürmekten) dönmüş, Kate futbol antrenmanına gitmeye hazırlanıyor ve Chris yataktan yeni kalkıyor olacaktı. Sonra Gus başka bir programı olmadığı ya da akraba baskınına uğramadığı her iki Cumartesi gününün birinde yaptığı şeyi yapacaktı: Melanie'ye gidecek veya Melanie'yi çağıracak ve işlerden ve buluğ çağındaki çocuklardan ve kocalardan söz edeceklerdi. Birkaç yakın arkadaşı vardı ama şerefine evi temizlemek ya da makyaj yapmak zorunda olmadığı, ters tepkiler almaktan ya da kendini aptal durumuna düşürmekten korkmadan aklına geleni söyleyebildiği tek kişi Melanie idi.

"Han'fendi," dedi yeşil saçlı çocuklardan biri. "Sigara durumun ne?"

Kelimeler çocuğun ağzından birleşik çıkmış -*sig'ranva'mı*- ve sorunun küstahlığı Gus'ı afallatmıştı. '*Hayır, sigaram yok ve sizin de olmamalı,*' demek istedi. Sonra çocuğun elindeki sigarayı -ya da sigara olduğunu umduğu şeyi- yüzüne doğru sallamakta olduğunu farketti. "İstemem," dedi, başını iki yana sallayarak.

Öyle ergenlerin var olduğuna -özellikle de insan Chris gibi bir oğula sahipse- inanmak güçtü. Apayrı bir cinsti sanki Chris. Belki o çocuklar da şu garip saçlı, deri yelekli olanlar da yalnız mesai saatleri dışında o hale geliyor, gün içinde ebeveynleriyle beraber oldukları vakitlerde temiz pak ve edepli gençlere dönüşüyorlardı. 'Çok saçma!' diye düşündü. Chris'in ikinci benliği olduğunu düşünmek mümkün değildi. Dünyaya getirdiğiniz birinin öyle bir dolap çevirdiğini kesinlikle anlardınız.

Kalçasında bir titreşim hissedince şehvetli çiftin kendisine fazlaca sokulduğunu sanarak oturuşunu değiştirdi. Ama titreşim kesilmedi. Kaynağını bulmak için elini atınca, Üstümüze Vazife'yi kurduğundan beri çantasından ayırmadığı cep telefonunu hatırladı. O şeyi alması için James ısrar etmişti. Acilen hastaneye gitmesi gerekse ya da çocuklardan birinin ona ihtiyacı olsa...

Tıpkı önleyici ilaçların çoğunda olduğu gibi, cep telefonunu almış olmak bile acil durumları savuşturmaya yaramıştı sanki onca zamandır. Bir yıldan beri neredeyse sadece pili bitmeye yaklaştı-

ğında ses çıkmıştı cihazdan. Çantasını eşeleyerek telefonu buldu ve yeşil düğmeye bastı. Arayan kişi kapatmıştı ama ekranda James'in numarası vardı. Gecenin o saatinde... James neden uyanıktı acaba?

Şarjın yine bitmek üzere olduğunu gösteren minik ışığı görünce uyku tulumundan sıyrılıp caddenin karşısına geçti ve en yakındaki telefon kulübesini buldu. James telefonunu açınca arabanın lastiklerinin yolda yarattığı uğultu geldi kulağına.

"Gus!" dedi James, sesi çatlayarak. "Hemen gelmen gerekiyor."

Gus bir dakika sonra uyku tulumunu kaldırımda bırakmış, caddede koşuyordu.

Işıkları gözünden çekmemekte inat ediyorlardı. Tepesinden sarkan, parlak gümüş tabaklara benzeyen şeyler onu ürkütüyordu. En az üç kişinin kendisine dokunduğunu hissediyordu; onu elliyor, birilerine bağırarak talimat veriyor, giysilerini kesiyorlardı. Kollarını, bacaklarını hareket ettiremiyordu. Kıpırdamaya çalışınca kayışlarla yatağa bağlı olduğunu farketti. Başını da bir boyunluk tutuyordu.

"Tansiyon düşüyor," dedi bir kadın. "Büyük bile yedi!"

"Gözbebekleri iri ama tepkisiz. Christopher! Christopher, beni duyuyor musun?"

"Taşikardi var. İki serum iğnesi verin bana; on dört veya on altılık. D-5 normal salin. Bir litre ve sonuna kadar açın. Biraz da kan istiyorum... Tam kan sayımı yapılsın; trombosite, pıhtıya bakılsın. Yirmili tahlil, üre analizi, toksin taraması... Kan bankasına kan grubu bildirilsin."

Chris kolunun iç kısmında keskin bir acı hissetti ve koparılan yapışkan bandın sesini duydu.

"Nedir durum?" diye sordu yeni bir ses.

"İyi değil," diye yanıt verdi ilk kadın.

Chris alnının bir yerinde şiddetli batma hissi duydu. Vücudu

önce kayışlarını zorlayarak gerildi, sonra bir hemşirenin yumuşak ve ılık ellerine düştü.

"Her şey yolunda, Chris," diyerek yatıştırdı hemşire onu.

İsmini nereden biliyorlardı?

"Kafatası görünüyor. Radyolojiyi arayın. Boyun omurlarını kontrol etmek lazım."

Bir dizi telaşlı konuşma ve bağrışma daha duyuldu. Chris gözlerini sağındaki perdenin aralığına kaydırınca babasını gördü. Hastanedeydi. Babası da o hastanede çalışıyordu. Ama beyaz gömleğini giymemişti; üstünde gündelik giysileri vardı. Gömleğini düzgün ilikleyememişti. Emily'nin ebeveyniyle birlikte oracıkta dikiliyor, içeriye girmesine izin vermeyen hemşire barikatını aşmaya çalışıyordu.

Chris o denli ani sıçradı ki kolundaki serum söküldü. Michael Gold'un gözlerinin içine bakıp bir çığlık attı. Ama ağzından bir ünlem bile çıkmadı. İçinde dalga dalga yayılan korkudan başka şey yoktu.

"Prosedürünüzün canı cehenneme!" dedi James Harte. Bazı aletler devrildi, itişip kakışan insanların ayak sesleri duyuldu. O kargaşa, James'in lekeli perdenin arkasına süzülmesine yetecek kadar oyalamıştı hemşireleri. Oğlu kendisini yatağa sabitleyen kayışlarla ve boyunlukla savaşıyordu. Yüzünde, gömleğinde, boynunda, her yerde kan vardı. "Ben doktorum!" dedi onlara doğru seğirten olan Acil Servis doktoruna. "Hastane personelindenim," diye ekledi ve uzanıp Chris'in elini sıkı sıkı tuttu. "Ne oldu?"

"Ambulans bir kızla beraber getirdi hastayı," diye açıkladı doktor sakin bir sesle. "Anladığımız kadarıyla bir baş yaralanması. Kafatasında ve boyun omurlarında kırık olup olmadığını anlamak için radyolojiye göndermek üzereydik onu. Negatif çıkarsa tekrar aşağıya indirip tomografi çekeceğiz."

Chris babasının elini o kadar kuvvetli sıktı ki James nikah yüzüğünün derisine battığını hissetti. '*Bunu yapacak mecali varsa faz-*

la bir şeyi yoktur,' diye düşündü James.

"Emily..." diye fısıldadı Chris boğuk bir sesle. "Onu nereye götürdüler?"

"James?" diye seslendi çekingen bir ses.

Başını çevirince Melanie ile Michael'ın onca kandan ödleri kopmuş vaziyette perdenin yanında durduğunu gördü James. Kapıdaki ejderhaları nasıl alt ettiklerini Tanrı bilirdi.

"Chris iyi mi?"

"İyi," dedi James. Bunu onlara değil, inandırmak için kendine söylemişti. "İyi olacak."

Stajyer doktorlardan biri elindeki ahizeyi yerine bıraktı ve "Radyoloji hazır," dedi.

Acil Servis doktoru James'e başını salladı. "Siz de gidebilirsiniz. Sakinleştirmek için..."

James tekerlekli sedyenin yanından yürümeye başladı ama oğlunun elini bırakmamıştı. Acil Servis görevlileri Goldların yanından geçerken sedyeyi daha hızlı itmeye başlayınca adımlarını sıklaştırdı. Goldlara, "Emily nasıl?" diye sormayı akıl etti ama onlar yanıt veremeden koridorun köşesini dönmüştü bile.

Chris'le ilgilenen doktor geri dönüp, "Siz Bay ve Bayan Gold musunuz?" diye sordu.

İkisi de bir adım öne çıktı.

"Benimle dışarıya gelir misiniz?"

Doktor onları kahve makinelerinin arkasındaki pütürlü mavi kanepelerin ve çirkin formika sehpaların olduğu ufak girintiye götürünce Melanie birden rahatladı. Gerek sözel, gerek sözsüz ipuçlarını okumakta uzmandı. Bir muayene hücresine sürüklenmediklerine göre tehlike geçmiş olmalıydı. Emily çoktan yukarıdaki hasta odalarından birine alınmıştı ya da Chris gibi radyolojiye gönderilmişti. Belki de birazdan yanlarına getireceklerdi onu.

"Lütfen oturun," dedi doktor.

Dizlerinin pes etmesinden korkmasa ayakta durmakta kararlıydı Melanie. Michael ise donmuş halde dikiliyordu.

"Çok üzgünüm," diye söze başladı doktor.

Bunlar, Melanie'nin ifade ettikleri anlam dışında bir şeye dönüştürmeyi başaramayacağı yegâne sözcüklerdi. Oturduğu yerde öne doğru kaykılmaya başladı; bedeni o kadar kıvrılmış, başı titreyen kollarının arasına öylesine gömülmüştü ki adamın söylediklerini duymakta zorlanıyordu.

"Buraya getirildiğinde, kızınızın ölüm saati kayda geçmişti. Başında bir kurşun yarası vardı. Âni olmuş; acı çekmemiş." Duraladı. "Birinizin onu teşhis etmesi gerekecek."

Michael gözlerini nasıl kırpacağını hatırlamaya çalışıyordu. Bu normal koşullar altında istemdışı bir hareketti ama şimdi her şey -nefes almak, ayakta durmak, var olmak- tamamen iradesine bağlıydı sanki. "Anlamıyorum!" dedi kendinden çıktığına inanamayacağı kadar yüksek bir sesle. "Chris ile birlikteydi o."

"Evet," dedi doktor. "Hastaneye beraber getirildiler."

"Anlamıyorum..." diye tekrarladı Michael. Söylemek istediği başka şeydi aslında: '*Chris hayattayken o nasıl ölmüş olabilir?*'

"Kim yaptı?" dedi Melanie zorlukla. Dişlerini sorduğu sorunun etrafına başkasına kaptırmaması gereken bir kemiğe geçirir gibi kenetlemişti. "Kim vurdu onu?"

Doktor başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Bayan Gold. Olay yerine intikal eden polisler birazdan sizinle görüşmeye gelecektir." Bir kez daha duraladı. "Gidelim mi?"

Michael doktora bakakalmıştı. Bir yere gideceğini nereden çıkarmıştı adam? Sonra hatırladı: Emily. Emily'nin *cesedi*.

Doktorun peşinden tekrar Acil Servis'e girdi. Ona mı öyle geliyordu, yoksa hemşireler artık yüzüne farklı şekilde mi bakıyordu? İnleyen, hasar görmüş ama canlı insanlarla dolu odacıkların yanından geçerek, ötesinde bir ses, bir telaş, herhangi bir hareket olmayan

bir perdenin önünde durdular. Doktor, Michael'ın başını hafifçe sallamasını bekledikten sonra perdeyi çekti.

Emily masada sırtüstü yatıyordu. Michael bir adım atıp elini kızının saçlarına koydu. Alnı pürüzsüz ve hâlâ ılıktı. Doktor yanılıyordu: Ölmemişti. Mesele bundan ibaretti. Ölmüş olamazdı zaten. Elini çekerken Emily'nin başı ona doğru döndü ve sağ kulağının üzerindeki madeni para büyüklüğünde ve kenarları yırtık deliği o zaman gördü. Kurumuş kanla matlaşmıştı ama artık kanamıyordu.

"Bay Gold..." dedi doktor.

Michael başını salladı ve odadan dışarıya fırlayarak koşmaya başladı. Bir sedyede kalbini tutarak oturan adamın yanından geçti. O adam Emily'nin dört katı kadar yaşamıştı. Elinde bir bardak kahve olan stajyer doktorun yanından geçti. Nefes nefese ona uzanan Gus Harte'ın yanından geçti. Hızlandıkça hızlandı. Köşeyi döner dönmez de dizüstü çöküp öğürmeye başladı.

Gus, Bainbridge Hastanesi'ne kadar koşmuş, attığı her adımda biraz daha ağırlaşan ve hantallaşan umudunu göğsünde canlı tutmaya çalışmıştı. Ama James Acil Servis'in bekleme salonunda değildi ve triyaj alanında Michael'a rastlayınca geçiştirilebilir bir yaralanmaya -kırık bir kol ya da ufak bir travma- dair tüm hayalleri yıkılmıştı.

Hemşireye, "Bir kez daha bakın," diye ısrar etti. "Christopher Harte. *Doktor* James Harte'ın oğlu."

Hemşire başını salladı. "Biraz önce buradaydı. Nereye götürdüklerini bilmiyorum." Kaşlarını anlayışla kaldırdı. "Bilen birileri olup olmadığını sorayım."

"Lütfen!" dedi Gus, becerebildiğince buyurgan bir tavırla ama hemşire arkasını döner dönmez bütün gücünü kaybetti.

Gözlerini Acil'in girişinde dansa kaldırılmayı bekleyen ama kimsenin istemediği davetliler gibi duran boş tekerlekli sandalyelerde, tavana monte edilmiş televizyonda dolaştırdı. Sonra koridorun köşesinde bir parça kırmızı kumaş gördü. Melanie ile Filene's ma-

ğazasında yüzde seksen indirimde buldukları paltoyu tanıyarak ona yöneldi.

"Mel?" diye fısıldadı. Melanie başını kaldırdı. Yüzü tıpkı Michael'ınki gibi altüst haldeydi. "Emily de mi yaralandı?"

Melanie uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden baktı. "Hayır," dedi usulca. "Emily yaralanmadı."

"Oh, şükürler olsun..."

"Emily..." diye mırıldanarak Gus'ın sözünü kesti Melanie, "Emily öldü."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Gus üçüncü kez. Christopher'a ayrılmış olan özel odanın küçük penceresinin önünde volta atıyordu. "Gerçekten bir şeyi yoksa neden hâlâ getirmediler?"

James odadaki tek koltuğa oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Tomografileri kendisi incelemişti. Hayatında hiçbir tomografiye intrakraniyal yaralanma ya da epidural kanama görmekten o kadar korkarak baktığını hatırlamıyordu. Neyse ki Chris'in beyni hasar görmemişti ve yaraları yüzeyseldi. Cerrahın dikiş atması için tekrar Acil Servis'e götürmüşlerdi onu. Gece boyu durumu izlenecek ve ertesi gün yeni tahliller yapılacaktı.

"Sana neler olduğu hakkında bir şey söyledi mi?"

James başını salladı. "Hayır. Korkmuştu Gus. Acı içindeydi. Onu zorlayacak halim yoktu." Ayağa kalktı ve kapının pervazına yaslandı. "Emily'yi nereye götürdüklerini sordu."

Gus yavaşça döndü ona. "Söylemedin, değil mi?"

"Hayır." James zorlukla yutkundu. "O sırada aklıma bile gelmedi. Olay sırasında beraber oldukları yani."

Gus gidip James'e sarıldı. Öyle bir zamanda bile temas geriyordu James'i; toplum içinde rahat rahat kucaklaşabilecek şekilde yetiştirilmemişti ve bu kuralı ölümle burun buruna gelmek de değiştirmiyordu.

"Düşünmek bile kötü," diye mırıldandı Gus yanağını onun sırtına dayayarak. "Melanie'yi gördüm az önce. Onun yerinde ben olabilirdim. Sürekli bunu düşünüp duruyorum."

James karısının kollarından sıyrılıp sıcak radyatöre sokuldu. "Neden tehlikeli semtlerde dolaşıyorlarmış ki?"

"Hangi semt?" dedi Gus, bu yeni ayrıntının üzerine atlayarak. "Ambulans nereden gelmiş?"

James ona döndü. "Bilmiyorum. Tahmin yürüttüm sadece."

Gus ansızın kendine bir amaç edinmişti. "Burada bekleyeceğime Acil'e ineyim," dedi. "Bu tür bilgileri kayda geçirmiş olmaları lazım." Kararlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. Tam elini uzatıyordu ki kapı dışarıdan açıldı ve bir hastabakıcı, başı kalın beyaz bandajlarla sarılı olan Chris'in oturduğu tekerlekli sandalyeyi içeriye sürdü.

Perişan haldeki gencin daha o sabah kendisine başının epey üzerinden bakan gürbüz oğlu olduğuna inanmakta güçlük çekerek olduğu yere çakıldı Gus. Hemşire dinlemeye gerek duymadığı bazı şeyler açıkladı, sonra da hastabakıcıyla birlikte odayı terk etti.

Gus, soluğunun serumdan gelen tıpırtılara vokal yaptığını duyuyordu. Chris'in gözleri verilen yatıştırıcılardan ve korkudan ötürü donuk ve odaksızdı. Yatağın kenarına oturup oğluna sarıldı.

Chris ona yaslandı, önce ip gibi gözyaşlarıyla, sonra da haykırarak, engellenemez hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Şşşt!" dedi Gus. "Her şey yolunda."

Birkaç dakika sonra Chris'in hıçkırıkları yatıştı, gözleri kapandı. Yapılı bedeni kollarının arasında gevşedikten sonra bile onu tutmaya çalıştı Gus. Sonra dönüp James'e baktı. Hastane yatağının yanındaki koltukta katı ve iradeli bir nöbetçi gibi oturuyordu. Ağlamak istiyordu ama ağlamazdı. Yedi yaşından beri ağlamamıştı James.

Gus da onun yanında ağlamak istemiyordu. Aslında, James'in onun kadar üzgün olmadığını görmenin kendini duygusaldan ziyade

aptal gibi hissettirdiği için hoşlanmazdı ağlamaktan. Dudağını ısırdı ve kendini koyuverdiğinde yalnız olabilmek için odanın kapısını çekip çıktı. Koridorda avuçlarını serin briket duvarlara dayayarak bir gün öncesini düşünmeye çalıştı. Alışverişe gitmiş, alt kattaki banyoyu temizlemiş ve sütü mutfak tezgâhında bırakıp bozulmasına neden olduğu için Chris'e bağırmıştı. Daha önceki gün her şeyin bir anlamı vardı.

"Affedersiniz..."

Gus başını çevirince uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadın buldu karşısında. "Ben Bainbridge Emniyet Müdürlüğü'nden Komiser Yardımcısı Dedektif Marrone. Siz Bayan Harte mısınız?"

Gus başını salladı ve memurun elini sıktı. "Onları siz mi buldunuz?"

"Hayır. Olay yerine sonradan çağrıldım. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Gus şaşkınlıkla. "Ben de sizin benimkileri cevaplayacağınızı umuyordum."

Marrone gülümsedi ve Gus, o küçük değişikliğin kadının yüzünü öylesine güzelleştirmesine hayret etti. "Beklentiler çoğu zaman karşılıklıdır," dedi dedektif.

"Size pek yardımcı olabileceğimi zannetmiyorum. Ne sormak istiyordunuz?"

Dedektif not defteriyle kalemini çıkarttı. "Oğlunuz bu gece dışarı çıkacağını söylemiş miydi?"

"Evet."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır. Ama on yedi yaşında artık. Ayrıca küçüklüğünden beri aklıselim bir çocuktur." Hastane odasının kapısına kaydı bakışları ve "Bu geceyi saymazsak elbette," diye ekledi.

"Hmm! Emily Gold'u tanıyor muydunuz, Bayan Harte?"

Gus gözlerinin dolduğunu hissetti. Utanarak elinin tersiyle sil-

di gözyaşlarını. "Evet. Emily benim kızım gibidir... Gibiydi..."

"Oğlunuzun nesi oluyordu?"

"Kız arkadaşı." Gus'ın kafası iyice karışıyordu artık. Emily yasadışı veya tehlikeli bir şeylere mi karışmıştı? Chris o yüzden mi tekinsiz bir mahalleye gitmişti?

Bu sonuncuyu yüksek sesle söylediğini ancak Dedektif Marrone'un kaşları çatıldığında kavradı. "Tekinsiz bir mahalle mi?"

"Yani..." dedi Gus kızararak, "İşin içinde silah olduğunu duyduk da."

Dedektif not defterini kapatarak kapıya yöneldi. "Şimdi de Chris'le konuşmak istiyorum."

"Konuşamazsınız," diye diretti Gus, kadının yolunu keserek. "Uyuyor. Dinlenmeye ihtiyacı var. Ayrıca henüz Emily'den haberi yok. Bu haldeyken söyleyemedik ona. Emily'ye âşıktı."

Dedektif Marrone gözlerini ona dikti. "Olabilir. Ama onu vurmuş da olabilir."

Sonbahar Ayları, 1983

Michael, Melanie'nin ufak muzlu keki avucunun içinde tutuşuna bakarken onu yiyeceğini mi yoksa fırlatıp atacağını mı kestiremiyordu. Melanie yeni boyanmış sokak kapısını kapattı ve keki iki büyük koliden oluşan derme çatma mutfak masasına götürdü. Kurdeleyi çözdükten sonra üstünde elle çizilmiş bir at resmi olan kartı çıkardı ve yüksek sesle okudu: "Mahalleye Hoş Geldiniz. 'Hoş geldiniz' kısmını 'kişnediniz' gibi okunacak şekilde yazmışlar: Mahalleye Kişnediniz." kartı Michael'a uzattı. "Veteriner olarak ünün senden önce ulaşmış buraya."

Michael yazıya göz attı. Gülümsedi ve kekin jelatinini yırttı. "Lezzetli galiba," dedi. "Tadar mısın?"

Melanie'nin rengi attı. Öğlenden önce muzlu kekin -herhangi bir yiyeceğin- düşüncesi bile midesinin bulanmasına neden oluyordu son zamanlarda. Bu aslında biraz tuhaftı, çünkü hamileliğe dair okuduğu kitapların hepsinde -ki bolca okumuştu- dördüncü ayda mide bulantılarının geçmesi gerektiği yazıyordu. "Arayıp teşekkür edeyim," dedi kartı alarak. "Aman Tanrım!" Michael'a baktı. "Gus ve James. Hem de kek göndermişler. Sence... Şey mi bu çift?"

"Eşcinsel mi?"

"Ben 'alternatif bir yaşam tarzını benimsemiş' demeyi tercih ederdim."

"Ama demedin," diyerek sırıttı Michael. Kolilerden birini aldı ve merdiveni tırmanmaya başladı.

"Neyse işte," diye seslendi arkasından Melanie. "Tercihleri ne olursa olsun, eminim iyi insanlardır." Yine de telefonu önüne çekip numarayı çevirirken oraya taşınmakla iyi edip etmediklerini düşünmekten kendini alamıyordu.

Bainbridge'e yerleşmek istememişti; Boston'dan son derece

memnundu ki orası bile doğup büyüdüğü Ohio'ya uzak sayılırdı. Oysa bu kasaba, Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeydi ve Melanie de arkadaş edinmekte pek başarılı sayılmazdı. Michael'e gelince... Bakacağı büyükbaş hayvanları daha güneyde bulamazdı herhalde.

Üçüncü çalışta bir kadın açtı telefonu. Karşıdaki ses, "Grand Central İstasyonu," deyince Melanie telefonu kapatıverdi. Numarayı tekrar ve bu kez daha dikkatle çevirdi. Aynı ses bu defa gülerek yanıt verdi ve canlı bir tonla, "Harteların evi," dedi.

"Merhaba," diye mırıldandı Melanie. "Ben yan evden arıyorum. Melanie Gold. Hartelara kek için teşekkür etmek istemiştim."

"Ah, harika! Aldınız demek. Taşınma faslı bitti mi?"

Melanie karşısındakinin kim olduğunu ve ülkenin o taraflarında insanın bütün hayatını bir hizmetçiye ya da dadıya açık etmesinin uygun olup olmadığını çıkarmaya çalışırken bir sessizlik oldu. "James veya Gus orada mı?" diye sordu Melanie yavaşça. "Iıı, şey... Kendimi tanıtmak istiyorum da onlara."

"Ben Gus."

"Ama siz erkek değilsiniz," deyiverdi Melanie.

Gus Harte güldü. "Yani şey mi zannettiniz? Aman Tanrım! Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bildiğim kadarıyla erkek değilim. Augusta'nın Gus'ı o. Bana Augusta demekte ısrar eden tek kişi büyükannemdi. O öldüğünden beri de kimse öyle hitap etmedi zaten. Yardıma ihtiyacınız var mı orada? James dışarıda, ben de salonu dip köşe temizledim; yapacak başka şeyim kalmadı." Melanie'nin karşı koymasına fırsat vermeden, "Kapıyı açık bırakın," dedi. "Birkaç dakikaya oradayım."

Michael elinde koca bir porselen kolisiyle mutfağa geldiğinde, Melanie hâlâ ahizeye bakıyordu. Oflayıp puflayarak, "Gus Harte ile konuştun mu?" dedi. "Nasıl bir adam?"

Melanie yanıt vermek üzere ağzını açmıştı ki sokak kapısı sonuna kadar açılıp içeriye dolan rüzgârın ardından kapandı. Ortada karmakarışık saçlarıyla tezat oluşturan azizelere özgü bir gülüşe sahip fena halde hamile bir kadın duruyordu.

"Adam değil, kadın," dedi Melanie. "Ve fırtına gibi."

Bainbridge Halk Kütüphanesi'nde kütüphane görevlisi olarak işe başlamıştı Melanie.

Görüşmeye gittiği gün küçük tuğla binaya, başvuru masasının arkasındaki vitray panele, kart katalogunun üstünde düzgün desteler halinde duran sarı not kâğıtlarına, onyıllardır kullanılmaktan yumuşamış kıvrımlarıyla gülümser gibi görünen taş basamaklara âşık olmuştu. Sevimli bir kütüphaneydi ve tek eksiği Melanie idi. Kitaplar raflara gelişigüzel tıkıştırılmış, aralarında arama yapacak mesafe kalmamacasına birbirlerine yaslanmıştı. Bazı romanların sırtları çatlamıştı, içlerindeki sayfaların kenarları ufacık yazılarla doluydu.

Melanie'ye göre kütüphaneciler bir tür tanrı idi; başka kim onca soru türüyle uğraşmaya zahmet eder, uğraşmaktan da öte hepsine yanıt bulabilirdi? Bilgi güç demekti ama iyi bir kütüphaneci bu armağanı kendine saklamaz ve aramayı, bulmayı, görmeyi başkalarına da öğretirdi.

Michael'a kendisini afallattığı için âşık olmuştu. Michael o sırada Tufts Veterinerlik Fakültesi'nde öğrenciydi ve Melanie'nin oturduğu başvuru masasına aklında iki soruyla yaklaşmıştı: Diyabetik kedilerde karaciğer hasarları konulu araştırmaları nerede bulabilirdi ve Melanie onunla yemeğe çıkmak ister miydi?

İlk soruya gözleri kapalı yanıt verebilirdi Melanie ama ikincisi nutkunun tutulmasına yol açmıştı. Michael'ın vaktinden çok önce kırlaşmış, parlak, kısacık kesilmiş saçları varlıklı elitleri çağrıştırıyor, yumurtadan yeni çıkmış bir kuşu damlalıktan su içmeye ikna edebilen narin elleri, bedeninin daha önce hiç bilmediği yerlerinin farkına varmasını sağlıyordu.

Evlendikten sonra, yani Michael'ın küçük hayvanlara adadığı mesleğinin ilk yıllarında, üniversitede çalışmaya devam etmişti Melanie. Michael bir sabah uyanıp yanındaki kekeme çalıkuşunu sevmediğine karar verirse, onu hiç olmazsa aklıyla etkileyebilmek amacıyla kütüphanecilikte yükselmişti. Fakat Michael, ineklerle, koyunlarla uğraşmak, at yetiştirmek üzere eğitim görmüştü. Birkaç yıl safkan köpek yavrularını kısırlaştırdıktan, kuduz aşıları yaptıktan sonra Melanie'ye bir değişikliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Sorun, büyük şehirde çiftlik hayvanı bulunmamasındaydı.

Melanie'nin vasıflarına sahip olan birinin Bainbridge Halk Kütüphanesi'ndeki işi kapması zor değildi. Ancak Melanie, keskin zekâlı

genç insanlara, ellerindeki metinlerin üzerine soru işareti gibi eğilmiş akademisyenlere, kütüphanenin kapanış saati gelip çattığında tüm o insanları dışarıya kovalamaya alışkındı. Bainbridge Kütüphanesi'ndeyse en zor zaman masal saatiydi, çünkü annelere kahve servisi yapmak gerekiyordu. Melanie kimi zaman günlerce başvuru masasında oturuyor ve postacıdan başka bir Tanrı kulu görmüyordu.

Kendisi gibi kitap okumaktan hoşlanan -gerçekten hoşlanan- birini arıyordu. Ve onu hiç beklemediği bir yerde, Gus Harte'ın cisminde bulmuştu.

Gus her Salı ve Cuma günü hiç aksatmadan geliyordu kütüphaneye. Kemerli dar kapıdan paytak adımlarla giriyor ve birkaç gün önce ödünç aldığı kitapları geri getiriyordu. Melanie de onları açıp içlerine kartlarını yerleştiriyor ve yeniden raflara dizilmek üzere yanındaki arabaya bırakıyordu.

Gus Harte, Dostoyevski de okuyordu, Kundera da seviyordu, Pope da... George Eliot ve Thackeray da. Bazen bunların hepsini birkaç gün içinde yalayıp yutması Melanie'yi büyülüyordu. Ve biraz da dehşete düşürüyordu. Bir kütüphaneci olarak alanında uzmandı ve bu uğurda çok emek sarf etmişti. Oysa Gus Harte için bilgiyi sünger gibi içine çekmek, diğer her şeyde olduğu gibi çok doğaldı sanki.

"Bir şeyi itiraf etmeliyim," demişti Gus'a bir Salı günü. "Bu kasabada klasiklerin değerini bilen tek kişi sensin."

"Öyle," diye cevap verdi Gus ciddiyetle. "Seviyorum."

"Le Morte d'Arthur'u beğendin mi?"

Gus başını sallayarak, "Aradığımı bulamadım," demişti.

'*Aradığı da neymiş?*' diye düşünmüştü Melanie. '*Eğlence mi? Ağlayıp içini boşaltmak mı?*'

Gus bunları duymuş gibi, sıkılgan bir ifadeyle başını kaldırmıştı. "İsim."

Melanie içinde bir rahatlama hissetmişti. Demek karmaşık tarihi romanları ucuz kitaplar gibi deviren Gus'tan boşuna çekiniyordu. O romanlara bebeğine koyacak klasik bir isim bulmak için göz gezdiriyordu sadece. Bu aslında onu üzmeliydi ama öyle olmamıştı.

"Sen ne koyacaksın adını?" diye sormuştu Gus.

Melanie irkilmişti. Henüz kimse hamile olduğunu bilmiyordu. Karnı belli değildi ve hamileliği mümkün olduğunca uzun süre sır tutmak gerektiği yönünde batıl bir inanca sahipti. "Bilmiyorum," demişti yavaşça.

"Bu da benden farklı değilmiş," diyerek gülmüştü Gus.

Ortaokulda kitaplara çevre edinemeyecek kadar dalmış olan Melanie, hiç beklemediği anda bir ortaokul arkadaşı edinmişti sanki. Gus'ın taşkınlığının onun tutukluğunu gölgelemesi beklenirken birbirlerini tamamlıyorlardı. İnsanın salatasına tek başına koymak istemeyeceği zeytinyağı ve sirke gibiydiler; beraberken o kadar doğal bir ikiliydiler ki birbirleri için yaratıldıklarına inanmaktan başka şey düşünemiyordu insan.

Gus'un her sabah ilk işi ona telefon etmekti. "Hava nasıl?" diye sorardı, aynı havayı kendisi de penceresinden gördüğü halde. "Ne giyeyim?"

Melanie, kendini deri kanepede Gus'ın yanında oturmuş, onun düğün fotoğraflarına bakar ve akrabalarının motorcu kaskına benzeyen saç modellerine gülerken bulurdu. Michael'la kavga edince sırf kesinkes haklı olduğunu duymak için Gus'ı arardı.

Birbirlerinin evine kapıyı çalmadan girecek kadar samimi hale gelmişlerdi. Melanie kütüphanelerarası ödünç alma sisteminden bebek ismi kitapları istiyor ve Gus'ın posta kutusuna bırakıyordu. Gus'ın hamile kıyafetlerini giymeye başlamıştı, Gus da onun sevdiği kafeinsiz kahveyi evinde bulundururdu. Birbirlerinin cümlelerini tamamlamayı bile öğrenmişlerdi.

Michael, "Demek cerrahsın," dedi, James Harte'ın uzattığı cintoniği alırken,

James onun karşısındaki koltuğa oturdu. Mutfaktan Gus ile Melanie'nin şakımaları duyuluyordu. "Evet. Bainbridge Memorial'da ihtisasım bitmek üzere. Göz cerrahisi." İçkisinden bir yudum aldı. "Gus bana Howath'ın kliniğini devraldığını söyledi."

Michael başını salladı. "Tufts'ta hocamdı. Emekli olacağını yazınca burada yeni bir veterinere ihtiyaç olabileceğini düşündüm."

Duralayıp güldü. "Boston'un otuz kilometre yakınında tek bir Holstein bile bulamıyordum ama burada bir gün içinde altı tane gördüm."

İki adam huzursuzca gülümsedi ve bardaklarına bakmaya başladı.

Michael içeriden gelen seslere doğru salladı başını. "İyi anlaştılar. Gus o kadar sık geliyor ki bazen bize taşındığını zannediyorum."

James güldü. "Melanie gibi birine ihtiyacı vardı. Göbek çatlaklarından ve şiş bileklerden şikâyet ettiği zaman bende bulamadığı desteği karından alıyor artık."

Michael bir şey söylemedi. James hamilelik konusunda fazla meraklı olmayabilirdi ama kendisi her ayrıntının içinde olmak istiyordu. Melanie'nin kütüphanesinden blastulanın küçük bir insancığa dönüşümünü gösteren kitaplar almıştı. Doğal doğum derslerine yazılan da kendisiydi. Melanie gelişen vücudundan utandıkça onu daha da çekici buluyordu. Yanında dolanan nar gibi olgun ve sağlıklı bedene sürekli dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Ama Melanie karanlıkta giyinip soyunuyor, yatak örtülerini çenesine kadar çekiyor, sarılmalardan kaçıyordu.

Michael, evlerine gelen Gus'ı izliyordu zaman zaman; hamileliği eşinden beş ay önde ve heyula gibiydi ama yüzünü ışıl ışıl aydınlatan bir özgüven ve enerjiye sahipti. O zaman, '*Melanie de işte böyle olmalı,*' diye düşünmeden yapamıyordu.

Mutfağa baktı ve Gus'ın kendinden önde giden göbeğini gördü, "Aslında ben bu hamilelik işini seviyorum," dedi yavaşça."

James kahkahayı patlattı. "Kadın-doğum stajı da yaptım. İnan ki pis iş."

"Biliyorum," dedi Michael.

"Hmm! Biliyorsundur ama buzağı doğurtmak farklı olsa gerek. İnekler başlarına o işi açtı diye kocalarını öldüreceklerini haykırmıyordur herhalde doğum sırasında. İneğin plasentası mermi gibi fırlamıyordur."

Gus aniden yanlarında biterek, "Yine işten bahsediyorsunuz!" dedi. Elini James'in omzuna koydu ve Michael'e, "Sevgili doktor, kocamın doğumdan ödü kopuyor," dedi. "Benim bebeğimi sen doğurtmak ister misin?"

"Tabii," diyerek sırıttı Michael. "Ama ben en rahat ahırda çalışıyorum." Kocasının oturduğu koltuğun koluna ilişen Gus'ı izledi, sonra bakışlarını kaçırarak sehpadaki tabağa uzandı. "Bu ciğer ezmesi mi?"

Gus başını salladı. "Ev yapımı. James ördek avlar."

"Öyle mi?" dedi Michael. Bir kraker alıp ezmenin tadına baktı.

"Geyik de... Ayı da... Bir keresinde minik-şirin-tavşan avına bile çıktı."

İğnelemeye aldırmayan James, "Gördüğün gibi Gus avlanmaya pek düşkün değil," dedi. Başını kaldırıp Michael'a baktı. "Veteriner olduğuna göre sen de öylesindir herhalde. Ama gerçekten iyi spordur. Herkesten önce kalkarsın. Dışarıda çıt çıkmaz. Avının beyniyle hareket etmeye çalışırsın."

"Anlıyorum" dedi Michael ama anlamıyordu.

"James salaklık ediyor," dedi Gus, Melanie karlı bir öğle üzeri aradığında. "Wood Hollow Caddesi'nde yürüyüş yapmaktan vazgeçmezsem bebeği bir telefon direğinin dibinde doğuracakmışım."

"Bence hastaneye yetişecek zamanın olur."

"Gel de ona anlat!"

"Taktik değiştir öyleyse," dedi Melanie. "Bebek doğana kadar formunu ne kadar koruyabilirsen eski vücuduna o kadar çabuk kavuşacağını anlat."

"Eski vücudumu geri istediğimi kim söyledi?" dedi Gus. "Başka bir vücut seçemez miyim? Farah Fawcett mesela. Ya da Christie Brinkley." İçini çekti. "Ne kadar şanslı olduğunu bilsen..."

"Beş aylık hamile olduğum için mi?"

"Michael ile evli olduğun için."

Melanie cevap vermedi. James Harte hoşuna gidiyordu aslında; New Englandlılara özgü soğuk ifadesini, zorlamadan uzak cazibesini, hafif Boston aksanını beğeniyordu adamın. Melanie'nin sahip olduğu özelliklerin çoğuna sahipti ama olumlu birkaç farkla: Melanie tutuktu, James ağırbaşlı; Melanie çekingen ve içedönüktü, James iç gözlemci; Melanie takıntılıydı, James net.

James aynı zamanda haklıydı da. Üç gün sonra, evden sekiz yüz metre ötedeyken Gus'ın su kesesi patladı. Oradan geçen bir telefon şirketi aracı durmasa, Chris yol kenarında doğacaktı.

Rüya şöyleydi: Melanie, Michael'in sırtını görüyordu. Michael ahırda yere çömelmiş, ellerini tayını doğurmaya çalışan bir kısrağın şişkin karnında gezdiriyordu ve gümüşi saçları erken sabah güneşinde pırıltılar saçıyordu. Melanie, bacaklarından altını ıslatmış gibi sular damlayarak yüksekçe bir yerden aşağıya bakıyordu. Bağırıyordu ama ağzından ses çıkmıyordu.

Bebeğini yalnız doğuracağını işte böyle anlamıştı.

"Seni her saat başı arayacağım," diye güvence vermişti Michael. Ama Melanie onun huyunu biliyordu: Kendini gaz sancısı çeken bir ata ya da memesi iltihaplanmış bir koyuna kaptırdı mı saatten haberi olmazdı, üstelik hep kırsal alanda çalıştığından, cep telefonu sık sık kapsama alanı dışında kalıyordu.

Nisan ayı sonunda tahmini doğum tarihi gelip geçmişti. Melanie bir gece Michael'in yatağın başucunda çalan telefona yanıt verdiğini duydu. Michael bir şeyler fısıldadıktan sonra karanlığın içinde yok oldu.

Melanie bir kez daha aynı rüyayı gördü ve bu kez uyandığında yatak sırılsıklamdı.

Sancıdan iki büklüm olmuştu. Michael gittiği yerin telefon numarasını bir yerlere not etmiş olmalıydı. Arada bir durup kasılmaların geçmesini bekleyerek yatak odasında, banyoda notu aradı ama yoktu. Telefona koşup Gus'u aradı. "Şimdi!" dedi ve Gus anladı.

James hastanede ameliyatta olduğundan Gus, Chris'i de araç koltuğuna oturtup yanına almıştı. "Michael'ı bulacağız," diye söz verdi. Melanie'nin elini vites kolunun üzerine koyarak canı yanınca sıkmasını söyledi.

On beş dakika sonra arabayı Acil Servis'in girişinde park ediyordu.

"Sen burada bekle," deyip Chris'i kaptığı gibi kayan kapılardan içeri koştu Gus. "Yardım edin!" diye bağırdı servis hemşiresine. "Doğurmak üzere olan bir kadın var burada."

Hemşire önce Gus'a, sonra Chris'e baktı ve "Galiba biraz geç kalmışsınız," dedi.

"Ben değil! Arkadaşım... Arabada."

Melanie birkaç dakika içinde doğumhaneye alınmış ve temiz önlük giydirilmişti. Acıyla kıvranıyordu. Doğumhane hemşiresi Gus'a dönüp, "Baba'nın nerede olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Yolda..." diye yalan söyledi Gus. "Onun yerine ben gireceğim doğuma."

Hemşire, elini Gus'a uzatan Melanie'ye ve plastik sepetinde uyumakta olan Chris'e baktı. "Onu çocuk odasına götüreyim öyleyse. Doğumhanede bebek olmaz."

Gus, "Ben doğumhanenin bu işe yaradığını sanıyordum," diye mırıldanınca Melanie boğuk bir kahkaha patlattı.

"Bana ağrıyacağını söylememiştin!" dedi Melanie.

"Elbette söyledim."

"*Bu kadar* ağrıyacağını söylememiştin..."

Melanie'nin doktoru, Chris'i de dünyaya getirmişti. Rahim boynunu kontrol etmek için önlüğün altına uzanırken, "Dur, tahmin edeyim," dedi Gus'a, "İlkinde o kadar eğlendin ki bunu kaçırmak istemedin." Melanie'nin doğrulmasına yardım etti. "Tamamdır. Şimdi ıkınmanı istiyorum."

Böylece, en iyi arkadaşı omuzlarını tutarken tiz ve düzenli çığlıklar atarak bir kız çocuğu doğurdu Melanie. "Aman Tanrım!" dedi, gözlerinde yaşlarla. "Ah, şuna bak!"

Gus boğazı düğümlenerek, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Gördüm." Ve kendi çocuğunu bulmak için odadan çıktı.

Hemşire, Melanie'nin bacaklarının arasına buz koymayı bitirip örtüyü beline çekmişti ki Gus, kucağında Chris'le geri döndü. "Bak, yolda kiminle karşılaştım?" dedi ve Michael'in geçmesi için yana çekildi.

"Ben sana demedim mi!" diye çıkıştı Melanie ama bir yandan görmesi için bebeği Michael'e çeviriyordu.

Michael kızının incecik sarı kaşlarına dokundu. Tırnağı bile bebeğin burnundan büyüktü. "Mükemmel bir kız. Bu kız..." Başını salladı ve

karısına baktı. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bana borçlu olduğunu söyleyebilirsin mesela," diye fikir verdi Gus.

"Doğru," dedi Michael. Gülümsemesi içinden dışarı taşıyordu. "Sana ilk bebeğim dışında ne istersen veririm."

Odanın kapısı tekrar açıldı ve James Harte üstünde doktor önlüğü, elinde bir şampanya şişesiyle belirdi. "Selam!" dedi, Michael'ın elini sıkarken. "Duyduğuma göre hareketli bir sabah geçirmişsin." Dönüp Gus'a gülümsedi. "Sen de ebelik yapmışsın." Moet şişesinin tıpasını patlattı ve şampanyayı Melanie'nin battaniyesine sıçrattığı için özür dileyerek dört plastik bardağa doldurdu. "Ebeveynliğe!" dedi, kadehini kaldırırken. "Ve de... Bir dakika, isim koydunuz mu bebeğe?"

Michael karısına baktı.

"Emily," dedi Melanie.

"Emily'ye öyleyse!"

Michael da kadehini kaldırdı. "Ve de gecikmeli olarak, Chris'e!" Melanie bebeğin yarısaydam gözkapaklarına, kenarları sarkık ağzına baktı ve gönülsüzce yatağının yanındaki beşiğe bıraktı. Emily beşiğin üçte birini ancak kaplıyordu.

"Sakıncası var mı?" diye sordu Gus yumuşak bir sesle, beşiği ve kollarının arasında hafifçe horuldayan Chris'i işaret ederek.

"Yok tabii ki." Melanie oğlunu Emily'nin yanına yatıran Gus'ı keyifle izledi.

"Şuna bak," dedi Michael. "Kızım daha bir saatlik bile olmadı ama daha şimdiden oğlanın biriyle yatıyor."

Hepsi beşiğe baktı ve bebek o anda uykusunda sıçradı. Uzun parmakları kahkaha çiçekleri gibi açılıp tekrar yumruğa dönüştü.

Ve Emily Gold, tekrar uykuya daldığında Christopher Harte'ın elini sımsıkı tutuyordu.

Kasım, 2001

Anne-Marie Marrone'u pek az şey şaşırtabilirdi.

Uyuşuk bir banliyö kasabası olan Bainbridge'de, Washington Emniyet Müdürlüğü'nde geçirdiği on yıl boyunca karşılaştığı sürprizlerden fazlasını görmeyeceğini düşünmüştü ve yanılmıştı. Washington'dayken suçluları şahsen tanımazdı. Oysa aile içi şiddet suçu, Bainbridge İlkokulu'nun çok sevilen efsanevi müdürü tarafından işlendiğinde daha sinir bozucu oluyordu. Mafya bağlantılı bir uyuşturucu çetesiyle uğraşmak, evinde fesleğen ve mercanköşkün yanı sıra sevgiyle marihuana da yetiştiren ihtiyar Bayan Inglenook'la uğraşmaktan kesinlikle daha az üzücüydü. Ölümcül şekilde yaralanmış gencecik bir kız, kan kaybeden bir çocuk ve henüz dumanı tüten bir silah bulmak Bainbridge'de her gün yaşanan bir olay değildi ama bu da Anne-Marie'nin öyle bir olaya hazırlıksız olduğu anlamına gelmiyordu.

"Chris'le hemen konuşmak istiyorum," diye tekrarladı.

"Olmaz!" dedi Gus Harte, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Olup olmayacağını oğlunuz söylese belki daha iyi." Anneye gerçeği söylememişti Marrone: Ortada Christopher Harte'ı sanık olarak tutuklamaya yetecek kanıt olmamakla birlikte, aksi kanıtlanana dek olay bir cinayet dosyası olarak kalacaktı.

"Haklarımı biliyorum..." diyecek oldu Gus ama Anne-Marie elini kaldırdı.

"Ben de biliyorum, Bayan Harte. İsterseniz size de oğlunuza da memnuniyetle okuyabilirim haklarınızı. Ama şu anda oğlunuz şüpheli değil. Tek yapması gereken, soruşturmaya katkıda bulunmak.

Olayın hayatta kalan tek tanığı o. Bu durumda onunla konuşmama neden karşı çıktığınızı anlamıyorum." Duraladı. "Size saklamanız gerektiğini düşündüğünüz bir şey söylemediyse elbette."

Gus'ın yanakları alev alev yanmaya başlamıştı. Kenara çekilerek dedektifin odaya girmesine izin verdi.

Üniformalı olmamasına ve elinde de not defterinden daha tehditkâr bir şey taşımamasına rağmen kadının odaya girişi öyle bir hava yaratmıştı ki James ayağa kalkıp Chris'in yatağına sokulma ihtiyacı duydu. Gus, oğlunun uyanmayacağını umarak, "James..." diye fısıldadı, "Bu komiser Yardımcısı Dedektif Marrone ve Chris'le konuşmak istiyor."

"Ben doktorum," dedi James, "Oğlumun konuşacak durumda olmadığını size..."

"Saygısızlık etmek istemem, Doktor Harte," dedi Dedektif Marrone. "Fakat oğlunuzun doktoru siz değilsiniz. Doktor Coleman onunla görüşmemi onayladı." Yatağın kenarına oturup not defterini kucağına koydu.

Kendi yerinde oturan kadını izlerken Gus'ın göğsünde yükselen şişkinlik, onu yıllar öncesine götürmüştü. Parkta çocuğun birinin Chris'i ittiği zamanı hatırladı. Beşinci sınıf öğretmeninin veli toplantısında Chris'in pek iyi bir öğrenci olmadığını ima ettiği ânı hatırladı. Çocuğunu korumak amacıyla savaş meydanına çıktığı zaman James ona 'dişi kaplan' derdi. Ama şimdi onu neye karşı koruyacaktı?

"Chris..." dedi dedektif yumuşak bir ses tonuyla. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Chris'in gözleri açıldı. Gus onları 'yatak odası gözleri' diye anardı: esmer teninin ve saçlarının yanında dipsiz kuyu gibi duran solgun gözler.

"Ben Dedektif Marrone. Bainbridge Emniyet Müdürlüğü'nde çalışıyorum."

"Dedektif!" diye araya girdi James. "Chris ağır bir travma geçirdi. Aceleniz nedir, anlamıyorum."

Chris'in battaniyenin kenarında duran elleri kasıldı. Dedektife baktı. "Emily'ye ne olduğunu biliyor musunuz?"

Çocuk kendisinden bilgi mi talep ediyordu, yoksa itirafta bulunmaya mı hazırlanıyordu? Bunu anlaması biraz vakit aldı Anne-Marie'nin. "Emily senin gibi hastaneye kaldırıldı," dedi, tükenmez kalemini arkasına bastırarak açarken. "Atlıkarıncada ne yapıyordunuz, Chris?"

"Şey... Öylesine takılmaya gitmiştik." Battaniyenin kenarını didiklemeye başladı. "Yanımızda biraz da Canadian Club vardı."

Gus'ın ağzı açık kaldı. Kendisiyle birlikte Alkollü Araç Kullanımı Karşıtı Anneler Derneği için gönüllü olarak çalışan Chris içkili araba mı kullanmıştı?

"Yanınıza aldığınız tek şey bu muydu?"

"Hayır..." diye fısıldadı Chris. "Babamın silahını da aldım."

"Ne yaptım dedin?" diye bağırdı Gus, James karşı çıkmaya hazırlanırken.

Dedektif Marrone şaşkınlığını belli etmeden, "Gece neler olduğunu öğrenmek istiyorum, Chris," dedi. Bakışlarını yataktaki gence dikti. "İfadeni almak zorundayım."

"Çünkü Emily'nin ifadesini alamıyorsunuz, değil mi?" Chris yerinde doğrulmaya çabalıyordu. "Öldü mü?"

Gus'ın yatağa yaklaşıp oğluna sarılmasına fırsat bırakmayan Dedektif Marrone yaptı bunu. "Evet," dedi.

Chris hıçkırmaya başladı. Görünen tek yeri sırtıydı ve öksürür gibi sesler çıkararak sarsılıyordu.

Dedektif, Chris'i bırakırken, "Kavga mı ettiniz?" dedi alçak sesle.

Onun neyi kastettiğini Chris ile aynı anda kavradı Gus. *'Çık dışarı!'* diye bağırmak istedi içinden boşalan vahşi bir savunma dür-

tüsüyle ama konuşamıyordu. O da tıpkı James gibi oğlunun bunu şiddetle reddetmesini bekliyordu. Bir an için gerçekten hayır deyip demeyeceğini merak etti.

Chris karşısındaki polisin zihnine yerleştirdiği kötü bir tohumu atmak ister gibi hırsla başını salladı. "Tanrım, hayır! Onu seviyorum. Emily'e âşığım ben!" Sonra birden çökmüş gibi battaniyeye gömdü. "Birlikte yapacaktık..." diye mırıldadı.

"Neyi?"

Soruyu soran Gus olmadığı halde Chris annesine korkuyla baktı. "Kendimizi öldürecektik. Önce Emily yapacaktı." Hâlâ Gus'a hitap ediyordu. "Önce o... O vurdu kendini. Ama ben yapamadan polisler geldi."

'Düşünme!' diye emretti Gus kendi kendine. *'Sadece harekete geç.'* Yatağa koşup aklı hayretten uyuşmuş bir halde Chris'e sarıldı.

Emily ve Chris mi? İntihar etmek mi? Bu imkânsızdı ama geriye tek ve feci bir seçenek kalıyordu: Dedektif Marrone'un ima ettiği şey. Emily'nin kendini öldürebileceğine inanmak ne kadar güçse, Chris'in onu öldürebileceğine inanmak da o denli imkânsızdı.

Gus başını Chris'in geniş omuzlarından kaldırarak dedektife döndü ve "Gidin!" dedi. "Hemen!"

Anne-Marie Marrone başını salladı. "Tekrar görüşmemiz gerekecek. Üzgünüm."

Dedektif odadan çıkarken Gus bir yandan Chris'i bebek gibi sallıyor, bir yandan da kadının neden üzgün olduğunu düşünüyordu. Olanlar için mi, yoksa tekrar geldiğinde olacaklar için mi?

Michael anlayışlı bir Acil Servis doktorunun yazdığı valium sayesinde kendinden geçen Melanie'yi yatağa yerleştirdi ve solukları düzene girene dek yatağın kenarında oturup bekledi. Karısının da kendisinden çalınmayacağından emin olmak ister gibiydi.

Birkaç dakika sonra kalkıp koridorun ucuna, Emily'nin odasına gitti. Kapı kapalıydı ama açınca kızının özü sanki odada şişe-

lenmiş gibi anıların hücumuna uğradı. Bu armağandan başı dönerek kapının kasasına yaslandı ve Emily'nin parfümünün fındık aromasını, son yaptığı ve henüz kurumakta olan yağlıboya resmin terebentin kokusunu içine çekti. İçeriye girip yatağın ayakucuna asılı havluyu aldı; hâlâ nemliydi.

Geri gelecekti, gelmek zorundaydı; yarım kalmış çok şey vardı orada.

Hastanede olayla ilgilenen dedektifle konuşmuştu. Daha önce hep maskeli bir saldırgan, soygun, arabadan rastgele ateş açan birileri vardı kafasında. Öyle bir şey olursa kızının canını alan yabancının boğazına sarılacağını hayal etmişti.

O kişinin Emily'nin kendisi olacağını hiç düşünmemişti.

Dedektif Marrone, Chris'le konuşmuştu. Bu gibi -bir kişinin öldüğü, diğerinin sağ kaldığı- vakaların cinayet olarak ele alındığını ama Chris Harte'ın bir intihar anlaşmasından söz ettiğini açıklamıştı kadın.

Michael ayrıntıları, konuşmaları, olayları hatırlamaya çalışıyordu. Emily ile en son kahvaltıda konuşmuştu. "Sırt çantamı gördün mü, baba?" demişti, "Her yeri aradım ama bulamadım."

Bu bir şifre miydi?

Michael tuvalet masasına yürüdü ve aynada kızınınkine fazlasıyla benzeyen bir yüz gördü. Avuçlarını masaya koyarken Emily'nin nemlendirici rujunu devirdi. Yarısaydam sarı parafinde bir parmak izi duruyordu. Küçük parmağı mıydı acaba? Küçükken bisikletten düştüğünde ya da çekmeceye sıkıştırdığında Michael'ın öptüğü parmaklardan biri miydi?

Odadan dışarı fırladı, sessizce evden çıktı ve arabasını kuzeye doğru sürmeye başladı.

Simpson'lar -önceki hafta iki minik kısrak doğururken ölümün eşiğinden dönen ödüllü safkan atın sahipleri- şafak vakti atlara yem vermeye gittiklerinde Michael'i ahırda bulmayı beklemiyordu. Ve-

terineri çağırmamışlardı, çünkü birkaç gündür her şey yolundaydı.

Michael, zor doğumlardan sonra ücretsiz muayenelere gittiğini söyleyerek onları başından savmaya çalıştı. Sırtını Joe Simpson'a dönmüş halde ahır bölmesinde duruyordu. Sonunda adam omuz silkip gitti ve Michael de kısrağın uzun sağrısını okşamaya, yavrularının tüy gibi yelelerine dokunmaya başladı.

Bir zamanlar iyileştirme gücüne sahip olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Chris uyandığında, boğazının ortasında bir dilim limon kalmış gibi hissetti kendisini. Gözleri o kadar kuruydu ki göz kapaklarının altında sanki cam parçaları vardı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu ama bunun travmadan ve dikişlerden kaynaklandığını anlayacak kadar kendine gelmişti.

Annesi yatağın ayakucuna kıvrılmış, babasıysa odadaki tek koltukta uyuyakalmıştı. Başka kimse yoktu: hemşire, doktor... Ve dedektif.

Emily'nin nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Cenaze evinde mi? Yoksa morgda mı? Morg neredeydi ki? Asansörde morgun yeri asla yazmazdı. Kıpırdanınca kafasında çakan şimşekler nedeniyle yüzünü buruşturdu. Emily'nin ona en son söylediği şeyi anımsamaya çalışıyordu.

Başı ağrıyordu ama kalbinin sancısının yanında bu hiç kalırdı.

"Chris?" Annesinin sesi duman gibi sardı etrafını. Yatağın ayakucunda doğrulmuştu ve yanağında battaniyenin izi vardı. "Tatlım... İyi misin?" Onun nehir gibi soğuk elini yanağında hissetti Chris. "Başın çok acıyor mu?"

Babası da uyanmıştı. İkisi şimdi birer kitap desteği gibi yatağın iki yanına oturmuş, yüzlerine yapışmış acıma ve hüzün dolu ifadelerle ona bakıyordu. Chris yan dönüp yastığı başının üstüne çekti.

"Eve gidince kendini daha iyi hissedeceksin," dedi annesi.

"Hafta sonu odun yarma makinesi kiralamayı planlıyorum,"

diye ekledi babası. "Doktorlar sakıncası olmadığını söylerse bana yardım edersin."

'Odun yarma makinesi mi? Tanrı'nın cezası bir odun yarma makinesi mi?'

"Tatlım..." Annesinin elleri omuzlarında geziniyordu. "Ağlamak iyidir" dedi, önceki gece Acil Servis psikiyatristinin sayıp döktüğü milyonlarca basmakalıp laftan birini tekrarlayarak.

Chris'in yastığı başının üstünden kaldırmaya niyeti yoktu. Annesi kenarından tutup yavaşça çekmeye başladı, nihayet yataktan düşünce, Chris'in kuru gözleri, al al olmuş öfkeli yüzü çıktı ortaya. "Gidin buradan!" dedi, kelimelerin üzerine basarak.

Onlar çıkınca koridorun ucundaki asansörün zilini duyana dek kıpırdamadan bekledi, sonra titreyen ellerini yüzüne götürdü ve kaşlarının arasına, burnunun kavisine, göz çukurlarına dokunarak ne hale geldiğini keşfetmeye çalıştı.

James peçetesini buruşturup top yaparak kahve bardağının dibine tıkıştırdı. "Artık gitmem lazım," dedi saatine bakarak.

Gus içmeyi unuttuğu çayın buharının ardından, "Ne?" diye mırıldandı. "Nereye gideceksin?"

"Dokuzda bir radyal keratotomim var. Saat sekiz buçuk oldu bile."

Kelimeler şaşkınlıktan Gus'ın boğazında düğümlendi. "Bu sabah ameliyata mı gireceksin?"

James başını salladı. "Bu saatten sonra iptal edemem." Bardakları ve kâğıt tabakları toplayıp kafeterya tepsisine yığmaya koyuldu. "Dün akşam aklıma gelse olabilirdi. Ama gelmedi."

Bunu söyleme şeklinde bir kinaye var gibi geldi Gus'a. "Tanrı aşkına!" diye tısladı. "Oğlun intihar etmeyi düşünüyor, kız arkadaşı öldü ve polis *senin* silahına el koydu. Sense dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışıyorsun. Gündelik hayata geri dönmek bu kadar kolay mı?"

James kalkıp bir adım attı. "Ben hayata dönmezsem Chris nasıl dönsün ki?"

Melanie cenaze evinin bir odasında oturmuş, Saltzman kardeşlerin cenazeyle ilgili pratik ayrıntılar konusunda yol göstermesini bekliyordu. Yanındaki Michael, gelirken takmakta direttiği kravatıyla -sahip olduğu üç kravattan biriyle- oynayıp duruyordu. Kendisiyse önceki geceden beri üstünde olan kıyafeti değiştirmeyi reddetmişti.

"Bay Gold ve Bayan Gold," dedi telaşla odaya giren adam. Onların elini gereğinden birkaç saniye uzun tutarak sıktı. "Kaybınıza üzüldüm."

Michael teşekkür türünden bir şeyler geveledi, Melanie ise tamamen afallamıştı. Kelimeleri o derece özensizce seçen bir adamın ellerine nasıl bırakabilirdi cenazenin organizasyonunu? Bir kayıptan söz etmek gülünçtü; ayakkabı teki ya da anahtarlık kaybedilirdi, evladın ölümüne *kayıp* denemezdi. *Felaketti* yaşanan şey. *Yıkımdı. Cehennem azabıydı.*

Jacob Saltzman geniş masasının arkasına geçti. "Bu geçiş dönemini sizin için biraz daha kolay hale getirmek için elimizden geleni yapacağımıza inanın."

'*Geçiş dönemi...*' diye düşündü Melanie. '*Ölümden değil, kelebeğin kozadan çıkmasından söz ediyor...*'

"Emily'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Saltzman.

"Hayır..." dedi Michael ve sesi kırık çıkınca öksürerek boğazını temizledi.

Melanie onun adına utandı. O kadar asabiydi ki adamın önünde bir hata yapacağından emindi. Ama Jacob Saltzman'a ispat edecek neyi vardı?

"Bainbridge Memorial'daydı ama ölüm şekli nedeniyle otopsi istendi," diye devam etti Michael.

"O halde Concord'a götürülmüş olmalı," dedi Saltzman, not defterine bir şeyler yazarak. "Defin işleminin mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istediğinizi varsayıyorum ki bu da en erken Pazartesi demek."

Melanie, adamın otopsi ve cesedin Bainbridge'e geri getirilmesi için gereken birer günü hesaba kattığını anlamıştı. Kendini engellemeye fırsat bulamadan gırtlağından ufak bir ses çıktı.

"Kararlaştırmamız gereken bazı ayrıntılar var," dedi ona aldırmayan Saltzman. "En başta tabut elbette." Kalkıp ofisine açılan bir kapıyı işaret etti. "Seçeneklere bir göz atmak için lütfen bir dakikalığına benimle gelir misiniz?"

"En iyisi olsun," diye mırıldandı Michael yerinden kıpırdamadan. "En kalitelisi."

Melanie, memnuniyetle başını sallayan Jacob Saltzman'a baktı. Başka zaman olsa, Gus ile birlikte dalga geçecekleri bir şey olurdu bu. Cenaze işi altın yumurtlayan tavuktu; yaslı bir akrabanın tabut için pazarlık ettiği ya da kelepir bir model istediği nerede görülmüştü?

"Mezar yeri belli mi?" diye sordu cenaze levazımatçısı.

Michael başını salladı. "Hayır. O işi de hallediyor musunuz?"

"Her şeyi hallediyoruz," dedi Saltzman.

Melanie, gazete ilanlarından, soğutmadan, teşekkür kartlarından ve mezar taşlarından bahsedilirken put gibi oturdu. Oraya gelmek, özel bir inziva yerine kabul edilmek gibiydi: insan neden kabul edildiğini gizli gizli sorguluyor ama aslında yanıtları bilmek istemiyordu. İşin doğrusu, ölüme dair onca ayrıntı olduğunu daha önce hiç farketmemişti: Tabut açık mı olacaktı, kapalı mı; cenaze evinin misafir defteri deri kaplı mı olacaktı, kâğıt mı; tabutun üstüne kaç gül serpilecekti?

Faturanın akıl almaz bir meblağa ulaşmasına seyirci kaldı Melanie: tabut 2.000 dolar, kaçınılmazı ertelemekten başka işe yaramayan beton kasa 2.000 dolar, haham 300 dolar, *Times*'a vefat ilanı vermek 500 dolar, mezarı hazırlamak 1.500 dolar, mezarlığın tören

odasını kullanmak 1.500 dolar. Bu parayı nereden bulacaklardı? Birdenbire kafasında bir ampul yandı: Emily'nin üniversite fonu.

Jacob Saltzman toplam hesabı uzattığında, Michael'ın ifadesi değişmedi. "Tamam," dedi tekrar, "En iyisini istiyorum."

Melanie son derece yavaş bir hareketle Saltzman'a döndü. "Güller. Maun tabut. Beton muhafaza. *Times*..." Titremeye başlamıştı. "Her şeyin en iyisi Emily'yi daha az ölü kılmıyor," diye ekledi tekdüze bir sesle.

Michael'in yüzü kireç gibi oldu. Cenaze yöneticisine bir market torbası uzattı. "Bizim artık gitmemiz gerek. Giysiler burada."

Oturduğu koltuktan kalkmakta olan Melanie öylece kalakaldı. "Ne giysisi?"

"Defin sırasında giyeceği giysiler," dedi Jacob Saltzman kibarca.

Melanie kâğıt torbayı kaptı ve açtı. Kasım ayı için fazla ince, gökkuşağı desenli bir yazlık elbise ve Emily'nin ayağına iki yazdır olmayan sandaletler vardı torbada. Biraz daha eşeleyince hâlâ çamaşır yumuşatıcısı kokan bir külot ve klipsi kırık bir toka geldi eline. Michael sutyen ve jüpon koymayı bile akıl etmişti. Belleklerindeki kız aynı mıydı?

"Neden bunlar?" diye fısıldadı. "Nereden buldun bunları?" Bunlar Emily'nin giymek istemeyeceği, sonsuza dek üstünde olmasına katlanamayacağı eski moda giysilerdi. Oysa Emily'yi tanıdıklarını, anlattıklarını dinlediklerini kanıtlamak için son bir şans vardı ellerinde.

Melanie ayağa fırladı ve koşarak odadan çıktı. Sorun Michael'ın yaptığı her seçimin yanlış olması değil, seçimi onun yapıyor olmasındaydı.

♠

Eve döndüklerinde Anne-Marie Marrone bahçenin önündeki arabasında onları bekliyordu.

Michael önceki gece dedektifle kısa bir konuşma yapmıştı ama

T.C. KÜLTÜR BAKANLIĞI Milli Kütüphane KUTAHYA

o sırada söylediklerini dinleyecek halde değildi. Emily ile Chris'in kendilerini öldürmeye çalıştıkları yolunda uğursuz bir haber vermişti kadın. Emily artık hayatta olmadığına göre, kadının söyleyecek başka neyi kaldığını anlamıyordu Michael.

"Doktor Gold!" diye seslendi Dedektif Marrone onlar Taurus'dan inerken. Mıcırlı yolda ilerledi. Ön koltukta boş bakışlarla oturan Melanie'yi görmezden gelip, "Doktor olduğunuzu bilmiyordum," dedi canayakın bir tavırla. Sol tarafta park halinde duran kamyoneti ve üstündeki yazıyı gösterdi.

"Veterinerim," dedi Michael kısaca. Duralayıp iç geçirdi; ne kadar berbat bir gün olursa olsun, sebebi Anne-Marie Marrone değildi. Kadıncağız işini yapmaya çalışıyordu. "Çok zor bir sabah geçirdik, Dedektif Marrone. Şu anda konuşmaya zamanım yok."

"Anlıyorum," diye atıldı Anne-Marie. "Sadece bir dakika."

Michael başını sallayarak evi işaret etti. "Kapı açık."

Dedektif öyle bir tedbirsizlikten ötürü onları paylayacak oldu ama hemen toparlandı.

Michael arabanın öteki tarafına dolaştı, kapıyı açıp Melanie'yi indirdi. "İçeriye gelin," dedi, ürkek atları yatıştırmak için kullandığı tatlı ve mırıltılı sesle.

Karısını taş basamakları çıkmasına yardım ederek mutfağa soktu. Melanie paltosunu çıkarmak için bir girişimde bulunmadan bir sandalyeye çöktü.

Dedektif Marrone sırtını tezgâha dönmüş halde ayakta duruyordu. "Dün akşam Chris adındaki şu delikanlının çifte intihar girişimini itiraf ettiğinden bahsetmiştik," dedi, doğrudan konuya girerek. "Kızınız gerçekten kendini öldürmüş olabilir. Ancak bilmenizi istiyorum ki aksi kanıtlanana dek bu olay cinayet olarak değerlendirilecek."

"Cinayet..." diye tekrarladı Michael mırıltı düzeyinde bir sesle. Bu korkunç, baştan çıkarıcı sözcük zihninde bir savunma mevzii oluşturmuştu; birilerini, kendisi dışında birini Emily'nin ölümünden sorumlu tutma fırsatı sunuyordu. "Chris'in onu öldürdüğünü mü

söylemeye çalışıyorsunuz?"

Dedektif olumsuz anlamda başını salladı. "Hiçbir şey ima etmiyorum. Size kanunun nasıl işlediğini açıklıyorum sadece. Patlayan bir silahın yanında bulunan kişiyi soruşturmak standart prosedürdür... Tabii hâlâ hayattaysa."

Michael başını salladı. "Birkaç gün sonra gelirseniz ortalık biraz daha yatışmış olur ve size eski fotoğraf albümlerini, Emily'nin okul defterlerini, Chris'in ona kamptan yazdığı mektupları memnuniyetle gösteririm. O benim kızımı öldürmedi, Dedektif Marrone. Öldürmediğini söylüyorsa ona inanın. Chris'e kefil olurum. Onu çok iyi tanıyorum."

"Kızınızı tanıdığınız gibi mi, Doktor Gold? İntihara meyilli olduğunu gözden kaçıracak kadar mı yani?" Dedektif Marrone kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü Christopher Harte'ın ifadesi doğruysa kızınız kendini öldürmek istiyordu ve öldürdü. Üstelik bunu hiçbir depresyon belirtisi göstermediği halde yaptı." Duralayıp burun kemiğini ovuşturdu. "Bakın... Sizin adınıza -Emily ile Chris'in adına- bunun başarısız bir çifte intihar girişimi olduğunu umuyorum. New Hampshire'da intihar suç değil. Ancak intihara dair kanıt bulamadığımız takdirde çocuğu cinayetle suçlamaya yeter makul sebep olup olmadığına eyalet başsavcısı karar verecek."

Michael söylenmese de biliyordu: makul sebep, Emily'nin onlara öldükten sonra söyleyeceklerinden, yani otopsiden çıkacaktı. "Adli tıp raporunun bir kopyasını alabilir miyiz?" diye sordu.

Anne-Marie başını salladı. "İsterseniz gösterebilirim."

"Evet, lütfen..." Emily'nin son sözleri, bırakmadığı veda mektubu olacaktı bu.

Anne-Marie kapıya yöneldi ve eşikte durup onlara döndü. "Chris'le konuştunuz mu?"

Michael başını iki yana salladı. "Ben... Doğru zamanmış gibi gelmedi."

"Haklısınız," dedi dedektif. "Merak ettim sadece." Bir kez daha taziye diledikten sonra dışarıya çıktı.

O gidince Michael bodrum kapısını açtı ve atlayıp zıplayan köpekleri serbest bıraktı. Onları bahçeye yönlendirip açık kapının gerisinde bir an durdu. Aniden rüzgâr esince paltosunun yakasını kaldıran ve ağzında yuvarladığı cinayet kelimesine dişlerini acımasızca geçirmiş olan Melanie'yi farketmedi.

James hastanede, Chris'in hasta odasından çıkarılıp kapalı ergen psikiyatri birimine sevk edilmesini bekliyordu. Doktor bunu önerdiğinde Gus rahatlamıştı, çünkü o güne kadar farkedemediği depresyon belirtilerini bundan sonra yakalayabileceğine güvenemiyordu. Uzman ve deneyimli personel sayesinde Chris emniyette olacaktı.

Öte yandan bu öneri James'i çıldırtmıştı. Bu durum oğlunun kalıcı sağlık kaydında belirtilecek miydi? On yedi yaşında bir çocuğun istediği an oradan çıkmaya karar verme yetkisi var mıydı? Gittiği okul, gelecekteki işverenleri, devlet... Chris'in üç gün psikiyatri koğuşunda kaldığından hepsinin haberi olacak mıydı?

Gus salon penceresinden kendi evleriyle Goldların evi arasında uzanan patikaya baktı. Yılın o zamanında çam iğneleriyle kaplanan yol, kırağı yüzünden nemliydi. Melanie'nin yatak odasında ışık olduğunu gördü. Parmak uçlarına basarak kızı Kate'e bakmaya gitti. Kate, Emily'nin ölüm haberini öğleden sonra almış ve tahmin ettiği gibi ağlayarak uyuyakalmıştı.

Gus paltosunu omzuna atıp dışarıya çıktı, patika boyunca yürüdü ve Goldların mutfağına daldı. Evde guguklu saatin gürültülü tıkırtısından başka ses yoktu. "Melanie?" diye seslendi. "Benim."

Yukarıya çıkıp yatak odasına, bilgisayar odasına göz attı. Emily'nin odasının kapısı kapalıydı ama oraya bakmayacaktı. Banyonun kapısını tıklattı ve yavaşça açtı.

Melanie klozet kapağının üstünde oturuyordu. Gus içeri girince başını kaldırdı ama şaşırmış görünmüyordu.

Gus'un ise ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çekilen acıyla o kadar yakından ilintiliyken teselliye kalkışmış olması

aptalca geldi aniden. "Merhaba," dedi usulca. "Nasıl oldun?"

Melanie omuz silkti. "Bilmiyorum. Cenaze Pazartesi günü kalkacak. Cenaze evine gittik."

"Korkunçtu herhalde."

"Pek dikkat etmedim. Michael'a tahammül edemiyorum."

Gus başını salladı. "James de Chris'i psikiyatri koğuşuna sevk etmeye çalışan doktorla kavga etti. Ailenin şerefi beş paralık olacakmış."

Melanie ona dikkatle baktı. "Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiş miydin?"

Gus anlamazdan gelmeye kalkışmadı. "Hayır," dedi sesi çatlayarak. "Etsem sana söylerdim. Sen de bana söylerdin." Küvetin kenarına ilişti. "Onları bu kadar mutsuz eden ne olabilir ki?" Melanie'nin de aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu: Chris ile Emily şefkat ve varlık içinde birlikte büyümüştü. Başka neye ihtiyaçları vardı?

Melanie tuvalet kâğıdının ucunu yakaladı ve dikiş dikmeye hazırlanır gibi parmaklarının arasına doladı. "Emily gömülürken giydirilmesi için korkunç bir kıyafet getirdi Michael," dedi. "Ben de geri aldım. O elbiseyi kullanmasına izin veremezdim."

Gus yapacak bir şey bulmuş olmanın rahatlığıyla ayağa fırladı. "Öyleyse ona giydirecek bir şey bulmalıyız."

Elini tutup Melanie'yi kaldırdı ve Emily'nin odasına götürdü. Açıldığında üzerine çullanacak anılardan korkmuyor gibi çevirdi kapının kolunu.

Orası hâlâ bütün güzelliğiyle Emily'nin odasıydı. Genç bir kızın giyeceklerinden, parfümlerinden ve Gus'ın oğlunun fotoğraflarından oluşan tapınağı.

Melanie her an kaçıp gidecekmiş gibi odanın ortasında duruyor, Gus ise gardırobu karıştırıyordu. "Okul resmi çekilirken giydiği türkuaz bluza ne dersin?" diye sordu.

"Kolsuz ama o..." dedi Melanie dalgın dalgın. "Soğuktan ölür."

Gus'ın parmakları askıların arasında kalakaldı, Melanie de dediklerini idrak edince elini ağzına götürerek, "Olamaz!" diye inledi

"Ah, Mel!" Gus koşup arkadaşını kucakladı. "Onu ben de çok seviyordum. Hepimiz çok seviyorduk." Melanie gerileyip arkasını dönünce, "Bir fikrim var..." dedi duraksayarak. "Chris'e sorabilirim istersen. Emily'nin kendini iyi hissetmek istediğinde nasıl giysiler seçtiğini hepimizden iyi bilir."

Melanie tepki vermedi. Dedektif onlara ne anlatmıştı acaba? Daha da önemlisi, onlar neye inanıyordu? "Chris onu seviyordu, biliyorsun," diye fısıldadı Gus. "Emily için her şeyini feda ederdi."

Melanie tekrar ona döndüğünde, tamamen yabancı bir kadındı. "Chris hakkında tek bildiğim, hâlâ hayatta olduğu," dedi.

Yaz Ayları, 1988

Gus bu kez de 6. Otoyol'da araba kullandığını görmüştü rüyasında. Volvo'nun arka koltuğunda oturan Chris, oyuncak kahramanlarından birini çocuk koltuğunun kenarına toslatmakla meşguldü. Onun yanında aynadan yüzünü göremediği bir bebek oturuyordu.

Gus, "Sütünü içiyor mu?" diye sordu, büyük ağabey ve ikinci pilot Chris'e.

Chris cevap vermeye vakit bulamadan birisi camı tıklattı, Gus da yol tarifi vermeye hazırlanarak gülümsedi ve pencereyi indirdi.

Adam yüzüne bir silah doğrulttu. "İn arabadan," dedi.

Gus titreyerek kontağı kapattı. Arabadan indi -daima arabadan inmek gerektiğini öğütlerlerdi- ve anahtarları fırlatabildiği kadar uzağa, yan şeridin ortasına fırlattı.

"Kaltak!" diye bağırdı adam, anahtarların peşinden koşarak.

Gus otuz saniyeden az zamanı olduğunu biliyordu. Her iki çocuk koltuğunu da çözecek, ikisini birden arabadan çıkartıp emniyete alacak zamanı yoktu.

Geliyordu işte adam. Bir seçim yapmak zorundaydı. Hıçkırarak arka kapıyı açtı. Koltuğunun kemerini çözüp bebeği kucağına alırken, "Hadi, hadi!" diye bağırıyordu. Telaşla arabanın öteki tarafına, Chris'in kapısına koştu. Ancak araba çoktan hareket etmişti. Kucağında çocuklarından biri olduğu halde ötekinin gözlerinin önünde yitip gidişini izledi.

"Gus! Gus!"

Yavaş yavaş uyandı Gus ve kocasının yüzüne odaklanmaya çalıştı.

"Yine inliyordun."

"Uykunda inliyorsan, bu rüyanda çığlık atıyorsun demekmiş," dedi Gus nefes nefese.

"Aynı kâbus mu?"

Gus başını salladı. "Bu sefer Chris'ti."

James kolunu onun vücuduna doladı; kocaman karnını okşayarak minik dizlere ve dirseklere dönüşecek çıkıntıları yokladı. "İyi değil bu senin için," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Gus terden sırılsıklam olmuştu ve kalbi deli gibi atıyordu. "Belki... Birine görünsem iyi olur belki."

"Psikiyatrist mi?" diye küçümseyerek güldü James. "Yapma, Gus! Sadece kâbus bunlar." Ses tonunu yumuşatarak ekledi: "Bainbridge'de oturuyoruz." Dudaklarını karısının boynuna yapıştırdı. "Burada kimse arabanı çalmaz. Çocuklarımızı kaçırmaz."

Gus usulca, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Tehlikelere karşı dokunulmazlığın olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

Yataktan kalktı, koridora çıkıp oğlunun odasına gitti. Chris, yatağında sere serpe yayılmıştı. '*Güvende olduğuna inanan birinin uykusu bu,*' diye düşündü Gus.

O yaz beklenenden sıcak geçiyordu. Gus bunu El Nino'ya ya da küresel ısınmaya falan değil, Murphy Kanunları'na bağlıyordu, çünkü ikinci hamileliğinin ortasındaydı. İki haftadır her sabah sıcaklık otuz dereceye doğru yükselirken Melanie ile çocukları alıp belediyenin Tally Gölü'ndeki tesislerine gidiyorlardı.

Chris ve Emily suyun kenarında baş başa vermiş, bronzlaşmış çıplak kollarıyla bacakları birbirine dolanmıştı. Gus, Emily'nin ellerini çamura batırıp Chris'in yüzüne şefkatle sürüşünü izledi.

Minik kız savaş boyalarını sürdükten sonra, "Kızılderili oldun!" dedi.

Chris eğilip iki avucunu da çamurla doldurdu, ellerini Emily'nin çıplak göğsüne yapıştırıp karnına kadar çamura buladı onu. "Sen de!"

"Hmm!" diye mırıldandı Gus. "Onu yol yakınken bu alışkanlıktan

vazgeçirsem iyi olacak."

Melanie güldü. "Kızlara asılmasından mı söz ediyorsun? Şansın varsa o zamanlar geldiğinde kızlar hâlâ bikinilerinin üstünü kullanıyor olur."

Emily ciyaklayarak geriye doğru sıçradı ve dar kumsal boyunca koşmaya başladı. Melanie çocukların ilerideki burnun arkasında gözden yittiğini gördü ve "Gidip getireyim şunları," dedi.

"Benden önce varacağın kesin." Gus sırtüstü uzandı, bir dakika sonra içi geçti. Altındaki kumlar yeri döven ayak sesleriyle sarsılmaya başlayınca gözlerini açtı ve Emily ile Chris'i karşısında çırılçıplak halde buldu.

"Bir şey soracağız," dedi Chris. "Emily'nin neden *yaratığı* var?"

Arkalarında fırlatıp attıkları mayoları getiren Melanie belirdi. "Yaratık mı?"

Chris penisini işaret etti. "Evet. Benim pipim var, onun yaratığı."

Melanie gülümsedi ve Gus'a, "Ben onları geri getirdim," dedi. "Sen de bilgelik yap bakalım."

Gus boğazını temizledi. "Emily'nin vajinası var, çünkü o bir kız. Kızların vajinası, erkeklerin penisi olur."

Emily ile Chris, gözlerinde pek çok anlamla birbirine baktı.

"Bir penis satın alabilir mi?" diye sordu Chris.

"Hayır," dedi Gus. "Size verilenle yetinmek zorundasınız. Bayram şekeri gibi."

"Ama biz aynı olmak istiyoruz!" diye mızmızlandı Emily.

"Olmaz..." dedi Gus ile Mel aynı anda. Melanie bikininin altını Emily'ye uzattı. "Şimdi şunu giy bakalım. Sen de Chris."

Çocuklar söz dinleyerek ıslak mayolarını giydi ve yaptıkları kumdan şehrin yolunu tuttu.

Melanie dönüp Gus'a, "Bayram şekeri, öyle mi?" dedi.

"Sanki sen daha iyi bir şey uyduracaktın."

Melanie oturdu. "Düğünde bugünü hatırlayıp güleceğiz."

James'in av köpeği Charlie bir süredir hastaydı. Michael önceki yıl köpeğe ülser teşhisi koymuştu ve Tagamet, Zantac gibi insan ilaçları yazmıştı. Charlie'yi midesine kesinlikle zarar vermeyecek yiyeceklerle azar azar beslemek gerekiyordu ve domuz pastırması yağlarının atıldığı çöp tenekelerinden uzak tutulması şarttı. Yine de zavallı hayvan bir iyileşip bir kötüleşiyordu. Aylarca hiçbir şeyi olmuyor, sonra birden ülseri azıyordu ve Gus onu Michael'e götürmek zorunda kalıyordu. Veteriner faturalarını James'den saklıyordu, çünkü ölmekte olan bir köpeğe her kış beş yüz dolar harcanmasına asla göz yummazdı. Ama Gus başka hiçbir seçeneği kabul edemiyordu.

O yaz Charlie yeni bir sıkıntı edinmişti. Durmadan -tuvaletten, Chris'in banyo suyundan, çamur birikintilerinden- su içiyordu ve altı yıldır evde yaşayan eğitilmiş bir köpek olduğu halde halılara, yatak örtülerine işiyordu. Michael hayvanın sorununun büyük ihtimalle diyabet olduğunu söylemişti. Av köpeklerinde sık görülen bir hastalık değildi ve ölümcül sayılmazdı. Ancak kontrol altına alması emek isteyen zorlu bir durumdu, ayrıca Gus'ın her sabah köpeğe ensülin iğnesi yapması gerekecekti.

Cumartesi akşamüstleri Gus, Charlie'yi Goldlara götürüp Michael'a muayene ettirir, her seferinde gelişme olmadığını ve köpeği uyutma seçeneğini konuşurlardı.

"Hasta bir köpek o," diyordu Michael. "Öyle bir karar verirsen seni asla kınamam."

Ağustos ayının üçüncü Cumartesi günü Gus, ayaklarına dolanan Charlie'yle birlikte Goldların evine uzanan patikada yürüyordu. Yanında o sabah onlarda zaman geçiren Chris ile Emily de vardı. Pati ve ayak fırtınası Goldların verandasına çıkan basamaklarda esti; çocuklar mutfağa hücum etti, Charlie de kapıyı açan Melanie'nin bacaklarının arasından ok gibi geçerek içeriye girdi.

"Hâlâ işiyor mu?"

Gus başıyla onayladı.

"Charlie!" diye bağırdı Melanie, "Gel buraya!"

Köpeğin halıyı pisletmesine ya da soluğu üst katta almasına fırsat kalmadan Michael, dizlerinin dibinde Charlie ile belirdi.

"Nasıl beceriyorsun bunu?" diye güldü Gus. "Ben onu oturtamıyorum bile."

"Yılların tecrübesi," dedi Michael sırıtarak. "Hazır mısın?"

Gus, Melanie'ye döndü. "Chris'e göz kulak ol."

"O işi Emily yapıyor. Bu gece saat kaçta sizde olalım?"

"Yedi. Çocukları uyutur, sonra da hiç çocuğumuz olmadığını farz ederiz."

Michael usulca Gus'ın karnına vurdu. "Genç kızlara yaraşır vücudunla senin için kolay tabii."

"Köpeğimin veterineri olmasaydın sana bir tane patlatırdım."

Michael ile Gus gülüşüp konuşarak garajın üzerindeki küçük muayenehaneye doğru yürümeye başladı. Melanie'nin onlar gözden yitene dek arkalarından baktığının da farkında değillerdi, güngörmüş eski bir battaniye gibi omuzlarında taşıdıkları doğallığın izlendiğinin de.

James, aynanın önünde küpesini takan Gus'ın arkasında belirdi. "Kaç yaşında oldum şimdi?" diye sordu, elini saçlarında gezdirerek.

"Otuz iki," dedi Gus.

James'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır! Otuz bir."

Gus gülümsedi. "1956 doğumlusun. Hesabı kendin yap."

"Aman Tanrım! Otuz bir yaşındayım sanıyordum." Gülen karısına baktı. "Bu çok önemli. "Hani bazen günlerden Cuma olduğunu zannederek uyanırsın da henüz Salı'dır ya... İşte onun gibi tam bir sene kaybettim."

Aşağıda kapının zili çaldı.

"Baba!" dedi Chris, üstünde Batman pijamalarıyla yatak odasına dalarak. "Emily geldi! Emily geldi!"

"Git ona kapıyı aç öyleyse," dedi Gus oğluna. "Melanie'ye de hemen ineceğimizi söyle."

James'in gözleri aynada karısınınkilerle buluştu. "Bu gece ne kadar güzel olduğunu söyledim mi?"

Gus sırıttı. "Belli ki bu aynada belden aşağısını göremiyorsun. Ben sana otuz bir yılının her birini sevdiğimi söyledim mi?"

"Otuz iki."

"Haaa!" Gus kaşlarını çattı. "O zaman geri alıyorum." Gülümsedi ve dönüp, "Geliyor musun?" diye sordu. James başıyla onaylayınca yatak odasının ışığını kapatıp merdivene yöneldi.

Partinin tam ortasında köpek hastalandı. Yemekten henüz kalkmışlardı. Erkekler çocukları Gus'la James'in yatağına yatırmış dönerken, merdivende bir öksürük ve başka hiçbir şeye benzetemedikleri bir öğürme sesi duydular.

Antreye geldiklerinde Charlie'yi kendi çişinden oluşan ve sürekli büyüyen bir gölün ortasında oturmuş antika kilime kusar halde buldular.

James, "Öf be!" diye homurdandı ve Charlie'yi tasmasını tutarak dışarıya attı.

Diğerleri de onların yanına gelmişti. "Onun suçu değil," dedi Gus yavaşça.

Melanie ise çoktan diz çökmüş ve bir yer beziyle temizliğe koyulmuştu.

"Biliyorum," diye yanıt verdi James. "Ama işimizi kolaylaştırmıyor bu." Elleri ceplerinde olanları izlemekte olan Michael'e döndü. "Bir şey yapamaz mısın?"

"Hayır," dedi Michael. "Hayvanı ensülin komasına sokarım."

"Harika! Şahane!"

Gus mutfak bezini elinden alınca Melanie yavaşça ayağa kalktı ve "Biz gitsek iyi olur," dedi.

Michael başını sallayınca, Gus ile James antika kilimlerini kurtarmaya çalışırken üst kata yöneldiler. Kızlarını bir çarşaf denizinin içinde buldular. İki çocuğun saçları aynı yastığın üstünde altın ve bakır renkli yollar oluşturarak birbirine dolanmıştı. Michael kızını o yumaktan dikkatle ayırıp kucağına aldı ve aşağıya indirdi.

Gus onları sokak kapısının yanında bekliyordu. "Ararım seni," dedi Melanie'ye.

Michael duraladı. Çocuğunun nemli ve ılık ağırlığını kollarında dengeledi. "Zamanı geldi galiba, Gus," dedi.

Gus başını iki yana salladı. "Her şey için çok üzgünüm."

"Hayır," dedi Michael. "*Ben* üzgünüm."

Araba hırsızının bir köpek burnu ve kapkara diş etleri vardı bu kez. "İn aşağıya!" deyince Gus hemen harekete geçti. Bu kez anahtarları daha hızlı ve daha uzağa atması gerektiğinin bilincindeydi.

Arka kapıyı sonuna kadar açtı, çocuk koltuğunun kilidini çözüp bebeği arabadan çıkardı ve Chris'e "Çöz kendini!" diye bağırdı. Çocukcağız zaten uğraşıyor ama minik parmaklarıyla beceremiyordu. "Çöz kendini!"

Gus onun tarafına koşunca gaspçı sürücü koltuğuna kuruldu ve silahını doğrulttu. Gus bileğinde bir çizik hissetti. Kucağındaki bebeğe baktığında başından beri Charlie'yi tuttuğunun farkına vardı.

James gün doğmadan yataktan kalkıp kot pantolonuyla bir tişört geçirdi üstüne. Sis dağılmadan önce şaşırtıcı derecede serin oluyordu hava. Aklını büyük ve boş bir sayfa gibi tutmaya çalışarak mutfak masasına oturup bir kâse mısır gevreği yedi, sonra bodruma indi.

Onun gelişini daima sezerdi Charlie ve şimdi de kafesinin içinde sıçrayıp duruyordu.

"Selam, ahbap," dedi James kilidi açarken. "Dışarı çıkmak ister misin? Ava gitmek ister misin?" Köpeğin gözleri sevinçten kaydı, pembe dili dışarı sarktı. Çömelip beton zemine işedi.

James yutkunarak cebinde silah dolabının anahtarını buldu. Büyüdüğünde sincap ve tavşan avlaması için Chris'e aldığı 22 kalibrelik tabancayı dolaptan çıkarttı; silikonlu bezle pürüzsüz ahşap kabzasını, parlak namlusunu sildi. Son olarak bir çift mermi alıp pantolonunun cebine tıktı.

Köpek, zevkten dört köşe olmuş halde James'in önü sıra dışarıya fırladı. Şişman bir kurbağayı gözünden kaçırmadan toprağı koklamaya başladı, sonra kendi kokusunun peşinde daireler çizerek geri döndü.

"Buradan," dedi James, ıslık çalarak. Köpeği evlerinin arkasında-

ki ağaçlığın derinliklerine götürdü. Mermileri tabancaya doldurduktan sonra Charlie'nin sık çalılıkların arasında kendine güzergâh belirleyişini, doğasına uygun olarak bir sülün ya da kekliği ortaya çıkarmaya uğraşışını izledi.

Bir ara köpeğin durduğunu ve başını göğe doğru çevirdiğini gördü. Yaşlar yavaşça yanaklarından süzülürken onun arkasına geçti. Bu hareket o kadar tanıdıktı ki Charlie ona dönmedi.

James tabancayı doğrulttu ve köpeği başının arkasından vurdu.

"Merhaba," dedi Gus, mutfağa girerken. "Erken kalkmışsın."

James lavaboda ellerini yıkıyordu. Ona dönmedi. "Şey oldu... Köpek öldü."

Gus mutfağın ortasında kalakalmıştı. Gözlerinde yaşlarla tezgâha yaslandı. "Ensülinden olmalı. Michael dedi ki..."

"Ensülinden değil." James onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Bu sabah onu dışarı çıkardım. Ava."

Gus, New England yabani hayvanlarından herhangi birinin av mevsimine aylar olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Felç mi geçirdi?" dedi.

"Felç değildi... Ben yaptım."

Gus elini boynuna götürdü. "Ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Öldürdüm onu!" diye bağırdı birden James. "Anladın mı? Bununla gurur duyuyor değilim. Ona kilim yüzünden kızgın falan değildim. Sadece yardım etmek istedim. Acısından kurtarmak..."

"Bunun için vurdun onu, öyle mi?"

"Sen ne yapardın?"

"Michael'a götürürdüm," dedi Gus, sesi düğümlenerek.

"İğne yapıp uyutsun diye mi? Onu kucağında tutup ölmesini mi seyredecektin? Yaptığım daha insanca. Benim köpeğimdi o ve bu işi halletmek bana düşüyordu." Birkaç adım atıp karısına meydan okur gibi yaklaştı.

Gus hayretle başını salladı. "Seni tanıyamıyorum!" dedi ve koşarak evden çıktı.

"İnsan kendi köpeğini nasıl vurur?" Gus, kahve fincanını titreyen ellerinin arasında tutmakta zorlanıyordu.

Melanie mutfak masasının karşı ucundan ona baktı. "Kötü niyetle yapmadı," dedi ama buna kendi de pek ikna olmamıştı. En iyi arkadaşı hıçkırarak içeriye dalana dek kocasının her zaman iyileştirmeyi seçmesini ne kadar takdir ettiğinin farkında değildi.

"Michael hastalarını öldürmez, değil mi?" diye tükürürcesine konuştu Gus. Melanie'nin aklından geçenleri okumuştu sanki. "Chris'e ne diyeceğim şimdi?"

"Charlie'nin öldüğünü ve artık daha iyi durumda olduğunu söyle."

Gus elleriyle yüzünü örttü. "Yalan bu ama!"

"Bu şekilde daha az acı çekmesini sağlarsın," diye yanıt verdi Melanie.

Gus eve döndüğünde, Chris sundurmanın altındaki basamaklarda onu bekliyordu. "Babam Charlie'nin öldüğünü söyledi," dedi.

"Evet. Çok üzgünüm..."

"Onu mezbahaya mı koyacağız?"

"Mezarlık mı demek istiyorsun?" Gus kaşlarını çattı. Doğru. James köpeği ne yapmıştı acaba? "Sanmıyorum, tatlım. Baban Charlie'yi ormanda bir yere gömmüştür."

"Charlie melek mi oldu?"

Gus her zaman ayaklarında kanatlar varmış gibi duran av köpeğini getirdi gözünün önüne. "Evet. Herhalde öyle."

Chris burnunu ovuşturdu. "Peki, onu ne zaman göreceğiz bir daha?"

"Cennete gittiğimizde," dedi Gus. "Daha çok zaman var."

Yanakları gözyaşlarıyla ıslanan oğluna baktı. Sonra hiç düşünmeksizin peşinde Chris olduğu halde eve girdi; banyoya gidip diş

fırçasını, şampuanını, parfümünü aldı. Hepsini pamuklu geceliğine sarıp yatağın üzerine bıraktı. Ardından çekmecelerden ve askılardan gelişigüzel giysiler çekmeye başladı. "Bir süre Emilylerde kalmaya ne dersin?" diye sordu Chris'e.

Gus ile Chris misafir odasında yattı. Michael'ın muayenehanesinin yanındaki odada çift kişilik bir yatakla, şifonyer ve yaygın bir alkol kokusu vardı. Bu durumun tuhaflığının ve ev sahiplerine emrivaki yaptığının farkında olan Gus, saat sekiz buçukta Christopher'ı yatırırken kendi de yattı. Karanlıkta oğlunun yanına uzanıp James'i düşünmemeye çalıştı.

Michael ile Melanie tek kelime bile etmemişti. Konuşup kararlaştırdıkları bir şey değildi bu; sadece ağızlarından çıkacak herhangi bir şeyin yanlış anlaşılabileceğini düşünmüşlerdi. James'in hakkını yememek gerekirdi; dört kez telefon etmişti. İki kez de kapıya kadar gelmiş ama Gus içeriden onu görmek istemediğini söyleyince geri dönmüştü.

Gus, üst kattaki borulardan gelen su sesleri kesilene dek bekledi. Chris'in düzenli soluklarını dinledikten sonra usulca yataktan çıktı. Küçük çalışma odasına giderek tuşları karanlıkta parlayan telefonu eline aldı.

James üçüncü çalışta açtı. "Alo," dedi uyku sersemliğiyle.

"Benim."

"Gus."

Kocasının irkilerek kendine geldiğini, doğrulduğunu, telefonu kulağına yaklaştırdığını duydu Gus. "Eve dönsen..."

"Nereye gömdün onu?"

"Ormana. Arkalardaki taş duvarın oraya. İstersen götürürüm seni."

"Sadece Chris'e söyleyebilmek için öğrenmek istedim yerini," dedi Gus. Öyle bir şey yapmaya niyeti yoktu aslında. Bunu öğrenmek istemesinin -dile getirmekte zorlansa da- esas sebebi, yıllar sonra şiddetli bir yağmur sonrasında ormanda yürüyüş yaparken bir iskeletle burun buruna gelme korkusuydu.

"Ona acı çektirmek için yapmadım," dedi James. "Tanrı'nın cezası kilim de umurumda değil. O kilimi verip Charlie'nin sağlığını geri

alabilecek olsam hiç düşünmeden yapardım. Bunu biliyorsun."

"Ama yapmadın, değil mi?" dedi Gus.

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı ve korkuyla elini ağzına bastırdı. Michael'in tam önünde durduğunu farketmesi birkaç saniye almıştı.

Dizi delik bir eşofman altıyla solmuş bir tişört vardı üstünde Michael'in "Sesler duydum..." diye açıkladı. "İyi olup olmadığına bakmaya geldim."

"İyi miyim?" dedi Gus, kelimeleri ağzında döndürerek. Melanie'nin kelime seçimine gösterdiği hassasiyeti ve o sabah James'in söylediklerini düşündü: Köpek öldü. İşin doğrusu, köpek ölmemişti. Köpek öldürülmüştü. Arada fark vardı. "İyi değilim," dedi. Michael'ın elini kolunda hissetti.

"Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, Gus. Charlie'yi vurmadan önce ava bile götürdü." Gus'ın yanında diz çöktü. "Charlie öldüğünde en sevdiği kişiyle beraberdi. Ben iğnemi yapardım ama ölmeden önce onu James gibi mutlu edemezdim." Ayağa kalkıp Gus'ın elini tuttu. "Uyuman gerek." Ilık elini sırtının çukuruna yerleştirerek onu misafir yatak odasına yöneltti.

Ertesi gün çocukları göle götürdüler. Anneler havluları, plaj iskemlelerini ve buzlukları yerleştirirken Chris ile Emily suya koştu. Bir süre sonra cankurtaran güvertesinden bir ıslık duyuldu. Kırmızı mayolu, güneşte bronzlaşmış yapılı bir delikanlı göle atlayıp hızla ilerideki kayaya doğru yüzmeye başladı. Melanie ile Gus aynı şeyi düşünerek plaj iskemlelerinde taş kesilmişti: Çocuklar görünürde yoktu.

Tam o sırada, Emily tanımadıkları bir kadının yanında belirdi. Suyun yüzeyinde yavaşça dönen oval bir cisim vardı. Cankurtaran çocuk suyu hızla yararak avını kaptı ve kumsala sürükledi.

Chris hiç kıpırdamadan yatıyordu ve yüzü kireç gibi, göğsüyse dümdüzdü. Gus kalabalığı yararak ilerledi, yaklaşınca oğlunun birkaç adım ötesine yığılmaktan başka şey yapamadı. Cankurtaran eğilip dudaklarını Chris'inkilere dayadı ve küçük bedenine hayat üflemeye başladı. Başını yana çevirerek onun yuttuğu suyu çıkardı.

Chris önce şiddetle öksürdü, sonra gözlerini açtı. Artık kesik kesik nefes alıyordu. Etrafına bakınıp annesini görünce, durumundan

beklenmeyecek bir çeviklikle fırlayıp annesinin kollarına sığındı.

Cankurtaran ayağa kalkarken, "Bir şeyi yok, han'fendi," dedi. "Şu küçük kız var ya... Oğlunuzun arkadaşı. Ayağı kayınca kayalardan düştü, o da kurtarmak için atladı. Kızın düştüğü yer boyunu geçmiyordu ama oğlunuzunki..."

"Anne!" dedi Chris.

Gus titreyerek cankurtarana döndü. "Çok teşekkür ederim size."

Delikanlı, "Önemli değil," dedikten sonra cankurtaran platformuna doğru uzaklaştı.

"Anne!" dedi Chris tekrar. Israrla yineliyordu: "Anne!" Balık kadar soğuk ve titrek ellerini annesinin yanaklarına koydu.

"Evet?" dedi Gus, kalbi içerideki bebeği rahatsız edecek kadar sıkışarak. "Ne var?"

"Gördüm onu!" dedi Chris gözleri parlayarak. "Charlie'yi gördüm."

O akşamüzeri Gus ile oğlu kendi evlerine döndü. Tuvalet eşyalarını ve giysilerini yukarıya çıkardılar, her şeyi özenle yerleştirip ortalığı topladılar. Gece hastaneden gelen James uyuyan oğluna baktığında ve karısını yatakta kendisini beklerken bulduğunda sanki hiç gitmemişlerdi.

Gus bu kez kâbusunda anahtarları her zamankinden uzağa, yolun öteki tarafında park etmiş bir aracın altına atmayı başardı. Kendi kemerini açıp bebeğin kapısına gitti, onun kemerini çözerek arabadan çıkarttığında arkasında her zamanki ayak seslerini duydu.

"Alçak herif!" diye bağırdı. Kâbuslarında ilk kez saldırıya karşı koyuyordu. Tekerleği tekmeledi. Chris'in uzaklaşan yüzünü görmekten korkarak arka koltuğa baktığında, kocasının oğlunu kurtarmak için uzandığını gördü. Ve onca zamandır James'in yanındaki koltukta oturmakta olduğunu hiç farkedememesine müthiş şaşırdı.

Kasım, 2001

"Chris'e avukat tutacağım," dedi James, Cumartesi akşamı sofraya oturur oturmaz. Kelimeler içinden yanardağ patlaması gibi, geğirir gibi engellenemez şekilde çıkıvermişti. İş işten geçtikten sonra sözleri geri alabilecekmiş ya da daha nazik biçimde ifade edebilecekmiş gibi peçetesiyle ağzını örttü.

'*Avukat!*' Gus'ın koymak üzere olduğu servis tabağı masaya birkaç santim havadan düştü. "Ne yapacaksın?"

"Gary Moorhouse ile konuştum. Groton mezunları toplantısından hatırlarsın onu. Gary önerdi."

Kate afallamış halde babasına döndü. "Ama Chris bir şey yapmadı ki. Bunalımda olmak suç değil. Emily'yi Chris'in öldürdüğünü mü zannediyorlar?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Gus. Ansızın titremeye başlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu. "Chris'in avukata filan ihtiyacı yok. Psikiyatrist mi? Tamam! Ama avukat..."

"Gary'nin söylediğine göre, Chris'in Dedektif Marrone'a çifte intihar girişiminden söz etmesi bile olaya bulaşmış kabul edilmesi için yeterliymiş." James başını salladı. "İşin içinde üçüncü bir kişi olmadığını, Emily ile yalnız olduklarını söylemesi şüpheleri Chris'in üzerine çekermiş."

"Bu çok saçma" dedi Gus.

"Ben Chris'in şüphelendikleri şeyi yaptığını söylemiyorum, Gus," dedi James. "Ama hazırlıklı olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"İşlenmemiş bir suç için savunma avukatı tutamazsın," dedi Gus, sesi titreyerek.

"Gus..."

"Yapamazsın, James! Buna izin vermem." Kollarını kendi bedenine doladı; elleri neredeyse sırtında birleşecekti. "Avukat tuttuğumuzu öğrenirlerse Chris'in gizleyecek bir şeyi olduğunu zannederler."

"Zaten öyle düşünüyorlar. Emily'ye otopsi yapıyorlar, silahı balistik kontrolden falan geçiriyorlar. Gerçekte neler olduğunu sen biliyorsun, ben biliyorum, Chris biliyor. Bunları polise anlatmak için böyle konularda deneyimli birini tutmayı istemek çok mu yanlış sence?"

"Bir şey olduğu yok ki!" diye bağırdı Gus mutfağa yönelerek. "Hiçbir şey olmadı!" Ama vicdanı, '*Gel de bunu Melanie'ye anlat!*' diye mırıldanıyordu.

Chris'in bir sabah uyanıp kollarını boynuna doladığında nefesinin artık bebek gibi kokmadığını farkettiği günü hatırladı. Ağır ve sıradandı koku; o tatlı süt kokusundan eser kalmamıştı. İçgüdüsel olarak kendini geri çekmişti Gus. Sanki bunun katı besinlere geçişle ilgisi yokmuş ve o küçük, tıpış tıpış yürüyen beden içinde günah barındırma kabiliyetini edinmiş gibiydi.

Gus birkaç kez derin nefes aldıktan sonra masaya döndü. Kate tabağının üzerine eğilmiş, porselendeki soluk yansımasında gözyaşlarını biriktiriyordu. Servis tabağına el sürülmemişti ve James'in sandalyesi boştu.

Kate, Chris'in hastane odasının eşiğinde tereddütle dikiliyordu. Ağabeyinin kafayı tamamen yemiş olması ihtimaline karşı bir eli hâlâ kapı kolundaydı; annesiyle gelirken koridorda gördükleri, saklandığı sedyenin arkasından etrafı dikizleyen sarı saçlı çocuk gibi aklını kaçırmış olabilirdi.

Aslında ziyarete gelmek bile istememişti Kate. Chris zaten Salı günü eve dönecekti. Ayrıca doktorların dediğine göre, etrafında ona

değer veren insanların bulunması gerekiyordu ve o da kendisini bu sınıfa dahil etmiyordu. Ağabeyiyle bir senedir bütün etkileşimleri düşmanca olmuştu. Banyoyu uzun süre işgal etmek, kapıyı çalmadan birbirlerinin odasına girmek, Chris'in ellerini Emily'nin süveterinin içinde yakalamak gibi konularda sürekli kavga ediyorlardı.

Chris'in duvarları sünger kaplı bir odada olduğunu düşünmek Kate'i ürpertiyordu. Sünger değilse de öyle bir şey kaplıydı oda mutlaka.

Kapının küçük penceresinden içeriye göz attı. Chris gözlerinin altındaki koyu halkalarla farklı görünüyordu; kesime götürülen hayvanlara özgü gözleri herkes onun peşindeymiş gibi bakıyordu. Geçen sene kelebek yüzme finalini iki dakikada tamamlayan yıldız sporcuya hiç benzemediği kesindi.

Kate göğsünde bir sızı duydu ve sabahları Chris'in banyoyu kendisinden önce kullanmasına izin vereceğine yemin etti. Onca zamandır, "Geber!" diye bağırıp durmuştu, o da gebermeye yaklaşmıştı!

Kapıyı açıp içeriye bir adım attı ve "Merhaba..." dedi. Sesinin titrediğini farkedince utanmıştı. Omzunun üzerinden arkaya baktı ve annesini göremeyince şaşırdı. "Nasılsın?"

Chris omuz silkti. "Bok gibiyim."

Kate dudağını ısırarak annesinin söylediklerini hatırlamaya çalıştı: '*Neşelendir onu. Emily'den söz etme. Havadan sudan konuş,*'

"Biz... Şey yaptık... Futbol maçını kazandık."

Chris boş ve anlamsız bakan gözlerini ona dikti. Tek kelime etmedi ve bunu yapmasına gerek yoktu. Kate söylenenleri anlamıştı: '*Emily öldü! Senin salak maçlarının umurumda olduğunu mu sanıyorsun?*'

"Ben üç gol attım..." diye kekeledi Kate. Yüzü kendisine dönük olmasa... Kara dumanlar püskürten çöp yakma fırınına bakan pencereye döndü. "Tanrım!" diye mırıldandı kendi kendine. "Ben şahsen intihara meyilli birine bu manzarayı izletmezdim."

Chris homurdanmayı andıran bir ses çıkarınca hızla dönüp eliyle ağzını kapattı. "Ah, bunu söylememeliydim..." dedi ama Chris gülümsüyordu. Onu güldürmüştü!

"Benimle neler konuşmanı söylediler?" diye sordu Chris.

Kate yatağın kenarına oturdu. "Seni mutlu edecek şeyler."

"Beni en çok ne mutlu eder, biliyor musun? Cenaze tarihini öğrenmek."

"Pazartesi," dedi Kate, yeni kazanılmış netameli güvenin rahatlığıyla dirseklerine yaslanarak. "Ama bunu benden duymadın."

Chris'in yüzü acı dolu bir gülümsemeyle gerildi. "Merak etme."

Pazartesi sabahı annesiyle babası hastanedeki odasına girdiğinde Chris'i mavi pantolonunu ve Cuma gecesi üstünde olan gömleği giyip yatağın kenarında oturmuş halde buldu. Giysiler yıkanmıştı ama kan lekeleri hayalet gibi asılı duruyor, flüoresan lambaların altında pembeye dönüşüyordu. Chris'in başını saran sargı değiştirilmiş, yerine daha ufak bir bandaj koyulmuştu. Nemli saçları taralıydı.

"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Hadi gidelim."

Gus duraladı. "Nereye?"

"Cenazeye. Beni burada bırakmayı düşünmüyordunuz herhalde."

Gus ile James birbirine baktı. Düşündükleri buydu aslında. Psikiyatri servisinin doktorları, Chris'in yas tutmasına izin vermenin avantajlarıyla açık yarasına dokunmanın, Emily gittiğine göre yaşaması için bir neden kalmadığını hatırlatmanın dezavantajlarını tartmış ve cenazeye götürülmemesini tavsiye etmişti.

Gus öksürerek boğazını temizledi, "Emily'nin cenazesi bugün değil."

Chris, annesinin koyu renkli elbisesine, babasının resmi takımına göz attı. "Öyleyse herhalde baloya falan gidiyorsunuz," dedi

ve kalkıp biraz sarsak hareketlerle onların yanına gitti. "Kate söyledi cenazenin bugün olduğunu. Ben de geliyorum."

"Hayatım..." dedi Gus, Chris'in koluna dokunarak, "Doktorlar bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyor."

"Doktorların canı cehenneme, anne!" Chris silkinerek kendini Gus'un elinden kurtardı. "Görmek istiyorum onu. Sonrasında sonsuza dek görme şansım olmayacak."

"Emily gitti, Chris," dedi James. "Bu gerçeği geride bırakıp bir an önce iyileşmeye baksan..."

"O kadar basit ha?" Chris'in sesi giderek yükseliyordu. "Annem ölse, sen de cenaze günü hastanede mahsur kalsan ve doktorlar dışarıya çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylese arkanı dönüp uyurdun, öyle mi?"

"Aynı şey değil," dedi James. "Bacağını falan kırmış olsan..."

"İtiraf edin!" diye bağırarak öfkeyle saldırdı Chris. "Emily'nin gömüldüğünü görünce kendimi en yakın uçurumdan aşağı atacağımı zannediyorsunuz, değil mi?"

"Taburcu olduğun gün mezarlığa gideriz" diye söz verdi Gus.

"Beni burada tutamazsınız." Chris kapıya doğru hareketlenmişti. James atılıp onu omuzlarından yakaladı ama babasını savuşturdu. "Bırak beni!" diye söylendi nefes nefese.

"Yapma, Chris!" dedi James, oğluyla boğuşarak.

"Buradan istediğim zaman çıkabilirim."

"İzin vermezler," diye araya girdi Gus. "Cenazenin bugün olduğunu biliyorlar."

"Yapamazsınız bunu!" Chris babasının çenesine kolunu yapıştırarak kurtuldu. James elini ağzına götürerek geri çekilirken odadan kaçtı.

Gus hemen onun peşine takıldı. "Durdurun!" diye bağırdı hemşire istasyonundaki görevlilere. Arkasında kopan curcunayı duyuyor ama gözlerini Chris'ten ayıramıyordu. Kilitli kapılar Chris'in

doğaüstü kuvvetine karşı koyamazken de kopartamadı bakışlarını oğlundan, hastabakıcılar kollarını arkasına büküp pazısına iğneyi saplarken de. Gözlerinde suçlama dolu bir ifade ve dudaklarında Emily'nin ismiyle yere yığılırken bile onun yüzüne bakıyordu.

Cenaze töreninden sonra yedi gün boyunca Musevi yası tutmak Michael'in fikriydi. Melanie hazırlıklarda rol almayı kesinlikle reddettiğinden, ekmeği, füme balığı, salataları, kahveyi ve kurabiyeleri sipariş etmek Michael'a düşmüştü. Mezarlıktan döndüklerinde komşulardan biri yiyecekleri yemek masasının üzerine yerleştirmişti bile.

Melanie bir çekmeceden valium şişesini alıp dosdoğru yukarıya çıktı, Michael de oturma odasındaki kanepeye çöküp dişçisinin, meslektaşlarının, müşterilerinin taziyelerini kabul etmeye başladı. Ve bir de Emily'nin arkadaşlarının elbette.

Birkaç kişilik gruplar halinde yaklaşıyorlardı yanına. Şekilsiz bir kütleye dönüşen insan kalabalığı sürekli genişliyor, ona her an yarılıp ortasından kızı çıkacakmış gibi duygu veriyordu.

"Bay Gold..." dedi kızın biri. Heather ya da Heidi idi adı Michael'in hatırladığı kadarıyla. Hüzünlü gözleri soluk maviydi. "Bunun nasıl olduğunu aklımız almıyor." Uzanıp süt kadar pürüzsüz avuç içiyle Michael'ın elini okşadı. Eli Emily'ninki kadardı.

"Benim de öyle..." diye yanıt verdi Michael, bunun ne kadar doğru olduğunu ilk kez kavrayarak.

Emily dışarıdan bakıldığında çok faal, zeki, dolu dolu yaşayan güzel bir genç kızdı. Michael de bu dış görünüşten çok hoşnut olduğundan kızının ruhunun derinliklerine inmeyi hiç düşünmemişti. Uyuşturucu, seks, ergenlik seçimleri gibi hortlakların belirmesine hazır değildi; kızının henüz yapmasını istemediği seçimlere yöneldiğini keşfetmek çok korkutucuydu.

Michael hâlâ Heather'ın elini tutuyordu. Minik oval tırnakları, insanın avuçlayıp cebine atmak isteyeceği solgun deniz kabukları gibiydi. Kızın elini kendi yüzüne götürdü, yumuşak avuç yanağının şeklini aldı.

Genç kızın yanakları kızardı. Elini hızla çekip yumruk yaparak geriye sıçradı. Arkasını döndü ve arkadaşlarından oluşan grubun arasında geldiği gibi gözden kayboldu.

Michael bir şey söylemek istiyordu ama ne diyecekti ki? 'Bana onu anımsattın. Keşke kızım olsaydın.' Hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu.

Ayağa kalktı ve iyi dileklerini ileten tanıdıklarla akrabaların arasından geçerek antreye doğru ilerledi.

"Affedersiniz!" dedi buyurgan bir sesle. Bütün başlar kendine dönene dek bekledi. "Bugün bizi yalnız bırakmadığınız için Melanie adına ve kendi adıma size teşekkür etmek istiyorum. Nezaketiniz ve desteğiniz çok makbule geçti. Lütfen istediğiniz kadar kalın."

Michael Gold kendisini yakından tanıyan elli kişinin inanmayan bakışları altında kendi evinden çıkıp gitti.

Güvenlikli psikiyatri servisinde günde iki ziyaret saati vardı: sabah dokuz buçukta ve öğleden sonra üçte. Gus her ikisinde de orada olmayı başarmakla kalmıyor, hemşireleri tavlayıp ziyaret saatinden sonra da biraz kalıyordu. Chris psikiyatristiyle görüşmeden döndüğünde ya da ortak banyoda duşunu alıp geldiğinde annesini çoğunlukla kendisini beklerken buluyordu.

Fakat ilaçla uyutulduğu cenaze günü kendine geldiğinde yanında değildi. Saat henüz üç olmamış mıydı? Doktorlar sabah yaşanan dramın ardından ziyareti yasaklamış mıydı? Yoksa ona öyle bir kazık attıktan sonra karşısına çıkmaya cesareti mi yoktu? Nedenini kestiremiyordu Chris. Yatakta yavaşça doğruldu ve elini yüzüne götürdü. Ağzı zımpara kâğıdı gibiydi; başı içinde daireler çizen bir sinek varmışçasına dönüyordu.

Bir hemşire usulca kapıyı açtı. "Ah, iyi!" dedi. "Uyanmışsın. Ziyaretçin var."

Annesi cenazeyi anlatmak için geldiyse, onu görmek istemiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu aslında: tabutun tasarımını, Emily için okunan duaların sözlerini, gömüldüğü toprağın dokusunu... An-

nesinin bu ayrıntıları hatırlaması mümkün değildi ve anlatılanların boşluklarını doldurmaya çalışmak zorunda kalmak, hikâyeyi hiç duymamaktan daha zordu.

Hemşire kenara çekilince odaya giren kişinin Emily'nin babası olduğunu gördü.

"Chris..." dedi Michael Gold. Ne yapacağını bilemeyerek yatağa bir adım kala durdu.

Chris karın kaslarının istemdışı gerildiğini hissetti.

"Sanırım buraya gelmemeliydim," dedi Michael. Paltosunu elinde evirip çevirmeye başladı. "Yoo, aslında eminim... Buraya gelmemem gerekirdi." Paltoyu koltuğun kenarına bıraktı ve ellerini pantolonunun ceplerine tıkıştırdı. "Emily bugün toprağa verildi, biliyorsun."

"Duydum," dedi Chris. Sesinin iyi çıkmasına sevinmişti. "Ben de gelmek istiyordum."

Michael başını salladı. "Emily'nin hoşuna giderdi bu."

"İzin vermediler..." derken sesi titredi Chris'in. İçgüdüsel olarak Emily'nin babasının da kendi babası gibi gözyaşlarını zayıflık olarak değerlendireceğini varsaydı ve başını eğmeye çalıştı.

"Bugün orada olman o kadar da önemli değildi belki," dedi Michael yavaşça, "Bence en önemli olduğu anda yanındaydın." Chris'in gözlerini yakalayana dek ona bakmayı sürdürdü. "Anlat bana!" diye fısıldadı. "Cuma gecesi ne oldu? Anlat bana."

Chris ona bakakalmıştı. Kendisini gafil avlayan şey sorunun gücü değil, babasının yüzünde Emily'yi görmekti. Gözleri aynı mermer mavisiydi; çenesi aynı kararlı duruşa sahipti; gülüşü tıpkı onunki gibi ağzının kenarındaki çizgilerin arkasına saklanıyordu. Karşısındakinin Michael değil Emily olduğunu düşünmek çok kolaydı Chris için. 'Anlat bana,' diye yalvarıyordu Emily. Dudakları hâlâ şakaklarından akan kanla ıslaktı. 'Bana olanları anlat.'

Bakışlarını kaçırdı Chris. "Bilmiyorum."

"Biliyor olmalısın," dedi Michael. Chris'in çenesini tuttu ama

parmaklarının ucunu yakan ergenlik ateşini hisseder hissetmez bıraktı.

Beş dakika boyunca Chris'i konuşturmaya, ağzından yadigar gibi göğüs cebine koyup taşıyacağı bir ayrıntı, bir bilgi kırıntısı almaya uğraştı. Ama odadan ayrılırken kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Chris'in ilk andan sonra tek bir kez onunla göz göze gelememiş olduğuydu.

Anne-Marie Marrone ofisinin kapısını kapattı, ayakkabılarını çıkartıp attı ve Emily Gold'a ait otopsi raporunun faksını alıp ayaklarını altına kıvırarak koltuğuna oturdu. Gözlerini bir an için yumup az sonra okuyacaklarını önyargılı değerlendirmemek için beynini boşaltmayı denedi. Sonra parmaklarını saçlarının arasına soktu ve kelimeler sayfanın üzerinde yüzmeye başlayana dek gözlerini ayırmadan kâğıda baktı.

Hasta, on yedi yaşında beyaz bir kadındı. Başına aldığı kurşun yarası nedeniyle şuuru kapalı halde hastaneye kaldırılmıştı. Hastaneye ulaştıktan birkaç dakika sonra tansiyonu düşerek 7/5'e inmişti. Hastanın saat 23:3l'de öldüğü kaydedilmişti.

Genel muayenede sağ şakaktaki giriş yarasının etrafında barut yanıkları bulunmuştu. Mermi kafatasını doğrudan geçmemiş, beynin temporal ve oksipital loplarını kat edip beyinciği kesmiş, kafatasının arkasından, merkezin biraz sağından çıkmıştı. Oksipital lopta 45 kalibrelik bir silaha ait mermi parçası bulunmuştu. Yaralar, doğrudan başa ateşlenen 45 kalibrelik bir silahtan çıkan mermi yaralarına uygundu.

Kısacası, Chris Harte'ın intiharla ilgili ifadesini yalanlayan bir şey yoktu.

Anne-Marie otopsi raporunun ikinci sayfasını okurken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Dış muayenede sağ bilekte çürüklere rastlanmıştı. Adli tıp doktoru ayrıca Emily'nin tırnaklarının arasında deri parçaları bulmuştu.

Mücadele belirtileri.

Chris Harte'ı düşünerek yerinden doğrulup ayağa kalktı dedektif. Colt'a dair rapor henüz gelmemişti ama önemli değildi. Silah Chris'in evinden temin edilmişti ve her tarafında parmak izleri olmalıydı. Bilinmeyen şeyse, silahın üstünde Emily'nin parmak izlerinin de bulunup bulunmadığıydı.

Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu için raporun ilk sayfasına geri döndü Anne-Marie. Adli tıp uzmanı giriş ve çıkış yaralarını yüzeysel tasvir etmişti ama bir şeyler sanki ters geliyordu. Sağ elini kaldırdı, işaret parmağını silah tutar gibi uzatıp şakağına dayadı ve başparmağını kıvırarak hayalî tabancayı ateşledi. Kurşun Emily'nin sol kulağına yakın bir yerden çıkmış olmalıydı. Oysa başının arkasından, sağ kulağının birkaç santim gerisinden çıktığı yazılıydı raporda.

Anne-Marie hayali silahtan çıkan merminin rapordaki yolu izleyebilmesi için bileğini büktü. Bunun için dirseğini kaldırıp işaret parmağını neredeyse şakağıyla paralel olacak şekilde, yani çok tuhaf bir açıyla çevirmesi gerekiyordu. İnsanın kendini başından vurması için hayli rahatsız ve hiç doğal olmayan bir pozisyondu.

Ancak silahı ateşleyen kişi kurbanın tam önünde duruyorsa, merminin yolu gayet anlamlı hal alıyordu.

Ama neden?

Otopsi raporunun son sayfasına atlayarak safra kesesinin, mide ve bağırsakların, üreme sisteminin genel muayene sonuçlarını okumaya başladı. Birden nefesini tuttu. Ayakkabılarını tekrar giyerek telefona uzandı ve başsavcılığın numarasını çevirdi.

"Kızınızın otopsi raporu geldi, Bayan Gold," demişti telefonda dedektif. "Müsait olduğunuz zaman uğrayıp sonuçları göstermek istiyorum."

Melanie duyduğu sözcükleri kendi kendine dakikalarca tekrarladı. Dedektif Marrone'un isteği bir nedenden ötürü aklını kurcalıyordu. Kendisine tuhaf gelen şeyin ne olduğunu bulmak için cümleleri evirip çevirdi, kelimeleri zihni bir kaleydoskopmuş gibi farklı

filtrelerden geçirerek inceledi. Belki ona tuhaf gelen, dedektifin en yaslı dönemlerine tozu dumana katarak daldığı birkaç seferde sergilediği tavırla taban tabana zıt kibarlığıydı. Belki de sadece *otopsi* ve *kızınız* sözcüklerini bir cümlede duymaktı.

Ve şimdi o ve Michael kanepede gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri birbirine kenetlenmiş halde oturuyordu. Dedektif Marrone karşılarındaki koltuğa yerleşmiş, Emily'nin cesediyle ilgili gerçekler ve ifadeler ortadaki sehpanın üstüne yayılmıştı. Kızlarının vereceği son bilgilerdi bunlar.

"Sözü uzatmayayım," dedi dedektif, "Kızınızın ölümünün intihar olmadığına inanmama yol açan bazı deliller var elimde."

Melanie bedeninin güneşte bırakılmış tereyağı gibi yumuşadığını hissetti. Baştan beri umduğu bu değil miydi zaten? Yasal bir merciinin, '*Sizin hatanız değildi; kızınızın intihar edeceğini sezemediniz çünkü ortada böyle bir işaret yoktu,*' dediğini duymak istememiş miydi?

"New Hampshire Eyaleti adına dosyayı bir tahkikat jürisine devretmek ve cinayet iddianamesi hazırlanmasını istemek için yeterli delilimiz olduğunu düşünüyoruz," diyordu dedektif. "Emily'nin ebeveynleri sıfatıyla müdahil olmak isteseniz de istemeseniz de dava açılacak. Elbette gerektiği takdirde başsavcılıktan gelen talepleri karşılayacağınızı umuyoruz."

"Anlamıyorum..." dedi Michael. "Yani söylediklerinizden anladığım kadarıyla..."

"Kızınız öldürüldü," dedi Dedektif Marrone sözünü bu kez sakınmadan. "Büyük olasılıkla Christopher Harte yaptı bunu."

Michael başını iki yana salladı. "Ama Chris onun kendini vurduğunu söyledi. Birlikte intihar etmeyi planladıklarını..."

"Biliyorum," diye yanıt verdi dedektif, daha nazik bir tonla. "Ancak kızınız başka şeyler söylüyor." Otopsi raporunun işaretler ve ölçülerle dolu olan ilk sayfasını açtı. "Özetlemek gerekirse, adli tıp uzmanı Emily'nin başına aldığı kurşun yarası sonucu öldüğünü doğruladı. Ancak..." Emily'nin şiddete maruz kaldığına ve müca-

dele ettiğine dair kanıtların olduğu yerleri işaret ederek anlatmayı sürdürdü.

Melanie dinlemekten vazgeçmişti. Ellerini kucağında kavuşturup Chris Harte'ın ufacık bir bebek olduğunu zamanları hayal etti. Ona nefes alacak yer bırakmayana kadar avuçlarını birbirine bastırdı.

"Bir dakika!" dedi Michael, başını sallayarak. "Ben buna inanmıyorum. Chris onu öldüremez. Karıncayı bile incitmez o. Tanrı aşkına! Beraber büyüdü onlar."

"Sus, Michael," dedi Melanie dişlerini gıcırdatarak.

Michael karısına döndü. "Doğru söylediğimi biliyorsun" dedi.

"Kes sesini!"

Michael tekrar dedektife baktı. "Ben televizyondaki adli programları izlerim. Hatalar yapıldığını biliyorum. O otopsiden çıkardığınız kanıtların cinayetle uzaktan yakından alakası olmayan, son derece mantıklı açıklamalara sahip şeyler olduğundan eminim." Yavaşça soluğunu bıraktı. "Chris'i tanırım. Emily ile birlikte kendilerini öldürmeyi planladıklarını söylüyorsa... Evet, nedenini anlamıyorum ve evet, hayret içindeyim... Ama Chris öyle olduğunu söylüyorsa doğrudur. Böyle bir konuda yalan söylemez."

"Hayatı buna bağlıysa söyleyebilir," dedi Anne-Marie.

"Saygısızlık etmek istemem, Dedektif Marrone," diye diklendi Michael. "Ama siz bu çocuklara dair dolaylı bir şeyleri ancak üç gün önce duydunuz ve sadece birisiyle tanıştınız. Ben ikisini de doğdukları günden beri tanıyorum."

"Chris Harte'ı çok iyi tanıdığınızı söylüyorsunuz," dedi dedektif.

"Kızımı tanıdığım gibi."

"O halde," dedi Anne-Marie sakin bir tavırla otopsinin son sayfasını çevirerek, "O halde Emily'nin hamile olduğunu söylesem şaşırmazsınız."

"On bir hafta!" dedi Melanie cansız bir sesle. "İki aydır biliyordu yani. Benim de anlamam gerekirdi. Alışveriş listesinde tampon yoktu artık." Avuçlarındaki çarşafı büktü. "Seks yaptıklarından bile haberim yoktu."

Michael'in de yoktu. Dedektif Marrone gittiğinden beri o görüntü gözünün önünden ayrılmıyordu. Emily'nin vücudundaki fındık kadar canlıyı değil, onu oraya koyan eylemi düşünüyordu: kızlığın katmanlarını soyup ortaya kimsenin varlığını kabul etmek istemediği kadını çıkaran dokunuşları, okşamaları...

"Muhtemelen bu yüzden kavga etmişlerdi," diye mırıldandı Melanie.

Michael dönüp karısına baktı. Yastığın kenar süsü gibi duran yüzünü sürekli kımıldadığı için net göremiyordu onu. "Kim?" diye sordu.

"Chris ile Emily," dedi Melanie. "Chris bebekten kurtulmak istemiştir."

Michael ona bakakaldı. "Sen istemez miydin? Üniversiteye gitmesine bir yıl kala başka ne yapardın?"

Melanie burnunu çekti. "Doğru olduğuna inandığı şey neyse onu yapmasını isterdim Emily'nin."

"Yalan söylüyorsun," dedi Michael. "Şimdi böyle konuşabiliyorsun çünkü artık bir önemi yok." Dirseğinin üstünde doğruldu. "Chris'e söyleyip söylemediğini bile bilmiyoruz henüz."

Melanie doğrulup oturdu. "Senin neyin var?" diye tısladı. "Kızın öldü! Polis onu Chris'in öldürdüğünü düşünüyor. Sense her fırsatta savunuyorsun onu."

Michael bakışlarını kaçırdı. Altlarındaki çarşaf kırışmıştı; evli insanların yatakları da yüzleri gibi zamandan nasibini alıyordu sanki. Nafile bir çabayla çarşafı düzeltmeye uğraştı.

"Cenaze evindeyken şık süslemelerin Emily'yi geri getirmeyeceğini söylemiştin," dedi. "Chris'i çarmıha germek de geri getirmez.

Bana sorarsan, kızımızdan bize kalan tek şey o. Ve onun da gömüldüğünü görmek istemiyorum."

Melanie dik dik bakıyordu ona. "Seni anlamıyorum!" dedi ve yastığını kapıp yataktan fırladı. Birkaç saniye sonra yatak odasından çıkmıştı.

Salı sabahı güneş gözkapaklarını henüz aralarken, James çoktan uyanmış ve giyinmişti. Elinde bir deste posterle soluğundan halkalar çıkararak verandada dikiliyordu. Geyik mevsimi neredeyse bitmişti ama o kararlıydı. Yıllar önce satın alıp da tavan arasında unuttuğu posterler sonunda gün ışığına çıkacaktı. Kemerine bir çekiç takıp cebindeki çivilerin şıngırtısını dinleyerek arazisinin sınırına doğru yürümeye başladı.

Garaja uzanan araba yolunun başındaki ilk ağacın yanına ulaşınca çekicini eline aldı ve ilk posteri çiviledi. Ardından birkaç metre ötedeki ağaca geçip bir poster daha çaktı. 'GÜVENLİKLİ BÖLGE' yazıyordu üstlerinde. Alışıldık yasak tabelalarından daha dikkat çekiciydi bunlar ve avcılara yüz metre yakınlarında bir konut olduğunu, serseri bir kurşunun dehşet verici sonuçlar doğurabileceğini duyuruyordu.

James sırayla üçüncü ve dördüncü ağaca ilerledi. Bu işi son yaptığında Chris küçük bir çocuktu ve o zaman posterleri altı yedi metrede bir asmıştı. Şimdiyse önüne gelen her ağaca çakıyordu. Koyu renkli ağaç gövdelerindeki cafcaflı ve müstehcen sayılacak kadar şenlikli yüz adet sarı uyarı afişi hafif rüzgârda hışırdamaya başladı.

James caddeye çıkıp eserine baktı. Posterler insanların üzerlerinde taşıdıkları muskaları, nazardan korunmak için giyilen kırmızıları, İbranilerin kapı kasalarına kuzu kanı sürme âdetini getirmişti aklına. Ve kendi kendine sormadan yapamadı: Tam olarak neyi uzakta tutmaya çalışıyordu?

1993

Chris ile Emily baş başa vermiş, ellerini ahizenin etrafında kenetlemişti.

"Korkaksın işte!" diye mırıldandı Chris, karşı tarafta çalan telefonun sesi kulağında çınlarken.

"Değilim..." diye fısıldadı Emily.

Birisi telefona yanıt verdi. Chris de Emily'nin parmaklarının bileğinde telaşla kıpırdadığını hissetti.

"Alo?"

Emily sesini alçalttı. "Bay Kuşuuzun'u aramıştım."

"Maalesef şu anda meşgul," dedi kadın. "Bir mesajınız var mı?"

Emily hafifçe öksürdü. "Bay Kuşuuzun gerçekten öyle mi?"

"Nasıl mı?" diye sordu kadın.

"Kuşu uzun mu?"

Ardından ahizeyi çarparak telefonu kapattı. Yana yuvarlanıp yüzünü telefon rehberinin sayfalarına gömerek bir kahkaha tufanına tutuldu.

Chris de katıla katıla gülüyordu. "Yapacağını hiç sanmıyordum!" dedi soluk soluğa.

"Çünkü hıyarın tekisin."

Chris sırıttı. "En azından soyadım Kuşuuzun değil." Parmağını rehberin sayfalarında dolaştırmaya başladı. "Şimdi ne yapalım?" diye sordu.

Emily yüzükoyun döndü. "Buldum! Anneni arayıp Bay

Chambers'ın taklidini yap. Chris'in başının dertte olduğunu söyle."

"O da hemen inanırdı sanki okul müdürünün aradığına."

Emily sırıttı. "Korkak, korkak, korkak!"

"Sen yap da görelim!" diye meydan okudu Chris. "Okulun sekreterini tanımaz."

"Nesine giriyorsun iddiaya?"

Chris ceplerini karıştırdı. "Beş papeline." Tokalaştılar ve ahizeyi onun eline tutuşturdu.

Emily telefonu çevirip parmaklarıyla burnunu sıktı. "Alooöğğ!" dedi sözcüğü yayarak. "Bayan Harte'ı arıyordum. Ben müdürlükten Phyllis Ray. Oğlunuzun başı dertte, bağ'yan." Chris'e haylaz bir bakış gönderdi. "Nasıl bir dert mi? Ah, şey... Gelip onu almanızı istiyoruz." Telefonu çabucak kapattı.

"Neden öyle yaptın ki?" diye homurdandı Chris. "Arabasına atlayıp oraya kadar gidecek ve okul dağılalı bir saat olduğunu öğrenecek. Hayatımın sonuna kadar cezada kalacağım." Ellerini saçlarında dolaştırdı ve Emily'e sırtını dönüp yatağa uzandı.

Emily sokulup bedenini onunkine yapıştırdı ve çenesini omzuna koydu. "O zaman ben de seninle cezaya kalırım," diye mırıldandı.

Chris, dev sekoya ağaçları gibi tepesinden bakan annesiyle babasının karşısında başını önüne eğmişti. Evlilik bu olmalıydı; birinin sesi yatışınca öteki onun kaldığı yerden devam ediyordu. İki kafalı koca bir dev vardı sanki karşısında.

"Pekâlâ!" dedi annesi, en gücenmiş sesiyle attığı söylevi bitirerek, "Senin söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Özür dilerim," diye otomatik olarak yanıt verdi Chris.

"Özür dilemek aptalca davranışlarını telafi etmiyor," dedi babası. "Özür dilemek annenin seni almaya gitmek için iptal etmek zorunda kaldığı randevuyu geri getirmiyor."

'Annem aklını kullansa, öğleden sonra o saatte okulda öğrenci kalmayacağını bilirdi,' diyecekken çenesini tuttu Chris. Başını eğip halının desenlerine dikti gözlerini.

Emily'ye uyup insanları işletmeye kalkıştığında annesinin kendi işini kurmakla çok meşgul olduğunu unutmasaydı keşke. Ama her şey yeni başlıyor, hayatı yavaş yavaş değişiyordu. Nasıl hatırlayabilirdi ki? Ayrıca kimsenin vakit harcamak istemediği angaryalar için kuyruğa girmek de ne demekti? Nasıl bir işti bu?

"İkinizden de bunu beklemezdim," dedi annesi.

İşte bu hiç şaşırtıcı değildi. Herkes Emily ile Chris'ten her zaman iyi şeyler bekliyordu. Sanki ikisinin dışında herkesin bildiği bir plan vardı ortada. Bazen Chris kitabın son sayfasına göz atmak ve her şeyin nasıl gelişeceğini görmek istiyordu; böylece gereksiz yere çaba harcamak zorunda kalmazdı.

"Üç gün boyunca okula gitmek dışında bu odadan çıkmayacaksın," dedi babası. "Bakalım eşek şakalarınla zarar verdiğin insanları düşünecek zamanın olacak mı?"

Sonra tek bir dev canavara dönüşerek odasından çıktılar.

Chris kendini sırtüstü yatağa atıp kolunu gözlerinin üstüne koydu. Karın ağrısından başka şey değildi bu insanlar. Annesi Chris'in başının derde girdiğinden elbette habersiz olan Bay Chambers ile görüşmek istemişti alt tarafı. Ne olmuştu yani? Bir ay sonra kimse o olayı hatırlamayacaktı bile.

Perdeyi açtı. Penceresi doğuya, yani Emily'nin odasının olduğu yöne bakıyordu. O mesafeden birbirlerini göremiyor ama pencerelerinin kare şeklindeki küçük ışığını seçebiliyorlardı. Emily'nin de ağır bir azar işittiğini biliyordu Chris; sadece Melanie ile Michael'in onu yatak odasında mı, mutfakta mı, yoksa başka bir yerde mi azara çektiğini tahmin edememişti. Başucundaki lambanın yanına oturdu, düğmeye dokunarak odayı kararttı. Sonra tekrar açtı. Kapattı, açtı. Kapattı, açtı...

Dört uzun, üç kısa karanlık.

Kalkıp pencerenin yanında beklemeye başladı. Emily'nin odası, ağaç gövdelerinin arkasından seçilen küçük sarı kare karardı. Sonra yeniden aydınlandı.

Önceki yaz kampta öğrenmişlerdi Mors alfabesini.

Emily'nin odası yanıp sönmeye devam etti: S.E.L.A.M.

Chris elini tekrar lambanın düğmesine koydu. Ç.O.K.M.U.K.Ö.T.Ü.

Emily'nin odası iki kez karardı.

Chris üç sinyal daha verdi.

Gülümsedi ve yatak örtüsünün üzerine uzanarak, Emily'nin geceyi aydınlatan sözcüklerini izlemeye koyuldu.

Gus ile James koridora çıkar çıkmaz gülmemek için kendilerini zor tutarak duvara yaslandı.

"İnanabiliyor musun?" dedi Gus, "Kuşuuzun diye birini aramışlar!"

James sırıttı. "Ben olsam aramadan durabilir miydim, bilmiyorum."

"Ona bağırınca kendimi çok eski kafalı hissediyorum. Otuz sekiz yaşındayım ama kopkoyu bir muhafazakârdan farkım yok."

"Ceza vermek mecburiyetindeydik, Gus. Yoksa milleti arayıp tenekede Prens Albert istemeye başlayacaktı."

"Tenekede Prens Albert de ne demek?"

James, "Klasikleşmiş bir telefon şakası," diye homurdandı ve Gus'ı yatak odasına doğru çekiştirdi. "Merak etme. Bu evin eski kafalısı sen olamazsın, o rütbe daima bana ait."

Gus odaya girdi. "Anlaştık. Sen huysuz ihtiyar ol, ben de müdürün odasına dalıp oğlunun yaramazlık yaptığını iddia eden deli kadın."

James güldü. "Fena kandırdılar seni, değil mi?"

Gus ona yastığını fırlattı ve James ayak bileğinden yakalayınca cıyaklayarak yatakta yuvarlanmaya başladı.

"Bunu yapmayacaktın!" dedi James. "Yaşlı olabilirim ama ölü değilim henüz." Bedenini onunkine bastırdı. Göğüslerinin altındaki kıvrımlara, boynuna dokundukça yumuşadığını hissediyordu. Dudakları Gus'unkilerle birleşti.

Gus'ın aklına on sene önce, evin rendelenmiş ahşap ve taze boya koktuğu dönem geldi. Hastanenin lojmanına yerleşiyorlardı ve antrede, kahvaltıdan sonra mutfak masasında, her yerde sevişiyorlardı. Stajyer doktor olmanın stresi James'in beynindeki bütün duyarlılıkları alıp götürmüştü sanki.

"Sen çok fazla düşünüyorsun," dedi James dudaklarını Gus'ın şakağından ayırmadan.

Gus gülümsedi. Bu suçla sık itham edilmezdi. "Öyle mi? Belki sadece hissetmekle yetinmeliyim." Ellerini gömleğinden içeriye kaydırınca James'in sırt kasları gerildi. Onu itip yatırdı, fermuarını indirdi ve içerideki sıcaklığı avuçlarına aldı. Gözleri parlayarak ona baktı. "Bay Kuşuuzun mu demiştiniz?"

James sırıttı. "Hizmetinizde." Karısının üstüne çıktı ve içine girdi.

Gus soluğunu tutup hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Sevgili Günlük,

Sınıfça beslediğimiz kobayımız Fırtına'nın bebekleri olacak.

Bugün okulda Mona Riplin, beden eğitimi dersinde Kenny Lawrence ile panonun arkasında öpüştüklerini söyledi. Bu çok saçma, çünkü Kenn'nin dördüncü sınıfın en iğrenç çocuğu olduğunu herkes bilir.

Chris'i saymazsak elbette. Ama Chris öbür oğlanlar gibi değil.

Chris, kitap özeti çıkarmak için Muhammed Ali'nin hayat hikâyesini okuyor. Benim ne okuduğumu sorunca Kral Arthur'u anlatayım dedim ama sonra vazgeçtim. Öteki şövalyeleri soracaktı ve ben de oraları atlayarak okuyorum.

Kitabın en iyi yerleri, Guinevere ile Lancelot'un beraber olduğu bölümler. Şövalyenin koyu renk saçları, koyu renk gözleri var. Kızı atından indiriyor ve ona LEYDİ diyerek bir şeyler yapıyor. Eminim ona annemin kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermediği kristal yumurta gibi özen gösteriyordur. Kral Arthur ihtiyar hainin teki. Guinevere de Lancelot ile kaçıp gitmeli, çünkü onu seviyor ve birbirleri için yaratılmışlar.

Bence çok romantik.

Chris masallara bayıldığımı bilse utancımdan ölürüm.

O haftanın ilerleyen günlerinde Chris, 'Cesaret mi aldatma mı' oynarken Emily'nin dürtüklemesiyle kütüphaneden *Seksin Keyfi*'nin bir kopyasını çaldı.

Eve gidene kadar kitabı montunun içinde sakladı, gizli yerleri

olan kayaya ulaşana kadar da çıkarmadı. Kaya, baş aşağı duran bir üçgen prizma şeklindeydi; tepedeki geniş parça, kişinin hayal gücüne bağlı olarak ucuna tünemeye ya da altına sinmeye uygun bir çıkıntı oluşturuyordu. Çocukluklarının farklı dönemlerinde, saklambaç üssü, korsan mağarası, kızılderili çadırı olmuştu o yer Chris ile Emily için.

Chris yerdeki çam iğnesi öbeğini ayaklarıyla süpürdükten sonra kitabı çıkartıp Emily'nin yanına oturdu. Bir süre tek kelime etmeden çizimlere baktılar; birbirine dolanmış uzuvların ve okşayan ellerin görüntülerini özümsemeye çalıştılar.

Emily parmağını kadının üzerine eğilmiş bir adamın dış hatlarında dolaştırdı. "Ben pek keyifli bir şey göremiyorum bunda," diye fısıldadı.

"Yaparken farklı olmalı," dedi Chris. Sayfayı çevirdi ve irkilerek, "Oha!" dedi. "Jimnastikçi gibiler!"

Emily kitabın başına döndü ve erkeğin üzerine çıkmış kadının olduğu sayfada durdu. Gövdesini sere serpe adamın üzerine bırakmış, ellerini başının üzerinde birleştirmişti.

"Ne var bunda?" dedi Chris. "Sen beni milyon kere yere çiviledin böyle."

Ama Emily onu duymadı. Yan sayfaya takılmıştı gözleri. Yüz yüze oturur halde bir adamla kadın vardı o resimde. Bacakları yengeç gibi bükülmüştü ve birbirlerinin omuzlarına avlarını tutmak istercesine yapışmışlardı. Gövdeleri koca bir çanak gibi duruyordu; seks yapmanın tek amacı birbirlerine karşı besledikleri bütün duyguları içine alabilecek bir şey yaratmaktı sanki.

"Karşındakini seviyorsan zevkli olmalı," diye akıl yürüttü Emily.

Chris omuz silkti. "Öyle olmalı."

Gus, Chris'in çarşaflarını değiştirirken şiltenin altına saklanmış olan *Seksin Keyfi*'ni buldu. Kitabı alıp varlığını çoktandır unuttuğu pozisyonlara bakarak sayfaları çevirmeye başladı. Sonra sıkıca göğsüne bastırdı ve evden çıkıp Goldlara yöneldi.

Melanie elinde kahve kupasıyla kapıyı açıp Gus'ın tek kelime etmeden eline tutuşturduğu kitabı aldı. Kitabın kapağını incelerken, "Komşuluk hizmetlerinde sınır yok, ha?" dedi.

"Daha dokuz yaşında!" diye patladı Gus, paltosunu bir kenara atıp sandalyelerden birine çökerek. "Dokuz yaşındaki çocukların aklı beysbolda, futbolda falan olmalı, sekste değil."

"Bence bunlar bağlantılı," diye fikir yürüttü Melanie. "Kaleye ulaş, golü at."

"Bunu kütüphaneden almasına kim izin verdi?" diye sorgulamaya başladı Gus. "Hangi yetişkin, bir çocuğun böyle bir şey yapmasına göz yumar?"

Melanie kitabın arkasına göz attı. "Kimse. Usulüne göre alınmamış kitap."

Gus yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Harika! Hem sapık, hem hırsız, öyle mi?"

Mutfak kapısı ardına kadar açıldı ve elinde veteriner malzemeleriyle dolu büyük bir kutuyla Michael eşikte belirdi. Onları "Hanımlar!" diyerek selamladıktan sonra kutuyu yere atıverdi. "N'aber?" Melanie'nin omzunun üzerinden baktı ve sırıtarak kitabı elinden aldı. "Ah, hatırlıyorum bunu," diye kıkırdadı sayfaları çevirirken.

"Ama okuduğun zaman dokuz yaşında değildin herhalde," dedi Gus.

Michael güldü. "Beşinci sınıftaydım."

Melanie hayretle ona döndü. "Kızların farkına o kadar erken mi vardın sen?"

Michael karısının saçlarını öptü. "Erken başlamasaydım şimdi bu kadar zinde olmazdım." Gus'ın karşısındaki sandalyeye oturdu ve kitabı masanın üstünde ona doğru kaydırdı. "Dur tahmin edeyim: Bunu şiltesinin altında buldun, değil mi? Benim *Penthouse*'larımı sakladığım yerde."

Gus şakaklarını ovuşturdu. "Chris'i tekrar cezalandırırsak Sosyal Hizmetler kapıya dayanacak." Perişan bir halde başını kaldırdı. "Belki bu sefer ceza vermemek lazım. Sadece kızlarla ilgili sorularına cevap arıyordu belki."

Michael kaşlarını kaldırdı. "Aradığı cevapları bulduğu zaman bana gelmesini söyler misin?"

Melanie anlayışla iç geçirdi. "Senin yerinde olsam ne yapacağımı

bilmiyorum gerçekten."

"Benim yerimde olmadığını kim söyledi?" dedi Gus. "Emily'nin de bu işte parmağı olmadığını nereden biliyorsun? Her şeyi birlikte yapıyor bunlar." Michael'a baktı. "Belki elebaşı odur."

"Emily daha dokuz yaşında" dedi Michael, bu düşünceyle irkilerek.

"Aynen öyle!" diye cevap verdi Gus.

Chris'in odasını talan etmeyi bitirmesini bekledi Gus, sonra kapıyı çalıp içeri girdi ve giysilerden, beysbol eldivenlerinden, hokey sopalarından ve bir sürü ıvır zıvırdan oluşan bir kasırgayla karşılaştı.

"Merhaba," dedi tatlı bir sesle. "Bir şey mi kaybettin?" Chris'in yüzünün kırmızının tonlarına bürünüşünü izledi, ardından arkasında kavuşturduğu ellerini ortaya çıkardı. "Bunu mu arıyordun?"

"Düşündüğün gibi değil!" dedi Chris aniden.

Gus afalladı. Bu kadar kolay yalan söylemeyi nereden öğrenmişti? "Ne düşünüyorum sence?"

"Okumamam gereken şeyler okuduğumu..."

Gus yatağa çöktü. "Bu soru mu, yoksa itiraf mı?" Sesini yumuşattı ve kitabın kapağını okşadı. "Sence neden okumaman gerekiyordu bunu?"

Chris omuz silkti. "Bilmiyorum. Çıplak fotoğraflar falan..."

"Bunun için mi okumak istedin?"

"Galiba..." dedi Chris. O kadar sefil görünüyordu ki Gus neredeyse acıyacaktı ona. "İlk anda iyi bir fikir gibi gelmişti."

Oğlunun saçlarının tepesine baktı Gus ve doğum sırasında hemşirelerden birinin bacaklarının arasına ayna tutup, incecik koyu tüylerle kaplı kafanın dünyaya gelişini ona gösterdiğini anımsadı.

"Unutabilir miyiz bu olayı?" diye yalvardı Chris.

Gus iğneyle bir panoya tutturulmuş kelebek gibi kıvranışına kanarak oğlanı neredeyse rahat bırakacaktı. Ama tam o sırada, dizlerinin üstüne koyduğu ellerine bakacağı tuttu. Artık bebek yumuşaklığını yitirmişlerdi; Şükran Günü geçit törenlerinde balon tutan eller gibi pofuduk

değildi. Gus'ın bu değişimi farkedemeyecek kadar meşgul olduğu bir anda, parmak eklemleri belirginleşmiş, damarları mavileşmiş, annesininkilerden ziyade James'in ellerine benzemeye başlamışlardı elleri.

Gus karşısında oturan çocuğun -parmaklarıyla yoklayarak yüzünü tanıyabileceği, ilk söylediği sözcük 'anne' olan o oğlanın- artık bir yabancı olduğunu kavrayarak irkildi. *Kadın* sözcüğünü duyduğunda Gus'ın anaç kucağının yerine yüzü olmayan bir kızın memelerini ve dolgun kalçalarını aklına getiren biriydi artık karşısındaki. Ne zaman olmuştu bu?

"Eğer soruların varsa... Yani bunun gibi şeyler hakkında... Hepsini babana ya da bana sorabilirsin." Gizliden gizliye soruların hepsinin James'e yöneltileceğini umuyordu. Chris'le yüzleşmek nereden düşmüştü aklına! O noktada hangisinin daha fazla utandığı üzerine bahis oynanabilirdi.

"Sorularım var..." dedi Chris. Kucağına bakıyor, ellerini büküp duruyordu. "Kitaptaki bazı şeyler..." Başını kaldırdı. "Bazıları pek işe yararmış gibi görünmüyor."

Gus elini oğlunun saçlarına götürdü. "İşe yaramasalardı..." dedi hiç düşünmeden, "Seni yapamazdık."

İki çocuk Emily'nin yatağında battaniyelerle yaptıkları çadırın içinde, çıplak ayaklarının arasında dengeledikleri bir fenerle oturuyorlardı. Chris'in annesiyle babası hastanenin yardım balosuna gitmiş ve Goldlardan Chris'le kız kardeşine bakmalarını rica etmişti. Kate banyo yaptıktan sonra yatmıştı ama Chris ile Emily gece yarısına kadar ayakta kalmayı planlıyordu. Melanie onları saat dokuzdan önce yatırmış ve ışıkları kapatmalarını söylemişti ama yeterince sessiz olurlarsa kimsenin şüphelenmeyeceğini biliyorlardı.

"Seç hadi!" diye üsteledi Chris. "Dürüstlük mü Cesaret mi?"

"Dürüstlük," dedi Emily.

"Hayatında yaptığın en kötü şey?"

"Anneni arayıp müdürün sekreteri numarası yapmak."

"Hayır, o değildi. Annemin yazı masasına aseton döküp Kate'in üzerine attığını unuttun galiba."

"Sen öyle dediğin için yaptım," diye fısıldadı Emily öfkeyle. "Anlamayacağını söylemiştin." Yüzünü astı. "Madem hayatımda yaptığım en kötü şeyi biliyorsun neden soruyorsun?"

"Tamam, " dedi Chris. "Başka bir tane geliyor. Ben dişlerimi fırçalamaya gittiğimde günlüğüne yazdıklarını oku."

Emily'nin soluğu kesildi. "O zaman Cesaret olsun," dedi.

Chris'in dişleri fenerin ışığında parladı. "Gizlice sizinkilerin banyosuna gir. Yaptığını kanıtlamak için bana diş fırçalarını getir."

"Tamam," dedi Emily, örtünün altından çıkarken. Annesiyle babası yarım saat önce yatmıştı. Hâlâ uyanık olamazlardı.

O çıkar çıkmaz Chris her gece içini döktüğü, şal desenli küçük deftere dikti gözlerini. Kilitliydi ama kurcalayıp açabilirdi. Elini günlüğün üstünde dolaştırdı, sonra ateşe değmiş gibi hızla geri çekti. Emily okumasını istemediği için mi çekiniyordu? Yoksa yazdıklarından mı korkuyordu?

Sıkı bir şekilde sallayınca defter açılıverdi. Her yerde kendi ismi vardı. Gözleri irileşerek günlüğü kapatıp çalışma masasına koydu ve altında kocaman harflerle 'suçlu' yazdığından emin halde yatağa döndü.

"Al!" dedi Emily nefes nefese yatağa tırmanırken. İki diş fırçası uzattı. "Sıra sende." Bağdaş kurdu. "Beşinci sınıftaki en güzel kız kim?"

İşte bu çok kolaydı. Molly Ettlesley diyeceğini Emily de biliyordu; beşinci sınıfta sutyen takmaya ihtiyacı olan tek kız oydu. Ama onun adını söylerse Emily'nin tepesi atacaktı; ne de olsa Chris onun en iyi arkadaşıydı. Bakışları günlüğe kaydı. Emily gerçekten onu bir şövalye olarak mı görüyordu? "Cesaret," diye homurdandı.

"Tamam," dedi Emily ve hiç düşünmeden Chris'e kendisini öpmesini söyledi.

Chris başlarının üzerindeki battaniyeyi savurdu. "Ne?"

"Duydun ne dediğimi!" Emily somurttu. "Gizlice annemlerin banyosuna girmek daha zordu."

Birdenbire elleri terlemişti Chris'in; avuçlarını pijamasına sildi. Ani bir kararla, "Kabul," dedi ve eğilip ağzını onunkine yapıştırdı. Ve sonra da en az Emily kadar kızararak geri çekildi. "Basbayağı iğrençti!" dedi elinin tersiyle dudaklarını silerken.

Emily yavaşça çenesine götürdü elini. "Kesinlikle öyleydi," diye fısıldadı.

Bainbridge'deki tek fast-food restoranı, yağlı ızgaralarla yapış yapış ocaklar arasında dönüşümlü olarak üç kuruşa çalıştırdığı bir tabur liseliyle hava atardı. Bunların hepsi mezun oldukları gün çekip giderdi ama biri vardı ki yıllardır aksatmadan orada çalışıyordu. Otuz yaşlarındaki uzun siyah saçlı adamın gözbebeklerinden biri tirsi balığı gibi akçıldı. Yetişkinler kibarca 'bir sorunu olduğunu' söylerdi. Ufaklıklarsa ondan 'Ucube' diye söz eder, patates kızartma makinesinde çocukları kızarttığına ve tırnaklarının arasını sustalıyla temizlediğine dair söylentiler çıkarırdı.

Annesiyle babası gece Emilylerde kalan Chris'i almaya ertesi gün tam öğle vakti gelmişti. Gus atmaca gibi alçalarak oğlunu alnından öptükten sonra bir süre Melanie'yle akşamki baloda kimin ne giydiğini konuşup biraz dedikodu yaptı. Sonra öğle yemeğine giderken Emily'yi de götürmeyi teklif etti; gece çocuk bakıcılığı yapan arkadaşına teşekkür ediyordu böylece.

O gün Ucube, yemek salonunda temizlik görevindeydi. Siparişlerle dolu tepsilerini alan çocuklar Gus'la James'in peşi sıra masalarına geçmişti ama Emily ne zaman başını kaldırsa, Ucube'yi yanındaki, önündeki ya da arkasındaki masanın formika yüzeyini siler ve tek gözüyle kendisini süzerken yakalıyordu.

Emily'nin yanında oturan Chris, "Bence gizli bir hayranın var," diye fısıldadı.

"Kes şunu!" dedi Emily ürpererek. "Beni korkutuyorsun."

"Belki telefon numaranı ister," diye devam etti Chris. "Belki de seni..."

Emily koluna yumruk atarak bir kez daha uyardı onu.

Bunu gözden kaçırmayan Gus, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey!" diye yanıt verdi çocuklar bir ağızdan.

Emily müşterilerden kalan ketçap paketlerini toplayıp yere dökülen kolayı silen Ucube'ye yan gözle baktı. Adam üzerindeki bakışları hissetmiş gibi başını kaldırıp ona dönünce, hemen önündeki susamlı hamburger ekmeğine dikti gözlerini.

Chris ona yine bir şeyler fısıldamak için eğildi. Sıcacık soluğu kızın kulağına doldu: "Süper Cesaret!"

Süper Cesaret, oyunun en fazla itibar kazandıran bölümüydü; görevi başarıyla tamamladığınız takdirde elbette. Hesabını tuttukları yoktu ama tersi olsa, bundan böyle aralarında Emily'nin sözü geçerdi. En son Süper Cesaret çağrısı Emily'den gelmiş ve Chris okul otobüsünün camından bütün mahalleye kıçını sergilemek zorunda kalmıştı.

Chris'in önceki gece vermek zorunda kaldığı öpücüğün öcünü alıp almadığını düşündü bir an Emily. Sonra kabul anlamında başını salladı.

"Çişe git," diye fısıldadı Chris. "Erkekler tuvaletine ama."

Emily gülümsedi. Aslına bakılırsa oldukça kolay bir Süper Cesaret işiydi bu. Kıçını pencereden çıkarmaktan kat kat iyiydi. İçeride biri varsa yanlışlık olduğunu söyleyip gerisin geri dışarı çıkardı. Chris gerçekten gidip gitmediğini nereden bilecekti? Etrafına bakınıp Ucube'yi aradı. Nedense herifin yanından geçmek istemiyordu. Yemek salonunda değildi; muhtemelen hamburger vardiyasına dönmüştü.

Emily masadan kalkarken James ile Gus yüzüne bakınca, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Gus peçetesiyle ağzını silip, "Ben götürürüm seni," dedi.

"Hayır!" Emily'nin sesi gereğinden yüksek çıkmıştı. "Yani... Kendim gidebilirim."

"Annen yalnız gitmene izin veriyor mu?" diye sordu Gus kuşkuyla.

Emily onun gözlerinin içine bakıp başını salladı.

James omuz silkti. "Burası Bainbridge. Ne olabilir ki?"

Gus, Emily'nin yere sabitlenmiş masalar ve sandalyeler labirentinde kendine yol çizerek arka taraftaki tuvaletlere doğru ilerleyişini izledi, sonra dikkatini masanın üstünde ketçapla parmak boyası yapan Kate'e yöneltti.

Erkekler tuvaleti solda, kadınlarınkiyse sağdaydı. Emily izlediğinden emin olmak için Chris'e baktıktan sonra içeriye daldı.

Beş dakika geçmeden Chris'in yanında yerini almıştı.

"Kutlarım," dedi ve onun koluna dokundu Chris.

"Büyütülecek bir şey değildi..." diye mırıldandı Emily.

"Öyle mi? O zaman neden titriyorsun?"

"Yok bir şey!" Emily onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Artık tadını alamadığı hamburgeri ödevini yapar gibi yedi ve kendini yavaş yavaş Chris'e söylediği şeyin doğru olduğuna inandırdı.

Kasım, 2001

Barrett S. Delaney, yetişkinliğinin önemli kısmını göbek adının Sue olduğu gerçeğini saklamaya uğraşmakla geçirmişti. Bu bir kız adıydı gerçi ama Barrett avukattı ve 'sue' sözcüğü 'dava etmek' anlamına da geliyordu.

Sırrı mutlaka ortaya çıkacaktı. Ya insan kaynaklarında çalışan ve kendini komik sanan herifin teki veya adının nüfus cüzdanında yazılı açık halini soran kredi kartları müşteri temsilcisi veya lise yıllığını eline geçiren biri maskesini düşürüverecekti. Bazen savunma avukatlığı yerine savcı olmayı tercih etmesinin sebebinin özgüven eksikliği değil de adalet aşkı olduğuna kendini inandırmak için çabalaması gerekirdi.

Savcı Delaney saatine göz attı ve geciktiğini farkedince adımlarını sıklaştırarak kafeteryaya doğru yürümeye başladı. Anne-Marie Marrone, önünde iki kâğıt bardakla köşede bir masaya yerleşmişti bile.

Karşısındaki sandalyeye otururken dedektif, "Kahven soğuyor," dedi.

Anne-Marie'nin en iyi yanı, henüz Sue iken tanışmış olmalarına rağmen Barrett'e asla korktuğu isimle hitap etmemesiydi. Concord'daki Katolik Kız Okulu'ndan beri birbirlerini tanıyorlardı. Anne-Marie emniyet teşkilatına katılmayı seçmiş, Barrie ise hukukta karar kılmıştı.

"Pekâlâ..." dedi Barrie ve bir eliyle kahve bardağının kapağını çıkartırken diğeriyle önünde duran sarı dosyanın kapağını açtı. Dosyada polis ifadeleri, Emily Gold'un otopsi raporu ve Anne-

Marie'nin Chrisle ilgili notları vardı. "Hepsi bu mu?"

"Şimdilik bu," dedi Anne-Marie. Kahvesinden bir yudum aldı. "Bence bir dava var elinde."

"Daima bir dava vardır zaten," diye homurdandı Barrie, dosyadaki delillere ilgiyle göz atarken. "Mesele, iyi bir dava olup olmadığı." Otopsi raporunun ilk birkaç satırını okudu, sonra eliyle boynundaki altın haçı çevirerek öne eğildi. "Bana ne biliyorsan anlat."

"Memurlar silah sesi duyulunca olay yerine çağrılıyor. Kızı bilinci kapalı halde buluyorlar. Kız ölümün eşiğinde, oğlansa şokta. Çocuk başındaki yara yüzünden ciddi şekilde kan kaybediyormuş."

"Silah nerede bulundu?"

"Oturdukları atlıkarıncada. Biraz da içki bulmuşlar. Bir şişe Canadian Club. Kurşunlardan biri ateşlenmiş, diğeri hâlâ silahın içindeymiş. Balistik incelemede kurşunun o silahtan çıktığı kesinleşti. Henüz parmak izi raporunu almadık." Peçetesiyle dudaklarını sildi. "Çocukla görüştüğümde..."

"Önce haklarını okudun, değil mi?" diye araya girdi Barrie.

"Yani aslında..." Anne-Marie yüzünü buruşturdu. "Kelimesi kelimesine okuduğum söylenemez. Ama oraya girmek zorundaydım, Barrie. Acil'den yeni çıkmıştı çocuk ve annesiyle babası da beni ayak altında istemiyordu."

"Devam et," dedi Barrie.

Anne-Marie, Chris ile aralarında geçen konuşmayı anlattı.

Bitirdiğinde Barrie bir süre sessiz kaldı. Dosyadaki diğer sayfaları alıp arada sırada bir şeyler mırıldanarak gözden geçirdi. "Tamam," dedi sonunda. "Sana düşüncelerimi söyleyeyim." Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Birinci dereceden cinayet suçlamasında bulunabilmek için önceden tasarlama, kötü niyet ve kasıt olduğunu kanıtlamamız lazım. Bu kasıtlı bir eylem miydi? Evet, yoksa evinden silahı getirmezdi. Antika bir Colt'u yedek anahtar gibi yanında gezdirmezsin. Kızı öldürmeyi bir an için bile olsa düşündü mü? Evet, silahı evden saatler önce aldığına göre düşündü. Kötü niyet var

mıydı? Evet, niyetinin baştan beri kızı öldürmek olduğunu varsayarsak öyle. Planını gerçekleştirdi."

Anne-Marie dudaklarını büzdü. "Chris'in çifte intihar girişiminden söz ettiğini unutma. Sıra o şeye gelemeden işler kontrolden çıkmış."

"Demek ki ayaküstü yalan söyleyecek kadar zeki. Güzel bir açıklama. Yine de adli tıptan gelecek delilleri hesaba katmamış."

"Cinsel taciz suçlaması konusunda ne düşünüyorsun?"

Barrie dedektifin notlarını karıştırdı. "Emin değilim. Birincisi, kız hamile. Yani daha önce de ilişkide bulunmuşlar. Bir süredir cinsel ilişkileri varsa tecavüz suçlamasını destekleyemeyiz. Bu delilleri mücadele göstergesi olarak kullanabiliriz ama." Anne-Marie'ye baktı. "Onu tekrar sorgulaman gerekecek."

"Bahse girerim ki artık avukat tutmuştur."

"Ağzından ne alabileceğine bir bak," diye ısrar etti Barrie. "Konuşmazsa, ailesini ve komşuları dene. Bu işe ayağımız yere sağlam basmadan kalkışmak istemiyorum. Kızın hamile olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek zorundayız. Çocukların arasındaki ilişkinin geçmişini öğrenmemiz gerekli. Şiddet eğilimleri var mıymış? Bir de Emily Gold'un intihara meyilli olup olmadığını öğrenmemiz lazım."

Defterine hızla not alan Anne-Marie başını kaldırdı. "Benim kıçımdan ter damlarken sen ne yapacaksın?"

Barrie sırıttı. "Dosyayı tahkikat jürisine götüreceğim."

Melanie kapıyı açar açmaz Gus elindeki zeytin kutusunu araya soktu. "Zeytin dalı bulamadım," dedi.

Melanie kapıyı kapatmaya çalışırken kararlı bir şekilde önce omzunu kapının aralığına soktu, sonra bütün vücudunu geçirerek kendini mutfağa attı. "Lütfen..." dedi usulca. "Acı çektiğini biliyorum. Ben de acı çekiyorum. Bunu birlikte yapamamak öldürüyor beni." Melanie'nin kolları kendi vücuduna o kadar sıkı dolanmıştı ki kendini ikiye böleceğinden korktu.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi Melanie soğuk bir sesle.

"Tanrım, Mel! Çok üzgünüm..." Gus'un gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bütün bunlar için... Böyle hissettiğin için... Söylemem, yapmam gereken şeyleri bilemediğim için üzgünüm."

"Yapman gereken şey defolup gitmek," dedi Melanie.

"Mel..."

Gus uzanınca Melanie'nin tüyleri ürperdi. "Dokunma bana!" dedi sesi titreyerek.

Gus hayretle geri çekildi. "Özür dilerim. Yarın yine gelirim."

"Gelmeni istemiyorum. Bir daha asla gelme buraya." Melanie derin bir soluk aldı ve her kelimenin üzerine basarak, "Senin oğlun, kızımı öldürdü."

Gus küçük bir kıvılcımın kaburgalarının arasında dolaştığını duyumsadı. "Chris de söyledi, polis de. İntihar etmeyi planlamışlar. Biliyorsun bunu. Chris öyle söylüyorsa, öyledir. Ona inanıyorum."

"Elbette inanırsın!" dedi Melanie.

Gus'ın gözleri kısıldı. "Chris'in bu olaydan hiç mi etkilenmediğini sanıyorsun? Yetmiş tane dikiş atıldı başına, psikiyatri koğuşunda üç gün geçirdi. Henüz şoktan çıkmadan polise ifade vermek zorunda kaldı. Neden yalan söylesin ki?"

Melanie güldü. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, Gus? Neden yalan söylesin, öyle mi?"

"Kızının intihar edebildiğine ve buna dair belirtileri göremediğine inanmak istemiyorsun," diye karşı saldırıya geçti Gus. "Çünkü sözde mükemmel bir ana-kız ilişkiniz vardı."

Melanie başını salladı. "Ya sen? Oğlunun intihara meyilli olduğunu kabul ediyorsun da katil annesi olmak mı uzak ihtimal geliyor?"

Gus'ın dilinin ucuna yapıştırılacak o kadar çok cevap, söylenecek o kadar acı söz geldi ki boğazı yandı. Ama o yanıtların hepsinin

Melanie'yi diri diri yakacağını bildiğinden onu itip mutfak kapısından çıktı.

Soğuk havada yutkunarak eve doğru koşarken, öyle kaçmasının Melanie'nin suçlamasını kabul ettiği anlamına geleceği düşüncesini zihninden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Salak gibi hissediyorum kendimi!" dedi Chris. Onu oturttukları küçük tekerlekli sandalyede dizleri neredeyse çenesine değiyordu. Ama hastaneden taburcu olmanın bazı şartları vardı; ancak o saçma sapan şeye oturmuş ve elinde haftada iki kez görüşmek zorunda olduğu psikiyatristin ismi olduğu halde ayrılabilirdi oradan.

"Sorumluluk almak istemiyorlar," dedi annesi, sanki bu Chris'in umurundaymış gibi. Tekerlekli sandalyeyi iten hastabakıcının ardından asansöre girdi. "Beş dakika sonra çıkmış olacaksın buradan."

"Beş dakika çok uzun süre," diye homurdandı Chris.

Gus elini onun başına koydu. "Görünüşe bakılırsa kendini şimdiden daha iyi hissediyorsun," dedi.

Akşam ne yiyecekleri, telefon edip Chris'in nasıl olduğunu soranlara ne diyecekleri, Şükran Günü'nden önce kar yağıp yağmayacağı gibi sudan konularda gevezelik etmeye başladı.

Kulaklarını onun sesine tıkamaya çalışarak dişlerini gıcırdattı Chris. Söylemek istediği şeyler bambaşkaydı: '*Hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan vazgeç! Bir şeyler oldu ve yaşananları bir teyp gibi geri saramazsın.*'

Yüzüne dokunan annesine dönüp baktı ve zorla gülümsedi.

Hastabakıcı lobide yanlarından ayrılırken kolunu oğlunun beline doladı Gus. Adama, "Teşekkür ederim" dedikten sonra Chris'le birlikte kayan kapılara yöneldi.

Dışarıda hava muhteşemdi. Hastanedekinden çok daha temizdi ve Chris'in ciğerlerine bir yılan gibi süzülüyordu.

"Ben arabayı getiriyorum," dedi Gus.

Chris hastanenin duvarına yaslanıp otoyolun ötesindeki gri dağların doruklarına baktı ve gözlerini kapadı. Ama o huzur ânı uzun sürmedi. Hiç beklemediği anda isminin söylendiğini duyunca irkildi.

Dedektif Marrone, o güzel manzarayı kapatacak biçimde tam önünde duruyordu. "Chris," diye yineledi kadın. "Benimle polis merkezine kadar gelebilir misin?"

Tutuklanmış değildi ama annesiyle babası karşı çıkmıştı götürülmesine. "Sadece gerçekleri anlatacağım," diyerek onların içini rahatlatmaya çalışmıştı Chris. Annesi yine de bayılmanın eşiğinden dönmüş, babası onlarla karakolda buluşacak bir avukat bulmaya koşmuştu. Dedektif Marrone ise on yedi yaşındaki Chris'in kanunen kendini temsil edebileceğini ve bu konuda kendisine inanmaları gerektiğini söylüyordu.

Chris polis merkezinin dar koridorlarında dedektifi izleyerek masasının üstünde kayıt cihazı bulunan ufak bir toplantı odasına girdi.

Dedektif ona vatandaşlık dersinden anımsadığı haklarını okudu ve kayıt cihazını çalıştırdı. "7 Kasım gecesi neler olduğunu mümkün olduğunca ayrıntılı biçimde anlatmanı istiyorum," dedi.

Chris ellerini masada kavuşturdu ve öksürerek boğazını temizledi. "Emily ile okulda sözleşmiştik; akşam yedi buçukta alacaktım onu."

"Kendi araban var mı?"

"Evet. O... Biliyorsunuz işte... Polisler geldiğinde oradaydı. Yeşil bir Jeep."

Dedektif Marrone başını salladı. "Devam et."

"İçecek bir şeyler almıştık yanımıza..."

"Bir şeyler mi? Kim aldı?"

"Ben getirdim."

"Neden?"

Chris kıpırdandı. Belki de bu sorulara yalnız başına cevap vermesi gerçekten doğru değildi.

Dedektif Marrone fazla yüklendiğini anlamış gibi başka bir şey sordu. "Emily'nin kendini öldürmek istediğini biliyor muydun?"

"Evet. Her şeyi planlamıştı."

"Bana bu plandan bahset. Romeo ve Jüliet tarzı bir şey miydi?"

"Hayır," dedi Chris. "Sadece Emily'nin fikriydi."

"Kendini öldürmek mi istiyordu?"

"Evet."

"Sonra?"

"Sonra ben de intihar edecektim."

"Onu saat kaçta aldın?"

"Yedi buçukta. Söyledim ya."

"Doğru. Peki, Emily başka kimseye kendini öldüreceğini söylemiş miydi?"

Chris omuz silkti. "Sanmıyorum."

"Ya sen?"

"Ben de söylemedim."

Dedektif bacak bacak üstüne attı. "Neden?"

Chris kucağındaki ellerine bakıyordu. "Emily biliyordu işte. Başka kimsenin bilmesi umurumda değildi."

"O sana ne söyledi?"

Chris başparmağının tırnağıyla masanın üstündeki bir izi takip etmeye başladı. "Her şeyin olduğu gibi kalmasını, bir şeylerin değişmesini engellemek istediğini söyleyip duruyordu. Gelecekten söz ederken çok siniri bozuluyordu. Bana bir keresinde bugünkü halini

ve sahip olmak istediği hayatı -çocuklar, koca, banliyöde ev, vesaire- gözünde canlandırabildiğini ama A noktasından B noktasına nasıl ulaşacağını bilemediğini söylemişti."

"Sen de böyle mi hissediyordun?"

"Bazen," dedi Chris usulca. "Özellikle onun öleceğini düşündükçe." Alt dudağını ısırdı. "Emily bir nedenle acı çekiyordu. Bana bile söyleyemediği bir nedenle. Bazen şey yaparken..." Boğazı düğümlendi ve başını çevirdi. "Bir dakika ara verebilir miyiz?"

Dedektif cihazı kapattı ve Chris başıyla işaret edince tekrar bastı düğmeye.

"Onu vazgeçirmeye çalıştın mı?"

"Evet," dedi Chris. "Milyonlarca kere."

"Ya o gece?"

"O gece de, daha önce de."

"Nereye gittiniz?"

"Atlıkarıncaya. Şimdi çocuk parkı olan eski panayır yerinde. Bir ara orada çalışıyordum."

"Yeri sen mi seçtin?"

"Emily seçti."

"Oraya saat kaçta vardınız?"

"Sekiz civarı."

"Yemeğe çıktıktan sonra mı?"

"Yemekte beraber değildik. Evde yemiştik."

"Sonra ne yaptınız?"

Chris soluğunu yavaşça bıraktı. "Arabadan inip Emily'nin kapısını açtım. Canadian Club şişesini atlıkarıncaya götürüp sıralardan birine oturduk."

"O gece Emily ile cinsel ilişkide bulundun mu?"

Chris'in gözleri kısıldı. "Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

"Beni her şey ilgilendiriyor," dedi dedektif. "Lütfen cevap ver soruya."

Chris başını salladı, Marrone kayıt cihazını işaret edince, "Evet," dedi alçak sesle.

"Emily razı mıydı buna?"

"Evet," dedi Chris bir kez daha, dişlerinin arasından.

"Emin misin?"

Chris avuçlarını masaya bastırdı. "Oradaydım!"

"Ona silahı seksten önce mi, sonra mı gösterdin?"

"Hatırlamıyorum. Sonraydı galiba."

"Ama getireceğini biliyordu, değil mi?"

"Onun fikriydi zaten."

Dedektif başını salladı. "Emily'yi kendini öldürmesi için atlıkarıncaya götürmenin özel bir sebebi var mıydı?"

Chris'in kaşları çatıldı. "Emily istedi oraya gitmeyi."

"Onun seçimiydi, öyle mi?"

"Evet. Bir süre dönüp dolaşıp bu konuyu konuştuk, sonunda karar verdik."

"Neden atlıkarınca?"

"Emily severdi orayı. Ben de galiba..."

"Pekâlâ," dedi Anne-Marie. "Atlıkarıncada oturdunuz, içki içtiniz, güneşin batışını seyrettiniz, seks yaptınız..."

Chris uzanıp kayıt cihazını kapattı. "Güneş çoktan batmıştı. Saat sekizdi. Size söyledim bunu." Dedektifin gözlerinin içine baktı. "Anlattıklarıma inanmıyor musunuz?"

Anne-Marie gözlerini ondan ayırmadan kayıt cihazını açıp ka-

seti çıkarttı. "İnanmalı mıyım?" diye sordu.

Salı günü öğleden sonra, herkesin itirazına rağmen işe gitti Melanie. Masal günü olduğu için kütüphane, çocuklarını çeşitli kalınlıktaki kışlık kıyafetlerin içine sokuşturmuş genç annelerle doluydu. Melanie içeriye adım atar atmaz hepsi sus pus oldu ve arkadaki personel odasına gidebilmesi için ona yol verdi.

Paltosunu asarken kendi kendine düşünüyordu: Emily'nin ölüm haberi gerçekten o kadar hızlı mı yayılmıştı, yoksa kendi teninden çıkan bir koku ya da etrafına yaydığı elektrikteki bir değişiklik diğer anneleri içgüdüsel olarak uyarıyor muydu?

'İşte! Çocuğunun güvenliğini sağlayamayan anne!'

"Melanie!" diye nefes nefese seslendiğini duydu birinin. Arkasına bakınca, yardımcı kütüphane görevlisi Rose'u buldu karşısında.

"Gelmeni beklemiyorduk."

"On yedi senedir geliyorum," dedi Melanie yavaşça. "Kendimi en rahat hissettiğim yer burası."

"Elbette. Doğru." Rose'un ne söyleyeceğini bilemez bir hali vardı. "Nasılsın, hayatım?"

Melanie bir adım geri çekildi. "İşe geldiğime göre..."

Başvuru masasına gidip koltuğuna yerleşti. Tedirgindi. Ya koltuğu da bir anda yabancılaştıysa? Ama hayır, her zamanki gibiydi; yıllar içinde poposunun biçimini alacak şekilde kıvrılmıştı ve şu sinir bozucu metal çıkıntı hâlâ sağ kalçasına batıyordu. Ellerini masanın üzerine koyup beklemeye başladı.

İyileşmek için ihtiyacı olan tek şey, soracak sorusu olan bir okurun karşısına dikilmesiydi. O zaman yeniden işe yaramaya başlayacaktı.

Öğrenciye benzeyen iki gence şefkatle gülümsedi. Çocuklar ona selam verip önünden geçerek dergi odasına yöneldi. Melanie ayakkabılarını çıkartıp naylon çoraplı ayaklarını dönen koltuğunun

soğuk krom bacaklarına sürttü ve tekrar giydi. Sırf iş olsun diye bilgisayar ekranına sorgular girmeye başladı: *Salem Cadısı Mahkemesi. Malakit. Elizabeth Regina.*

"Affedersiniz..."

Melanie başını kaldırınca başvuru masasının öteki tarafında kendisiyle aynı yaşlarda bir kadın olduğunu gördü. "Buyurun. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Umarım yardım edebilirsiniz," diyerek içini çekti kadın. "Atalanta ile ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyorum." Bir an duraksadı. "Eski Yunan'da bir atlet. Georgia'daki şehir değil."

Melanie gülümsedi. "Biliyorum." Parmakları tuşlarda uçuşmaya başladı. Bedeni nikotin sarhoşluğunu aratmayan bir sersemliğin hücumuna uğramıştı. "Atalanta, Antik Yunan tarihinde olacak. Sıra numarası..."

Melanie ezbere biliyordu aslında: 292. Fakat o daha ağzını açmadan içine su serpilen kadın gözlerini devirerek, "Şükürler olsun!" dedi. "Kızım sosyal bilimler ödevini hazırlıyor ama Oxford Kütüphanesi'nde bir şey bulamadık. Atlas için üç kitapları var ama Atalanta..."

Kızım.

Melanie bilgisayarının bulup çıkardığı kitap isimlerine baktı. Hepsi raflarda hazır bekliyordu. Kadına bu bilgiyi vermek için ağzını açtığında kendisine ait olamayacak bir ses duydu. "Edebiyatdışı yayınlar kısmına bakın. "Sıra numarası 641-5."

Yemek kitapları bölümüydü bu.

Kadın ona defalarca teşekkür edip yanlış yere bakmak üzere yanından ayrıldı.

Melanie içinde bir şeyin -cuma gecesi oluşan ambolinin- mücadele vererek serbest kaldığını ve yerinden oynayınca yavaş yavaş bütün vücudunu zehirlemeye başladığını hissetti. Kollarını gövdesine dolayarak o hain ruhu hapsetmeye çalıştı.

O sırada bir adam yaklaştı başvuru masasına. Clancy'yi,

Cussler'ı, Crichton'ı beğendiğini ve yeni bir yazar denemek istediğini söyleyerek tavsiye istedi.

"Robert James Waller'ın son kitabı biçilmiş kaftan," dedi Melanie.

Üniversite öğrencilerini çocuk bölümüne, tarihçileri bireysel gelişim raflarına, videokaset isteyenleri Fodor gezi rehberlerine gönderdi. Genç bir adam tuvaletin yerini sorduğunda dolaşımdan kaldırılan kitapları depoladıkları dolabı tarif etti ona. Bunları yaparken gülümsüyordu Melanie; etrafa kafa karışıklığı ve sefillik dağıtmanın bilgi aktarmaktan daha tatmin edici olduğunu keşfetmişti.

Gary Moorhouse tarafından önerilen savunma avukatı Jordan McAfee, Harteların mutfak masasında oturuyordu. Sağında somurtup duran Chris, hemen arkasında da Gus vardı. Avukat spor salonundan çıkıp dosdoğru oraya gelmişti. Üzerinde bir şortla buruşuk bir tişört vardı; yanakları kıpkırmızı olmuştu ve şakağından aşağıya ince bir ter ırmağı akıyordu.

James ilk izlenimlere çok inanırdı. Evet, saat akşamın sekiziydi ama ne olursa olsun... Adamın üstünde takım elbise olmaması, saçlarının ıslak olması, boncuk boncuk ter dökmesi... Jordan McAfee o halini sevimli buluyor olabilirdi ama James'e sadece sinir bozucu görünüyordu. Adam oğlu bir yana, herhangi birinin de kurtarıcı prensi olamazdı.

"Chris bana Dedektif Marrone'a söylediklerini anlattı," dedi Jordan McAfee. "Kendi rızasıyla gittiği ve hakları okunduğu için söylediği her şey aleyhine kullanılabilir. Ancak mecbur kalırsak, hastanedeki konuşmanın delil kabul edilmemesi için mücadele edebilirim." James'e baktı. "Eminim soracaklarınız vardır."

'*Kaç dava kazandın?*' diye sormak istiyordu James. '*Oğlumu kurtaracağına nasıl güveneyim?*' Kuşkularını yutmayı tercih etti. Moorhouse, McAfee'nin bir yıldız olduğunu söylemişti; *Harvard Hukuk Dergisi* ile ilişkisi vardı, Mississippi'nin doğusundaki bütün avukatlık şirketleri peşindeyken, New Hampshire başsavcılığına ka-

tılmayı tercih etmişti. Aradan on sene geçtikten sonra savunma tarafına kaymıştı. Cazibesiyle, kıvrak zekâsıyla ve çelik gibi sinirleriyle tanınıyordu. James avukatın çocuğu olup olmadığını merak etti.

"Dava açılma olasılığı ne kadar?" diye sordu Gus.

McAfee çenesini kaşıdı. "Şimdiye kadar Chris zanlı statüsüne bile girmemiş ama iki kez sorgulanmış. Bu tür vakaları polis genellikle cinayet olarak ele alır. Chris'in ifadesini bir yana bırakalım. Başsavcının elinde yeterince delil olduğu kanaatine varılırsa iddianame hazırlanır." Gus'un gözlerinin içine baktı. "Bence dava açılma olasılığı hayli kuvvetli."

Gus'ın nefesi kesildi. "Sonra ne olacak? Daha on yedi yaşında."

"Anne..."

"New Hampshire eyaletinde yetişkin olarak yargılanır."

"Yani?" diye sordu James.

"Gözaltına alındığı takdirde yirmi dört saat içinde dava tebligatı yapılır. Bu durumda suçsuz olduğumuzu ifade eder, gerekirse kefalet öderiz. Sonra mahkeme tarihi belirlenir."

"En az bir gece hapishanede mi kalır bu durumda?"

"Büyük ihtimalle," dedi McAfee.

"Ama bu haksızlık!" diye bağırdı Gus. "Sırf başsavcılık cinayet olduğunu söylüyor diye onların kurallarıyla oynamak zorunda mıyız? Cinayet filan işlenmedi. İntihardı. Bunun için hapse girilmez ki."

"Bu gibi vakalarla dolu ciltlerce kitap var, Bayan Harte" dedi McAfee. "Kimi zaman iddia makamı bir vakanın üzerine balıklama atlar ve havuzun boş olduğunu iş işten geçtikten sonra farkeder. Chris ile Emily gerçekte ne olduğunu bilen yegâne kişiler. Özetlemek gerekirse -Emily kendi ifadesini veremeyeceğine göre- New Hampshire Eyaleti'nin oğlunuza güvenmesi için hiçbir sebep yok ortada. Şu anda onların tek gördüğü, ölü bir genç kız ve ateşlenmiş bir silah. Bu çocukların geçmişini, ilişkilerini, ruh hallerini bilmi-

yorlar. Açıkçası bu dava mantıkla değil, yürekle kazanılır. Şimdiden söyleyeyim ki savcılık bir otopsi raporuyla karşımıza çıkıp satır aralarını okumaya çalışacak. Chris'in parmak izlerinin silahta oluşundan yola çıkarak bir şeyler uyduracak. Başka ne yapabilirler? İşte onu öğrenmek için Chris'le enine boyuna konuşmam lazım."

Gus bir sandalye çekti.

"Baş başa," diye ekledi McAfee. Ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Ücretimi siz ödüyor olabilirsiniz ama müvekkilim Chris."

"Tebrikler, Doktor Harte," dedi danışmadaki kadın, Çarşamba sabahı.

James bir an bakakaldı ona. Kendisini neden kutluyor olabilirdi ki? Sabah evden çıkarken Chris hâlâ önceki gece bıraktığı yerde, kanepede oturmuş boş gözlerle aynı İspanyolca televizyon kanalına bakıyordu. Gus mutfakta Chris'in yemeyeceğinden emin olduğu bir kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Şu anda hayatında tebrike değer bir şey olduğu söylenemezdi.

Odasına doğru giderken, iş arkadaşlarından biri omzuna vurarak, "Bir gün içimizden birine olacaktı," dedi sırıtarak ve yürüyüp gitti.

James birilerinin daha tuhaf şeyler söylemesine fırsat vermeden odasına girip kapıyı kapattı. Masasının üstünde Cuma gününden beri bakma fırsatı bulamadığı bir yığın zarf vardı. En üstte de *New England Tıp Dergisi* açık halde duruyordu.

Oturdu ve dergiyi önüne çekip karıştırmaya başladı. Alanlarına göre en iyi doktor seçimi sonuçlarını açıklayan yıllık rapor birkaç sayfa sürüyordu. Oftalmolojik Cerrahi başlığının altında kendi ismini gördü James. Kırmızı kalemle daire içine alınmıştı.

"Hey Tanrım!" dedi, kalbinde beliren gülümseme yavaş yavaş bütün bedenine yayılırken. Gus'a haber vermek için evi aradı ama telefona kimse cevap vermedi. Başını kaldırıp duvardaki Harvard diplomalarına baktı, ödülün çerçevelenince onların arasında nasıl duracağını hayal etti.

Sıkıntısı biraz dağılmıştı. Koridora çıkıp hastalarına bakmaya gitti.

Personel, Chris'in hafta sonunu hastanede geçirdiğini biliyorsa bile kimse konuyu açmadı. Layık görüldüğü ödül, o tatsız söylentilerin önüne geçmişti belki. Muayene odalarından birinin önünde durup dosyayı çekti ve Bayan Edna Neely'nin tıbbi kayıtlarını gözden geçirdi.

"Bayan Neely!" dedi kapıyı savurarak açıp. "Nasılsınız?"

"Daha iyi değilim," dedi yaşlı kadın. "İyi olsam randevuyu iptal ederdim, değil mi?"

"Bakalım bu konuda bir şeyler yapabilir miyiz? Geçen hafta maküler dejenerasyon hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz?"

"Size göz sorunlarım için geliyorum, Doktor. Bunadığım için değil."

"Elbette öyle," dedi James nazikçe. "Öyleyse şu anjiyogramı yapıp kurtulalım."

Bayan Neely'yi büyük bir kameraya götürdü ve önüne oturttu. Ardından flöresin iğnesi hazırlayıp kadının koluna zerk etti. "Kolunuzda biraz yanma hissedebilirsiniz," dedi. "Şimdi boyayı görmemiz gerekiyor. Damarınızdan kalbinize gidip oradan bütün vücudunuza yayılarak gözünüze gelecek. Bu boya kan damarlarından dışarıya çıkmaz ama maküler dejenerasyon sonucu oluşan anormal ve kanamalı damarlardan sızar. Tam yerlerini keşfedip bunları tedavi edeceğiz."

James boyanın koldan kalbe, oradan da göze ulaşmasının on iki saniye kadar süreceğini biliyordu. Gözün arkasındaki ışık flüoresan boyayı aydınlattı. Bayan Neely'nin retinasındaki normal kan damarları bir nehrin kolları gibi ince, kararsız çizgiler halinde beyazlaştı. Anormal olanlarsa beyaz boya göletlerine erişince yumuşayan birer güneş patlaması ya da ufak havai fişekler gibiydi.

On dakika sonra boya geldiği gibi ortadan kaybolunca kamerayı kapattı James. "Tamamdır, Bayan Neely," dedi. "Artık lazer teda-

visini nereye uygulayacağımızı öğrendik."

"Bunun bana ne faydası olacak?"

"Şöyle: Hasar gören retinanızı stabilize edeceğini umuyoruz. Maküler dejenerasyon ciddi bir sorun ama görüşünüzün bir bölümünü -sorunu farketmeden önceki kadar iyi görememe riski olsa bile- kurtarabilme olasılığımız var."

"Kör mü olacağım yani?"

"Hayır, kör olmayacaksınız. Merkezî görüşünüzü, yani okurken ya da araba sürerken kullandığınız görüşü biraz kaybedebilirsiniz ama kendi başınıza yürüyebilecek, banyo yapabilecek, yemek pişirebileceksiniz."

Bir an durup kadının tepki vermesini bekledi ve sevecen bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Bekleme odasında konuşurlarken duydum, Doktor Harte. Sizin ülkenin en iyi doktorlarından biri olduğunuzu söylüyorlardı." Uzanıp onun eline yavaşça vurdu. "Bana iyi baktığınızı biliyorum."

James kadının gözbebekleri büyümüş, çarpılmış gözlerine baktı ve ansızın bütün hevesi kaçtı. Bu övgü bir şeref payesi değildi, düpedüz hataydı. Bayan Neely'nin ne yaşadığını kendi tecrübesinden biliyordu: bir akşam otururken kapının birkaç dakika önce gördüğü şekilde olmadığını anlamak, gazetenin eskisi kadar okunaklı basılmadığını sanmak, dünyanın hatırladığı gibi görünmediğini farketmek. Bunların ne demek olduğunu biliyordu. Cinayet zanlısı ve intihara meyilli oğlunun haberi *New England Tıp Dergisi* jürisinin kulağına gider gitmez ödülü geri alınacaktı. Burnunun ucunu göremeyen bir göz uzmanına elbette kimse saygı duymazdı.

"Söz vermiştin!" dedi Chris hararetle. "Hastaneden çıkar çıkmaz gidebileceğimi söylemiştin. Bütün bir gün geçti bile."

Gus içini çekti. "Öyle söylediğimi biliyorum. Sadece bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Chris mutfak sandalyesinden fırladı. "Ona gitmemi bir kez en-

gelledin zaten! Buzdolabında sakinleştiricin var mı, anne? Çünkü bu sefer beni başka türlü durduramazsın."

O kadar yaklaşmıştı ki kelimeler Gus'un yanağına çarpıyordu sanki.

"Senden yapılıyım," dedi daha yumuşak bir sesle. "İstesem seni zor kullanarak geçebilirim. Mecbur kalırsam bütün yolu yaya da giderim."

Gus gözlerini kapadı. "Tamam."

"Tamam olan ne?"

"Ben götürürüm seni."

Mezarlığa giderken arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Lise binasına yürüme mesafesindeydi mezarlık. Chris bazı çocukların boş derslerde oraya gidip ödev yaptığını söylerdi.

Oğlu arabadan inince Gus, koltuğun arasına sıkışıp kalmış bir sakız kâğıdını okur gibi yaparak ona bakmamaya çalıştı. Ama sonra tutamadı kendini. Chris'in tazeliğini hâlâ yitirmemiş çiçeklerle kaplı tümseğin yanında diz çöküşünü izledi. Bir orkidenin boynunda, güllerin donmuş kıvrımlarında parmaklarını gezdirdiğini gördü.

Beklediğinden çok daha çabuk döndü arabaya Chris. Ama oturmak yerine annesinin tarafına gidip camı tıklattı. "Neden mezar taşı yok?" diye sordu.

Gus taze toprağa baktı. "Daha çok erken bunun için. Zaten bildiğim kadarıyla, Musevi inancına göre farklı uygulama oluyor. Altı ay kadar koymuyorlar galiba."

Chris başını sallayıp ellerini montunun ceplerine soktu. "Tepesi neresi?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Başı," diye açıkladı Chris. "Emily'nin başı ne tarafta?"

Gus afallayarak bakışlarıyla mezarlığı taradı. Mezar yerleri ge-

lişigüzel yerleştirilmiş gibiydi. Yine de çoğu belli bir yöne bakıyordu. "Sanırım karşı taraf," dedi. "Emin değilim."

Chris tekrar mezarın başına dönüp diz çökünce anladı Gus. Onunla konuşmak istiyordu. Ama Chris onu yanıltarak tümseğin üstüne ata biner gibi oturdu ve çiçek buketlerini göğsüne bastırarak yüzüstü mezara uzandı. Başından ayaklarına kadar olan mesafe tam mezar yeri kadardı. Yüzünü toprağa gömdü.

Sonra kupkuru gözlerle kalktı ve Volvo'ya geri döndü.

Gus arabayı vitese takıp dudaklarına bir öpücük damgası gibi toprağın ruju sürülmüş olan oğluna bakmamaya çabalayarak sürmeye başladı.

Aralık, 1997

Chris yola çıkarken Emilylerin arabasına binmişti, çünkü iki arkadaş game-boylarını birbirine bağlayıp yarışma yapmak istiyordu. İki aile birlikte dağ evi kiralamıştı ve Noel tatilinde Sugarloaf'a kayak yapmaya gidiyordu. Teypte bangır bangır Aerosmith çalıyordu ama ön taraftaki hoparlörler kısılmıştı.

"Tanrım!" diyerek güldü Chris, başparmaklarıyla elindeki minyatür bilgisayarı kurcalayarak. "Amma hilecisin!"

Emily güldü. "Amma yalancısın!"

"Değilim," dedi Chris.

"Yine yalan söylüyorsun işte."

"Yaa, ne demezsin!"

"Aman, her neyse."

Arabayı süren Michael karısına baktı. "İşte bu yüzden ikinci çocuğu yapmadık."

Melanie gülümseyerek ön camdan Harteların arabasının stop lambalarına baktı. "Şimdi onlar Dvorjak dinleyip Brie peyniri yiyordur herhalde."

"Sanmam," dedi Chris arkadan lafa karışarak. "Kate sözünü geçirebildiyse 'Dalda yüz kuş vardı, biri düştü doksan dokuz kaldı' söylüyorlardır bir ağızdan bağırarak." Küçük ekranına geri döndü. "Hey! Bu kadarı haksızlık ama."

"Annemlerle konuşmasaydın sen de," dedi Emily tatlı bir sesle. "Ben kazandım."

Chris kıpkırmızı oldu. "Böyle yapacaksan ne diye oynuyoruz?"

"Adil bir oyundu!"

"Kıçımın adaleti!" diye bağırdı Chris.

"Hey!" dedi Melanie ile Michael aynı anda.

"Özür dilerim..." diyerek yüzünü astı Chris. Emily ise sırıtarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Chris pencereye dönüp dışarıyı seyretmeye koyuldu. Emily onu tetriste yendiyse ne olmuştu ki? Aptal bir oyundu zaten. Oyun manyaklarına göreydi. Hafta sonu ona gününü gösterecekti; kayarken etrafında daireler çizecekti.

Bu düşünce içini biraz rahatlatınca, "Bir tur daha oynayalım mı?" dedi.

Emily burnunu havaya dikip onun yüzünü görmeyeceği şekilde pozisyon değiştirdi.

"Öfff!" dedi Chris. "Yine ne var?"

"Bana özür borçlusun."

"Ne için?"

Emily alev alev yanan gözlerini Chris'e çevirdi. "Hile yaptığımı söyledin. Ben hile yapmam."

"Tamam, hile yapmadın. Hadi oynayalım."

"Sanmıyorum oynayacağımı," dedi Emily gücenmiş bir sesle. "İnanarak söylemen gerek."

Chris'in gözleri kısıldı ve game-boy'u meydan okurcasına fırlatıp attı. Tetris de siktirsin, özür falan da siktirsin! Emily de siktirsin. Ne diye onların arabasında gitmeyi kabul etmişti ki? Tamam, Emily kimi zaman çok eğlenceli oluyordu ama bazen de öldürmek istiyordu onu.

Gus, James'in telesiyejde tanıştığı adamla ava gitmeye karar vermesine o kadar sinirlenmişti ki Noel sabahı gitmek için hazırlık yaparken onunla tek kelime konuşmamıştı.

"Adam av köpeğini bile getirmiş," diyordu James, durumu açıklamaya çalışarak. Onun ne günahı vardı? Sırf Maine ağaçlıklarında ava çıkmak için yedek tüfeklerini sırtlanıp av köpeğini bile getiren bir adamla telesiyejde tanışma ihtimali ne kadardı? Chris'in de onlarla gitmek istemesi kendi suçu değildi ya!

"Neyin peşindeyiz?" diye sordu Chris, arabada heyecandan neredeyse tepinerek. "Geyik mi?"

"Geyik zamanı değil," dedi babası. "Muhtemelen sülün."

Fakat Tanrı'nın unuttuğu bir yerde, haritada görülmeyen bir yolun ortasında Hank Myers ile buluştuklarında tavşan avına uygun bir gün olduğunu öğreneceklerdi.

Hank yedekteki 12'lik av tüfeğini Chris'e verdi. Birlikte ağır adımlarla kalın orman örtüsünün içine girdiler. Hank'ın köpeği Lucy çalılıkları koklayarak yanlarında ilerliyordu. Avcı gibi nazik ve uyanık yürüyorlardı; hareketleri onları birer kukla gibi sessizce birbirine bağlıyordu.

Chris gözlerini kardan ayırmıyor, yabani tavşanların bıraktığı beş parçalı -beşincisi sürten kuyruklardan kaynaklanan- tuhaf izleri bulmaya çalışıyordu. Beyazın üstünde beyaz aramak kör ediciydi.

Aradan bir saat geçerken ayakları donmaya başlamıştı, burnu akıyordu ve şapkasının dışında kalan kulak memelerini hissetmiyordu Chris. Emily ile kayak yapmak bile o kadar sıkıcı değildi.

Ayrıca Noel akşamı tavşan yahnisi yendiği nerede görülmüştü?

Tam o sırada Lucy birden atağa geçti. Chris bir öbek çalının altında tek gözü siyah lekeli beyaz bir yaban tavşanı durduğunu gördü. Hayvan köpekten ürkerek can havliyle koşmaya başladı. Chris tüfeğini kaldırıp nişan aldı ama tavşan o kadar hızla gözden kaybolmuştu ki bir şekilde avlanabildiklerine aklı ermedi. Lucy kokunun izini sürerek uzaklaşmıştı ama fazla yol kat etmişe benzemiyordu.

Chris bir elin tüfeğinin namlusunu indirdiğini hissetti.

Hank Myers ona gülümsedi. "Merak etme. Yaban tavşanları koşarken daire çizer. Lucy'nin ona yetişeceği yok ama önemli değil. Tavşanı başladığı noktaya geri döndürecek."

Chris beklerken köpeğin havlamaları Hank'ın dediği gibi önce daha yumuşak ve daha uzaktan gelmeye başladı, sonra hızla onlara doğru yaklaştı. Tavşan, Chris'in görüş alanında belirerek ilk çıktığı çalılığa kapağı atmaya çalıştı.

Chris tüfeğini kaldırdı, uçar gibi koşan tavşana nişan aldı ve tetiği çekti.

Tüfeğin tepmesiyle geri gittiğinde babasının elini omzunda hissetti.

"Vurdun onu!" Hank Myers sevinçten kahkahalar atıyordu.

Lucy kesilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine zıplayarak avını koklamaya başladı.

Hank gülerek tavşana doğru ilerledi. "Ne atıştı ama! Temiz indirdin hayvanı." Tavşanı kulaklarından tutup Chris'e gösterdi. "Hayvandan geriye pek bir şey kalmamış ama zaten ya hep ya hiçtir."

Chris'in geyik vurmuşluğu vardı. Amerikan geyiği, Kanada geyiği ya da ayı avına çıkmaktan hoşlanırdı. Ama tavşana baktığı anda midesi bulandı. Beyaz karla parlak kanın karşıtlığından mı, tavşanın doldurulmuş oyuncaklar kadar küçük gövdesinden mi, yoksa ilk kez kendinden daha küçük ve daha savunmasız bir şey öldürdüğünden mi bilinmez, başını çevirerek kusmaya başladı.

Babasının alçak sesle küfrettiğini duydu. Ağzını montuna silerek kaldırdı ve "Özür dilerim..." dedi. Kendinden tiksiniyordu.

Hank Myers kara tükürdü ve James'e baktı. "Seninle ava çıktığını söylemiştin."

Ağzı gergin bir çizgiye dönüşen James başını salladı. "Çıkıyor."

Chris babasına bakamıyordu. Baksa, onun yüzünde işler istediği gibi gitmediği zaman beliren öfke ve utanç perdesini göreceğini biliyordu. Ayıbını örtmek için tavşana uzandı. "Ben temizlerim."

Hank hayvanı ona verecekken Chris'in üstünde kayak montunun olduğunu farketti. "Montları değişelim," deyip soğuktan oflayıp puflayarak av ceketini üstünden sıyırdı.

Chris çabucak adamın ceketini giydi ve tavşanı alıp ceketin arkasındaki kauçuk keseye attı. Hayvanın hâlâ sıcak olduğunu hissedebiliyordu.

Babasının yanında sessizce yürümeye başladı ama bir şey söylemeye de korkuyordu, suskun kalmaya da. Aklında daire çizerek yuvasına döndüğünü, güvende olduğunu zanneden tavşan vardı.

Gus elini kocasının şortunun içine daldırdı. "Tek bir canlı bile kıpırdamıyordu," diye fısıldadı. "Ne bir fare, ne de başka bir şey." Elini bacaklarının arasında gezdirerek James'in üstüne çıktı. "Ama bak, sonunda bir canlı buldum galiba."

James dudaklarını onunkilerden çekerek sırıttı. Bunu hak etmek için ne yaptığını bilmiyordu ama Chris'le avdan döndüklerinde Gus'ın öfkesi geçmişti ve av macerasının feci olduğu düşünülürse, bu bir lütuftu.

Gus'ın parmakları testislerini sıktı. "Benimle dalga geçmenin hiç sırası değil. Neye sırıtıyorsun böyle?"

"Sırıtmadım. Sadece düşünüyordum."

Gus tek kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyordun?"

James güldü. "Noel Baba'nın gelişini."

Gus gülerek doğruldu. Geceliğinin düğmelerini striptiz yapar gibi yavaş yavaş cilveyle çözmeye başladı. "Hediyelerinden birini bu geceden açmaya ne dersin?"

"Hediyeye bağlı," dedi James. "Büyük bir şey mi?"

"Tabii ki büyük, oğlum. Ayrıca benden alacağın tek hediye bu." Gus geceliğini yere savurdu.

James onu çekip üzerine yatırdı ve sırtını, kalçalarını okşamaya başladı. "Bak şu işe!" diye mırıldandı. "Üstüme tam oturdu."

"İyi!" dedi Gus, bacaklarının arasında dolaşan parmaklar yüzünden nefes nefese kalarak. "Çünkü uymasa, nereye iade ederdim acaba?"

James onun bacaklarının kalçalarını sardığını ve bedeninin kendisine açıldığını hissedince yatakta yuvarlanıp üste geçti. Avuçları birbirine kenetlendi. Karısının içine kayarken kendini kaybettiği zaman söyleyebileceği şeylerden ürkerek ağzını onun köprücük kemiğine bastırdı.

Her şey bittiğinde Gus, nemli teniyle kocasının altında eriyip gitmiş halde hızlı hızlı soluk alıyordu. James onu kendine iyice çekip başını başına yasladı. "Bu sene çok uslu durmuşum galiba," dedi.

Gus, kocasına bir öpücük kondurur gibi fısıldadı. "Öyleymiş."

"İnanmayacaksın ama çatıda toynak sesleri duydum," dedi Michael.

Melanie gözlüğünü başucundaki sehpaya koyarken duraladı.

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır," diye ısrar etti Michael. "Sen duştayken duydum."

"Toynak sesleri, öyle mi?"

"Evet, rengeyiği sesleri."

Melanie bir kahkaha attı. "Herhalde Noel Baba da dolapta saklanıyordur."

Michael içerledi. "Ben ciddiyim. Dinle! Sence bu ne sesi?"

Melanie başını yana eğip kulak kabartınca gerçekten de sert bir yüzeye sürtünen, vuran bir şeyin sesini duydu. Gözleri bir an tavana yöneldikten sonra kaşları çatıldı ve yatağın başucu tahtasının yaslandığı duvara baktı. Kulağını alçı bölme duvarına dayayarak tartışmaya noktayı koydu: "Gus ile James'i duymuşsun."

"Gus ile..."

Melanie başını salladı ve Michael'in anlaması için başucu tahtasını duvara çarptırdı. "Ren geyiğiymiş, öyle mi?"

Michael güldü. "Gus ile James, öyle mi?"

Melanie yorganı açıp yatağa girdi. "Başka kim olacak?"

"Biliyorum. Ama James..."

Melanie başucundaki lambayı söndürüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Duvarın öteki tarafından gelecek gümbürtüyle çığlığı bekliyordu. "James'e ne olmuş?" diye sordu.

"Yani... Bilmem. Sence de Gus'ı o halde düşünmek James'i düşünmekten daha kolay değil mi?"

Melanie yüzünü buruşturdu. "Ben genelde her ikisini de o halde düşünmüyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Ya sen?"

Michael kızardı. "Bir iki kere geçti aklımdan elbette."

"Ne kadar ciddi meşgalelerin var!"

"Aman Melanie!" diyerek güldü Michael. "Eminim onlar da bizi düşünmüştür." Çevik bir hareketle karısına doğru yuvarlandı. "Dinleyecek bir şeyler sunalım mı onlara?"

Melanie'nin neredeyse dudağı uçukluyordu. "Kesinlikle olmaz!"

Kendi yastıklarına koydular başlarını. Duvarın ardından hafif bir inleme gelince Michael gülerek yan döndü.

O uyuduktan epey sonra bile Melanie komşularının sevişmesini dinliyor ve o inlemelerin kendi ağzından çıktığını hayal ediyordu.

Chris, Noel ağacının altındaki yarış arabasını, tren setini, yeni bisikleti düşünmekten gözüne uyku girmeyen Noelleri anımsadı. Heyecandan uyuyamamak güzel bir şeydi. Şimdiki uykusuzluğununsa güzel herhangi bir yanı yoktu.

Ne zaman gözünü kapatsa ölü tavşanı görüyordu.

Babasının hastanede zorlu bir gün geçirdikten sonra söylediği bir şeyi hatırladı: 'Tek ihtiyaç duydum şey, güzel ve sert bir içki.'

Annesiyle babası Noel Baba'cılık oynamayı bitirene kadar bekledikten sonra evin alt katındaki mutfağa indi. Buzdolabında bir şişe Sambuca olduğunu biliyordu. Babasıyla Emily'nin babası önceki gece puro eşliğinde birkaç kadeh atmıştı o zıkkımdan ama şişenin dörtte üçü hâlâ doluydu.

Chris bir su bardağı bulup ağzına kadar içkiyle doldurdu. Onaymeyan kökünü çağrıştıran sıvıyı kokladıktan sonra bir yudum aldı. Alevler boğazından karnına doğru akarken, '*Tavşan mı?*' diye düşündü ağzı kulaklarına vararak. '*Ne tavşanı be?*'

Bardağın yarısını bitirdiğinde ne ayak parmaklarını hissedebiliyordu, ne de ellerini. Mutfak bulanıklaşmıştı. Chris yarıdan fazlası boşalan şişeyi yan yatırıp alkolün salınarak dökülüşünü izledi. '*Noel Baba içti sanırlar belki,*' diye düşündü. '*Kurabiyelerin de sütün de canı cehenneme.*' Bunu çok komik bularak gülmeye başladı.

Emily'nin mutfağın kapısında durduğunu ancak o zaman farketti. Üstünde minik penguenler olan pazen bir gecelik giymişti ya da Chris o şeylerin penguen olduğuna karar vermişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Emily.

Chris sırıttı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Emily yanıt vermeden yaklaştı ve Sambuca şişesini kokladı. "Öğğğğ!" Burnunu buruşturarak başını çevirdi. "İğrenç bir şey bu."

"Bu, cennetin ta kendisi," dedi Chris. Emily'nin öyle sert bir içki

içip içmediğini merak etmişti. Bildiği kadarıyla içmemişti. Kendini kötülüklerin yayıcısı olarak düşünmek hoşuna gitti ve eğilip bardağı ona uzattı. "Tadına bak. Sinemada yediğimiz şekerlere benziyor."

Emily kararsız bir tavırla elini bardağa koydu. "Bilmiyorum..."

"Ödlek!"

Chris bunu söylemenin yeterli olacağını biliyordu. Emily'nin gözleri ay ışığında yanıp söndü ve parmakları bardağı kavradı. Chris'in azar azar içmesi için uyarmasına fırsat vermeden bardağı dudaklarına götürüp kafaya dikti.

Ve anında göğsü inip kalkarak şiddetle öksürmeye başladı, ağız dolusu Sambuca'yı mutfak masasına püskürttü. Gözleri faltaşı gibi açılırken elleri boğazına gitti. "Tanrım!" dedi.

Chris sırtına hafif hafif vururken soluk almayı başardı Emily. "Aman Tanrım!" dedi bir kez daha, hırıltıya benzeyen bir sesle. "Bu zırıltı..."

"O zırıltı çocuklar içsin diye değil."

Chris ile Emily aynı anda irkilerek başlarını kaldırdıklarında, ebeveynlerini çeşitli çıplaklık derecelerinde mutfağın girişine tıkışmış halde karşılarında buldu.

James gözlerini kısarak öne çıktı. "Bana ne yaptığınızı açıklar mısınız?"

Emily'nin o gece o şeyi neden söylediğini asla anlayamadı Chris. Geçmişte pek çok kez müşkül durumda yakalanmış ve daima birbirlerine arka çıkmışlardı; dayanışma, arkadaşlıklarının temelini oluşturuyordu. Ama Emily bu kez James'in alev alev yanan bakışlarının altında çözülmüştü.

"Chris yaptı..." dedi titreyen parmağını ona doğru uzatarak. "O tattırdı bana."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Chris bir sandalyenin arkalığına yaslandı. "Ben mi yaptırdım?" diye bağırdı. "Ben yaptırdım demek! Bardağı dudaklarına zorla götürüp ağzına boşalttım, öyle mi?"

Emily'nin ağzı balık gibi sessizce açılıp kapandı.

"Kimin ne yaptığı önemli değil," dedi James. "Burada oturup içki içmek ne demek oluyor?"

Chris açıklamaya çalışacaktı ama babasının gözlerinin içine bakar bakmaz karnı deşilmiş tavşanı gördü ve kullanmak istediği kelimeler boğazına takılan pişmanlığı itip geçemedi. Başını iki yana salladı. Ve o hareketi yaptığı an kendini ormanda, elinde ucundan duman tüten bir tüfekle karın üstündeki kanlara bakarken buldu.

Ağzını eliyle kapatıp banyoya koştu. Ama o halde bile Emily'nin gözlerini yere indirdiği ve başını çevirdiği gözünden kaçmadı.

Hiç de mutlu bir Noel değildi. Chris bütün sabahı dağ evindeki odasında geçirdi. Yatakta otururken aşağıda herkesin hediyeleri açtığını duyuyordu. Gerçekten iyi vakit geçiren tek kişi, önceki gece yaşanan fiyasko sırasında mışıl mışıl uyuyan Kate idi.

Kendisine aldıkları hediyeleri ne yapacaklarını merak etti Chris. Geri mi verirlerdi acaba? Yoksa hayır kurumuna falan mı bağışlarlardı? O hediyelere el sürebileceğini sanmıyordu; daha da beteri, hediyelerin arasında hemen o gün kullanabileceği bir çift yeni kayak olduğundan neredeyse emindi. Yüzüstü uzanıp eski kayaklarıyla idare edeceğine kendini inandırmaya çalıştı.

Saat üçte annesi odasına geldi. Kayak tulumunu giymişti ve kayak gözlüğü boynundan sarkıyordu. Annesini öyle görünce bir an imrendi Chris. Önceki gün kayak yapmaktan bıkmıştı ama şimdi o aptal yaban tavşanını avlamak yerine dağlarda kalmak için her şeyini verirdi.

Gus elini oğlunun koluna koydu. "Merhaba. Mutlu Noeller."

"Yaa, tabii!" dedi Chris annesinden uzaklaşarak.

"İstersen günün geri kalanında kaymaya gidebileceğine karar verdik babanla."

'Günün geri kalanı' topu topu bir saat anlamına geliyordu. Ayrıca annesi armağanlardan hiç bahsetmemişti.

"Emily de burada," dedi Gus tatlı bir sesle. "Sensiz kaymak istemedi."

'*Sanki çok umurumdaydı!*' diye düşündü Chris ve küçümseme dolu bir gülüşle yetindi. Annesinin odadan çıkışını izlerken Emily'nin kapının eşiğine sinmiş olduğunu farketti.

"Merhaba..." dedi Emily. "Nasılsın?"

"Bomba gibi!" diye homurdandı Chris.

"Şey... Benimle gelmek ister misin?"

İstemezdi. Bindikleri gemi batıyor olsa, onunla birlikte cankurtaran sandalına bile gitmek istemezdi. Önceki gece korkmuş ve içtiği tek yudumdan ötürü midesi bulanıyor olabilirdi. Bu önemli değildi. Chris'in ona neden içki içtiğini anlatmaya fırsat bulamamış olması da önemli değildi. Emily bir haindi artık ve onu o kadar kolay affetmesi mümkün değildi.

"Kara Engerek'i kendi başıma kaydım," dedi Emily.

Bunu duyunca başını kaldırdı Chris. Kara Engerek, bir anda ortaya çıkıveren virajlarıyla, yamaçlarıyla, kıvrımlarıyla, Sugarloaf'taki en zor parkurlardan biriydi. Oradan birkaç kez kaymıştı Chris ama her seferinde Emily'yi beklediği için süratli gidememişti. Emily'nin korkusunu yenip kaymaya başlaması zaman alıyor, tam kayarken tekrar ürküyordu. Oradan yalnız başına kaydıysa iki saat falan sürmüş olmalıydı.

İçinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti Chris. Emily'den önceki gecenin intikamını kolaylıkla alabilirdi. Suçluluk duygusuyla kıvrandığı belliydi zaten. Onu parmağında oynatması işten değildi. Kara Engerek'ten daha zor bir parkura götürecekti ve aşağıya vardıklarında Emily korkudan titriyor olacaktı.

Chris'in kasvetli yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Ne bekliyoruz öyleyse?"

Emily, Sugarloaf'ın en yüksek telesiyej durağında batonlarını sarp parkurla gövdesi arasında bir bariyer oluşturmalarını umar gibi tutarak ürperdi.

"Emily!" diye bağırdı Chris, rüzgârın üzerinden sabırsızlıkla. "Hadi be!"

Emily dudağını ısırıp hızını kontrol altında tutmak için kar sapanı yapmaya başladı. Ama dönüş çok keskin olduğundan kolları, bacakları, kayakları düğümlendi, kendini Chris'in hemen arkasında yerde buldu. "Felaketti bu!" dedi nefes nefese.

Chris acımasızca gülümsedi. "Bu kolay kısmı."

Emily kayaklarını çıkartıp dağdan aşağı yürüyerek inmeyi düşün-

meye başlamıştı ama Chris'in gözüne girmek istiyordu. Ne de olsa onun yüzünden bütün sabah odasına tıkılmıştı. Chris kendisiyle kaymasına izin verdiyse, onu memnun etmek için baş aşağı bile inerdi zirveden.

Onun bir kedi zarafetiyle, kalçasını bir sola bir sağa atarak süzülüşünü izledi. Beresinin püskülü rüzgâra kapılmıştı. Doğuştan atlet birine bakınca kayak yapmak nasıl da kolay görünüyordu!

Derin bir soluk alarak batonlarıyla kendini ileri itti. '*Olmazsa düşerek hızımı keserim,*' diye düşündü.

İlk virajı çok hızlı alınca Chris'in önüne geçti; paralel kayıyorlardı ama Chris'in birkaç metre aşağısında kalmıştı. Dehşet verici bir hızla parkurun kenarına doğru kayıyordu.

"İçeriden al!" diye bağırdı Chris.

Emily neredeyse gülecekti bu uyarıya; o kadar kontrollü olduğunu mu zannediyordu Chris?

Önce bir kayağı parkurun kenarındaki yumuşak kar yığınına saplandı, sonra diğeri. İnce dalların yanaklarını çizdiğini, çamların üst dallarındaki kar öbeklerinin üstüne düştüğünü hissetti. Kollarının altından ve sırtından soğuk terler boşanırken bir yandan dua ediyor, bir yandan da dizlerini bir arada ve ayaklarını düz tutmaya çabalıyordu. Chris tekrar seslendiğinde havanın titreştiğini duyumsadı.

Kayağı karın içindeki bir çalıya takılıp yere düştüğünde, hissettiği tek şey rahatlamaydı.

"Boynunu kırmadığına şükretmek lazım."

"Çok daha kötü *olabilirdi."*

"Canı korkunç yanıyor olmalı."

Emily'nin konuşmaları duyduğundan şüpheliydi ama Chris tek kelimesini bile kaçırmıyordu. Aşağıdaki kulübeye gelen ambulans görevlilerinin onu da beraberlerinde götürmekten başka çaresi kalmamıştı, çünkü sedyenin kenarına sülük gibi yapışıyordu. Ayrıca Emily'nin ebeveynleri de henüz çağrıya yanıt vermemişti.

Chris ambulansın içinde olduğu gibi ilkyardım istasyonunda da Emily'nin yanından ayrılmamış, bir süre sonra görevliler onu yerinden

sökmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Emily'nin parkurun dışına nasıl çıktığını düşündükçe titremesine hâkim olamıyordu. Onun yanından bir saniye bile ayrılmak istememişti ama hemen yardım çağırması gerekiyordu. Yukarıya bayrakla işaret verip kayak devriyesini çağırmalarını istemiş, sonra Emily'nin düştüğü yere dönebilmek için kayaklarını ayağından çıkartıp atmıştı.

Emily'nin şapkası başından uçmuş, saçları karın üstüne yayılmıştı. Onu kıpırdatmaması gerektiğinin bilincinde olduğundan elini tutmakla yetinmiş, bu bile midesinin kalkmasına yetmişti. Hepsi kendi suçuydu. Emily'yi rezil etmek için oraya götürmüş olmasa kaza da yaşanmayacaktı.

Ambulans hızla hastaneye giderken Emily kendine geldi. "Canım acıyor..." dedi zorlukla yutkunarak. "Ne oldu?"

Bacağının kırıldığını, bileğinin bir çizgi film karakterininki gibi inanılmaz bir açıyla kıvrıldığını söylemedi ona Chris. Nihayet durana dek ne kadar uzun süre yuvarlandığını, yüzündeki çiziklerle çürüklerin ifadesini nasıl değiştirdiğini de söylemedi.

"Düştün," dedi kısaca. "İyi olacaksın, merak etme."

Emily'nin gözleri yaşla doldu. "Korkuyorum," diye fısıldadı. Boğazı düğümlendi. "Annem nerede?"

"Yolda. Şimdilik ben varım yanında." Kollarını çekinerek onun vücuduna sardı. Gözlerini yumdu ve o saniye karar verdi: Hayatının geri kalanında Emily'nin koruyucu meleği olacaktı.

Emily'nin kırık bacağı, Chris'in Sambuca serüvenini unutturmuştu. Melanie ile Gus, Bainbridge'e geri dönmeleri gerektiği konusunda ısrar ediyordu ve Michael da onlara katılır gibiydi ama sonunda Emily herkesi tatili sürdürmeye ikna etmişti.

İlk gün herkes kayak sefasını feda edip evde kalmış, kendi aralarında Scrabble ve Monopoly turnuvaları düzenlemişti. İkinci gün Emily sakat muamelesi görmekten bıkmış ve herkesi zorla yamaçlara göndermişti. Biraz düşünüp taşındıktan sonra Melanie bile bir saatliğine gitmeye razı olmuştu.

Ama Chris, Emily'nin yanından ayrılmayı reddediyordu. "Canım istemiyor," dediği zaman kimse üstelemedi.

Şöminenin önündeki kanepede bacağını sehpaya uzatmış halde oturan Emily ile kaldı bütün gün. Ateşi izleyerek çene çaldılar; Chris tavşanı anlattı, Emily onu ispiyonladığı için suçluluk duyduğunu itiraf etti. Büyükler evde yokken Sambuca'yı dolaptan çıkarmaktan söz edip güldüler. Chris, küçükken aklından bir şey geçtiğinde aynı düşüncenin mutlaka Emily'nin zihninde de belirdiğini anımsadı bir kez daha.

Şöminedeki odunlardan biri gürültüyle çatlayıp ortasından buhar fışkırana dek uyuyakaldığının farkında değildi Chris. Emily'ye bakınca onun da içinin geçtiğini gördü. Nasıl olduysa onun kolunun altına girmişti.

Emily'nin vücudu epeyce ağır ve rahatsızdı. Chris pamuklu gömleğinin üzerinden kızın yanağının nemli sıcaklığını hissediyordu. Kirpiklerinin uzunluğuna ilk kez hayret etti. Nefesi çilek gibi kokuyordu.

İşte o an penisi kaya gibi sertleşti. Kıpkırmızı olarak Emily'yi uyandırmadan kot pantolonunun fermuarını düzeltmeye uğraştı. Ama o telaş sırasında kolu Emily'nin göğsüne değdi. Memesine.

Tanrı aşkına! Emily idi yanındaki. Ona küçük gelmeye başlayan mama sandalyesini kullanan Emily. Solucanların üstüne tuz dökerek kurutmasına yardım eden Emily. Arka bahçede ilk kez kamp kurduğunda ona eşlik eden Emily.

Ömrü boyu tanıdığı bir kız nasıl olur da ansızın hiç tanımadığı birine dönüşebilirdi?

Emily kıpırdandı, gözlerini açtı ve Chris'in göğsüne sarılmış halde yattığını farkedince biraz şaşırarak doğruldu. "Özür dilerim..." dedi.

Chris kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silkti.

Artık onu hiç yalnız yakalayamayacağını düşünmeye başlamıştı Chris.

Üç gün boyunca Emily ona tekrar yaslansın, sürtünsün, dokunsun diye ne dolap çevireceğini şaşırmıştı. Onu öpmek istiyordu. Ve elindeki altın fırsat gözünün önünde yitip gidiyordu.

Ebeveynleri Sugarloaf'un düzenlediği bir yeni yıl partisine gidecekti. Ancak Melanie ile Michael, Emily'nin bir şeye ihtiyacı olduğu takdirde ulaşılamayacak durumda olma konusunda huzursuzdu. Dördü birden şık gece kıyafetlerinin içinde dikilmiş karar vermeye çalışıyordu.

"On üç yaşındayım," dedi Emily. "Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok."

"Bir şey olursa ben araba kullanmayı biliyorum," diye atıldı Chris. Öteki arabayı alıp gelebilirim."

Gus'la James ona dik dik baktı. "Bilmek istemediğimiz bir ayrıntıydı bu," dedi James kuru bir sesle ve Michael'a döndü. "Anahtarlarını yanına al."

Emily'nin yanında, kanepede oturan Melanie, elini kızının alnına koydu.

"Sadece bacağımı kırdım!" diye homurdandı Emily. "Grip falan değilim."

Gus uzanıp Melanie'nin omzuna dokundu. "Ne dersin?"

"Sen ne yapardın?"

"Giderdim, galiba. Onu daha rahat ettirmek için yapabileceğin bir şey yok çünkü."

Melanie kızının saçlarını alnından arkaya atarak ayağa kalktı. Emily de kaşlarını çatıp saçlarını eski yerine düşürdü.

"Tamam," dedi Melanie. "Ama gece yarısından önce geri gelebilirim." Gus'a alaycı bir bakış gönderdi. "Sen de yalancının tekisin. Kate söz konusu olsa hiçbir yere gitmezdin."

"Haklısın," dedi Gus tatlı bir sesle. "Ama inandırıcıydım, değil mi?" Chris'e baktı. "Kate'i vaktinde yatırırsın herhalde."

Kate anında yukarıdan mızıldanmaya başladı. "Anne! Gece yarısına kadar yatmasam olmaz mı?"

"Olur" diye yukarı seslendi Gus. Sonra sesini alçaltarak Chris'e döndü. "Yarım saat sonra kanepede uyuklamaya başlayınca yatağına götürürsün." Oğlunu öpüp Emily'ye el salladı. "Uslu durun!" dedi ve diğerleriyle birlikte çıkıp gitti.

Chris'in elleri kucağında seğiriyordu. Birkaç santim ötesinde oturan Emily'ye dokunmak için sabırsızlıkla sızlayan parmaklarının ona karşı gelerek Emily'nin kalçalarına sürtünmesinden korktuğu için elini yumruk yaptı.

"Chris..." diye fısıldadı Emily. "Galiba Kate gitti." Başıyla Kate'in kıvrılıp uyuduğu tarafı işaret etti. "Yukarıya taşı istersen."

Kendisiyle yalnız kalmak istediğini mi söylemeye çalışıyordu acaba? Chris ne ima ettiğini anlamak için bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Emily, alçısının dışında kalan deriyi kaşımakla meşguldü.

Chris kız kardeşini kucağına alıp yatak odasına çıkarttı, yatırıp odanın kapısını kapattı.

Geri dönünce Emily'ye biraz daha yakın oturmaya dikkat ederek kolunu kanepenin arkasına attı. "Sana bir şey getireyim mi? İçecek? Patlamış mısır?"

Emily başını sallayarak reddetti. "Böyle iyi." Kumandayı alıp kanalları değiştirmeye başladı.

Chris başparmağını Emily'nin bluzunun koluna sürdü usulca. Onun yerinden sıçramadığını görünce temasa bir parmağını daha kattı. Sonra bir tane daha. Biraz sonra bütün eli Emily'nin omzuna dokunuyordu.

Bakamıyordu, bakamazdı. Ama Emily'nin kıpırdamadan durduğunu ve vücut ısısının hafiften arttığını hissediyordu. Gecenin başından beri ilk kez gerginliği üzerinden atmaya başladı.

Emily'yi yalnız bırakıp bırakmamaya karar verme telaşı içinde kimse davetiyede 'Kendi İçkinizi Getirin' yazdığına dikkat etmemişti. James koşup bir şişe şampanya almaya gönüllü olunca Gus ona gece yarısından önce dönmesini tembihledi.

Kapalı bulduğu üçüncü süpermarketin otoparkına girene dek saatine bakmak aklına gelmedi James'in. 23:26. Timex'inin pillerinin yarım saat kadar önce bittiğinden habersizdi. Eve gidip bir şişe şarap alabileceğini düşündü.

Oysa gece yarısına sadece iki dakika kalmıştı.

Chris bir keresinde avucunun içine konan kelebeği hatırladı. O güzel yaratığı, aklından uygunsuz bir şey geçirmekle bile kaçırabileceğini düşünerek kılını kıpırdatmadan durmuştu. Şimdi Emily'nin yanında yaşadığı da aynı duyguydu.

İkisi de bir şey söylememişti ama Chris'in kolu kırk iki dakikadan beri her zaman yaptığı bir şeymiş gibi Emily'nin omzundaydı.

Televizyonda Times Meydanı'nda kendinden geçmiş insanlar vardı. Mor saçlı adamlar, Marie Antoinette kılığına girmiş kadınlar, çoktan uyumuş olması gereken ufacık bebekleri havaya atıp tutan insanlar, Chris'le yaşıt çocuklar vardı. Saniyeler kalabalığın tezahüratı eşliğinde sıfıra doğru yaklaşırken, Emily'nin belli belirsiz ona sokulduğunu hissetti.

Ve 1994 yılına girdiler. Emily kumandanın 'sessiz' düğmesine dokunuverdi. Evin oturma odasında ne bağrış çağrış kaldı, ne fanfar.

Chris kendi nabzının sesini duyduğundan emindi. "Mutlu yıllar," diye fısıldayarak başını ona doğru eğdi.

Emily aynı anda dönünce burunları çarpıştı ve buna güldüler. Her şey yolundaydı, çünkü o Emily'ydi. Ağzı Chris'in hayatı boyunca gördüğü en yumuşak şeydi. Dudaklarını biraz daha aralanması için çenesini tutup onu kendine doğru çekti ve dilini düzgün dişlerinin üstünde gezdirdi.

Emily hemen geri çekilince Chris de aynısını yaptı. Göz ucuyla Times Meydanı'ndaki binlerce insanın güldüğünü, hoplayıp zıpladığını görüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Emily kıpkırmızı oldu. "Vay be! İşte düşündüğüm bu."

Chris yüzünü onun boynuna gömüp güldü. "Ben de öyle," dedikten sonra tekrar dudaklarına yöneldi.

James eve girdiğinde, televizyon kutlamalarla ışıl ışıldı. Sonra aniden bir sessizlik olunca mutfakta duraladı ve elindeki şampanya şişesini masaya bırakıp oturma odasına yürüdü.

İlk gördüğü şey, 1994'e girdiklerini sessizce ama yanılgıya yer bırakmayacak şekilde duyuran televizyondu. Gördüğü ikinci şeyse kanepede öpüşen Chris ile Emily oldu.

Afallayan James bir an ne hareket edebildi, ne de bir şey söyleyebildi. Onlar henüz çocuktu, Tanrı aşkına! Sambuca vakası henüz tazeydi belleğinde ve oğlunun yapmaması gereken iki şeyi peş peşe

becerecek kadar akılsız olduğuna inanamıyordu.

Ama sonra, Chris ile Emily'nin aslında herkesin kendilerinden beklediği şeyi yapmakta olduklarını farketti. Onları rahatsız etmeden usulca evden çıkıp arabaya bindi.

Partinin verildiği dağ evine ulaştığında hâlâ gülümsüyordu. Gus yanakları öfkeden alev alev yanarak ve saçları atılan konfetiden kırlaşmış halde bakışlarını ona dikti. "Geç kaldın!"

James sırıtarak ona ve Goldlara evde karşılaştığı sahneyi anlattı. Melanie ile Gus sevinerek güldü.

Michael ise başını düşünceli bir tavırla iki yana salladı. "Sadece öpüştüklerinden emin misin?" dedi.

Sonra su bardaklarını 1994'ün şerefine kaldırdılar. Hiçbiri James'in şampanyayı getirmeyi unuttuğunu farketmedi.

Kasım Ayı Ortaları, 2001

Emily'nin ölümünü takip eden günlerde Melanie kendini yemek masasının ahşap desenleri, bavul kilitlerinin kilit mekanizmaları, tampon kutusunun içinden çıkan toksik şok uyarısı gibi en sıradan şeyleri incelerken donup kalmış halde buluyordu. Sanki daha önce hiç görmemiş, kaçırdığı şeylerin yeni farkına varıyormuş gibi gözlerini dikip saatlerce bakabiliyordu bu tür şeylere. Ayrıntılara karşı saplantılı ve kaçamadığı bir ilgi duymaya başlamıştı. Ertesi sabah uyandığında o ayrıntılardan birinin yok olduğunu farkederse ne olacaktı? O nesnelere ilişkin bütün bilgisi hafızasına bağlı kalırsa ne yapacaktı? Her an bir sınava tâbi tutulabileceğini düşünüyordu artık.

O sabahı da ufak bir not defterinin yapraklarını kopartıp çöp kutusuna atmakla geçirmişti. Beyaz sayfaların, küçük bir kar fırtınası çıkmış gibi yığılmasını seyrediyordu. Çöp torbası yarısına kadar dolunca alıp dışarıya götürdü.

Mevsimin ilk karı yağmaya başlamıştı. Hipnotize olmuş gibi bıraktı torbayı, soğuğa ve üstünde palto olmamasına aldırmadan elini uzattı. Avucunun içine düşen kar tanesini incelemek için elini kendine yaklaştırdı ama tanecik buna fırsat bulamadan eriyip gitti.

O sırada açık mutfak kapısından gelen telefon sesiyle irkildi. Dönüp içeri koştu ve soluk soluğa duvardaki ahizeyi kaptı.

"Alo?"

"Şey..." dedi havada yüzer gibi gelen bir ses. "Emily Gold ile görüşmek istiyordum."

'*Ben de öyle,*' diye düşündü Melanie ve ahizeyi sessizce yerine koydu.

Doktor Emanuel Feinstein'in muayenehanesinde tedirgin bir halde dikilen Chris, duvarları süsleyen kapalı köprü fotoğraflarına bakar gibi yaparak çok hızlı yazdığı için parmakları mavi bir bulanıklık gibi algılanan sekretere kaçamak bakışlar atıyordu.

Dahili telefondan bir vızıltı yükselince kadın gülümseyerek, "Girebilirsiniz," dedi Chris'e.

Chris başını sallayıp içeriye girerken, bir yandan da etrafta başka hasta olmadığına göre neden bir zamandır orada bekletildiğini düşünüyordu.

Psikiyatrist ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı. "Hoş geldin, Chris," dedi. "Ben Doktor Feinstein. Tanıştığımıza memnun oldum."

Başıyla bir koltuğu işaret edince Chris gösterilen yere çöktü. Emanuel Feinstein ismine dayanarak kafasında canlandırdığı morukla alakası yoktu doktorun; tam tersine, kereste bıçkı amelesi ya da inşaat işçisi kadar gürbüzdü adam. Omuzlarına kadar gelen gür sarı saçları vardı ve Chris'ten en az on beş santim uzundu. Odasıysa Chris'in babasının çalışma odası gibi dekore edilmişti: koyu renk ahşap lambriler, ekose kumaşlar, deri ciltli kitaplar.

"Anlat bakalım," dedi psikiyatrist, Chris'in karşısındaki koltuğa otururken. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Chris omuz silkince aralarındaki sehpada duran kayıt cihazını almak için eğildi. Kaseti sarıp kendi sorusunu dinledikten sonra aygıtı ona doğru salladı. "Bunların tuhaf tarafı sözsüz yanıtları kaydedememeleri. Burada tek kural var, Chris: Verdiğin yanıtlar bir ses frekansı yaratmak zorunda."

Chris boğazını temizledi. Karşısındaki deli doktoruna elinde olmadan sempati besler gibi olmuşsa da bu sözlerle o duygu silinmişti. "İyi," dedi hırçın bir sesle.

"İyi olan ne?"

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Uykuların düzenli mi? Ya beslenmen?"

Chris başını sallamak üzereyken gözü kayıt cihazına ilişti. "Beslenme iyi," dedi alaycı bir sesle. "Düzenli yiyorum ama bazen uyuyamıyorum."

"Önceden böyle bir sorunun var mıydı?"

Önceden. Büyük 'Ö' ile. Chris başını iki yana salladı ve gözleri yaşlarla doldu. Alışmaya başladığı bir durumdu bu; Emily'yi ne zaman aklından geçirse öyle bir şey yaşıyordu.

"Evde durum nasıl?" diye sordu doktor.

"Garip. Babam bir şey olmamış gibi davranıyor, annemse altı yaşındaymışım gibi."

"Sence annenle baban neden bu şekilde davranıyor?"

"Sanırım korkuyorlar," diye yanıt verdi Chris. "Ben de korkardım doğrusu." Dünyanın etrafında döndüğünü zannettiğin oğlunun sandığın kişi olmadığını idrak etmek nasıl bir şeydi kim bilir? Birden kaşlarını çattı. "Burada anlattıklarımı annemlere söyleyecek misiniz?"

Doktor Feinstein olumsuz anlamda başını salladı. "Ben senin için buradayım. Senin tarafındayım. Burada söylenenler burada kalır."

Chris onu ihtiyatla süzdü. Ne fark ederdi ki? Feinstein hakkında en ufak bir şey bilmiyordu.

"Hâlâ kendini öldürmeyi geçiriyor musun aklından?" diye sordu psikiyatrist.

Chris parmağını kot pantolonundaki bir deliğe geçirdi. "Bazen," diye mırıldandı.

"Bir planın var mı bu konuda?"

"Hayır."

"Cuma gecesi olanlardan sonra fikrin değişmiş olabilir mi?"

Chris sert bir bakış gönderdi ona. "Sizi anlamıyorum."

"Sen anlat öyleyse. Bütün bunlar senin açından nasıldı? Arkadaşının kendini vurduğunu görmek..."

"O benim arkadaşım değildi," diye düzeltti Chris hemen atılarak. "Âşık olduğum kızdı."

"Bu her şeyi daha da zorlaştırmış olmalı," dedi Doktor Feinstein.

"Öyle oldu," dedi Chris, olaylar aklından bir film şeridi gibi geçerken. Emily'nin başının sanki görünmez bir el tarafından tokatlanmış gibi sola eğildiğini, kendi parmaklarından akan kanları bir kez daha gördü. Ne duymak istediğini bilemiyordu karşısındaki adamın.

Uzunca bir sessizlikten sonra doktor tekrar konuşma girişiminde bulundu. "Çok üzgün olmalısın."

"Durmadan ağlıyorum."

"Bu son derece normal."

"Ne demezsin!" dedi Chris, alenen horgören bir tonda. "Son derece normal! Cuma gecesi kafama yetmiş dikiş atıldı. Kız arkadaşım öldü. Üç gün boyunca psikopat koğuşuna kapatıldım. Şimdi de buradayım ve hiç tanımadığım birine kafamdan geçen her şeyi anlatmak zorundayım. Evet, çok normal yaşam süren bir çocuğum ben."

"İnsan ruhu olağanüstü bir şey, biliyor musun?" dedi Doktor Feinstein. "Sen ruhundaki yarayı görmüyorsun diye ruhunun acı çekmemesi beklenemez. Ruh sürekli yaralanır ama iyileşir." Ona doğru biraz eğildi. "Burada olmak istemiyorsun besbelli," dedi. "Nerede olmak isterdin şu anda?"

"Emily'nin yanında," dedi Chris bir an bile düşünmeden.

"Yani ölmüş olmak isterdin."

"Hayır Evet!" Chris bakışlarını kaçırdı. Daha önce dikkat etmediği ve bekleme salonuna açılmadığı anlaşılan ikinci bir kapıya takıldı gözü. Giderken orayı kullanacaktı anlaşılan. Orada bulunduğundan kimsenin haberdar olmamasını sağlayan bir kaçış kapısıydı bu.

Doktor Feinstein'a bakıp, insanların özel hayatını korumaya çalışan birinin o kadar da kötü olamayacağını düşündü. "Olmak istediğim yer..." dedi usulca, "Birkaç ay öncesi."

Asansörün kapıları açıldığı anda Gus, oğlunun etrafında pervane oldu. Kolunu beline dolayıp adımlarını Chris'inkilere uydurarak gevezelik etmeye başladı ve onu Doktor Feinstein'ın muayenehanesinin bulunduğu binadan uzaklaştırdı. "Eee?" dedi, arabaya biner binmez. "Nasıl gitti?"

Yanıt gelmedi. Chris'in başı öte yana dönüktü.

"Hiç olmazsa adama ısınıp ısınmadığını söyle."

"Çöpçatan randevusu muydu bu?" diye homurdandı Chris.

Gus oğlunu adına mazeretler bularak arabayı otoparktan çıkardı. Yola koyulunca, "İyi bir psikiyatrist mi?" diye üsteledi.

Chris camdan dışarı bakıyordu. "Neye göre?"

"Yani... Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?"

Chris yavaşça dönerek bakışlarıyla annesini oturduğu yere mıhladı ve aynı soruyu tekrarladı: "Neye göre?"

New England stoacılığını sanat haline getirmiş Bostonlu Brahmin bir çift tarafından yetiştirilmişti James. Ebeveyniyle birlikte yaşadığı on sekiz yıl boyunca onların topluluk içinde öpüştüklerine bir kez tanık olmuştu, o da öyle kısa sürmüştü ki hemen ertesinde hayal gördüğüne inanmıştı. Acıyı, kederi, coşkuyu ifade etmek, kaş çatılarak karşılanması gereken şeylerdi: ilkgençliği sırasında ölen köpeğinin ardından ağlayacak olduğunda annesiyle babası ona antredeki mermerlerin üstünde harakiri yapmış gibi davranmıştı. Nahoş ya da duygusal konularla baş etme yöntemleri, söz konusu -utanılması gereken- duyguları bastırmak ve hiçbir şey olmamışçasına yaşamlarına devam etmek üzerine kuruluydu. Gus'la tanıştığında çoktan bu tekniğin ehli haline gelmişti James.

Ve o gece bodrumda tek başınayken, o huzurlu ve bilerek edinilen körlük halini tekrar yakalayabilmek için çırpınıyordu.

Silah dolabının önüne çakılıp kalmıştı. Anahtar hâlâ kilitteydi. Fena halde yanılarak çocuklarının yeterince büyüdüğüne kanaat getirmiş ve yıllardır titizlikle uyguladığı önlemlerden vazgeçmişti. Anahtarı çevirip kapağı açınca, kibrit çöpleri gibi dizilmiş tüfekler ve çifteler çıktı ortaya. Polisin el koyduğu Colt tabancanın eksikliğiyse hemen göze batıyordu.

James, atış yapması için Chris'e verdiği ilk 22 kalibreliğin namlusuna dokundu.

Hepsi onun hatası mıydı?

Av merakı olmasa, silahlara erişim mümkün olmasa bütün bunlar yine olur muydu? Hap almayı ya da karbon monoksit zehirlenmesini denerler miydi? Sonuçlar daha katlanılabilir düzeyde olur muydu?

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Öyle saplantılarla bir yere varamazdı. Olanları geride bırakması, hayatına kaldığı yerden devam etmesi, yüzünü geleceğe çevirmesi gerekiyordu.

Birden silkinerek evrenin sırrına ermiş gibi koşarak tırmandı bodrum merdivenini. Gus ile Chris oturma odasındaydı. Aniden kapıda belirince ikisi de başını kaldırıp ona baktı.

"Bence Chris, Pazartesi günü okula başlamalı," diyerek düşüncesini soluk soluğa duyurdu.

"Ne?" dedi Gus yerinde dikilerek. "Delirdin mi sen?"

"Hayır," dedi James. "Ama Chris de delirmedi."

Chris bakışlarını ona dikti. "Sence herkesin bana zırdeliymişim gibi davranacağı bir yere dönmek iyi gelir mi?" dedi yavaşça.

"Bu çok saçma, James!" dedi Gus. "Doktor Feinstein'ı arayacağım. Henüz çok erken."

"Feinstein ne anlar ki? Chris'i bir kez gördü; biz onu doğduğundan beri tanıyoruz." James birkaç adım atıp oğlunun önünde

durdu. "Bildiğin ortama dönünce çok geçmeden tekrar kendin olacaksın. Göreceksin bak..."

Chris genzinden alaycı bir ses çıkararak başını çevirdi.

"Okula gitmeyecek," diye dayattı Gus.

"Bencillik ediyorsun."

"Ben mi?" Gus bir kahkaha atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Geceleri uyuyamıyor. Ve..."

"Tamam, gideceğim!" diyerek araya girdi Chris.

James'in yüzü aydınlandı. Chris'in omzuna bir tokat indirdi ve "Harika!" dedi zafer kazanmış bir edayla. "Yüzmeye başlar, üniversite planları yaparsın. Kendini oyalarsan her şey çok daha iyi olur." Karısına döndü. "Dışarı çıkması lazım, Gus. Sen üzerine böyle titredikçe oturup düşünmekten başka şey yapamıyor."

Bu küçük odak değişikliği sayesinde evdeki havanın daha hafif olacağına, daha özgürce dolaşmaya başlayacağına inanmış bir tavırla karısına ve oğluna baktı James. Gus kalkıp tiksintiyi çağrıştıran bir yüz ifadesiyle oturma odasından çıkınca kaşlarını çatarak, "Chris gayet iyi!" diye bağırdı arkasından. "Sorunu falan yok."

Oğlunun bakışlarının ağırlığını omuzlarında hissetmesi için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti.

Chris'in başı öfkeyle değil ama şaşkınlıkla yana eğilmişti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadı ve babasını tek başına bırakıp gitti.

Telefonun sesi Melanie'yi uykusundan sıçrattı. Yatakta yönünü şaşırarak doğrulup oturdu. Biraz şekerleme yapmak üzere uzandığında güneş hâlâ parlıyordu. Oysa şimdi elini bile göremiyordu.

El yordamıyla başucundaki komodini yokladı ve ahizeyi buldu. "Efendim?" dedi. "Alo?"

"Emily orada mı?"

"Kes şunu!" diye fısıldadı Melanie ve kendini tekrar yatak örtülerinin arasına gömerek ahizeyi bıraktı.

Melanie her Pazar sabahı sekiz buçukta, herkes yatağında gazetesi ve kahve fincanıyla keyif yaparken markete giderdi. Önceki Pazar günü tabii ki alışverişe gitmemişti. Ve yas yemeğinden kalma yiyecekler sayılmazsa evde tek lokma yoktu.

Kabanını çekiştirip fermuarını kapatmaya uğraşırken Michael onu izliyordu. "Bugün ben gidebilirim," dedi sıkıntılı bir tavırla.

"Nereye?" dedi Melanie eldivenlerini giyerken.

"Alışverişe. Dışarıdaki işleri halletmeye. Her neyse oraya." Melanie'nin yüzünü görünce yas tutma konusunda iyi olmadığını düşündü. İçten içe ölüyor ama belli etmiyordu. Yine de bir nedenden ötürü onun acısı karısınınki kadar yoğun görünmüyordu. Kendini ona bakmaya zorladı. "İstemiyorsan ben giderim."

Melanie güldü. Çıkan ses kendi kulaklarına bile yanlış gelmişti; flüt için yazılmış bir melodi kötü bir piyanoda çalınıyor gibiydi. "Bugün başka ne yapacağım ki?" dedi.

"Beraber gitmeye ne dersin?" diye sordu Michael ani bir kararla.

Melanie'nin kaşları bir an için çatıldı, sonra omuz silkti. "Nasıl istersen," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Michael montunu kapıp arabaya koştu. Melanie motoru çalıştırmıştı ve egzoz dumanı arabanın çevresinde bir bulut oluşturuyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Basket'e," dedi Melanie geri manevra yaparken, "Süt bitti."

"Süt için oraya mı gideceğiz? Şuradaki..."

"Bana eşlik mi edeceksin, yoksa işime burnunu mu sokacaksın?" dedi Melanie, üst dudağı tehlikeli şekilde seğirerek.

Michael güldü. Tıpkı eski Melanie gibi tepki vermişti karısı. Geçen koca hafta boyunca öyle anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Melanie garaja uzanan yoldan çıkıp Wood Hollow Caddesi'ne saptı ve gaza bastı. Michael kendine engel olmaya çalışsa da Harteların evine bakmadan yapamadı.

Yolun kenarında çöp tenekesiyle caddeye doğru sürükleyen bir siluet vardı. Araba biraz daha yaklaşınca Chris'in yüzünü seçti Michael. Başında beresi, ellerinde eldivenler vardı ama üstü inceydi. Yaklaşan arabanın sesini duyunca başını kaldırdı ve arabayı tanıyınca içgüdüleri devreye girdi, ne yaptığını düşünmeden onları selamlamak için elini kaldırdı.

Chris'in sadece onun düşüncelerinin yönünü değil, aracınkini de saptırdığını neden sonra anladı Michael. Şimdi ona doğru ilerliyorlardı. Yerinde huzursuzca kıpırdanarak Melanie'nin direksiyonu çevirmesini bekledi.

Fakat araba o kadar sağa savruldu ki birkaç metre sonra kaldırıma çıkacaklardı. Michael karısının gaz pedalına dokunmasıyla birlikte aracın ileri atıldığını hissetti. Chris'in ağzı hayretle açıldı, ayakları yere çakılıymış gibi çöp tenekesinin tutamağını yakaladı. Melanie direksiyonu biraz daha çevirerek doğruca Chris'in üzerine sürmeye başladı.

Michael felç halinden kurtulup direksiyona asılmaya yeltendiğindeyse çöp tenekesine çarpmışlardı bile. Darbenin etkisi ve şaşkınlığıyla Melanie direksiyonu toplar gibi oldu. Chris birkaç adım öteye attı kendini. Çöp tenekesiyse devrilip içindekileri Wood Hollow Caddesi'ne saçtı.

Michael'ın kalbi çılgıncasına atıyordu. Caddenin sonuna gelip kırmızı ışıkta durana dek karısına bakacak gücü bulamadı kendinde. Dili tutulmuş halde elini Melanie'nin bileğine koydu.

Melanie hiçbir şey olmamış gibi, "Ne var?" dedi.

Küçükken Emily ile oynadıkları görünmezlik oyununu hatırladı Chris; ya eski bir beysbol şapkası ya da ucuz bir yüzük takar, anında görünmez oluverir ve kremalı bisküvi aşırmak için kilere sızdıkları, banyo köpüğünü tuvalete boşalttıkları zaman onları ya-

kalayacak gözlerden kurtulurlardı. Gerçekçiliği askıya alabilmek kullanışlı bir şeydi.

Görünüşe bakılırsa da çabuk yitirilen bir şeydi. Chris lisenin dar ve kasvetli koridorlarında yürürken görünmez olduğuna inanabilmek için elinden geleni yapıyor ama elbette başaramıyordu.

Somon sürüleri gibi bir sınıftan diğerine koşan çocukların, kilitli dolaplara yaslanmış flört eden sevgililerin ve ekşi suratlı küçük sınıf öğrencilerinin arasından geçerken dümdüz ileri bakmaya çalışıyordu. Sınıfa kendini atsa, başını eğip kendini her zamanki gibi soyutlayabilirdi. Ama koridorlar acımasızdı. Herkes ona mı bakıyordu? Chris'e öyle geliyordu. Kimse olanlar hakkında konuşmaya yanaşmamış, elleriyle ağızlarını kapatarak arkasından fısıldaşmakla yetinmişti. Tanıdığı birkaç çocuk okula dönmesine sevindiğini söylemiş ama mutsuzluğun bulaşıcı olma ihtimaline karşı konuşurken Chris'e pek yaklaşmamaya gayret etmişti.

Gerçek dostlarınızın kim olduğunu ancak başınıza boktan şeyler gelince anlıyordunuz. Böylece Chris için en iyi dostunun Emily olduğu gayet açık hale almıştı.

Beşinci ders Bayan Bertrand'ın verdiği İleri İngilizce idi. Bu dersi severdi Chris ve hep iyi notlar alırdı. Bayan Bertrand da onun üniversitede İngiliz Dili bölümünü seçmesini istiyordu. Zil çalınca Chris önce duymadı. Bayan Bertrand yanına gelip koluna dokunduğunda hâlâ kamburunu çıkartmış halde oturuyordu.

"Chris?" dedi kadın yavaşça. "İyi misin?"

Onu karşısında bulunca şaşırdı Chris, "Evet..." diyerek boğazını temizledi. "Evet, iyiyim." Kitaplarını sırt çantasına doldurur gibi yapmak için büyük bir çaba sarf etti.

"Konuşacak birine ihtiyacın olursa buradayım. Bunu söylemek istedim sana." Chris'in önündeki sıraya oturdu Bayan Bertrand. "Duygularını yazabilirsin," diye önerdi. "Bazen yüksek sesle dile getirmekten daha kolay gelir insana."

Chris onun yanından bir an önce uzaklaşmaktan başka bir şey düşünemeden başını salladı.

Ellerini kenetleyerek, "İyi olmana sevindim," dedi kadın ve kalkıp masasına gitti. "Öğretmenler Kurulu, Emily için bir anma töreni düzenliyor," dedi ve duralayıp yanıt bekler gibi Chris'e baktı.

"Buna sevinirdi..." diye geveledi Chris. Ardından ateşteki kızartma tavasının göbeğine, yüzlerce çift meraklı gözün kendisini izlediği kalabalığın ortasına atladı.

Doktor Feinstein'in muayenehanesine girer girmez bedenini yalayıp geçen rahatlama hissinin ne kadar ironik olduğunu düşünmeden yapamadı Chris. Yakın zamana kadar orası dünyada olmayı istediği son yerdi. O birincilik madalyası Bainbridge Lisesi'ne aitti. Dirseklerini dizlerine dayayıp ayaklarını yere sinirli sinirli vurarak oturdu.

Bekleme odasının kapısını Doktor Feinstein açtı. "Seni tekrar görmek ne güzel, Chris," dedi. Chris kitapların önünde volta atmaya başlayınca omuz silkip yanında durdu. "Bugün biraz huzursuz görünüyorsun."

"Okula başladım," diye yanıt verdi Chris. "Berbattı."

"Neden?"

"Çünkü uzaylı gibiydim. Kimse yanıma yaklaşmadı, kimse bana dokunmak istemedi." İğrenir gibi soluğunu koyuverdi. "Sanki AIDS hastasıyım. Hayır, geri alıyorum: AIDS olsam herhalde daha kolay alırlardı beni aralarına."

"Seni onlardan ayıranın ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Olanların ne kadarını bildiği konusunda da herhangi bir fikrim yok. Söylentileri duyacak kadar yaklaşamadım yanlarına tabii." Şakaklarını ovuşturdu. "Emily'nin öldüğünü herkes biliyor elbette. Benim o sırada orada olduğumu da biliyorlardır. Boşlukları da kendileri dolduruyorlar." Koltuğun arkasına dayanarak başparmağını, deri kaplı kitapların sırtında dolaştırdı. "Herhalde yarısı kantinin ortasında bileklerimi keseceğimi sanıyordur."

"Geri kalan yarı ne düşünüyor sence?"

Chris yavaşça döndü. Onların ne düşündüğünü çok iyi biliyordu: dedikodu değirmeninde çekilip ballandırarak anlatılacak bir öyküye dönüştürülen malzeme. "Bilmiyorum," dedi, elinden geldiğince kayıtsız bir tavırla. "Herhalde onu öldürdüğümü düşünüyorlardır."

"Böyle düşünmeleri için sebep var mı?"

Cümleler ağzından dökülüverdi Chris'in: "Çünkü oradaydım. Çünkü hayattayım. Tanrım! Bilmiyorum... Polise sorun isterseniz; ilk günden beri buna inanıyorlar."

Chris bu sözlerin nasıl bir kırgınlık içerdiğini ancak dile getirdiği an farketti.

"Bu durum canını mı sıkıyor?"

"Tabii ki" dedi Chris. "Sizin canınızı sıkmaz mıydı?"

Doktor Feinstein omuz silkti. "Bilemem. Kendime dürüst davrandığımdan eminsem, herkesin sonunda gerçeği anlayacağına güvenirdim herhalde."

Chris alaycı bir gülümsemeyle baktı doktora. "Eminim Salem cadıları da duman kokusunu alana kadar böyle düşünüyordu."

"Seni en çok üzen ne?"

Chris cevap vermedi. Sözüne güvenilmemesi değildi sıkıntısı; onların yerinde olsa kendisi de şüphe duyardı. Tanrı'nın cezası okuldaki herkesin ona bir gecede boyu iki misli olmuş gibi davranması da değildi mesele. Onun derdi, Emily'ye nasıl davrandığını bilmelerine rağmen ona zarar vermiş olabileceğine inanmalarıydı.

"Onu seviyordum," dedi sesi titreyerek. "Ben bunu unutamıyorum. Ve herkesin nasıl unutabildiğini anlamıyorum."

Doktor Feinstein tekrar koltuğu işaret edince oturdu. Kayıt cihazının içindeki minik çarkların yavaşça dönüşünü seyretmeye koyuldu.

"Bana biraz Emily'den bahseder misin?" dedi psikiyatrist.

Chris gözlerini yumdu. Onu hiç tanımamış birine daima yağ-

mur gibi koktuğunu veya saçının örgüsünü her açışında midesinin düğümlendiğini nasıl anlatabilirdi? Ağzından çıkan cümlelerin sonunu nasıl getirdiğini, aynı bardaktan bir şeyler içerken dudakları Chris'in dudaklarının değdiği yere denk gelsin diye bardağı çevirişini nasıl tasvir edebilirdi? İster soyunma odasında, ister suyun altında, ister Maine'in çam ormanlarında, nerede olurlarsa olsunlar yanında Emily bulunduğu sürece kendini evinde gibi hissettiğini nasıl açıklayabilirdi?

"O bana aitti," demekle yetindi Chris.

Doktor Feinstein'ın kaşları kalktı. "Ne demek istedin bu sözle?"

"Bilirsiniz işte... Benim olmadığım her şeydi o. Ben de onun olmadığı her şeydim. Emily aklınıza gelecek her şeyin resmini yapabilirdi; bense düz çizgi bile çizemem. Sporla arası iyi değildi, bense o konuda hep başarılıydım." Chris elini kaldırıp parmaklarına baktı dalgın gözlerle. "Eli elime uyuyordu," dedi.

"Devam et," diyerek yüreklendirdi Doktor Feinstein onu.

"Hayatımız boyunca çıkmış falan değildik. Oldukça yeni sayılırdı; sadece birkaç yıl. Ama onu bebekliğinden beri tanıyorum." Duralayıp güldü. "İlk benim ismimi söylemiş. Bana Kiss derdi. Sonradan öpücük anlamına geldiğini öğrenince kafası karışmış, beni görür görmez dudaklarını şaplatmaya başlamış." Başını kaldırdı. "Ben hatırlayamıyorum. Annem anlattı."

"Emily ile tanıştığında kaç yaşındaydın?"

"Bebekliğimizden beri tanışıyorduk," dedi Chris. Düşünerek öne doğru eğildi. "Her öğleden sonra beraber oynardık. Yanımızdaki evde oturuyordu. Annelerimiz sürekli görüştüğünden çok doğaldı bu."

"Ne zaman çıkmaya başladınız?"

Chris'in kaşları çatıldı. "Tam gününü anımsamıyorum. Emily olsa bilirdi. Kendiliğinden oldu denebilir. Zaten herkes bunun bir gün olacağını tahmin ettiğinden kimse pek şaşırmadı. Bir gün dönüp ona baktım ve karşımda sadece Emily'yi değil çok güzel bir kızı gördüm. Sonra... Böyle işte."

"Fiziksel olarak yakın mıydınız?"

Chris gömleğinin yakasından yukarıya tırmanan sıcağı hissetti. Bu hiç girmek istemediği bir konuydu işte. "İstemesem de anlatmak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin," dedi Doktor Feinstein.

"O zaman... Anlatmak istemiyorum."

"Ama ona âşıktın."

"Evet."

"Ve ilk kız arkadaşındı."

"Öyle sayılır. Evet."

"Hissettiğin şeyin gerçekten aşk olduğunu nereden biliyorsun?"

Bunu sorma biçiminde kötü niyet ya da köşeye sıkıştırma isteği yoktu. Sadece merak eder gibiydi. Feinstein sivri dilli ve patavatsız biri olsaydı -o orospu dedektif gibi- anında istiridye gibi içine kapanırdı. Ancak içinde bulundukları durumda, güzel ve geçerli bir soruydu bu.

"Aramızda bir çekim vardı," dedi Chris dikkatle. "Ama hepsi bundan ibaret değildi." Birkaç saniye alt dudağını çiğnedi. "Bir keresinde ayrılmıştık. Ben hep çok seksi bulduğum Donna adındaki bir amigo kızla çıkmaya başlamıştım. Aklımı başımdan almıştı kız. Hatta belki Emily ile beraberken bile... Neyse işte... Birlikte oraya buraya gitmeye, takılmaya başladık. Ama Donna ile beraberken onu çok iyi tanımadığımı hissediyordum. Kafamda onu öyle büyütmüştüm ki..." Chris derin bir soluk aldı. "Emily ile tekrar bir araya gelince onun beni hiç hayal kırıklığına uğratmadığını anladım. Hatta daima benim kafamdakinden de iyiydi. Bence aşk da bu. Geriye bakıp da tek bir şeyi bile değiştirmek istememek yani."

Chris suskunluğa gömülünce doktor başını kaldırdı. "En eski anın nedir?" dedi.

Bu soru Chris'i şaşırtmıştı. Güldü. "Anı mı? Bilmem. Şey... Bir dakika! Bir oyuncağım vardı. Gerçek düdüğü olan küçük bir tren. Hiç bırakmak istemezdim onu, Emily de elimden kapmaya çalışırdı."

"Başka?"

Chris parmaklarını kavuşturup geçmişe döndü. "Noel'di. Alt kata inip ağacın altında kurulmuş bir elektrikli tren seti bulmuştuk."

"Siz mi?"

"Evet. Emily bir Yahudi idi, o yüzden Noel'i kutlamak için bizim eve gelirdi. Daha da küçükken Noel akşamları bizde yatıya kalırdı."

Doktor Feinstein düşünceli bir tavırla başını salladı. "Çocukluğuna dair Emily'nin dahil olmadığı hiç anın yok mu?"

Chris aklında iyice gerilere gitmeye çalışarak yaşamını gözünün önünden geçirdi. Kendini Emily ile küvette otururken gördü. Emily kıkırdayarak suya işemiş, Chris'in annesiyse avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Kendini karda sırtüstü yatmış, kollarını bacaklarını açarak melek yaparken gördü. Yanında aynı şeyi yapmakta olan Emily'ye çarpmıştı. Sonra bir gün...

Chris başını salladı. "Hayır, öyle bir anım yok," dedi.

O gece Chris duştayken Gus, ortalığı toplamak için odasına girdi. Sandığının aksine etraf fazla dağınık değildi, sadece el sürülmeden bırakılmış bir tabak yığını vardı. Chris'in yatak örtüsünü düzelttikten sonra otomatik olarak dizüstü çöküp yatağın altında tekinden ayrı düşmüş kirli çoraplar, yuvarlanıp gitmiş yiyecekler aramaya başladı.

Başparmağı, neye rastladığını ayırt edemeden bir ayakkabı kutusunun sert kenarını yokladı. Çekti, açıp içine baktı; sayfalar dolusu gizli kod, limon suyuyla yazılmış ya da üç boyutlu gözlüklerle, mum ışığında falan deşifre edilen görünmez mesajlar. Ne kadar da eskiydiler acaba? Dokuz yıllık mı? On yıllık mı?

Gus en üstteki gizli mesajı aldı. Emily'nin papatya zinciri gibi el yazısıyla yazılmış olan notta, 'Bay Polaski öküzün tekidir' yazıyordu. Parmağını 'i' harfinin üzerine sürttü. Noktası şişman bir daireden oluşuyordu; sanki bir sıcak hava balonu gibi kâğıdın üstünden havalanıp gidecekti. Kopuk sayfaların altını karıştırarak pilleri akmış bir fenerle bir ayna buldu. Yüreği yanarak gülümsedi ve yatağa oturup aynayı sağa sola kıpırdatmaya başladı; yansımaların atlayıp sekerek ormana doğru uzanışına baktı.

Emily'nin yatak odasının penceresinden benzer bir ışık karşılık verdi.

Gus soluğunu tutarak kalktı ve pencereye gitti. Emily'nin penceresinde elinde ufak bir ayna tutan Michael Gold'un siluetini gördü.

"Michael..." diye fısıldadı, selam vermek için elini kaldırarak. Ama tam o anda Emily'nin babası jaluziyi indirdi.

Çarşamba günü Bainbridge Lisesi, Emily Gold için yapılan bir anma törenine sahne oldu.

Genç kızın yaptığı resimler oditoryumun dört bir yanına serpiştirilmişti. Önceki sonbahardan kalma okul fotoğrafı gereksiz derecede büyütülmüş ve sahnenin arkasındaki perdeye asılmıştı. Işık oyunları, Emily'nin bakışlarının yerlerinde kıpırdayan, tuvalete gitmek için kalkan öğrencilerin üzerinde ürpertici bir şekilde gezinmesine neden oluyordu. Fotoğrafın önündeki sandalyelerde okul müdürü, müdür yardımcısı, rehber öğretmen ve uzmanlık alanı ergen depresyonu olan Doktor Pinneo oturuyordu.

Chris ise en ön sırada bir grup öğretmenle beraberdi. Kimse ona orada yer ayırmış değildi ama her nasılsa o yeri işgal etmeye hakkı olduğu varsayılmıştı. Bir anlamda hoştu bu. Gözlerini Emily'nin fotoğrafına dikip diğer çocukların toplantılar sırasında yaptıkları -aralarında fısıldaşmak, ödevlerini bitirmek, karanlıkta birbirlerini mıncıklamak gibi- şeyleri görmekten kurtulmuş oldu böylece.

Hemen yanında oturan Bayan Kenly, müdürün kendisini anons etmesi üzerine yerinden kalktı. Resim Öğretmeni olarak Emily'yi

muhtemelen diğerlerinden daha iyi tanıyordu. Bir süre onun ruhunda saklı olan yaratıcılıktan ve bunun gibi zırvalıklardan söz etti. Hepsi aslında Chris'e göre hoş zırvalıklardı. Emily'nin gururunu okşayacak şeylerdi.

Sonra doktor ayağa kalkıp ergen intiharları konulu saçma sapan bir konuşma yaptı. Sanki salondaki herkesin bu hastalığa yakalanma riski, gribe yakalanma riski kadar yüksekmiş gibi depresyonun ön belirtilerinden söz etti. Adam konuşurken Chris, bakışlarının ağırlığını alnında hissederek kot pantolonunun bacaklarını çekiştirip duruyordu.

Ardından Chris ne olduğunu anlayamadan oditoryumun ilk üç sırası -363 adet son sınıf öğrencisi- yerlerinden kaldırılıp salonun arka tarafına götürüldü. Arkadaki öğretmenler onları düzene sokarak sahnenin merdivenlerini yılan gibi kıvrıla kıvrıla tırmanan tek bir şerit haline getirdi. Öğrenciler Emily'nin fotoğrafının önüne geldiklerinde, ellerine portrenin önüne atacak birer karanfil tutuşturulmuştu.

Teoride iyi bir fikirdi. Ama Emily ile olan ilişki derecesi nedeniyle değil, en ön sırada öğretmenlerle birlikte oturan bir son sınıf öğrencisi olduğunu kimse fark edemediği için en sona kalmış olan Chris bunu çok gülünç bulmuştu. Çiçekler, bahar şenliklerinde balık tutma oyunu için kullanılan şişme çocuk havuzunun içine atılıyor, pembe karanfillerin arasından ufak sarı ördekler kafalarını uzatıyordu.

'*Bayat ve banal!*' derdi Emily olsa.

Chris havuzun yanına ulaştığında, sahnede tek başınaydı. Elindeki karanfili tepeleme yığılı çiçeklerin üstüne fırlattı ve Emily'nin canavarlaşmış yüzüne baktı. Oydu ama o değildi. Dişleri rötuşlanıp süpermodel ayarında beyazlatılmıştı. Burun delikleri Chris'in başı kadardı.

Sahneden inmek için döndüğü sırada müdürün kendisini anons ettiğini duydu. "Emily'nin en yakın arkadaşlarından biri olarak Chris Harte'ın bizimle paylaşacak bir şeyleri vardır belki," diyordu Bay Lawrence.

Müdürün pençesinin omzuna yapıştığını, kendisini kürsüye ve saldırmaya hazırlanan çıngıraklı yılan başı gibi duran mikrofona doğru itelediğini hissetti. Elleri titremeye başladı.

Birkaç saniye sonra Chris kendini hafif hafif dalgalanan bir surat tarlasına bakarken buldu. Öksürünce mikrofon parazit yaptı. "Özür dilerim!" dedi geri çekilerek. "Bu... Şey... Emily için yaptığınız şey çok özel. Eminim bir yerlerden izliyordur." Spotlara bakıp gözlerini kırpıştırarak biraz eğildi. "Mümkün olsa şöyle demek isterdi..." Çiçek öbeğine, Emily için düzenlenen sunağa göz attı. Onu en arka sırada yanında oturmuş, o uydurma törene burun kıvırır ve zilin çalmasına kaç dakika kaldığını öğrenmek için saatine bakar halde hayal etmek o kadar kolaydı ki.

"Şöyle demek isterdi..." diye tekrarladı Chris.

Sonradan nasıl olduğunu hiç anlayamayacaktı ama babasının emri üzerine okula döndüğünden beri bastırmak zorunda kaldığı duygu seli, ansızın kalbindeki oyuktan dışarı sızmaya başlamıştı. Işıkların altında çoktan pörsümeye başlayan çiçeklerin kokusundan, o garip fotoğraftan, onca insan dururken bütün soruların cevaplarını kendisinden bekleyen yüzlerce surattan bunalarak gülmeye başladı Chris.

Başta sessizce gülüyordu ama sonra geğirir gibi kaba ve iğrenç bir kahkaha patlatıverdi. Oditoryumdaki ölüm sessizliğiyle tamı tamına karşıtlık oluşturarak, kasıklarını tuta tuta gülüyordu.

O kadar çok güldü ki sonunda ağlamaya başladı.

Önündeki kürsüyü göremeyecek kadar bulanıklaşmış gözler ve akan bir burunla sahneyi terk edip kenardaki basamaklara yöneldi. Oditoryumun uzun koridorunu koşarak kat ettikten sonra çift kanatlı kapıları patlatırcasına açtı, boş koridora çıktı. Az sonra spor salonunun soyunma odasında buldu kendini.

İçerisi boştu, çünkü herkes oditoryuma gitmişti. Rekor sürede mayosunu giydi Chris ve giysilerini yerde yığın halinde bırakarak havuza açılan kapıdan geçti.

Karşısındaki yatıştırıcı mavi yüzeyin cam olduğunu düşündü;

balıklama atlayınca tuzla buz olacak ve vücudunu lime lime doğrayacaktı.

Yine attı kendini havuza.

Başındaki yara yanıyordu; dikişleri daha önceki gün alınmıştı. Ama su, bir sevgili gibi tanıdıktı. Onun aziz kucağında, Chris kendi kalp atışlarından ve ısıtıcının arada sırada çalışan pompasından başka hiçbir şey duymuyordu. Hareket etmeyi bırakıp suyun dibine çökmeye başlarken gözlerini açıp dalgalanan tribünlere, flüoresan lambaların çiğ yansımasına baktı. Sonra içindeki oksijeni özenle, ağzından burnundan baloncuklar çıkararak boşalttı. Dayanılmaz bir acıyla kıvranarak santim santim battı suyun dibine.

Giderek daha saldırganlaşan bir tonla, "Emily orada oturuyor mu, oturmuyor mu?" dedi telefondaki ses.

Melanie'nin parmakları ahizeyi o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri beyazladı. "Hayır," dedi. "Burada oturmuyor."

"656-43-09 numaralı telefon mu bu?"

"Evet."

"Emin misiniz?"

Melanie başını kilerin kapısına yasladı. "Aramayın bir daha. Beni rahat bırakın."

"Bakın..." dedi ses tekrar, "Emily'ye ait bir şey var elimde. Gördüğünüz zaman söyleyebilir misiniz ona lütfen?"

Melanie birden irkildi. "Nedir o şey?"

"Lütfen iletin ona," diyerek telefonu kapattı karşıdaki kişi.

Doktor Feinstein yan kapıyı açtığında yüzü asıktı. "Buraya kafana estiği zaman gelemezsin, Chris," diye azarladı onu. "Bir sorunun varsa önce ara. Şu anda boş olmamın tek sebebi, öteki hastamın rahatsızlanması."

Chris hiç umursamadı ve psikiyatristin önünden geçip odaya daldı. "Yapmayacaktım..." diye mırıldandı.

"Efendim?"

"Yapmayacaktım." Chris'in yüzü acıdan çarpılmıştı.

Doktor Feinstein kapıyı kapatıp onun karşısına oturdu. "Üzgünsün," dedi. "Biraz sakinleş." Sabırla birkaç kez derin soluk almasını ve koltuğunda doğrulmasını bekledi. "Şimdi anlat bakalım. Neler oldu?"

"Bugün okulda Emily için anma töreni yaptılar." Chris avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Duyduğu kederle klor kalıntılarının karışımı gözlerine iğneler batmasına neden oluyordu. "Son derece yapmacıktı. Çiçekler... Vesaire!"

"Bu mu üzdü seni?"

"Hayır" dedi Chris. "Beni sahneye çıkardılar... Şey yaptılar... Konuşturdular. Herkes bana her şeyi düzeltebilecekmişim, ne söylemem gerektiğini biliyormuşum gibi bakıyordu. Çünkü oradaydım ve Emily'nin yaptığı şeyi yapmak istemiştim. İnsanlar intihar etmek istememize neyin yol açtığını açıklamamı bekliyordu." Soluğunu burnundan koyuverdi. "Aptal bir Adsız Alkolikler toplantısı gibiydi: 'Merhaba, benim adım Chris. Ben kendimi öldürmek istedim.' Böyle falan dememi bekliyorlardı."

"Belki de sana değer verdiklerini göstermeye çalışıyorlardı."

"Ya, tabii!" diyerek dudak büktü Chris. "Millet bütün etkinliği birbirine pipetten kâğıt ok üflemekle falan geçirdi."

"Başka ne oldu?"

Chris başını eğdi. "Emily hakkında konuşmamı istediler. Methiye gibi bir şey. Ağzımı açtım ve..." Doğrulup ellerini iki yana açtı. "Yarıldım."

"Yarıldın mı?"

"Güldüm. Lanet olsun! Kahkahalarla güldüm."

"Chris... Bir süredir olağanüstü büyük stres altındasın. Eminim

ki insanlar..."

"Anlamıyor musunuz!" diyerek terslendi Chris. "Güldüm, diyorum size. Uyduruk bir cenaze töreni gibiydi. Ve ben çıkıp orada güldüm."

Doktor Feinstein biraz öne eğildi. "Bazen çok güçlü duygular birbirine karışır. Ve sen de..."

"Bana ne olmuş? Depresyonda mıydım? Üzgün müydüm? Yas mı tutuyordum?" Kalkıp dolaşmaya başladı. "Seçin birini. Emily öldüğü için üzgün müyüm? Evet, her dakika, aldığım her solukta. Ama herkes benim zırdeli olduğumu zannediyor; bileklerimi doğramama ramak kalmış sanki. Herkes kendimi öldürmeyi tekrar denemek için fırsat kolladığımı düşünüyor. Bütün okul öyle düşünüyor. Orada sinir krizi geçirmemi bekliyorlardı. Annem, hatta siz bile öyle düşünüyorsunuz, yanılıyor muyum?" Chris gözlerinden ateş saçarak doktora baktı ve bir adım yaklaştı. "Kendimi öldürmeyeceğim. İntihar eğilimim falan yok. Hiç olmadı."

"O gece de mi?"

"O gece bile," dedi Chris sesini alçaltarak.

Doktor Feinstein başını yavaşça salladı. "Neden hastanede öyle söyledin?"

Chris'in rengi kül gibi oldu. "Çünkü bayıldım o gece. Kendime geldiğimde etrafımda polisler vardı ve tabanca ellerindeydi." Gözlerini yumdu. "Korktum. Mantıklı olduğunu sandığım ilk şeyi söyledim."

"Kendini öldürmeyeceksen neden silahlıydın?"

Chris'in kasları bir anda gevşedi. Yere çöktü. "Emily için getirmiştim. İntihar etmek isteyen oydu. Ben de sandım ki..." Kafası öne düştü. "Onu durdurabileceğimi sandım. O noktaya gelmeden önce vazgeçirebileceğimi." Islak gözlerini Doktor Feinstein'a dikti. "Rol yapmaktan bıktım..." diye fısıldadı. "Kendimi öldürmeye gitmedim oraya. Emily'yi kurtarmaya gittim." Gözyaşları artık yanaklarından süzülüp gömleğinin önünü ıslatıyordu. "Ama..." diyerek hıçkırdı Chris. "Ama yapamadım."

Grafton Üst Mahkemesi'nde toplanan tahkikat jürisi bütün bir gün boyunca Başsavcı Yardımcısı Barrett S. Delaney'in Emily Gold cinayeti ile ilgili olarak Christopher Harte'nin aleyhine sunduğu delilleri dinledi. Adli tıp doktorunun kurbanın ölüm anına, ölüm biçimine, beyninden geçen kurşunun izlediği yola dair ifadesini dinledi. Bainbridge Emniyeti'nden bir polis memurunun olay yerini bulduğu haliyle tasvir edişini dinledi. Komiser Yardımcısı Dedektif Anne-Marie Marrone'un balistik kanıtları açıklamasını dinledi. Başsavcı Yardımcısı'nın dedektife, kurbanı tanıyan kişilerce işlenen cinayetlerin oranını soruşunu ve onun da, "Yüzde doksan altı," diye cevap verişini dinledi.

Tahkikat jürisi oturumlarının çoğunda olduğu üzere zanlı duruşmada mevcut bulunmadığı gibi, kendisi hakkında bir oturum yapıldığından da habersizdi.

Saat 15:46'da, Barrett S. Delaney'e içinde Christopher Harte'ı birinci dereceden cinayetle itham eden belge bulunan kapalı bir zarf verildi.

"Merhaba. Emily ile görüşebilir miyim?"

Melanie kaskatı oldu. "Kim arıyor?"

Karşıda bir kararsızlık yaşandı, "Arkadaşı."

"Emily burada değil." Melanie üst üste yutkunarak ahizeyi sıktı. "Öldü."

"Ah!" Telefonun öteki ucundaki kişi afallamıştı. "Ah..."

"Kimsiniz?" diye üsteledi Melanie.

"Donna. Gold Rush'tan arıyorum. Ana cadde ile Carter Sokağı'nın köşesindeki kuyumcu yani." Kadın öksürerek boğazını temizledi. "Emily bize bir sipariş vermişti. Hazır..."

"Hemen geliyorum!" Melanie arabasının anahtarlarını kaptı.

Yol on dakikadan fazla sürmedi. Melanie, kuyumcunun önün-

deki boşluğa arabayı park edip fırladı ve içeriye girdi. Pırlantalar kutularından ona göz kırpıyor, birbirine benzeyen altın zincirler mavi kadifelerin üstünde yatıyordu.

Arkası Melanie'ye dönük olan bir kadın kasayı kurcalamakla meşguldü. İçeriye birisinin girdiğini farkedince yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle döndü ama Melanie'nin dağınık saçlarını ve sırtında palto olmadığını görünce gülümsemesi yavaşça solup gitti.

"Ben Emily'nin annesiyim," dedi Melanie.

"Elbette." Donna beş saniye boyunca gözlerini ondan ayıramadıktan sonra bir tepki vermesi gerektiğini hatırladı. Bedeni bir anda uyanarak, "Başınız sağ olsun!" dedi.

Hemen kasaya giderek uzun ve dar bir kutu çıkarttı. "Kızınız bunu bir süre önce sipariş etti ve üstüne de istediği yazı işlendi." Kapağı kaldırıp içindeki erkek saatini çıkardı.

Melanie zarif harflerle yazılmış ithafı okudu:

Chris'e. Sonsuza dek sevgiler. Emily.

Saati saten muhafazanın astarının üstüne bırakıp faturayı aldı. Kâğıdın alt kısmına çalışanlara yönelik bir talimat iri harflerle yazılmıştı: 'Gizli hediye. Aradığınız zaman yalnızca Emily'yi isteyin ve başka bilgi vermeyin.'

O esrarengiz telefonların açıklaması buydu demek. Ama neden gizliydi hediye?

Tam o sırada Melanie faturada yazan rakamı gördü. "Beş yüz dolar mı?" dedi hayretle yükselen bir sesle.

"On dört ayar altındır!" diye telaşla atıldı kadın.

"On yedi yaşındaydı o!" dedi Melanie. "Tabii ki gizli tutmak isteyecekti. Babasıyla ben bu kadar para harcadığını öğrensek saati geri verdirirdik!"

Gözle görünür şekilde rahatsız olan Donna kıpırdandı. "Saatin ücreti ödendi," dedi itirafta bulunur gibi. "Belki alıp kızınızın düşündüğü kişiye vermek istersiniz."

Birden aklı başına geldi Melanie'nin. Chris'in doğumgünü armağanı olacaktı o şey. On sekiz yaşına basmasının şerefine alınmış özel bir hediyeydi. Emily'ye bütün yaz biriktirdiği parayı harcamak için geçerli neden olarak gelmişti anlaşılan.

Melanie kutuyu alıp çıktı. Arabasına binince bakışlarını ön cama dikti ama gözlerinin önünde hâlâ o çelişkili ithaf yazısı vardı: *Sonsuza dek.*

Chris'in dediği gibi doğumgününden önce kendilerini öldüreceklerse saati neden ısmarlamıştı Emily?

Melanie elini kapı koluna uzattığı anda içeride telefon çalmaya başladı. Aceleyle eve dalarken kafasında yankılanan bir ses, arayanın mücevherci Donna olduğunu, bir hata yaşandığını ve saatin başka bir Chris'le başka bir Emily'ye ait olduğunu söyleyeceğini haber veriyordu.

Ahizeyi kaptı. "Alo?"

"Bayan Gold? Ben başsavcılıktan Barrie Delaney. Geçen hafta konuşmuştuk, hatırladınız mı?"

"Evet," dedi Melanie, saati tezgâhın üzerine bırakarak. "Hatırladım."

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi Barrie. "Tahkikat jürisi bugün Christopher Harte'ı birinci dereceden cinayet zanlısı ilan etti."

Melanie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Yavaşça yere kayarken bacakları tuhaf bir açıyla kıvrıldı. "Anlıyorum..." dedi. "Peki o... Yani duruşma falan olacak mı?"

"Ön duruşma yarın," dedi Barrie Delaney. "Grafton Adliye Sarayı'nda."

Melanie yerin ismini aklına kazırken karşıdan hâlâ bir şeyler söyleniyordu ama artık tek kelime daha anlamaktan acizdi.

Ahize yavaşça elinden düşerken bakışları hemen yanında du-

ran kutuya takıldı. İnsanüstü bir gayretle uzandı, kutuyu açtı ve saati dikkatle saten astardan alıp başparmağını yüzeyinde gezdirdi. Chris'in doğumgünü o akşamdı; bunu Emily'nin doğumgünü kadar iyi hatırlıyordu.

Gözünün önüne Gus ile James geldi; Kate de yanlarındaydı ve kiraz ağacından yapılma geniş yemek masasının etrafına dizilmişlerdi. Fiyonklu paketler uzatılıyor, hep bir ağızdan konuşuluyordu. Chris ayağa kalkıyor, pastanın üzerine eğiliyordu. Mumların titrek ışığında yüz hatları yumuşuyordu. Koşullar farklı olsa Melanie, Michael ve Emily de davetliler arasında bulunurdu.

Melanie saati öyle bir kavradı ki kenarları etine battı. İçindeki öfkenin büyüdüğünü, zapt edilemez boyutlara ulaştığını hissetti. Hiddeti kalbinin hemen yanından geçerek, derisini yırtarak, ihtiyat ve azimle dengesini sağlamaya uğraştığı ilave bir uzuv gibi dışarıya fırladı.

Her şeyin kusursuz olması gerekiyordu. Gus bir adım geri çekilip sofraya baktı, sonra peçetelerden birini düzeltmek için tekrar yaklaştı. Kristal kadehler ışıltılarla hazır bekliyor, salyangoz şeklinde dizilmiş domuz salamı dilimleri servis tabağında kendi içlerine doğru kıvrılıyordu. Şükran Günü ve Noel dışında dolaplarında kış uykusuna bırakılan şık porselenler, sos çanağı ve diğer bilumum sofra süsü masadaydı.

Gus evdekileri çağırmak için yemek odasından çıkarken, yaş gününü kutlayacakları kişinin aslında bir sene daha yaşamak istemediğini aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Tamamdır!" diye seslendi. "Yemek hazır!"

James, Chris ve Kate, akşam haberlerini izledikleri oturma odasından geldi. Kate elini kolunu sallayarak, okuldaki fen projelerinin bir parçası olarak şişirip içinde bir mesajla havaya bıraktıkları ve bir Chevrolette kadar iri olan helyum balonundan söz ediyordu. "Bakarsınız Çin'e gider!" dedi heyecanla. "Ya da Avustralya'ya."

"Sokağın köşesini bile dönemez," diye homurdandı Chris,

Kate önce, "Döner işte!" diye bağırdı ama derhal susup önüne baktı.

Chris bakışlarını kardeşinden ayırdı, annesiyle babasına göz attı ve kendini yavaşça sandalyesine bıraktı.

"Söyleyin bakalım," dedi Gus. "Güzel olmuş, değil mi?"

"Şu pastaya bak yahu!" dedi James. "Hindistancevizli krema mı bu?"

Gus başıyla onayladı. "İçi de çilekli."

"Gerçekten mi?" diye sordu Chris, ağzı sulanarak. "Benim için mi yaptın bunu?"

"İnsan her gün on sekizine girmez ya," dedi Gus. Salamlara, havuçlara, tatlı patates tartına göz gezdirdi. "Günün mana ve ehemmiyeti nedeniyle bence pastadan başlamalıyız."

Chris'in gözleri parladı. "Kesinlikle haklısın, Anne!"

Gus pasta tabağının yanında duran kibrit kutusunu alıp mumları yaktı ve 'İyi ki doğdun' şarkısını söylemeye başladı. Kimse katılmayınca ellerini beline dayayıp dargın bir ifadeyle diğerlerine baktı. "Yemek istiyorsanız, şarkıyı söylemek zorundasınız," dedi.

James ile Kate doğum günü şarkısını söylemeye başladı ama Chris annesi ilk dilimi kesmeyi bitiremeden çatalı eline almıştı bile.

"On sekiz yaşında olmak farklı geliyor mu?" diye sordu Kate.

"Ah, tabii!" diye takıldı ona Chris. "Romatizmalarım başlıyor yavaştan."

"Çok komik. Yani daha... Mesela daha akıllı ya da olgun hissediyor musun kendini?"

Chris omuz silkti. "Artık savaşa gönderilebilirim. Tek fark bu."

Gus, Tanrı'ya şükürler olsun ki savaşta olmadıklarını söyleyecek oldu ama ağzını açar açmaz bunun doğru olmadığını kavradı; savaşın tanımı kişiden kişiye değişirdi.

"Chris her gün on sekize basmalı," dedi James ikinci dilimi

almak için uzanırken.

Kapı çalınınca Gus, "Ben bakarım" dedi, peçetesini masaya atarak.

Ama giriş holüne varamadan zile bir kez daha basıldı. Kapıyı sonuna kadar açınca, üniformalı iki polis memurunun sundurmanın ışığının altında durduğunu gördü.

"İyi akşamlar" dedi uzun boylu olan. "Christopher Harte evde mi?"

"Şey, evet..." dedi Gus, "Ama yemeğe henüz oturmuştuk ve..."

Memur bir kâğıt uzattı. "Hakkında tutuklama emri var."

Gus'ın ciğerlerindeki hava boşaldı. Zorlukla, "James..." diyecek gücü kendinde bulduğunda, kocası yanında belirmişti bile.

James celbi polisin elinden alıp göz attı. "Hangi suçla tutuklanacak oğlum?" diye sordu ters bir sesle.

"Birinci dereceden cinayetle suçlanıyor, efendim." Adam başka bir şey söylemeye gerek duymadı ve Gus'ın yanından geçip yemek odasına yöneldi.

"Bir şeyler yap!" dedi Gus eşine.

James onu omuzlarından yakalayıp hafifçe sarstı. "McAfee'yi ara!" Ardından yemek odasına koşarak, "Hiçbir şey söyleme, Chris!" diye bağırdı. "Tek kelime bile etme!"

Gus avukata telefon etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. James'in peşi sıra yemek odasındaki kargaşanın içine daldı. Kate ağlayarak masada oturuyordu. Chris yerinden kaldırılmıştı. Memurlardan biri ellerini arkasında kelepçeliyor, diğeriyse ona haklarını okuyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü tebeşir rengi olmuştu. Alt dudağında hâlâ hindistancevizli krema vardı.

Memurlar onu dirseklerinden tutarak götürmeye hazırlandı. Kör gibi tökezleyerek yürüyordu aralarında Chris. Şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı; gözleri evdeki tanıdık nesnelerden hiçbirine odaklanamıyordu.

Yemek odasının kapı eşiğinde Gus kenara çekilmeyince memurlar kısa bir kararsızlık geçirdi.

O arada Chris, Gus'un gözlerinin içine bakarak, "Anneciğim..." diye fısıldadı, sonra sürüklenip götürüldü.

Gus uzanıp ona dokunmaya çalıştı ama çok hızlı geçtiler yanından. Havada asılı kalan eli ağzına götürdüğü bir yumruğa dönüştü. James'in evin içinde koşturduğunu, McAfee'yi aradığını ve Kate'in öteki odada hıçkırdığını duyuyordu.

Tüm bunların ötesinde bir şey vardı ki o da on sekiz yaşındaki Chris'in kendisine on yıldır kullanmadığı bir sevgi sözcüğüyle hitap etmiş olmasıydı: *Anneciğim.*

2

Komşunun Kızı

Hem zaten yalan nedir ki? Gerçeğin maskelisi.

LORD BYRON

Don Juan

İtiraftan tek kaçış yolu intihardır. Ve intihar bir itiraftır.

DANIEL WEBSTER

Kasım Sonu, 2001

Polis arabasının ısıtıcısı sonuna kadar açıktı ama Chris arka koltukta titriyordu. Kelepçelerin sırtına batmaması için yan oturması gerekmişti ve kendini toplamaya çabalamasına rağmen titremesini durduramıyordu.

"İyi misin orada?" diye sordu sağ ön koltukta oturan memur.

Chris, "Evet," dedi. Bu iki hece bile sesinin çatlamasına yetmişti. İyi değildi. İdare edecek kadar iyi bile değildi. Hayatı boyunca öyle korktuğunu hatırlamıyordu.

Arabanın içinde kahve kokusu vardı. Telsiz, Chris'in anlamadığı bir dilde gevezelik edip duruyordu ve bu bir an için son derece mantıklı geldi ona; bütün dünyası paramparça olduğuna göre konuşma yetisini de kaybetmiş olması makul değil miydi? Altına işememeye çalışarak yerinde hafifçe kıpırdadı. Büyük bir hataydı yaptıkları. Onu her nereye götürüyorlarsa babasıyla avukatı da oraya gelecek, Jordan McAfee sıkı bir Perry Mason konuşması yapacak ve herkes bir yanlışlık olduğunu anlayacaktı. Ertesi sabah uyandığında hepsine gülüp geçeceklerdi.

Araba sert bir dönüşle sola kayınca camın az ötesinde yanıp sönen ışıkları gördü. Zaman ve yön kavramını tamamen kaybetmiş olsa da Bainbridge Polis Merkezi'ne geldiklerini tahmin etti.

Arka kapılardan birini açan uzun boylu polis, "Gel bakalım," dedi.

Chris koltuğun ucuna doğru sürünürken, bir büyüyle yok olmuş gibi hissettiği elleri nedeniyle dengesini kaybetmemeye çalı-

şıyordu. Tek ayağını kaldırıma koyarak güçlükle arabadan çıkmıştı ki yere kapaklandı. Polisler onu kelepçelerinden çekip kaldırdı ve sürüklercesine binaya götürdü.

Varlığından haberdar olmadığı bir arka kapıdan içeriye sokuldu Chris. Memurlar silahlarını bir kutuya kilitledikten sonra biri dahili telefon sistemine bir şeyler söyledi ve kapı otomatiğine basıldı.

Chris kendini uykulu bir çavuşun oturduğu kayıt masasının arkasında buldu. İsmi, yaşı ve adresi sorulurken oturmasına izin verdiler. Ağırbaşlı davranmasının yararına olacağını düşünerek soruları olabildiğince kibar şekilde yanıtladı. Bu faslın ardından onu getiren polis memurları Chris'i duvarın önüne dikip eline bir kart tutuşturdu. Kartta filmlerdeki gibi numara ve tarih yazıyordu. Kameranın flaşı yanıp sönerken sağa ve sola dönmesi söylendi. Başka bir emirle ceplerini boşaltıp parmak izi vermek için ellerini uzattı. Yerel polis, eyalet polisi ve FBI için ayrı parmak izi kayıtları alındı.

Başka bir görevli ellerini ıslak mendille silip ayakkabılarını, montunu, kemerini teslim aldı ve dahili telefondan üçüncü hücrenin açılmasını istedikten sonra dönüp Chris'e, "Şerif birazdan geliyor," dedi.

"Şerif mi?" diye sordu Chris, bir kez daha baştan aşağı ürpererek. "Neden?"

"Gece burada kalamazsın. Seni Grafton Şehir Hapishanesi'ne götürecek."

"Hapishane..." diye fısıldadı Chris. Hapse mi giriyordu? O kadar kolay mıydı?

"Hiçbir yere gidemem!" dedi. "Avukatım buraya gelecek."

Polis güldü ve "Yapma ya!" deyip onu iteledi.

Nezaret hücresi, polis merkezinin bodrum katındaki iki metreye iki metre ölçülerindeki odacıktı. Chris orayı daha önce, yavrukurtken Bainbridge Polis Merkezi'ne gezi düzenledikleri zaman görmüştü. İçeride paslanmaz çelik bir lavabo-tuvalet grubuyla bir

de ranza vardı. Hücrenin kapısı çelik parmaklıklardan oluşuyordu ve koridora içeriye bakan bir kamera yerleştirilmişti.

Polis memuru şiltenin altını kontrol ettikten sonra kelepçeleri açıp Chris'i içeriye itti. "Aç mısın?" diye sordu. "Susadın mı?"

Polisin bedensel ihtiyaçlarıyla ilgilenmesine şaşırmıştı Chris. Aç değildi ve yaşadıkları nedeniyle midesi bulanıyordu. Kapı kapanırken çıkan madeni sesi duymamaya çalışarak başını iki yana salladı. Polisin koridordan çıkmasını bekledikten sonra kalkıp çişini yaptı.

Onu polis merkezine getiren ve kaydını yapan polislere Emily Gold'u öldürmediğini söylemek istemişti ama babası çenesini tutmasını öğütlemiş ve bu uyarı etrafını saran kalın korku tabakasını bile delerek benliğine sızmayı başarmıştı.

Annesinin yaptığı doğum günü pastasını, kremanın üstüne akan mumları, tabağında kalan ve çilek dolgusu kan kadar parlak yarım dilimi düşündü.

Parmaklarını duvarda gezdirerek beklemeye başladı.

Jordan MCafee'ye göre hiçbir şey bir kadının alt tarafında keşfe çıkmaktan daha zevkli olamazdı.

Çarşafların altında gayretle çalışıyor, dudaklarıyla ellerinden aldığı verileri bir haritaya aktaracak gibi ölçüp biçerek yolunu buluyordu.

"Ah, evet!" diye mırıldandı kadın, ellerini onun gür saçlarına geçirerek. "Aman Tanrım!"

Sesi giderek yükselip huzursuz edici bir hal alınca Jordan elini onun karnına götürüp, "Yavaş..." diye fısıldadı. "Unuttun mu?"

"Nasıl..." dedi kadın, " Nasıl unutabilirim ki!"

Başını kavrayıp tekrar bedenine bastırırken Jordan geri çekilip eliyle onun ağzını kapatmaya çalıştı. Bunun bir oyun olduğunu zanneden kadın Jordan'ın elini ısırdı.

"Öf be!" dedi Jordan kadının üstünden inerken. Yüzüne ters ters baktı ve başını iki yana salladı. Bütün isteği kaçmıştı. Genellikle o gibi durumlarda olacakları değerlendirmekte başarılıydı. Acıyan elini ovuştururken kendi kendine bir daha asla stajyer avukatların arkadaşlarıyla çıkmayacağına, çıksa bile içkiyi onları evine davet edecek kadar kaçırmayacağına söz verdi.

Sevecen bir gülümseme takınmaya çalışarak, "Sana şeyi söylemiştim..." dedi.

Ama kadın -adı Sandra idi- Jordan'ın üstüne çıkıp dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Sonra çekilip parmağıyla kendi alt dudağına dokundu. "Bir erkeğin benim kokumu taşıması hoşuma gidiyor."

Jordan tekrar ereksiyon haline geçtiğini hissetti. Belki geceye son verme zamanı gelmemişti henüz.

Tam o sırada telefon çalınca Sandra elini savurup komodindeki her şeyi aşağıya süpürdü. Jordan küfrederek ahizeyi yakalamak için harekete geçtiğindeyse bileğini yakalayarak, "Açma!" diye fısıldadı.

"Olmaz," dedi Jordan ve kadının yanından uzaklaşıp yerde telefonu aramaya başladı. Bulup açınca soluklarını kontrol etmeye çalışarak, "McAfee..." dedi.

Ve anında ayılarak karşıdan söylenenleri yanıt vermeden dinlemeye koyuldu. Komodinden el yordamıyla kalem ve kâğıt buldu, not almaya başladı.

"Merak etmeyin," dedi sonunda gayet sakin bir sesle. "Halledeceğiz. Evet. Sizinle orada buluşalım."

Telefonu kapatıp çevik bir hareketle ayağa fırladı. Banyo kapısının yanına atılı duran pantolonunu üstüne geçirdi. "Özür dilerim," dedi fermuarını çekerken. "Hemen gitmem gerekiyor."

Sandra'nın ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar mıydı yani?"

Jordan omuz silkti, "İş konuları. Birilerinin çalışması gerek." Yatağa uzanan Sandra'ya baktı. "Şey... Beni beklemesen de olur."

"Ya beklemek istiyorsam?" diye sordu Sandra.

Jordan sırtını döndü. "Uzun sürebilir." Ellerini ceplerine sokup ona son kez baktı. "Ararım seni."

"Aramazsın!" diye cilveli bir sesle karşı çıktı Sandra. Çırılçıplak kalkıp banyoya girdi ve kapıyı içeriden kilitledi.

Jordan başını sallayarak mutfağa gitti. Notları temize çekecek bir şeyler ararken ortalık birden aydınlandı. On üç yaşındaki oğluyla burun buruna gelmişti. "Ne yapıyorsun bu saatte ayakta?" diye sordu.

Thomas omuz silkti. "Dinlememem gereken şeyleri dinliyorum."

Jordan yüzünü ekşitti. "Hemen uyuman gerek. Yarın okul var."

"Saat daha sekiz buçuk ama!" diye itiraz etti Thomas.

Jordan'ın kaşları kalktı. Gerçekten öyle miydi? Yemekte ne kadar içmişti acaba?

"Hava almaya mı çıktın?" dedi Thomas sırıtarak.

Jordan aynı derecede yılışık bir gülümsemeyle baktı ona. "Sen küçükken hayatımdan çok daha memnundum."

"O zamanlar dikkatim dağılınca banyonun duvarına işiyordum ama. Bence bu yaşım çok daha iyi."

Jordan bundan emin değildi. Thomas'a dört yaşından -Deborah anneliğin ve evliliğin kariyer yapmak isteyen bir avukata göre olmadığına karar verdiğinden beri- o bakıyordu. Deborah yanında oğlu, elinde boşanma kâğıtları ve Napoli'ye sadece gidiş bileti olduğu halde ofise dalmıştı bir gün. Jordan'ın onunla ilgili duyduğu en son şey, Paris'te babası olacak yaşta bir ressamla yaşadığıydı.

Thomas babasının kahve makinesinin sürahisinde sabahtan beri duran soğuk kahveyi içtiğini gördü. "İğrenç!" dedi. "Ama eve *bir* şey getirmekten daha iğrenç sayılmaz."

"Yeter!" dedi Jordan. "Getirmemem gerekirdi. Tamam, sen haklısın. Yanlış bir şey yaptım."

Thomas keyifle sırıttı. "Bu tarihi anı kameraya alabilir miyiz?"

Jordan sürahiyi makineye yerleştirip kravatını düzeltti. "Müvekkillerimden biriydi arayan. Gitmem gerekiyor." Sandalyenin arkasına asılı duran ceketini sırtına geçirip oğluna döndü. "Bana ihtiyacın olursa..."

"Sana ihtiyacım olmaz," dedi Thomas. Babasının yatak odasını işaret etti. "Gidip merhaba desem mi?"

"Bence kıçını dönüp odana gitsen iyi edersin," diye cevap verdi Jordan gülerek. Sonra oğlunun hayran bakışlarını sırtında hissederek çıkıp gitti.

Gus arabanın arka koltuğuna uzanıp Kate'in ceketini boğazına kadar iliklediği. "Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ağabeyinin polisler tarafından götürülmesinin şokunu henüz atlatamamış olan küçük kız, başını sallamaktan başka tepki veremedi. Annesiyle babası avukatla birlikte işleri yoluna koyana dek arabada bekleyecekti. Bu iyi bir çözüm olmayabilirdi ama başka seçenek yoktu. On iki yaşındaki Kate gece evde yalnız kalacak kadar büyük değildi.

Gus kimi arayabilirdi ki? Annesiyle babası Florida'da oturuyordu, James'inkilerse o skandalı duyarlarsa kalp krizinden anında giderdi. Ve her zamanki seçenek olan tek yakın arkadaşı Melanie de Chris'in kızını öldürdüğüne inanıyordu.

Gus kızını tüm o tatsız şeylerden esirgemek istiyor ama kafasındaki susmak bilmeyen ses ona Kate'i mümkün olduğunca yakınında tutmasını söylüyordu: *'Tek çocuğun kaldı. Gözünü ondan ayırma.'*

Bir kez daha arka koltuğa uzanıp Kate'in saçlarını düzeltti. "Biraz sonra döneceğiz," dedi. "Ben gidince kapıları kilitle."

"Biliyorum," diye cevap verdi Kate.

"Ve uslu dur."

'Chris gibi yapma sakın!'

Bu düşünce hain bir elektrik akımı gibi Gus'tan Kate'e atladı

ama ikisinden biri bunu yüksek sesle söylemeden -bunu düşündüğünü bile açık etmeden- ayrıldılar.

Gus ile James, yanlarında bir hukukçu olmaksızın eşiği aşmaları imkânsız, hatta tehlikeliymiş gibi polis merkezinin kapısındaki lambadan yayılan ışığın altında bekliyordu.

Sokağın karşısından onlara doğru gelen Jordan elini kaldırarak selam verdi. Bir yandan da uzun süre birlikte yaşayan insanların birbirine benzediğine dair şu eski söylemi düşünüyordu. Harteların yüzü benzeş değildi ama gözlerinde ışıldayan ortak amaç onları neredeyse ikiz kardeşe dönüştürmüştü.

Jordan onları selamlayıp ellerini sıktı ve polis merkezinin kapısına baktı. "İçeriye girdiniz mi?"

"Hayır," dedi Gus. "Sizi bekliyorduk."

Jordan'ın aklından onları hemen binaya yöneltmek geçti bir an ama sonra bundan vazgeçti. İstenmeyen konuşmayı orada yalnızken yapsalar daha iyi olacaktı. Ayrıca savcılık tecrübelerinden aynasız yuvalarında yerin kulağı olduğunu biliyordu. Paltosunun önünü iyice kapatıp onlara neler olduğunu sordu.

Gus tutuklamayı anlattı. James ise oraya oğlunu korumaya değil, binanın mimarisini incelemeye gelmiş gibi kenarda duruyordu. Jordan'ın kulağı Gus'taydı ama gözleri dikkatle kocasını izliyordu.

"Böyle..." diyerek bitirdi Gus sözünü. Isınmak için ellerini ovuşturdu. "Birileriyle konuşup onu çıkartabilirsiniz, değil mi?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Chris'i en azından ön duruşmaya kadar tutarlar ki bu da büyük ihtimalle yarın. Dava Grafton Adliyesi'nde görülür."

"Bu gece hücrede mi kalacak yani?"

"Hayır," dedi Jordan. "Bainbridge Polis Merkezi onu gece boyu burada tutacak donanıma sahip değil. Grafton Hapishanesi'ne nakledilecek."

James sırtını onlara dönerken, "Ne yapabiliriz?" diye fısıldadı Gus.

"Pek bir şey yapamayız," dedi Jordan açık yüreklilikle. "Girip Chris'le konuşacağım. Sabah dava tebligatı için çağrılacağı zaman onunla olacağım."

"Ne olacak orada?"

"Başsavcılık Chris'in aleyhine hazırladığı iddianameyi sunacak, biz de suçu reddedeceğiz. Kefaletle serbest bırakılmasını sağlamaya gayret edeceğim ama bu pek kolay olmayabilir, çünkü suçlama çok ciddi."

"Yani diyorsunuz ki..." dedi Gus sesi hiddetten boğularak, "Hiçbir suç işlememiş olan oğlum bir gece... Belki daha da uzun süre...Hapiste kalmak zorunda ve sizin bunu engellemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok, öyle mi?"

"Oğlunuz suç işlememiş olabilir," dedi Jordan. "Ama polis, intihar anlaşmasıyla ilgili ifadesini ciddiye almadı."

James o noktada araya girdi. "Siz ciddiye aldınız mı?"

Jordan onlara baktı: kadın eriyip kaldırıma yığılmak üzereydi, adamsa sanki mahcup ve tedirgindi. Gerçeği söylemeye karar verdi. "Doğrusu ilk anda fena hikâyeye benzemiyordu."

Ve beklediği gibi James başını başka tarafa çevirdi, Gus ise öfkeden köpürmeye başladı. "Bana bakın!" dedi burnundan soluyarak. "Bu işe yüreğinizi koymayacaksanız başka birini bulalım."

"Benim işim oğlunuza inanmak değil, onu kurtarmak," dedi Jordan. Gus'ın gözlerinin içine baktı. "Ve bunu yapabilirim."

Gus onu süzmeye koyuldu. O kadar uzun baktı ki Jordan aklının okunduğunu, zihninin buğday sapı ayıklanır gibi elendiğini hissetti.

"Chris'i hemen görmek istiyorum," dedi Gus.

"Göremezsiniz. Ancak nöbet değişimi sırasında olabilir ama ona da birkaç saat var. Ne söylemek istiyorsanız ben aktarırım." Jordan girmesi için polis merkezinin kapısını tutarken, Gus'dan yayılan kına-

ma kokusunu hissedebiliyordu sanki.

Onu izlemek için hareketlenirken James Harte tarafından durduruldu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Jordan başını salladı.

"Özel bir şey..."

Jordan tekrar ve biraz daha yavaş salladı başını.

"Silah benimdi," dedi James. Derin bir soluk aldı. "O gece ne olup bittiğini bilemem ama polis, Colt'un benim silah dolabımdan çıktığını saptadı." Jordan'ın kaşlarının çatılmasına aldırmadan devam etti James. "Bu durumda ben de suç ortağı sayılır mıyım?"

"Cinayete ortaklıktan mı söz ediyoruz?" diye sordu Jordan. "Hayır, tabancayı oraya Chris'in alıp birini vurması için koymadınız."

James soluğunu yavaşça bıraktı. "Chris'in onu alıp birini vurduğunu söylemiyorum," diye düzeltti.

"Evet, bunu biliyorum." Dönüp Bainbridge Polis Merkezi'ne girdi.

Chris ayak seslerini duyar duymaz kapıya yaklaştı. Polisin, "Avukatın geldi!" demesiyle Jordan McAfee'nin parmaklıkların öteki tarafında belirmesi bir oldu.

Jordan memurun getirdiği sandalyeye oturdu ve evrak çantasından büyük bir not defteri çıkardı. "Herhangi bir şey söyledin mi?" diye sordu hemen konuya girerek.

"Ne hakkında?" dedi Chris.

"Polislere, kayıt çavuşuna... Herhangi bir şey söyledin mi?"

Chris başını salladı. "Sadece sizin geleceğinizi söyledim."

Jordan rahatlamıştı. "Tamam. İyi..." Chris'in bakışlarını izleyince duvardaki kameraya göz attığını gördü. "Bunu kaydetmiyorlar," dedi. "İzlemezler de. Temel mahkûm hakları."

"Mahkûm..." diye yineledi Chris. Umurunda değilmiş gibi, sızlanmıyormuş gibi söylemeye çalışmıştı o sözcüğü ama sesi titriyordu. "Eve gidebilecek miyim?"

"Henüz değil. Her şeyden önce kimseye bir şey söylemeyeceksin. Biraz sonra şerif gelip seni Grafton Şehir Hapishanesi'ne götürecek. İçeriye alınıp kaydedileceksin. Sana ne söylerlerse onu yap. Sadece birkaç saat sürecek. Sabah kalktığında orada olacağım ve dava tebligatı için adliyeye gideceğiz."

"Hapse girmek istemiyorum," dedi Chris yüzünün rengi iyice atarak.

"Bu konuda seçim hakkın yok. Tebligata kadar kapalı tutmak zorundalar seni. Savcı bir gece içeride kalmanı sağlayacak şekilde ayarlamış her şeyi. Bu da Grafton demek." Gözlerini onunkilere dikti. "Bunu korkudan ödünü koparmak için yapıyor. Yarın adliyede yüzünü görünce titremeni istiyor."

Chris başını sallayıp zorlukla yutkundu.

"Birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsun," diye devam etti Jordan.

"Ben yapmadım!" dedi Chris heyecanla atılarak.

"Yapıp yapmadığını bilmek istemiyorum. Öyle ya da böyle... Seni her halükârda savunacağım."

"Yapmadım!" diye tekrarladı Chris.

"İyi," dedi Jordan kayıtsız bir ifadeyle. "Suçun niteliği göz önüne alınırsa, savcı kefaleti kabul etmeyecektir."

"Yani hapiste mi tutulacağım?"

Jordan başını salladı.

"Ne zamana kadar?"

Chris'in sesindeki bir şey insanın içine işliyordu. Jordan hafifçe başını eğince müvekkilinin panikle karışmış yüz hatları sanki yeniden şekillendi. Şimdi karşısında Thomas'ın dört yaşındaki hali duruyor ve annesini ne zaman göreceğini soruyordu. Yenilmez ol-

madığının bilincine varan ve zamanın ne kadar yavaş geçebileceğini anlayan erkek çocukların kullandığı ses tonu evrenseldi anlaşılan.

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar kalacaksın," dedi Jordan.

Gece yarısı irkilerek uyandı James.

Zihni uyku sersemliği içinde yıllar öncesine gitti ve yatakta doğrulup orta kulak iltihabı geçiren Kate'in mızıldanmasını, bir kâbustan sıyrılan Chris'in annesiyle babasının yatağına sığınan ayak seslerini duymak için kulak kabarttı. Ama sessizliğin içinde bir şey duyamadı.

Gözleri karanlığa alıştığındaysa Gus'ın yattığı tarafın boş olduğunu farketti.

Uykusunu savuşturup kalktı ve koridora çıktı. Kate sakin sakin uyuyordu. Chris ise... Chris'in yatağına dokunulmamıştı. Belleğine üşüşen şeyler James'in midesine yumruk gibi indi. Canı o kadar yandı ki tökezler gibi oldu, sonra toparlanıp duyduğu uğultuyu takip ederek alt kata indi. Çamaşırhaneden pembe bir ışık süzülüyordu. James sırtını duvara vererek hafif adımlarla mutfağı geçti ve küçük mekânın kapısına birkaç adım kala durdu.

Gus soğuk seramik zemine oturmuş, sırtını hıçkırıklarını bastırmak için çalıştırdığı kurutucuya yaslamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, burnu akıyordu ve omuzları ihtiyar bir kadınınki gibi çökmüştü.

Ağlarken güzel görünmezdi Gus. Başka her şeyi nasıl yapıyorsa öyle ağlardı: tutkuyla ve sık sık aşırıya kaçarak. Tüm o şeyleri içinde o kadar uzun süre tutabilmesi bile James için hayret vericiydi.

Aralık kapıyı itip karısının önünde diz çökmeyi, kollarını onun omuzlarına sarmayı ve yukarı çıkmasına yardım etmeyi düşündü bir an. Elini kaldırdı, onu sakinleştirecek bir söz arayarak kapının ahşabını okşadı. Ama kendisinin bile inanmadığı bir hikmeti Gus'a sunabilir miydi?

James yukarıya çıkıp yatağına girdi ve yastığını başının üstüne çekti.

Saatler sonra Gus yorganın altına süzüldüğünde, aralarında huzursuz bir çocuk gibi yatan kederin ağırlığını hissetmemiş gibi yaptı. Çektiği acı o kadar somuttu ki elini uzatsa da o duygu kümesini aşıp karısına dokunamazdı.

Hapishanenin etrafındaki duvarlar inanılmaz yükseklikte gelmişti Chris'in gözüne. Arabadan çıkmasına yardım eden şerif onu ağır çelik kapının önüne götürdü. Gardiyanlardan biri onları içeriye aldı.

"Bir tane daha mı, Joe?"

"Sinek gibi, vızır vızır," dedi şerif. "Bitip tükenmiyorlar."

Bunun çok komik olduğuna karar verip güldüler.

Şerif, içinde Chris'in tanıdığı bazı şeyler olan bir naylon torba uzattı: cüzdanı, araba anahtarları ve bozuk paralar... Başka bir gardiyan bunları aldı. "Kayıt işlerini falan sen mi yapacaksın? Biz gerisini hallederiz."

Şerif, Chris'le göz teması kurmaksızın çekip gitti. Ondan daha da az tanıdığı iki adamla baş başa kalınca tekrar titremeye başladı Chris.

"Kollarını aç!" dedi gardiyanlardan biri. Chris'in önünde durup boynundan beline, sonra da ayaklarından yukarı doğru her tarafını yokladı. İkinci gardiyansa özel eşyalarını listeliyordu.

"Tamam!" İlki onu dirseğinden tutup kayıt odasına götürdü. Bir süre kurcaladığı plakayı Chris'in eline tutuşturdu ve onu duvarın önüne dikti. "Gülümse," diye homurdandıktan sonra flaş patladı.

Ardından Chris'i odadaki tek masanın başına oturtup kayıt almak için parmak uçlarını mürekkebe buladı, işi bitince ellerini kurulaması için bez verdi ve bir kâğıt uzattı. Adam kalem ararken Chris de ankete göz attı.

"Doldur şunu," dedi gardiyan.

İlk soru Chris'i şaşırttı: *İntihar eğiliminiz var mı?*

Psikiyatristi öyle olmadığını biliyordu. Avukatıysa tersini düşünüyordu. Önce, 'Evet' seçeneğini işaretledi, sonra silip 'Hayır'da karar kıldı.

AIDS hastası mısınız?

Süregelen bir tıbbi sorununuz var mı?

Burada bulunduğunuz süre içinde bir doktora görünmek istiyor musunuz?

Chris kalemin tepesini çiğnemeye başladı. Son soru için 'Evet' seçeneğini işaretledi. Sonra sayfanın kenarındaki boşluğa 'Doktor Feinstein' yazdı.

Anketi tamamlayınca yanıtlarını okuldaki seçme sınavında yaptığı gibi dikkatle gözden geçirdi. Yalan söylese ne olurdu acaba? İnsan gerçekten intihara meyilliyse ya da AIDS'ten ölmek üzereyse ve bunun aksini söylerse ne olacaktı?

Kim zahmete girip kontrol ederdi ki?

Gardiyan onu üst kata, küçük monitörlerle dolu bir denetim alanına çıkarttı. Nöbetçi memura Chris'e hiçbir şey ifade etmeyen birtakım bilgiler aktardıktan sonra onu başka bir odaya yöneltti.

Kapı arkasından kilitlenirken ürperince, "Üşüyor musun?" dedi memur kayıtsız bir sesle. "Şansın var. Ziyaretçilerimize bedava giysi veriyoruz." Chris'in eline mavi bir tulum tutuşturdu. "Giy şunu."

"Burada mı?" diye sordu Chris utanarak. "Şimdi mi?"

"Yok," dedi memur. "Tatile gittiğinde Miami'de." Kollarını kavuşturup beklemeye koyuldu.

'*Önemli değil,*' dedi Chris kendi kendine. Soyunma odasında insanların önünde milyonlarca kez çırılçıplak soyunmuştu. Bir hapishane görevlisiydi alt tarafı karşısındaki ve sadece iç çamaşırına kadar soyunacaktı.

Tulumun fermuarını boğazına kadar çektiğinde elleri öylesine titriyordu ki onları arkasına saklamak zorunda kaldı.

"Tamam," dedi memur. "Gidelim."

Koridordan geçip yüksek güvenlikli koğuşa yönelirlerken aldığı her solukta Chris'in ciğerlerine biraz daha yük biniyordu. Hapishane havasının oksijeni az olabilir miydi?

Adam ağır bir kapıyı açıp Chris'i dar bir asma yola çıkarttı. Yol boyunca parmaklıklı kapıları açık duran hücreler vardı. En uçtaysa bir televizyon duruyordu. Akşam haberleri veriliyordu.

Birden açık parmaklıkların ve asma yolların boşluklarından bir anons yankılandı: "Hücrelere dönme vakti!" Mahkûmların ayak sesleri duyuldu.

"Burası," dedi memur, Chris'i boş bir hücreye yönlendirirken. "Alttaki yatak."

O bölümde üç kişi daha vardı. Chris küçük, siyah, çukur gözlü ve keçi sakallı ufak tefek bir adamın karşısındaki hücreye girip yatağına oturdu.

Koridorun sonundaki televizyon karardı. Gardiyan hücrenin kapısını kapattı. Işıklar zayıfladı ama tamamen sönmedi. Mahkûmların soluk alıp verişleri sayılmazsa bütün hapishane suskunluğa gömülmüştü.

Chris ranzanın alt katına uzandı. Karanlığa alışınca, parmaklıkların öte yanında sırıtarak yürüyen bir gardiyanı seçti gözleri. Onu oraya hapseden tuğla duvardan başka şey görmeyecek şekilde yan döndü.

Sesini bastırmak için tulumunun yakasını ağzına tıkıp ağlamaya başladı.

♠

Ertesi sabah Michael mutfağa indiğinde gözlerine inanmakta güçlük çekti. Melanie bir elinde spatula, ötekinde tencere tutacağı olduğu halde ocağın başında duruyordu. Kreplerden birini çevirirken saçını kulağının arkasına attınca Michael, *'İşte, benim evlendiğim kadın bu,'* diye düşündü. Kasten gürültü çıkararak mutfağa yeni girer gibi yaptı.

Melanie ona dönüp gülümsedi. "Ben de şimdi uyandıracaktım seni."

"Kahvaltı etmek için umarım."

Melanie güldü. Bu o kadar alışılmamış bir sesti ki ikisi de bir an duraksadı. Sonra Melanie dönüp krep tabağını aldı. Michael'in masadaki yerine geçmesini bekledi ve gözlerini ondan ayırmadan tabağı önüne bıraktı. "Karabuğday," dedi şefkatli bir sesle.

"Aslında ismim Michael."

Melanie gülümsediğinde Michael hiç düşünmeden kolunu kalçasına dolayıp onu kendine çekti, başını karnına yasladı. Bir saniye sonra da saçlarının arasındaki elleri hissetti. "Seni özledim..." diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Melanie. Elini bir süre daha kocasının saçlarında gezdirdikten sonra çekildi. "Şerbet getireyim."

Ocakta fokurdayan şerbet tenceresini getirip Michael'ın tabağındaki kreplerin üzerine döktü. "Bu sabah arabayla biraz dolaşabileceğimizi düşündüm," dedi.

Michael kahvaltısından bir lokma aldı. Komşu kasabadaki parazitli köpek yavrularını, gaz sıkıntısı olan bir atı muayene etmesi ve hasta bir lamayı ziyaret etmesi gerekiyordu. Öte yandan günlerdir Melanie'yi o kadar... O kadar kendisi gibi görmemişti. "Tabii," dedi. "Birkaç kişiyi arayıp randevuları ayarlamam gerek."

Melanie onun karşısındaki sandalyeye yerleşti, elini uzatınca okşadı ve "Çok iyi olur," dedi.

Michael kahvaltısını bitirip telefon görüşmelerini yapmak için çalışma odasına gitti. Geri döndüğünde Melanie giriş holündeki aynanın önünde durmuş, dudaklarına uçuk renk bir ruj sürmekle meşguldü. Michael'in yansımasını gördü aynada. "Hazır mısın?"

"Elbette" dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Melanie kocasının koluna girdi. "Söylersem, sürprizi kalmaz ki."

Yolda Michael hâlâ tahmin etmeye çalışıyordu. Emily'nin mezarına gitmiyorlardı; Melanie o kadar şen olmazdı. Kahvaltı yapmışlardı ve Bainbridge'in bütün lokantalarının sıralandığı ana caddeyi geride bırakmışlardı. Alışveriş için çok erkendi. Kütüphane de öteki istikamette kalmıştı.

Melanie şehir dışına saptı. Çorak tarlalardan, mandıralardan, iki yanında hiçbir şey olmayan yollardan geçtiler. Nihayet gördükleri küçük bir tabelada, Woodsville Kasabası'na on beş kilometre kaldığını yazıyordu.

Woodsville'de ne vardı ki?

Michael oraya bir kez, bacağını kıran bir atı uyutmak için gitmişti. Kasabanın merkezinden geçtiyse bile hatırlamıyordu. Melanie üstünde dikenli tel sarmalları olan bir duvar boyunca sürmeye başladı arabayı. Michael bölge hapishanesinin Woodsville'de olduğunu ancak o zaman hatırladı. Yolun ucundaysa adliye sarayı vardı.

Melanie adliyenin otoparkına girdi. "Burada kaçırmaman gereken bir şey var bugün," dedi neşeyle.

Hücrenin kapısı 05:45'te açıldığında Chris çoktan uyanmıştı. Gözlerini ne kadar ovuşturursa ovuştursun, gözkapaklarının altında kum olduğu hissinden kurtulamıyordu. Tulumunun fermuarı etine batıyordu ve açlıktan ölmek üzereydi.

"Yemek!" dedi gardiyan, hücreye bir tepsi sürerek.

Chris bakışlarını tepsideki iştahı yok eden topaklardan koridora çevirdi. Karşı hücredeki siyah gözlü adam dik dik ona bakıyordu. Sonra hücreden çıktı, az ilerideki bir bölmeye girip kayboldu.

Chris kahvaltısını yaptı, önceki gece kayıt odasında verilen fırçayla dişlerini fırçaladı ve bir gardiyanın getirip bıraktığı tıraş bıçağını aldı. Hiç istememesine rağmen hücresinden çıkıp duşların olduğunu tahmin ettiği yere yöneldi.

Öteki adamın çıkmasını beklerken alüminyum folyodan daha iyi görüntü vermeyen aynanın karşısında gözlerini kısarak tıraş oldu.

Adam çıkınca başıyla selam verip duşa girdi.

Duş perdesini yapabildiği kadar kapatmasına rağmen havlusunu beline bağlamış olan siyah gözlü adamın lavabonun önünde yüzünü sabunladığını ve keçisakalının etrafını tıraş ettiğini görebiliyordu. Soyunup giysilerini perde borusuna astı ve suyu açtı. Vücudunu sabunlarken dört yüz metre kelebekte inanılmaz bir yarış çıkardıktan sonra eve gitmeye hazırlandığını hayal ederek gözlerini yumdu.

"Neden içeridesin?"

Chris gözlerini kırpıştırarak kirpiklerindeki sulardan kurtuldu. "Ne?"

Duş perdesiyle duvar arasındaki aralıktan lavaboya dayanmış olan adamı görüyordu. "Neden buradasın?"

Islak saçları neredeyse omuzlarına kadar uzanıyordu. Chris yargılanmayı bekleyen tutuklularla mahkûmları o şekilde ayırt edebileceğini anlamıştı; hüküm giyenler asker tıraşlıydı. Kendi saçıysa zaten öyleydi.

"Burada olmamam gerekiyor aslında," dedi Chris. "Bir yanlışlık yaptılar."

Adam güldü. "Hep öyle derler. Şu hapishaneye bak! Bir bok yapmamış insanlarla dolu."

Chris dönüp göğsünü sabunlamaya başladı.

"Sırtını dönsen de buradayım," dedi adam.

Saçlarındaki suları savurarak musluğu kapattı Chris. "Sen ne yaptın?"

"Karımın başını kestim" dedi adam sakin bir sesle.

Chris dizlerinin bağının çözüldüğünü sandı. Duş bölmesinin fayanslarına yaslandı. Şehir hapishanesinde bir caniyle baş başaydı! Cinayetle suçlanıyordu!

Ne yaptığını bilmez halde havluyu beline doladı, giysilerini aldı ve hızla hücresine döndü. Yatağa oturup kusmamak için başını dizlerinin arasına soktu.

Eve gitmek istiyordu.

Az sonra gardiyanlardan biri tıraş bıçağını geri almak için geldi. "Avukatın burada," dedi ve bir tomar giysi uzattı. "Sana kıyafet getirmiş. Toparlan."

Chris başını salladı. Gardiyanın yine karşısında dikilip soyunmasını seyredeceğini zannediyordu ama adam gitti. Hücrelerin kapıları açıktı. Karısının başını uçuran adam koridorun ucundaki televizyonda sabah haberlerini izliyordu.

Chris başka bir gardiyanın yaklaştığını görünce, "Hazırım..." dedi. Adam onu bölmenin dışına açılan kapıya götürdü.

Kara gözlü adam gözlerini televizyondan ayırmadan, "İyi şanslar," diye seslendi arkasından.

Chris duraladı, omzunun üzerinden arkaya baktı ve "Teşekkürler," dedi alçak bir sesle.

Chris'in üstünde annesiyle beraber aldıkları Brooks Brothers marka bleyzır vardı. Üniversite mülakatlarına girerken giymesi için almışlardı ceketi. Ve şimdi mahkemede giyecekti.

Beyaz gömleğini, gri flanel pantolonunu, cilalı mokasenlerini kontrol etti. Kravatını düzgün bağlayamamıştı; o işi ayna karşısında yapmaya alışkındı.

Onu evrak işleriyle uğraşan bir gardiyana teslim ettiler. Adamla birlikte hiç konuşmadan Chris'in daha önce görmediği bir odaya gittiler. Memur kapıyı açtı.

Jordan McAfee, sorgulama odasında onu bekliyordu. Memura, "Teşekkür ederiz," diyen avukat, Chris'e karşısına oturmasını işaret etti. Kapının kapanmasını bekledikten sonra, "Günaydın," dedi gülümseyerek. "Gece nasıl geçti?"

Nasıl geçtiğini gayet iyi biliyordu aslında Jordan. Chris'in gözlerinin altındaki koyu renk halkalara bakıp da gözünü kırpmadığını anlamamak için geri zekâlı olmak gerekirdi. Ama müvekkilinin ne

diyeceğini merak ediyordu. Çıktıkları uzun yolda Chris'ten ne kadar metanet bekleyebileceğini gösteren bir işaret olacaktı yanıtı.

"Fena değildi," dedi Chris duraksamadan.

Jordan dudaklarının ucuna kadar gelen gülümsemeyi zorlukla bastırdı. "Sana bugünle ilgili olarak söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Chris başını salladı. "Annemle babam nerede?"

"Adliyede bekliyorlar."

"Giysileri annem mi verdi size?"

"Evet," dedi Jordan. "Güzel kıyafet. Şık ve zarif. Yargıcın gözünde bir imaj oluşturmanı sağlayacak."

"İmajım mı olacak benim?"

Jordan elini salladı. "Elbette. Beyaz, üst-orta sınıf, sportmen, başarılı öğrenci ve dört dörtlük bir delikanlı." Gözlerini Chris'inkilere dikti. "Beş para etmez alçak bir katil imajının tam tersi yani." Kalemini önünde duran ve ilk sayfaları ıvır zıvır dolu olan not defterine vurdu.

Ön duruşmalar böyleydi işte; savunma avukatı içeriye soğukkanlılıkla girip kendisine atılacak yün yumağını yakalamaya hazır bir kedi gibi beklemek zorundaydı. Müvekkilinin neyle suçlandığını bilirdi ama ilk karşılaşmadan sonra dosyalar eline geçene kadar iddia makamının ne düşündüğünü bilmesine olanak yoktu.

"Bugün beni izle," dedi Jordan. "Bir şey yapmanı istersem not defterime yazarım. Ama genelde her şey gayet açık olacak."

"Tamam." Chris ayağa kalkıp start almaya hazırlanan bir atlet gibi bacaklarını salladı. "Gidelim öyleyse."

Jordan ona baktı ve bazı şeyleri düşünememesine şaşırdı. "Mahkemeye benimle gelemezsin. Seni şerif getirecek."

"Haa, öyle mi?" Chris tekrar sandalyesine oturdu.

"Orada seni bekliyor olacağım," diye ekledi Jordan aceleyle. "Annenle baban olacak."

"Tamam," dedi Chris.

Jordan defterini evrak çantasına koydu ve Chris'in kravatına bakıp yüzünü buruşturdu. "Gel buraya." Chris kalkıp yaklaşınca kravatı düzeltti.

"İyi bağlayamadım," dedi Chris. "Ayna yoktu."

Jordan cevap vermedi. Chris'in omzuna vurup görünümünü süzerek başını salladı. Sonra onu hapishanenin dışarıya açılan holüne ve ikisinin arasında duran gardiyana öylece bakar halde bırakıp odadan çıktı.

Grafton Adliyesi'nde ceza davaları günüydü. New Hampshire gibi küçük bir yerde nadiren ağır suç işlendiği için, bu tür dosyaların ilk duruşmaları biriktirilip birkaç haftada bir yapılırdı. Adi suçlara kıyasla çok daha ilgi çekici olduklarından bu duruşmalara muhabirler, mahkeme meraklıları ve hukuk öğrencileri de rağbet ederdi.

Hartelar yine de en ön sırada, savunma masasının hemen arkasında yer bulabilmişti. Adliyeye Gus'ın diretmesi üzerine saat altıyı biraz geçerken varmışlardı. Gus kucağında tuttuğu ellerini birbirine o kadar sıkı kenetlemişti ki parmaklarını bir daha ayırabileceği şüpheliydi. James'in yanında oturmuş, kürsüdeki yargıca bakıyordu. Saçının permaası sönmeye yüz tutmuş, olduğundan yaşlı gösteren orta yaşlı bir kadındı yargıç. Gus öyle bir kadının Chris'e tek bir bakış göndermesinin o kâbusu daha fazla uzatmamaya yeteceğini düşündü.

Elindeki belgeleri düzenleyen Jordan McAfee'nin omzuna eğilip, "Ne zaman getirecekler?" diye sordu.

"Her an gelebilirler," dedi Jordan.

James yanındaki adama döndü ve "*Times* mı bu?" diye sordu. Adam gazeteyi uzatınca gülümseyip teşekkür etti.

Gus şaşkınlıkla kocasına baktı. "Böyle bir zamanda gazete mi okuyacaksın?"

James gazeteyi özenle düzeltip başparmağını kat yerinden geçirdi, sonra aynı şeyi bir kez daha yaptı. "Bir şeylerle oyalanmazsam delireceğim," dedi sakin bir sesle ve ilk sayfaya göz gezdirmeye koyuldu.

Orada kendi konumunda bulunan başka kadınlar da olduğunu biliyordu Gus. Onun gibi tasarımcı elinden çıkma takım giymemiş ya da pırlanta küpeler takmamış olsalar da akıllarının almadığı bir şeyle suçlanan çocukları vardı kadınların. Çocukların kimisi hakikaten işlemişti kendilerine yöneltilen suçları.

Bu açıdan kendini şanslı hissetti. Oğulları bina kundaklayan, düşman belledikleri bıçaklayan, genç kadınlara tecavüz eden o annelerin yerinde olmayı hayal bile edemiyordu. İnsanın kendi gövdesinde öyle zalimlikler yapabilecek birini büyüttüğünü bilmesi nasıl bir şeydi? Sırf evladını doğurmamış olmakla dünyayı bir nebze kötülükten esirgemiş olacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu düşünemiyordu.

Gus, sıraların arasındaki koridorda topuk sesleri duyunca başını çevirdi ve onların hizasındaki sıraya oturan Melanie ile Michael Gold'u gördü. Melanie boş gözlerle kendisine bakınca göğsünün sıkıştığını hissetti. Öfke ve aşağılama bekliyordu onun yüzünde ama kayıtsızlığın canını daha fazla yakabileceğini hiç düşünmemişti.

Mübaşir salonun sağ arka tarafındaki kapıyı açarak Chris'i içeri aldı. Elleri önünde kelepçelenmiş ve belindeki bir zincire bağlanmıştı. Gözlerini yerden ayırmıyordu. Jordan hemen kalktı ve Chris'in savunma masasındaki sandalyeye yerleşmesine yardım etti.

Yargıç Hawkins gözlüğünü burnunun üzerine itti ve "Sıradaki dava!" dedi.

Kâtip okumaya başladı: "New Hampshire Eyaleti, Christopher Harte'a karşı. Tahkikat jürisi, 7 Kasım 2001 tarihinde birinci dereceden cinayet suçlamasında bulundu. Christopher Harte, Emily Gold'u kasten ve taammüden başından vurmakla ve bilerek ölümüne sebep olmakla suçlanıyor."

Chris hareket ettikçe kelepçeleri şıngırdıyordu. Bu sözcüklerin yüksek sesle söylendiğini ve kendi isminin onlarla ilişkili olarak telaffuz edildiğini duymak kendini berbat hissettirmişti ona. Yine de tıpkı Emily'yi anma töreninde olduğu gibi kahkahalar atmamak için kendini zor tutuyordu. Doktor Feinstein'ın bazı kuvvetli duyguların birbiriyle yakından ilintili olduğunu söylediğini anımsadı ve paniğin öteki yüzünün nasıl bir şey olduğunu düşündü.

Salondan kaba bir kahkaha yükselince Chris bir an için o sesin kendisinden çıktığını sandı; birbirine kenetlediği dişlerinin arasından kaçıveren bir kahkaha olmalıydı bu. Ama herkes gibi başını çevirince, Emily'nin annesinin hâlâ gülmekte olduğunu gördü.

Yargıç buna aldırmadan Chris'e dikmişti gözlerini. "Ne söyleyeceksiniz, Bay Harte?"

Chris yan gözle Jordan'ın başıyla onayladığını görünce, "Suçsuzum..." dedi kısık bir sesle.

Melanie Gold bir kez daha güldü arkasında bir yerde. "Hangi suçtan suçsuz?"

Yargıç bu kez gözlerini kısarak Melanie'ye baktı. "Sizden sessiz olmanızı rica edeceğim, hanımefendi."

Gus bu uyarının yöneltildiği kişiye bakmadı. İddianame okunurken başı neredeyse kucağına değecek kadar öne eğilmişti. Birinci dereceden cinayet dedikleri şey romanlarda, televizyon filmlerinde falan olurdu. Gerçek hayatta karşılaşılacak bir şey değildi. *Onun* hayatında olacak şey değildi.

"Eyalet kefalet talebine nasıl bakıyor?"

Başsavcı yardımcısı ayağa kalktı. "Suçun ağırlığını göz önünde bulundurarak sanığın kefaletsiz tutulmasını talep ediyoruz, Sayın Yargıç," dedi.

Barrie Delaney, kısa siyah saçlı, asabi yürüyüşlü genç bir kadındı. Konuşmaya başlar başlamaz sesi Gus'ın sinirine dokunmuştu; alçak ve pürüzlüydü, rendeye sürtülen tarçın çubuğunun çıkardığı hışırtıyı anımsatıyordu ona.

Jordan McAfee kadın cümlesini tamamlamadan itiraza geçti. "Bu çok saçma, Sayın Yargıç. Müvekkilim iyi bir öğrenci, başarılı bir sporcudur. Bu çevrede iyi tanınan bir ailenin oğlu. Kaçma riski kesinlikle yok."

"Nasıl olur da serbest kalabilir?" diye seslendi arkadan Melanie. "Kızım serbest kalabiliyor mu?"

Yargıç tokmağını kürsüye vurdu. "Mübaşir, bu hanımı salondan çıkarın!"

Gus, arkasında yankılanan topuk seslerini dinledi.

"Sayın Yargıç..." diye devam etti Delaney, bu olay sanki hiç yaşanmamış gibi. "Birinci dereceden cinayet suçlarına verilen ceza düşünülürse, sanığın kaçma riski olmadığı söylenemez."

Jordan hemen atıldı. "İddia makamı müvekkilimin mahkûm edileceğini varsayarak yargıyı etkileme girişiminde bulunuyor."

"Anlaşıldı, anlaşıldı!" Yargıç iki elinin parmaklarını şakaklarına dayayıp gözlerini kapadı. "Nefesinizi duruşmalara saklayın. Madem birinci dereceden cinayetten söz ediyoruz, sanık tutuklu yargılanacak."

Gus içini çekti ama ciğerlerine yeterli hava girmemişti sanki. James'in uzanıp kucağındaki elini sıkı sıkı tuttuğunu hissetti.

Mübaşir mahkeme salonundan çıkartmak için yaklaşınca Chris, "Durun!" dedi. Önce omzunun üzerinden annesine baktı, sonra avukatına döndü. "Nereye gidiyorum?"

Cevap gelmedi.

Bütün bedeniyle titremeye başlamıştı. Kelepçeler bileklerini kesiyor, belindeki zincir her hareketinde şangırdıyordu. Kendini bir anda ayakta buldu, ne kadar olduğunu kestiremediği bir süre sonraysa şerifin adliyedeki ofisine bitişik hücredeydi. Şerif yardımcısı kapıyı arkasından kilitledi.

Sesini uzaklaşmaya başlayan adama duyurabilmek için tüm gücünü toplayarak, "Affedersiniz!" dedi Chris. "Buradan nereye gideceğim?"

"Geri dönüyorsun," dedi adam.

"Mahkemeye mi?"

Adam başını salladı. "Cezaevine."

Gus, adliyenin küçük kafeteryasında Jordan McAfee'yi sıkıştırıyordu. "Ağzını bile açmadın!" diye suçladı onu gözlerinden alevler saçarak. "Hapse dönmesini engellemeye çalışmadın!"

Jordan ellerini onu yatıştırmak için kaldırdı. "Bu tür bir suçlama için standart uygulamaydı yaptığım. Birinci derecede cinayet suçundan mahkûm olmak, ömür boyu hapis anlamına gelir. Savcılık bunun Chris'in kaçması için yeterli sebep olduğunu düşünüyor. Ya da sizin kaçmasına yardım etmeniz için." Bir an duraladı. "Mesele Chris değil. Yargıçlar cinayet zanlılarını kefaletle serbest bırakmaya yanaşmaz."

Yüzü bembeyaz olan Gus başka bir şey söyleyemedi.

James ellerini kucağında birleştirmiş halde sandalyesinin ucunda oturuyordu. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," dedi. "Gidip birilerini görsek mesela. Bu haksızlık! Masum olmasına rağmen duruşma tarihine kadar hapiste tutulacak."

"Her şeyden önce, adalet sistemi böyle işliyor," dedi Jordan. "İkincisi, duruşmaya kadar aradan birkaç ay geçmesi Chris'in lehine olur."

"Birkaç ay mı?" Gus'un soluğu tamamen kesilmişti.

"Evet," diye yanıt verdi Jordan hiç düşünmeden. "Duruşmanın daha erken tarihe alınmasını talep etmeyeceğim, çünkü benim savunmamı hazırlamam bu kadar sürer."

"Oğlum aylarca canilerle iç içe mi yaşayacak?" dedi Gus.

"Hapishanede kim varsa onlarla yaşayacak. İyi hal nedeniyle orta güvenlikli bölüme nakledileceğinden eminim. Cezalarını çeken mahkûmlarla değil, kendisi gibi mahkeme tarihlerini bekleyenlerle bir arada olacak."

"Yani bu sabah gördüğümüz *ideal vatandaşlarla* beraber kalacak, öyle mi?" dedi Gus, tükürür gibi. "On iki yaşındaki çocuğa tecavüz eden, soygun yaparken benzin istasyonunun sahibini vuran heriflerle..."

"O adamlar da oğlun gibi haksız yere suçlanıyor olabilir, Gus," dedi Jordan sakin bir sesle.

"Hadi be!" Gus yerinden öyle hızlı fırladı ki sandalyesi devrildi. "Bir onlara bakın, bir de Chris'e!"

Jordan kibar görüntülerinin gerisinde başka şeyler barındıran yeterince hali vakti yerinde müvekkil görmüştü. Kolejli Katil denen çocuk geçti aklından. Menendez Kardeşler geçti. John Dupont geçti. Bunların hepsi varlıklı, hepsi hoş görünüşlü insanlardı. "Zamanın şu anda sandığından hızlı geçeceğinden emin ol," demekle yetindi.

"Senin için öyle!" diye saldırdı Gus. "Chris için değil! Bunun onu nasıl etkileyeceğinden haberin var mı? Bir hafta önce kendini öldürmek istediyse..."

"Psikiyatristinin onu Grafton'da görmesini sağlayabiliriz," dedi Jordan.

"Okulu ne olacak?"

"Bir şeyler ayarlarız."

Kendi korku duvarının ardına saklanıp kalmış halde karısını izleyen James'e baktı Jordan. O yüz ifadesini daha önce de görmüştü; ne ilgisizlikti bu, ne de kaygı. En ufak duygu kırıntısının özenle takılmış bir maskeyi çatlatacağına ve içindeki kişiyi paramparça edeceğine dair duyulan korkuydu sadece.

James boğuk bir sesle, "İzninizle..." dedi ve kafeteryadan çıkıp gitti.

Gus iki büklüm olup dizlerini kollarıyla sardı. "Onu görmem gerek... İçeri girip onu görmeliyim!"

"Görebilirsin," dedi Jordan. "Haftalık ziyaret saatleri var." Arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Bak, Gus... Chris'i özgürlüğüne kavuş-

turmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Buna inanmanı istiyorum."

Gus bir zaman hareketsiz kaldı sonra doğrulup başını salladı. "Tamam."

"Tamam," diye tekrarladı Jordan usulca. "Seni buradan çıkartayım."

Gus başını sallayarak karşı çıktı buna. "Biraz daha kalacağım..."

"Nasıl istersen." Jordan ayağa kalktı. "Bir şey öğrendiğim anda sizi ararım."

Gus bakışlarla başını salladı. Bir şey mırıldandığında sesi o kadar hafifti ki Jordan yanlış duyduğunu sandı. Dönünce Gus'ın yüzüne bakarak tekrarladığını duydu soruyu: "Chris biliyor mu?"

Oğlunun birkaç ay içeride kalacağından haberdar olup olmadığını sorduğunu anlamıştı Jordan ama daha farklı bağlamda algılamayı tercih etti. *Chris biliyor mu?* Belki de her şeyi bilen tek kişiydi Chris.

Mübaşir Melanie'yi mahkeme salonundan çıkartınca koridorda birkaç adım öteye götürmüştü.

Kendini rezil ettiği için salondan atılmak canını sıkmıyordu Melanie'nin. Bir şeyler söyleme niyetiyle konuşmamıştı zaten; sözcükler içinden intikam yüklü bir Tourette krizi geçirir gibi fırlamıştı. Ağzını açtığında, içindeki bir şeyin eski bir saatin fazla sıkıştırılmış zembereği gibi attığını hissetmişti. İkincisindeyse -doğum yaptıktan sonraki birkaç bulanık saniye boyunca olduğu gibi- kendini hem bitkin hem dağları yerinden oynatacak kadar güçlü hissederek bir erdem seline kapılmıştı. Chris'i mahkemede görmek hiç üzmemişti onu. Çocuğun bileklerindeki kelepçelere, metalin neden olduğu kırmızılıklara bakmış ve bunu hak ettiğini düşünmüştü.

Şimdiyse sırtını duvara yaslamış halde neler olduğunu anlatması için Michael'ın duruşma salonundan çıkmasını bekliyordu. Kapı ardına kadar açıldığında gözlerini yummuş, başını geriye at-

mıştı. Süet ceketli genç bir adam yaklaşıp birkaç adım ötede durdu. Ceketinin iç cebini sigara arar gibi yokladı ve Melanie'ye döndü. "Bir Camel hiç fena gitmezdi şimdi."

Melanie, 1973'ten beri sigara içmemişti. "Olabilirdi aslında," dedi.

"Sizi içeride gördüm," dedi adam, eliyle kapıyı işaret ederek. "Ben Lou Ballard."

"Melanie Gold."

"Gold..." Lou hafif bir ıslık çaldı. "Kurbanın annesi olmalısınız."

Melanie başını salladı. "Bu da neden orada olduğumu açıklıyor, değil mi?"

"*Grafton County* gazetesinin muhabirlerindenim ben."

Melanie derin bir nefes alıp kaşlarını kaldırdı. "Adliye haberleri mi?"

"Öyle." Duralayıp güldü. "Yazılarımı on sekizinci sayfada, hava tahminlerinin dibinde görmüşsünüzdür belki."

Melanie'nin aklında bambaşka şeyler vardı. "Yargıç hüküm verdi mi?"

"Kefalet talebi reddedildi."

Melanie nefesini koyuverdi. "Vay!" Ayakları yere basmıyordu sanki. "Galiba gerçekten bir sigaraya ihtiyacım var."

Lou elini tekrar ceketinin cebine attı ve paketi çıkarttı. "Adil bir anlaşmaya ne dersiniz?" Sigara paketini onun eline tutuşturdu. "Bunlar sizde kalır, dışarıda biraz konuşuruz ve bu olayla ilgili tam sayfalık bir haber yaparım."

Hapishanenin kayıt odasında Chris tulumunu tekrar giydi. Gardiyanlardan biri onu önceki geceyi geçirdiği bölüme götürdü. Televizyon hâlâ açıktı ve ortalıkta iki yeni adam vardı ve biri kafa-

yı fena halde bulmuşa benziyordu. Chris'in hücresindeki tuvalete kusuyordu.

Chris seslere ve kokuya aldırış etmeden önceki gece yattığı şilteye uzandı. Birkaç dakika öylece kaldıktan sonra dizlerini karnına çekti. "Eve gitmek istiyorum,"dedi.

Ayyaş, mahmur gözlerle ona baktı.

"Eve gitmek istiyorum."

Kalkıp hücreden çıktı ve koridorun sonuna, gardiyanın kilitli metal kapının ardında oturduğu yere gitti. Tanrı'nın cezası bir kafesteydi ve kendisi de hayvana dönüşmüştü.

Parmaklıkları tutup var gücüyle sarsmaya başladı.

Gardiyan dönüp boş gözlerle baktı ona. Öteki mahkûmlar da hiç aldırmadı ama birkaçı kıs kıs güldü. Chris parmaklıkları bir kez daha sarstı... Sonra yine sarstı, sonra yine asıldı demirlere; avuçları acıyana dek devam etti.

Sonunda dizlerinin üstüne çöküp uzun süre öylece kaldı.

Ne kadar olduğunu kestiremediği bir zaman sonra kalktı, kuru gözlerle hücresinin önünden geçti ve koridorun öteki ucundaki televizyona yöneldi. Kara gözlü, keçisakallı adamın yanındaki sandalyeye oturdu.

Kimse konuşmadı onunla; kimse geçirdiği krizi farketmiş gibi değildi. *Sally Jessy Raphael* vardı televizyonda. Chris gözlerini olabildiğince açtı ve hiçbir şey görmemeyi başarana dek ekrana baktı.

Nisan, 2000

"Yüzücüler yerini alsın! "

Emily tribündeki koltuğun ucuna kayıp biraz öne eğildi. Şans getirmesi için gözlüğünün lastik bandını iki kez gerip bıraktıktan sonra kol ve bacak kaslarını ısıtmaya devam eden Chris'e baktı.

Çıkış takozuna ayak parmaklarını yerleştiren Chris eğilirken başını çevirip Emily'nin yüzünü onca insanın arasında buldu ve göz kırptı. Start verildiği anda kurşun gibi atlayıp havuzun neredeyse yarısını suyun dibinden geçti. Omuzları beyaz bir balinanın yüzgeçleri gibi yüzeye çıkınca, kollarını yel değirmeni gibi savurarak kelebek yüzmeye başladı.

İlk elli metreyi diğer yüzücülerin hepsinden önce aldı, ayak tabanları gümüş gibi parlayarak döndü ve başladığı yere doğru suyu yararak ilerledi.

İzleyicilerin çığlıkları kapalı havuzun çatısında yankılanırken Emily gülümsüyordu.

Chris elini start noktasına dokundurduğunda bir patlama oldu sanki. Sonucu anons eden öğrencinin sesi tezahürat arasında zor duyuluyordu: "Yüz metre kelebekte yeni bir rekor!"

Emily yerinden fırladı ve oturan insanların arasında kendine yol açarak yeni yarışın başlayacağı yere indi.

Nefes nefese havuzdan çıkan Chris onu kucaklayıp yüzünü boynuna gömdü. Emily onun kalbinin ve ciğerlerinin ne kadar zorlandığını hissediyordu. Herkesin o kucaklaşmayı izlediğinin farkındaydı. Onun gibi birinin kendisini seçmiş olmasına bayılıyordu.

Ama Chris'in kız arkadaşı olmanın nefret ettiği yanları da vardı.

Carlos Creighton'ın soyunma dolabı Chris'inkinin yayınındaydı ve Chris'in kelebek stildeki efsanevi başarısını o da kurbağalamada göstermişti.

"İyi yarıştı," dedi Carlos saçını kurularken.

"Teşekkürler. Seninki de öyleydi."

Carlos omuz silkti. "Bitiş çizgisinde öyle bir güzellik beklese ben de rekor kırardım."

Chris dişlerini sıkarak gülümsedi. Emily ile beraber oldukları sır değildi; neredeyse üç sene olmuştu. Ama bu durum doğru olması gerekmeyen varsayımlara yol açıyordu. Emily'nin kendisiyle yattığını düşünmeleri gibi. Seks yapmıyorlarsa neden o kadar zamandır kız onunla olsundu ki?

Öte yandan, Carlos'a varsayımının yanlış olduğunu anlatacak olsa kendisini aptal durumuna düşürecekti.

"Bu gece verir herhalde," dedi Carlos.

Chris omuz silkti. "Kim bilir?" dedi, laubali sayılabilecek bir tavırla.

"Senden sıkıldığında benim telefonumu ver."

Chris fermuarını çekip sırt çantasını omzuna attı. "Hiç heveslenme."

Emily, Chris'le olan ilişkisinin okulda her gün gördüğü buluğ çağı ilişkilerinin çoğundan farklı olduğunu biliyordu. Her şeyden önce, onların arkadaşlığı gelip geçici bir şey değildi; birbirlerini doğdukları günden beri tanıyorlardı. İkincisi, çocukça bir heves değil gerçek sevgiydi aralarındaki. Chris neredeyse ailesinin bir ferdi sayılırdı.

Emily de işte tüm bunlardan ötürü sıkıntısının ne olduğunu anlayamıyordu.

Chris ile çıkmaya başladıklarında, yani iki yıl önce, büyüleyici bir

keşif yaşarken bulmuşlardı kendilerini. Fiziksel yakınlığı keşfetmenin en güvenli yolu, bunu iyi bir arkadaşla yapmaktı. Ama sonra bir şeyler değişmişti. Chris'in elleri yerinde durmaz olmuş, Emily ise kendini ona karşı koyarken bulmaya başlamıştı. Önceleri korku vardı ama bu zamanla yerini meraka bırakmıştı. Asıl sorun, merakın da yerini başka bir şeye bırakmasıydı.

Emily, seksi hiç bilmemesine rağmen insanın derisini büzüştüren, midesini altüst eden, kafasında yanlış yaptığını haykıran seslerin doğmasına yol açan bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Vücudu ona her ihanet ettiğinde utanıyordu. Chris'in onu sevdiği açıktı ve tabii ki sevişmek de isteyecekti onunla. Bu yanlış bir şey değildi. Daha konuşmayı öğrenmeden birbirlerinin ismini duymuşlardı. Ayrıca Chris'ten başka birine kendini o kadar savunmasızca açabileceğini hayal bile edemiyordu. Öte yandan, Chris'e bile öyle yaklaşamıyordu.

Kendini geri çektiği zaman Chris kızıyordu, hatta bir keresinde onu 'gösterip vermemekle' suçlamıştı. Emily buna razıydı aslında, çünkü diğer seçenek, Chris'in neler olduğunu sorgulamasıydı. Bunu sorunca Emily suskunlaşıyor, gerçeği söyleyip onu kırmak istemiyordu.

Emily saçlarını sert darbelerle fırçaladıktan sonra yatak odasındaki aynanın başından çekildi. Akşam yemeği sessiz geçmişti; sonrasında babası hasta bir hayvanla ilgilenmeye gitmiş, annesiyse kendini haberlere kaptırmıştı. Emily fırçasını yatağın üstüne atıp matematik kitaplarını toparladı, üstüne montunu geçirdi ve aşağıya indi.

Mutfağa girer girmez annesi, "Yarın okul var," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Chris'e. Ders çalışacağız."

"Haa, tamam..." Melanie bulaşık makinesinin düğmelerine bastı. "Eve döneceğin zaman telefon et. Karanlıkta koruluğu yalnız başına geçmeni istemiyorum."

Emily başıyla onaylayıp montunun fermuarını çekti. Hava Nisan ayına göre hâlâ soğuk sayılırdı. Omzunda annesinin elini hissetti.

'İyi misin?"

"Evet..." Bir an duralayıp kendi başına bir araya getiremediği parçaları birleştireceği umuduyla ona baktı. "Chris değil başkası olsaydı gitmeme izin verir miydin?"

Melanie kızının saçlarını düzeltti. "Muhtemelen hayır. Ama olmayacak şeylerden bahsetmenin anlamı yok, değil mi?"

Bir an ikisi de girmeye korkarak Chris'in odasının eşiğinde kala kaldı.

Chris yutkundu. Odada ne kadar az eşya olduğunu daha önce fark etmemişti. Komodin, küçük masa ve yatak. "Yere oturalım mı?" dedi.

Derin bir soluk alan Emily halının üstüne çöküp ders notlarını açmaya başladı. "Bence McCarthy bizi ispatlardan vurmaya çalışacak. Biraz onları gözden geçirsek..." Chris eğilip onu öpünce cümlesi yarım kalmıştı. "Çalışmamız gerek," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ama bunu yapmam şarttı."

Emily'nin dudakları kıpırdadı. "Şart mıydı?"

"Hem de nasıl!" dedi Chris. Emily'nin arkasına doğru kayıp vücudunu onun şekline sokunca kocaman ve koruyucu bir ele dönüştü sanki.

İşte bu Emily'nin hoşuna gidiyordu: Chris'e yakın olmak, sarılmak... Onunla olmak. Keyfini kaçıran şeyler başkaydı.

Gözlerini Chris'in dokunuşları nedeniyle uçuşup duran grafiklerle dolu sayfaya dikti. Chris'in dişleri boynuna dokunuyordu. Defterdeki dalgalı sinüs eğrisiyle özdeşleştirdi kendini Emily: Bir yanı yükselirken, bir yanı tam ters istikamete, dibe yöneliyordu.

Yere oturmak Chris'e başta iyi fikir gibi gelmişti. Ama Emily'nin bedenindeki girintiler ve çıkıntıları o konumda daha belirginleşiyordu sanki. Bir an öz kardeşi kadar tanıdık olan kızın bir saniye sonra muammaya dönüşmesi onu şaşkınlığa düşürmüştü.

Carlos'un söylediklerini aklından atamıyordu. Yeryüzündeki herkes Emily ile yattıklarını sanıyordu herhalde. Ama günün birinde evleneceklerine göre ne önemi vardı bazı şeylerin? Zaten onunla birlikte olmak istemesinin tek nedeni seks değildi. Emily'nin de bunu biliyor olması gerekirdi.

Kendisini öpmesine, hatta bazen elini süveterinin içine sokmasına bile izin veriyordu. Ama belden aşağı herhangi bir şey yapmayı denememişti hiç. Chris ona arkadan iyice sarıldı ve ensesini öpmeye koyuldu.

Emily anında kollarının arasında kıvranmaya başladı. "Ders çalışmayacak mıyız?" diye sızlandı.

Chris başını salladı. "Ben dün gece çalıştım."

"Senin için hava hoş öyleyse," diye homurdandı Emily, dönüp ona bakarak. "Ben ne yapacağım?"

Chris, "Yarın çalışırsın..." demek istemişti ama ağzından başka kelimeler döküldü. Ne yaptığının farkına bile varmadan Emily'yi bileğinden yakaladı, elini kendi bacaklarının arasına koydu. "Bana dokunacaksın." Emily'nin parmakları bir an için onu kavrayınca başı dönen Chris gözlerini yumdu.

Ve temas aniden kesiliverdi.

Emily doğrulup ondan uzaklaştı. "Yapamam..." diye fısıldayarak başını çevirdi.

Şaşıran Chris onun ağladığını sanarak dizlerinin üstünde doğruldu. "Özür dilerim, Emily," dedi. Ona dokunmaya korkuyordu ama yine de kollarını uzattı.

Emily başını kaldırıp irileşmiş nemli gözlerle ona baktı. Birkaç saniye geçmesi gerekti ama sonunda Chris'in kollarına bıraktı kendini.

"Yılın en çok bu zamanını seviyorum," dedi Gus.

Melanie'nin verandasında oturmuş limonata içiyorlardı. Mevsim normallerinin üzerindeki sıcaklık son karın izlerini silmek üzereydi.

"Ne karasinek var, ne sivrisinek, ne de kar."

"Çamur!" dedi Melanie, gözlerini ağaçların ötesindeki bir şeyden ayırmadan. "Bol bol çamur."

"Ben çamuru hep sevmişimdir," diye kıkırdadı Gus. "Emily ile Chris'in domuz gibi çamurun içinde debelenmelerine izin verdiğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Melanie bir kahkaha attı. "Evet. Sonra da banyo küvetinden çamur kazırdım." Bahçe kapısına bakıp içini çekti. "Güzel günlerdi."

"Bence hâlâ güzel her şey... Biraz biçim değiştirdi sadece." Gus limonatasından bir yudum aldı. "Geçen gece bizimkileri Chris'in odasında bastım."

"Ne yapıyorlardı?"

"Bir şey yaptıkları yoktu aslında."

"Eee, o zaman *neyi* basmış oldun?"

"Bir şeyler olduğunu anladım." Gus kaşlarını çattı. "Sence de yok mu?"

"Senin kadar emin değilim galiba," dedi Melanie.

"Öyleyse ne olacak ki? Bir gün elbet seks yapacaklar."

"Evet," dedi Melanie usulca. "Ama on beş yaşında olması şart değil."

"On altı."

"Hayır, Chris on altı yaşında; Emily henüz on beşinde."

"On beşinde olgun bir kız."

"On beşinde ve *kız*."

Gus limonata bardağını elinden bıraktı. "Bunun durumla ne ilgisi var?"

"Var," diyerek başını salladı Melanie. "Kate'in sırası geldiğinde görürsün."

"Şu andakinden farklı olmayacak. Kate'in de yeteri kadar olgun ve akıllı olduğunu, kendisi için doğru kararlar vereceğini varsayacağım."

"Öyle olacağını sanmıyorum. Bence küçük kızını mümkün olduğu kadar uzun süre kendine saklamak isteyeceksin."

Gus güldü. "Emily daima senin küçük kızın olacak."

Melanie yerinde dönüp ona baktı. "İlk deneyiminden sonraki halini hatırla. Emily şimdilik benim ama sonra Chris'in olacak."

Gus bir an yanıt vermedi, sonra, "Bence yanılıyorsun," dedi. "Emily şimdiden Chris'e ait."

Önceki yılın bahar aylarında Chris, Shady Acres adında minik bir lunaparkta çalışmaya başlamıştı. Ahtapota benzer tırmanma strüktürü, kum havuzu ve yirmi beş sente binilen antika bir de atlıkarıncası vardı.

Chris'in işi atlıkarıncayı çalıştırmaktı. Zihin yormayı gerektirmeyen, insanı uyuşturan bir işti bu: çeyreklikleri topla, çocukları atlara bindir, emniyet kemerlerini kontrol et, motoru çalıştıran düğmeye bas, kasetteki müziğin bitmesini bekle ve düğmeye basıp atlıkarıncayı durdur. Kaldırdığı eyerlere koyduğu ufak çocukların şekerli kokusu hoşuna gidiyordu. Atlıkarınca yavaşlarken direklerden birine tutunarak platforma çıkıp onların kemerlerini çözmelerine ve aşağı inmelerine yardım etmeyi seviyordu. Günün sonunda atların yelelerini donuk gözlerine bakarak nemli bir bezle siliyordu.

O yıl lunapark açılırken ona anahtar da vermişlerdi.

Günlerden cumaydı ve Nisan ayına göre oldukça ılık bir geceydi. Emily ile sinemadan dönüyorlardı. Saat erken olduğundan Chris eve gitmek istemedi ve arabayı öylesine sürerken lunaparkın otoparkında buldu kendini.

"Hadi salıncağa binelim," dedi Emily. Arabadan inip çamurların içinden koşarak uzaklaştı. Chris yanına vardığında çoktan havalarda uçmaya başlamıştı.

Chris bir an duraladı, onun kendisine seslendiğini duymasına rağmen gidip anahtarıyla kumanda panosunu açtı.

Atlar ay ışığının altında yavaşça koşmaya başladı.

Emily sevinçle salıncaktan inip yaklaştı. "Anahtarı ne zaman verdiler sana?"

Chris omuz silkti. "Geçen hafta."

"Harika! Binebilir miyim?"

Belinden tutup en sevdiği beyaz atın yanına koydu Chris onu. "Elbette binebilirsin."

Emily ata tırmandı ve atlıkarınca bir turu tamamlarken elini Chris'e uzatıp, "Sen de gel!" dedi.

Chris yandaki ata yerleşti. Emily havadayken o iniyor, Emily inince o çıkıyordu. Atları aynı hizaya gelince uzanıp yanağından öptü onu. Emily gülerek öpücüğe karşılık verdi.

Chris atından indi ve kollarını Emily'ye uzattı. Birkaç saniye sonra döşeme tahtalarının üstünde yatıyorlardı. Atların ahşap toynakları kollarını ve bacaklarını sıyırarak geçiyordu.

Emily sırtüstü uzanıp gözlerini yumdu; beyni müzikle dopdoluydu.

Chris elini kızın tişörtünün içine soktu, önden açılan sutyenin kopçasını çözdü. Çok güzeldi ona dokunmak. Yumuşacık ve dolgundu, şeftali kokuyordu. Şeftali tadı alacağından emin halde yüzünü Emily'nin boynundaki kıvrıma soktu ve tenini usulca yaladı. Kulağına gelen ünlemden onun kendisi kadar zevk aldığını varsaydı.

Elini kot pantolonun belinden içeriye kaydırıp külotunun içine soktu. Parmak uçları ipeksi tüylere dokununca nefesini tutarak dokunuşlarını biraz daha aşağıya kaydırdı.

"Dur..." diye sızlandı Emily. "Chris, yapma!" Temas devam edince yumruğunu Chris'in kulağına gömdü.

Chris başı çınlayarak geri çekildi. Fakat bağırmasına fırsat kalma-

dan, Emily'nin olanları yaşanmamış saymaya çalışarak titreyen bembeyaz yüzünü gördü. Ayağa kalkışını, hareket halindeki platformdan atlayışını, dengesini bulamayıp yere yuvarlanışını ve onu kendi kendine döner halde bırakışını şaşkınlıkla izledi.

Filmlerde öyle bir olay yaşandığında, kadın oyuncu bir şekilde evinin yolunu bulurdu. Ama Emily, gerçek hayatta insanı asıl küçük düşüren şeyin eve itip kaktığı sevgilisinin arabasıyla dönmek olduğunu yeni anlıyordu.

Chris'in yanındaki koltuğa oturduğunu duydu. Jeep'in tavan ışığı sönene kadar yüzünü ondan yana çevirmedi; çenesinin kasılmış, dudaklarının çizgi haline gelmiş olduğunu görmek için ona bakmasına gerek yoktu.

Bir an için Chris'i yumuşatma umuduyla vücudunu onun kalıbına sokmak istedi. Küçükken annesine çığlık çığlığa yere bırakılmak istediğini söylerken bir yandan da ona nasıl sıkı sıkı sarıldığını anımsadı. "Galiba bir süre görüşmesek iyi olacak," diye fısıldadı.

Chris vites koluna uzanırken başını salladı.

Donna Defelice ile ilgili her şey efsaneviydi: ipeksi saçlar, greyfurt gibi memeler, lise tarihinde hiçbir amigo kızda görülmemiş hızla bacak açış. İki yıldır Chris'e istediği takdirde elinin altında olduğunu anlatmaya çalışıyordu ve Emily sabrını taşırdığı için o da sonunda Donna'ya yüz vermeye karar vermişti.

Jeep'in içinden etrafı göremiyordu. Pencerelerde biriken buğu gömleğini ıslatıyordu. Donna arabanın arka koltuğunda, Chris'in altında kıvranıyordu. Onu yemeğe bile götürememişti. Restorana giderlerken Donna elini bacağına koymuş ve asıl neyin açlığını çektiğini sormuştu. Şimdi de anadan doğma çıplaktı ve Chris'in penisini kavramıştı.

Gösterge panelindeki hafif yeşil ışık Donna'nın göğsüne yansıyordu. Gözleri kısılmış halde Chris'in ismini tekrarlıyordu. Tek kusuru Emily olmamasıydı.

"Ah, Tanrım!" diye inleyerek Chris'i kendine çekti. "Hadi gir artık!"

'*Tek hamle...*' diye düşündü Chris, '*Ondan sonra kendime hâkim olamayacağım.*'

Ama sandığı kadar kaybetmedi kendini ve buna şaşırmıştı. Sanki sahneyi ve altında tanımlayamadığı bir hayvan gibi debelenen Donna'yı arabanın bir köşesinden izliyordu.

İşi bitince Chris'i üstünden itip külotunu giydi Donna. Sonra da oraya hiç yakışmadığı halde kolunun altına sokuldu. "Harikaydı, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet..." diye onayladı Chris. Camdan dışarıya bakarken çok aptal olduğunu düşünüyordu. Onca zamandır Emily'yi değil, seks yapmayı arzuladığını sanmıştı.

Emily kimsenin ağladığını görmemesi için bütün gün okulun koridorlarında saklanmış, tuvalete kaçmıştı. Ama nereye giderse gitsin, Chris Harte'ın Donna DeFelice ile sarmaş dolaş gezdiği geliyordu kulağına.

Öğleden sonra trigonometri dersine giderken Chris'i kapının hemen yanındaki dolapların önünde Donna'nın üzerine eğilmiş halde görünce kontrolünü kaybetti. Bayan McCarthy'den revire gitmek için izin alıp oradan kaçtı. Ne boğazı ağrıyordu, ne de ateşi vardı ama kalp kırıklığı hastalıkla eşit derecede canını yakıyordu.

Annesi onu almaya geldiğinde arabanın sağ koltuğuna çöküp başını çevirdi. Eve ulaşır ulaşmaz da odasına çıkıp yatağa girdi.

Chris'in Jeep'i altıyı çeyrek geçe sokakta gözüktü. Emily, Wood Hollow Caddesi'nde kaybolan stop lambalarına bakarken Chris'in bir Cuma gecesi Donna DeFelice'i nereye götüreceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Ne yapacakları konusundaysa tahmin yürütmesine gerek yoktu.

Kendinden tiksinerek çalışma masasının başına geçip Pazartesi

gününe yetiştirmesi gereken İngilizce ödevine yoğunlaşmaya çalıştı. Ama bir süre sonra yaptığı tek şeyin not aldığı sayfaların ataçlarını çıkarmak olduğunu farketti. Hiçbirini okuyamadığı sözcüklere gözlerini dikip öylece oturuyordu.

Saatler geçti. Saat on bir olmuş, Chris hâlâ eve dönmemişti.

Annesi kapıyı çalıp odaya girdi. "Nasılsın tatlım?" diye sordu yatakta Emily'nin yanına oturarak.

Emily yüzünü duvara döndü ve boğuk bir sesle, "İyi değilim..." dedi.

"Sabah doktora gideriz öyleyse."

"Hayır. Sorun o değil. Benim bir şeyim yok. Sadece... Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Bunun Chris'le ilgisi var mı?"

Şaşıran Emily hızla annesine döndü. "Kim söyledi sana?"

Melanie güldü. "Bütün hafta birbirinizi aramadığınızı farketmek için insan ilişkileri doktorası yapmaya gerek yok."

Emily parmaklarını saçlarında dolaştırdı. "Kavga ettik."

"Sonra?"

Sonra ne?

Neden kavga ettiklerini söyleyecek değildi annesine.

"Galiba çok kızdırdım onu; artık yakınımda olmak bile istemiyor." Derin bir soluk aldı. "Onu kazanmak için ne yapacağım, anne?"

Melanie şaşırmıştı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok," dedi. "Geri gelecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü siz bir elmanın iki yarısısınız." Melanie kızını alnından öpüp odadan çıktı.

Emily koluna bir şey battığını hissedince baktı ve saatler önce oynadığı atacı hâlâ elinde tuttuğunu gördü. Ne olacağını merak ederek

metalin sivri ucunu koluna sürttü. Derisi çizilmişti. Kızarıklığın üstünden ikinci kez, üçüncü kez geçince çektiği çizgi biraz daha parlaklaşmıştı. Kan çıkacak kadar derine batırdı atacı.

Sonunda Chris'in isminin baş harfleri yara izi bırakacak şekilde kazınmıştı koluna.

Jeep döndüğünde saat biri geçmişti. Emily odasının penceresinden Chris'i izliyordu. Mutfak kapısından girip üst kata çıkana dek yaktığı ışıkları takip etti ve odasında yatmak için hazırlanmaya başladığında geceliğinin üstüne bir kazak geçirip çıplak ayaklarını spor ayakkabılarına sokuşturdu.

Son günlerde iyice yumuşamış olan toprak nemliydi. Aylardır kar altında uyuyan çam iğneleri Emily'nin ayaklarının altında hışırdıyordu.

Chris'in penceresi mutfağın tam üzerindeydi. Emily yerden ince bir dal alıp Chris'in pencerenin camına fırlattı. Hafifçe çarptıktan sonra ayaklarının arasına düşen dalı tekrar savurdu. Bunu yapmayalı yıllar olmuştu.

Çalışma masasının ışığı yandı ve Chris'in yüzü camda belirdi. Emily'yi görünce pencereyi açıp başını uzattı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Dur orada." Birkaç saniye sonra mutfak kapısını açmıştı. "Ne var?" diye terslendi.

O karşılaşmaya dair çok şey canlandırmıştı hayalinde Emily ama öfke hiç aklına gelmemişti. Pişmanlık? Belki. Sevinç ya da kabullenme? Olabilir. Chris'in yüzündeki ifade bunların hiçbirini yansıtmıyordu.

Sesi titreyerek, "Bu gece iyi vakit geçirip geçirmediğini sormaya geldim," dedi.

Chris bir küfür mırıldanarak yüzünü ovuşturdu. "Buna halim yok," dedi ve dönüp eve girmeye hazırlandı.

"Dur!" diye yalvardı Emily. Ağlamak üzere olduğundan sesi boğuklaşmıştı. Başını kaldırdı, kollarını titrememeleri için göğsünde birbirine kenetledi. "Benim bir sorunum var. Şey... Erkek arkadaşımdan ayrıldım da... Çok üzgünüm ve en iyi dostumla dertleşmek istedim."

Yutkunup yere baktı. "Sorun şu ki bunların her ikisi de sensin."

"Emily!" diye fısıldayıp onu kendine çekti Chris.

Ondan yayılan alışılmadık kokuyu farketmemiş gibi davranmaya çalıştı Emily. Parfüm kokusuna karışan olgun, özlü bir şeydi bu. Chris'in yanında olduğu gerçeğine yoğunlaştırdı kendini. Bir bütünün iki yarısı gibi.

Chris onun alnını ve gözkapaklarını öptü. Emily yüzünü Chris'in gömleğine gömerek, "Dayanamıyorum!" dedi. Bunu neden söylediğini bilmiyordu.

Birden silkinen Chris onun bileğini tuttu. "Tanrım! Kanıyor bu..."

"Biliyorum. Kesildi."

"Neyle?"

Emily başını salladı. "Önemli değil."

Chris onu iteleyerek mutfağa sokup sandalyeye oturttu ve yara bandı bulmaya gitti. Emily'nin kolunda kendi isminin baş harflerinin yazılı olduğunu gördüyse bile bunu açık etmeme olgunluğunu göstermişti.

Bir dakika sonra dünyanın en özenli ellerinin ona dokunduğunu hissederek gözlerini yumdu Emily. Ve anında iyileşmeye başladı.

Aralık, 2001

Chris, üç metrekarelik alana sahipti.

Hücresi bütün ışığı emen tuhaf bir griye boyanmıştı. Ranzanın alt katında bir yastık, naylon kaplı bir şilte ve battaniye duruyordu. Hemen yanı başında klozetle lavabo vardı. Parmaklıklı kapılar açıkken -yani yemek saatleri hariç her zaman- hücrenin önündeki dar koridora çıkabiliyordu. Koridorun bir ucunda duş ve ödemeli görüşmeler yapabildikleri telefon vardı, diğer taraftaysa parmaklıklı kapılara bakacak şekilde yerleştirilmiş televizyon duruyordu.

Chris oradaki ilk gününde hiç soru sormadan çok şey öğrenmişti. Hapse girdiğiniz andan itibaren yeni bir sayfa açıyordunuz. Konumunuz -güvenlik derecesinden ranzanızın yerine kadar- işlemekle itham edildiğiniz suça ya da dışarıdayken sergilediğiniz davranışlara göre değil, orada yaptıklarınıza göre belirleniyordu. İyi haber: Değerlendirme Kurulu her Salı günü toplanıyordu ve her seferinde yerinizin değiştirilmesi için dilekçe verebiliyordunuz. Kötü haberse, günlerden Perşembe olmasıydı.

Chris bir hafta boyunca kimseyle konuşmamaya karar verdi. Şansı varsa, Salı günü azami güvenlikli bölümden orta güvenlikli olana aktarılırdı.

Yukarıda anlatılanlardan orada duvarların sarı olduğunu duymuştu. Kilitli hücresine verilen plastik tepsideki yemeğini bitirmişti ki iki mahkûm kapısına dikildi.

"Hey!" dedi önceki gün konuştuğu bir adam. "Adın ne senin?"

"Chris. Seninki?"

"Hector. Bu da Damon." Uzun, yağlı saçları olan adam ona başıyla selam verdi. "Neden içeri girdiğini söylemedin hâlâ bana," dedi Hector.

"Kız arkadaşımı öldürdüğümü sanıyorlar," diye mırıldandı Chris.

Hector ile Damon birbirlerine baktı. "Harbi mi?" dedi Damon. "Ben şöyle bir bakınca beyazcı demiştim senin için."

Hector parmaklıklara yaslanıp sırtını kaşıdı. Üzerinde bir şort, bir tişört ve parmak arası terlikler vardı. "Ne kullandın?" diye sordu.

Chris ona boş gözlerle baktı.

"Bıçak mı, tabanca mı? Yoksa başka bir şey mi?"

Chris oradan çıkmak, adamların yanından geçip gitmek istedi. "Konuşmak istemiyorum," dedi kalkarken. Bir omuz hareketiyle Damon'ı aşmaya çalıştı ama kendinden iri olan adamın elini omzunda buldu. Göz ucuyla baktığında, Hector'ın el yapımı bir bıçak tuttuğunu gördü.

"Belki ben istiyorumdur," dedi Hector. Chris yutkunup geri adım atınca bıçağı gömleğinin içine soktu."

"Bakın..." dedi Chris dikkatle. "Biraz daha mantıklı davranmaya ne dersiniz?"

"Mantıklı davranmak..." diyerek gözlerini devirdi Damon. "Beş dolar değerinde bir laf bu."

Hector güldü. "Kıçımın kenarı üniversite öğrencilerine benziyorsun. Üniversiteli misin?"

"Lisedeyim."

Bunun üzerine Hector, "Aslında mahpushanedesin, mektepli!" diye haykırdı. Elini parmaklıklara vurup, "Hey!" diye seslendi diğer tutuklulara. "Burada bir dahi var." İçeriye girip ayağını ranzanın alt yatağına koydu. "Söyle bakalım, mektepli: Madem o kadar zekisin nasıl oldu da yakalandın?"

Chris'i cevap vermekten volta atarak gelen gardiyan kurtardı. "Spor odasına gitmek isteyen var mı?"

Damon, Hector ile birlikte koridorun ucundaki kapıya yönelirken dönüp, "İşimiz henüz bitmedi ahbap!" diye fısıldadı.

Kameralarla donatılmış bir koridoru geçtiler. Adamlardan birkaçı birbirine seslendi. Bu birbirleriyle temas kurabildikleri tek durumdu. Köşeyi dönerlerken Chris, Damon'un geride kaldığını ve koridorun ucunda bir mahkûmun sırtına iyi nişanlanmış bir dirsek indirdiğini gördü. Orasının iki kamera arasındaki kör nokta olduğunu anladı.

Spor odasının ilerisinde iki tecrit hücresi vardı. Tecrit hücresini iki şekilde boyluyordunuz: Kurallara karşı koyduğunuz için zorla ya da diğer suçlulardan korktuğunuz için, gönüllü olarak. Hücrelerden biri doluydu. Mahkûmlar odanın önünden geçerken haykırmaya, kapıyı yumruklamaya başladı; içlerinden biri eğilip kapının yarığından içeri tükürdü.

Spor salonu küçük ve az donanımlıydı. Bütün aletler cezaevlerinde her zaman olduğu gibi önceden yapılmış bir anlaşmaya göre doluverdi. İriyarı iki zenci bisikletleri kapınca kimse arkalarında sıraya girmedi, kimse kavga çıkarmaya yeltenmedi; Hector ile Damon masa tenisi raketlerine el koydu, yanağında gamalı haç dövmesi olan uzun boylu adamsa halter kaldırmaya başladı. Chris'in dahil olmadığı bir hiyerarşi vardı. Ama neden dahil olsundu ki? Oraya ait değildi.

Somurtarak avluya çıktı. Dikenli telle çevrilmiş çamurlu bir alandan ibaretti burası. Adamlar küçük gruplar halinde sohbet ediyor, el kol işaretleriyle bir şeyler anlatıyordu. Bazıları amaçsızca saat yönünün tersine yürüyerek tur atıyordu.

Chris az ötede tel örgüye yaslanmış halde dağları seyreden biri olduğunu gördü ve yanına giderek, "Tecrit odasındaki adam..." diye doğrudan konuya girdi. "Suçu ne onun?"

Adam omuz silkti. "Bebeğini sarsarak öldürmüş, hayvan herif."

Haydutların arasındaki onur anlayışı.

Ödemeli olarak evi aradı.

"Chris?"

"Anne..." dedi. Başını mavi telefona yaslayıp sadece bu sözcüğü tekrarlıyordu.

"Ah, hayatım! Seni ziyarete geldim. Söylediler mi?"

Chris gözlerini kapadı. "Hayır," dedi tedirginlikle.

"Geldim ama ziyaret günü Cumartesi imiş. Sabah erkenden orada olacağım." Gus derin bir soluk aldı. "Bu korkunç bir yanlışlık. Jordan iddia makamının dosyalarını aldı. Seni oradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmanın yolunu bulacak."

"Ne zaman beni görmeye gelecek?"

"Sorarım," dedi Gus. "Yemek yiyebiliyor musun orada? Sana bir şey getireyim mi?"

İçeriye nelerin sokulmasına izin verdiklerini bilemediğinden kararsız kaldı Chris. Sonra, "Para..." dedi.

"Bir dakika. Baban konuşmak istiyor."

"Hayır... Şey... Kapatmak zorundayım. Başkasına lazım telefon."

"Haa! Peki. Ne zaman istersen ara bizi, tamam mı?"

"Tamam, anne."

Metalik bir kayıt duyuldu telefonda: 'Bu arama, şehir cezaevinden yapılmıştır.'

Chris de annesi de bir an sessiz kaldı. "Seni seviyorum, tatlım..." diyebildi Gus sonunda.

Chris yutkunup ahizeyi yerine koydu. Başını tekrar telefona yaslayarak bir süre durdu orada. Sonra birden arkasına yaslanan bir beden hissetti.

Damon soluğunu Chris'in ensesine üfleyerek sırtına sürtünüyordu. "Anneciğini mi özledin, profesör?" diye hırladı. Kalçasını

biraz öne itip kasıklarını Chris'e değdirdi.

Beklediği bu değil miydi? Korktuğu bu değil miydi?

Chris aniden dönerek koca adamı şaşırttı. "Yaklaşma bana!" dedi ve gözlerinden alev saçarak hücresine döndü.

Örtüyü başına kadar çektiği halde Damon'un kahkahalarını duyuyordu.

Hücre arkadaşı olmadığı için şanslı olduğunu düşünüyordu Chris. Damon'u üst ranzaya göndermelerinden ödü kopuyordu. Gardiyanlar gün içinde asayişi sağlamakta oldukça başarılı görünmekle birlikte, geceleri neyi duyup neyi duymazdan geleceğini kim bilirdi? Günler son derece tekdüze geçiyordu. Sırf o bölümden çıkmış olmak için Chris, Çarşamba akşamı Adsız Alkolikler toplantısına bile katılmıştı.

Doldurduğu kantin sipariş formu, ona geçen yaz ailesiyle birlikte Kanada'da kaldıkları otelin oda servisi kahvaltı listesini anımsattı. İki yüz gramlık bir kavanoz kahve beş buçuk dolar, küçük bir çikolata altmış sent, terlik iki dolardı. Siparişleri o akşamüzeri bir gardiyan tarafından kendisine teslim edildi, parasıysa hapishane hesabından çekildi.

Çok fazla uyuyor, uyumadığı zamanlar da insanların onu rahat bırakması için uyur gibi yapıyordu. Adamlar avluda toplandığında daima tek başına duruyordu.

Jordan gerçek diye bir şeyin varlığına inanmaktan vazgeçeli çok uzun zaman olmuştu. Yoktu. En azından onun mesleğinde rastlanmıyordu öyle bir şeye. Ama yorumlar her zaman vardı. Zaten davalar da gerçeğe değil, polisin elindeki kanıtlara ve onlara verilen tepkilere dayanırdı. İyi bir savunma avukatı gerçeğe kafa yormaz, ilgisini jürinin duyması gerekenlere yöneltirdi. Müvekkillerine gerçekte ne olduğunu sormayı yıllar önce bırakmıştı. Artık ifadesiz bir yüzle gidip, "Ne oldu?" diye soruyordu sadece.

Yüksek güvenlikli birimin kontrol alanında durmuş, nöbetçi memurun ziyaretçi kayıt defterini imzalaması için uzatmasını bekliyordu. Chris'le ön duruşmadan sonraki bu ilk görüşmesine Selena Damascus'u da getirmişti. Bir seksen beş boyundaki siyahi özel dedektif, Jordan'ın ayak işlerini yapacak birinden ziyade podyumlarda boy gösterecek bir manken gibi görünüyordu ve birkaç senedir inanılmaz iyi iş çıkarıyordu.

"Nerede tutuyorlar onu?" diye sordu Selena.

"Üst tarafta. Daha iki gün oldu oraya gireli."

Yukarıda bir yerde ağır bir parmaklık kapandı ve üniformalı hapishane görevlisi aşağı indi.

"Selam, Bill," dedi kontrol kulübesindeki memur. "Harte'a avukatının geldiğini haber ver."

Güvenlikli kapı açıldı. Bu sesi kaç kez duymuş olursa olsun bir türlü alışamıyordu Jordan. Tabanca patlaması gibiydi adeta. İçeriye girdi. Müvekkillerle yapılan görüşmeler için kullanılan toplantı odasına gitmek için sola dönmeden önce mahkûmlara göz attı.

Selena bir gölge gibi peşinden gelip toplantı masasında yanına oturdu. Başını arkaya atarak tavana baktı uzun uzun. "Ne berbat bir hapishane!" dedi. "Her gelişimde böyle düşünüyorum."

"Hmm! Bu kadar popüler olmasının sebebi dekoru değil elbette."

Kapı açıldı ve Chris içeri girdi. Gözleri Jordan'dan Selena'ya kaydı.

"Bu Selena Damascus, Chris," dedi Jordan ayağa kalkarak. "Kendisi özel dedektiftir. Bu davada bana yardımcı olacak."

"Buradan çıkmam lazım," dedi Chris doğruca.

Jordan evrak çantasından bir tomar kâğıt çıkarttı. "Her şey istediğimiz gibi giderse, öyle olacak."

"Hayır, anlamıyorsun! Buradan hemen *şimdi* çıkmam lazım."

Çocuğun ses tonundaki bir şey Jordan'ın alarma geçmesine neden oldu. Bainbridge Polis Merkezi'nde ağlamanın eşiğine gelen

ürkek çocuk gitmiş, yerine daha sert, daha güçlü ve korkularını saklamayı öğrenmiş biri gelmişti.

"Sorun nedir tam olarak?" diye sordu Jordan.

Bu söz Chris'in patlamasına yetti. "Sorun ne mi? Sorun ne mi? Hücrenin tekinde bütün gün kıçımın üzerinde oturuyorum. Bu yıl mezun olmam gerekiyordu. Üniversiteye gitmem gerekiyordu. Ama ben ne yapıyorum? Bir kafesin içinde bir cani güruhuyla birlikte tutuluyorum!"

Jordan etkilenmişe benzemiyordu. "Yargıcın kefalete izin vermemesi büyük şanssızlık oldu. Mahkemeye kadar içeride kalmak zorundasın ki bu da altı ila dokuz ay sürebilir. Ancak bu kayıp bir zaman değil. Senin o hücrede geçirdiğin her dakika benim, serbest bırakılman için ayakları daha yere basan bir savunma hazırlamamı sağlıyor."

Öne doğru eğilip sesini sertleştirdi. "Bir konuda anlaşalım. Düşmanın değilim ben. Kodesi boylamana yol açan da ben değilim. Avukatım, sen de müvekkilimsin. Bu kadar. Birinci dereceden cinayetle suçlanıyorsun ve bunun cezası ömür boyu hapis. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Chris? Hayatın -kelimenin tam anlamıyla- benim ellerimde. Onu hapiste mi, yoksa Harvard'da mı geçireceğin seni kurtarıp kurtaramayacağıma bağlı." Ayağa kalkıp Selena'nın arkasına geçti. "Ve bu da bizimle ne kadar işbirliği yapacağına bağlı. Selena'yla bana söyleyeceğin her şey burada kalır. Ne söyleyeceğine ve kime söyleyeceğine ben karar veririm. Öğrenmek istediğim bir şey olduğu zaman cevabını anında alırım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı!" dedi Chris, avukatının gözlerinin içine bakarak.

"İyi. Şimdi ne durumda olduğumuzu açıklayayım. Bu davada pek çok kararı sana danıştıktan sonra vereceğim. Sadece senin karar verebileceğin üç şey var. İlki şu: Ceza pazarlığı mı yapacaksın, yoksa mahkemeye mi gideceksin? Buna karar vermen gerekli. İki: Mahkemeye gittiğin takdirde duruşmanın sadece yargıç huzurunda mı, yoksa jüri önünde mi yapılacağına karar vermen gerekli. Son olarak da mahkeme olacaksa tanık kürsüsüne çıkıp çıkmayacağına karar vereceksin. Bu kararları bilinçli bir şekilde verebilmen için

seni mümkün olduğunca bilgilendireceğim ama sonuçta hepsi senin kararın olacak. Dinliyor musun?"

Chris başını salladı.

"Tamam. Yakında başsavcılıktan belgeleri alacağım. Ondan sonra tekrar buraya geleceğim ve hepsine ayrıntılı olarak göz atacağız birlikte."

"Ne zaman olacak bu?"

"Yaklaşık iki hafta içinde. Sonra... Beş hafta kadar sonra da bir görüşme yapılacak." Jordan kaşlarını kaldırdı. "Başlamadan önce başka sorun var mı?"

"Evet. Doktor Feinstein'ı görebilir miyim?"

Jordan gözlerini kıstı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Chris'in ağzı açık kalmıştı. "Psikiyatristim o benim."

"Evet ama aynı zamanda mahkemeye tanık olarak çağrılabilecek biri. Doktor hasta arasındaki mahremiyet ilişkisi, özellikle ortada bir cinayet suçlaması varsa dokunulmaz değildir. Herhangi biriyle isnat edilen suçla ilgili konuştuğuna sonradan çok pişman olabilirsin. Aklıma gelmişken... İçeride kimseye bir şey söyleme."

Chris güldü. "Sanki çok arkadaş edinmişim gibi!"

Jordan onu duymazdan geldi. "Burada yedi yıl yemiş uyuşturucu suçluları var. Senin hakkında bir şeyler öğrenip ispiyonlama fırsatı bulurlarsa hiç kaçırmazlar. Polisler sırf bunun için hücrene birini koyabilir."

"Doktor Feinstein'la olanlar hakkında konuşmasak?"

"O zaman ne konuşacaksınız?"

"Şundan bundan," dedi Chris usulca.

Jordan onun tarafına geçip masaya yaslandı. "Bir sırdaş istiyorsan, o kişi artık benim." Sandalyesine dönerken, "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Chris. "Çocuğun var mı?"

Jordan taş kesildi. "Efendim?"

"Duydun."

"Bunun davayla alakası yok."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye itiraf etti Chris. "Bu işler bitene kadar benim her şeyimi öğreneceksen, benim de senin hakkında bir şeyler bilmemin iyi olacağını düşündüm."

Jordan, Selena'nın kıs kıs güldüğünü duydu. "Bir oğlum var," dedi. "On üç yaşında. Tanışma faslını bitirdiysek kolları sıvayalım. Bugünün programı mümkün olduğunca fazla bilgi edinmekten oluşuyor. Tıbbi kayıtlarına ulaşabilmemiz için izin belgesi imzalatacağız sana. Hiç hastaneye yattın mı? Tetiği çekmeni imkânsız kılacak fiziksel ya da ruhsal herhangi bir bozukluğun var mı?"

"Hastaneye sadece bir kez yattım, o da... Biliyorsunuz işte. Başım için." Chris dudağını ısırdı. "Tetik konusuna gelince... Sekiz yaşımdan beri ava gidiyorum."

"O gece silahı nereden aldın?" diye sordu Selena.

"Babamın silahıydı. Diğer av tüfekleriyle, çiftelerle beraber silah dolabında duruyordu."

"Yani ateşli silahlara aşinasın."

"Evet," dedi Chris.

"Silahı kim doldurdu?"

"Ben."

"Evde mi?"

"Hayır."

Jordan elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana Emily ile ilişkini anlatabilecek birilerinin isimlerini verebilir misin?"

"Annemle babam," dedi Chris. "Emily'nin annesiyle babası. Okuldaki herkes."

Selena başını not defterinden kaldırdı. "Bu kişiler bana ne söyler sence?"

Chris omuz silkti. "Emily'yle benim... Beraber olduğumuzu."

"Emily'nin intihar eğilimini sezmiş olabilirler mi?" diye sordu Selena.

"Bilmiyorum. Belli etmiyordu."

"Jüriye o gece senin de kendini öldürmeyi planladığını kanıtlamamız gerek. Konuştuğun bir rehber öğretmen falan var mı? Ya da ruh sağlığı uzmanları."

"Ben de bunu konuşmak istiyordum," dedi Chris, kuruyan dudaklarını yalayarak. "Kendimi öldürmeyi planladığımı söyleyecek kimseyi bulamazsınız."

"Belki günlüğüne ya da öyle bir yerlere yazmışsındır," diye üsteledi Selena. "Belki Emily ye yazdığın bir notta vardır?"

Chris başını salladı. "Sorun da o zaten. Yapmayacaktım." Öksürerek boğazını temizledi. "İntihar etmeyecektim."

Jordan bu itirafı, "O konuyu sonra konuşuruz," diye homurdanarak geçiştirdi. Ona göre müvekkilin suçu hakkında gerekenden fazlasını bilmemek daha iyiydi. Böylece etik kuralları ihlal etmeden savunma yapabilirdiniz. Oysa müvekkil öyküsünü anlattığında, gerçek o olurdu. Ve tanık sandalyesine oturduğu takdirde katiyetle başka şeyler anlatmaması gerekirdi.

Kafası karışan Chris, Selena'ya döndü. "Bir dakika... Neler olduğunu anlatmamı istemiyor musunuz?"

Jordan not defterinde yeni bir sayfa açtı. "Hayır."

O öğleden sonra Chris'e bir hücre arkadaşı geldi. Akşam yemeğinden hemen önce yatağına kıvrılmış, düşüncelere dalmıştı ki gardiyan bir adam getirdi. Üstünde herkes gibi tulum ve spor ayakkabılar olmasına rağmen diğerlerinden farklı bir yanı vardı adamın. Uzak, ayrıksı bir şey. Başıyla Chris'i selamlayıp ranzanın üst katına tırmandı.

Hector kapıda belirdi. "Kendi yüzünü görmekten bıktın mı, ahbap?"

"Defol Hector!" diyerek iç geçirdi adam ona yüzünü dönmeden.

"Bana defolmamı söylemeye kalkma..."

"Yemek!" diye seslendi bir gardiyan.

Hector hücresine kilitlenmek üzere giderken adam da tepsiyi almak için yataktan indi. Chris hücrede kendi yatağından başka oturacak yer olmadığını farketti. Adam ranzanın üst katına tırmanırsa yemeğini yatarak yemesi gerekecekti.

"Buraya oturabilirsin" dedi, başıyla yatağının ucunu işaret ederek.

"Teşekkürler." Adam tepsisini kucağına koyup oturdu. Tam ortasında iştah kapayıcı bir bulamaç vardı. "Adım Steve," dedi.

"Chris."

Steve başını sallayıp yemeğini yemeye başladı. Chris, onun kendisinden pek yaşlı olmadığını farketmişti. En az onun kadar da kararlıydı başkalarıyla ilişki kurmamaya.

"Hey, Harte!" diye bağırdı Hector hücresinden. "Gece gözlerin açık uyusan iyi edersin. Küçükler o herifin yanında güvende değildir pek."

Chris'in bakışları hemen yemeğini yemekle meşgul olan Steve'e döndü. Bebek öldüren adam o muydu? Tepsisinden başka bir şeyle ilgilenmez görünmeye çalışırken, bir yandan da suçu kanıtlanıncaya dek herkesin suçsuz olduğunu hatırlatıyordu kendine. Bunun en canlı örneği o değil miydi?

Yine de tecrit odasının önünden geçerken Hector'ın söylediklerini düşünmeden yapamadı: *'Gece yarısı bebeği kapıp kucağına almış. Cinnet geçirmiş herif yahu! Ağlamayı kessin diye öyle kötü sarsmış ki boynunu kırmış çocuğun.'*

Kim bilir başka neler tepesini attırırdı öyle bir adamın?

Chris'in içi pelte gibi oldu. Tabağını bırakıp koridorun sonundaki tuvalete gitmek için kapıya yönelecek oldu ama daha en az yarım saat kilitli kalacaklardı ve geldiğinden beri ilk kez kendisine ait değildi hücresi. Steve'in dizinin birkaç santim ötesinde duran gri klozeti görünce utançtan kıpkırmızı oldu. Pantolonunu indirip yaptığı şeyi düşünmemeye çalışarak oturdu. Kollarını kucağında kavuşturduktan sonra bakışlarını yere dikti.

İşini bitirip kalktığında, Steve'in yarısı hâlâ dolu olan tepsiyi alttaki yatağa bırakıp kendi yerine çıktığını gördü. Yüzünü Chris'e saygı göstermek için klozetten uzağa, çıplak duvara döndürmüştü.

Telefon tam Michael dışarı çıkmak üzereyken çaldı. Ahizeyi kapıp, "Alo?" dedi sabırsız bir sesle. Kalın montunun içinde terlemeye başlamıştı bile.

"Oh, Mikey!" dedi California'daki kuzeni Phoebe. Ona o isimle hitap eden tek kişiydi. "Arayıp çok üzgün olduğumu söyleyeyim istedim."

Teyzesinin kızı Phoebe'den hiç hoşlanmazdı Michael. Cenazeden sonra Michael'ın annesi haber vermiş olmalıydı ona çünkü Michael akrabalarını arayıp Emily'nin öldüğünü duyurmaya gerek duymamıştı elbette. Saçlarını Haight-Ashbury tarzı örerdi Phoebe ve eğri büğrü çanak çömlek yapmayı kariyer edindiğini sanıyordu. Aile toplantılarında nadiren buluştuklarında Michael, ikisi de dört yaşındayken altını ıslatışını ve Phoebe'nin kendisiyle dalga geçişini anımsardı.

"Aradığın için teşekkürler," dedi.

"Annen söyledi," diye devam etti Phoebe.

Bu Michael'a ilginç geliyordu işte. Kendisinin kabul edemediği bir bilgiyi annesi nasıl olup da eşe dosta yayabiliyordu?

"Konuşmak istersin diye düşündüm."

'*Seninle mi?*' Soru neredeyse Michael'in ağzından fırlayacaktı. Phoebe'nin birlikte yaşadığı adam iki yıl önce kendini gardırobun askı borusuna asmıştı.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diye konuşmayı sürdürdü Phoebe. "Çoktan sezmiş olman gereken bir şeyi iş işten geçtikten sonra anlamanın nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Ama biliyorsun ki buradan daha iyi ve baştan beri istedikleri bir yere gidiyorlar. Yine de seni ve beni asla cevap vermeyecekleri sorularla baş başa bırakıyorlar geride. Bu gerçek hiç değişmiyor."

Michael yanıt vermedi. Aradan iki sene geçmiş olmasına rağmen hâlâ yas mı tutuyordu yani Phoebe? Aralarında en azından bu ortaklığın bulunduğunu mu ima etmeye çalışıyordu? Gözlerini yumarken üstündeki monta rağmen titrediğini hissetti. Doğru değildi, doğru olamazdı. Phoebe'nin hayat arkadaşını iyi tanımazdı ama zaten kuzeni de adamı kendisinin Emily'yi tanıdığı gibi tanıyor olamazdı.

'Öyle iyi tanıyormuşum ki Emily'yi, bu olay yaşandı!' diye düşündü Michael.

Göğsünde keskin bir acı hissedince suçluluk duygusunun ona her yönden saldırdığını kavradı: Kızının umutsuzluğunu göremediği, Emily'nin intiharının o durumda bile kendi babalık becerilerine dair neler ifade ettiğini düşünecek kadar bencil olduğu için.

"Ne yapacağım?" diye mırıldandı. Phoebe'nin cevabını duyana dek yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

"Atlatacaksın," dedi Phoebe. "Onların yapamadığını yapacaksın." Hattın öteki ucunda iç çekti. "Biliyor musun, Michael... Yeterince ararsam bir yanıt bulacakmışım gibi oturup düşünür, olanlara anlam vermeye çalışırdım ben de. Sonra bir gün öyle bir yanıt var olsa. Dave'in hâlâ hayatta olacağını farkettim. Ve bu duygunun... Olan biteni çözememe halinin... Bunun Dave'in hissettiği şeyin ta kendisi olduğunu anladım." Duralayıp boğazını temizledi. "Neden yaptığını hâlâ anlamıyor, yaptığı şeyi hâlâ onaylamıyorum ama hiç olmazsa artık aklından geçenleri biraz daha iyi bildiğime inanıyorum."

Michael, kızının benliğinin de kendisininki gibi kördüğümlerle dolu olduğunu, aklının aynı şekilde karmakarışık olduğunu tasavvur etmeye çalıştı. Ve belki milyonuncu kez ondan bu acıyı esirgeyebilecek kadar uyanık ve hızlı davranabilmiş olmayı diledi.

Phoebe'ye teşekküre benzer bir şeyler geveledikten sonra telefonu kapattı, sonra montunu çıkartmadan merdiveni tırmandı. Emily'nin odasına girip yatağına uzandı; aynaya, okul kitaplarına, oraya buraya atılmış giysilerine dikkatle bakarak dünyaya kızının gözlerinden bakmaya çalıştı.

Francis Cassavetes altı ay hapse mahkûm olmuştu ama cezasını hafta sonları çekiyordu. Bir işte çalışarak topluma katkıda bulunan kişilere suç işlediklerinde genellikle bu tür bir ceza verirdi yargıçlar. Cuma günü hapishaneye gelip Pazar gününe kadar kalmaları kaydıyla hafta içinde çalışmalarına izin verilirdi. Haftasoncular denen bu grup, hapishanenin krallar gibi ağırlanan konuklarıydı. Mahkûmiyet sürelerinin büyük bölümünü kendileri kadar şanslı olmayan mahkûmlardan rüşvet kabul ederek geçirirlerdi. Bedelini öderseniz sizin için sigara, iğne, Tylenol getirmeleri mümkündü.

Francis yüksek güvenlikli koğuşa girer girmez Hector'un yüzünü ellerinin arasına aldı, "İyisin yine!" dedikten sonra tuvalete doğru yürüdü.

Döndüğünde yumruk yaptığı elinde bir şey vardı. "Bunun için bana iki kat borçlusun, Hector. Siktiğimin şeyleri oramı buramı kanattı."

Chris ellerinin birbirine dokunduğunu ve arada beyaz bir silindirin göz kırptığını gördü. Arkasını dönüp hücresine girdi.

Steve okuduğu derginin sayfasını kıvırdı ve "Hector'a yine sigara getirmiş," dedi.

"Herhalde," diye mırıldandı Chris.

Steve başını salladı. "Nikotin bandı istemeli onun yerine. Francis'in o şeyi içeriye sokması da daha kolay olur."

"Nasıl sokuyor?" diye sordu Chris. "Denetimden nasıl kaçırıyor yani?"

"Önceleri ağzına saklıyormuş ama yakalandı. Şimdi başka bir delikten faydalanıyor." Chris'in ona boş boş bakmaya devam etti-

ğini görünce başını iki yana salladı. "Kaç deliğin var senin?" Chris pancar gibi kızarınca yan dönüp tekrar dergisini açarken, "Tanrı aşkına!" diye söylendi. "Nasıl oldu da buraya düştün sen?"

Yüzeyi kazınmış masalarda oturan mahkûmlar ve akrabalarıyla dolu salona girer girmez annesini gördü Chris.

Gus yanına yaklaşınca oğlunu hasretle kucakladı. "Chris!" diyerek içini çekti ve küçükken yaptığı gibi saçlarını düzeltti. "İyi misin?"

Gardiyan kibarca omzuna dokundu onun. "Artık bırakın, bayan."

Gus irkilerek geri çekildi ve sandalyeye oturdu. Chris de karşısına geçti. Aralarında cam falan yoktu ama bu hiçbir engel olmadığı anlamına gelmiyordu.

Gardiyanların kitabında -ki bu ansiklopedi kadar büyük ve kalın bir cilt olmalıydı- ziyaretlerin kısa bir kucaklaşmayla ya da öpücükle (dudaklar aralanmadan) başlayıp aynı şekilde bitebileceği yazıyordu herhalde. Aynı ciltte ayrıca sigara bulundurmanın, küfür etmenin, itişip kakışmanın yasak olduğu da kayıtlıydı. Gerçek dünyada önemsiz sayılan bu küçük kuralları kodeste çiğnemek ağır suçtu. Ve karşılığı da cezanın uzatılmasıydı.

Gus masanın üzerinden uzanıp Chris'in elini tuttu. Ancak o zaman babasının da orada olduğunu farketti Chris. James biraz geride kalan sandalyesinde masaya dokunmaya korkar gibi oturuyordu. Sol yanağında örümcek ağı dövmesi olan bir mahkûmla bütünleşmişti neredeyse.

"Seni görmek çok güzel," dedi annesi.

Chris başını salladı ve önüne baktı. Aklından geçenleri -eve gitmek istediğini, hayatında annesi kadar güzel bir şey görmediğini- söyleyecek olsa gözyaşlarına boğulacaktı ve bu riski alamazdı. Bir sürü insan izliyor olabilirdi onları ve sonrası gelirdi.

"Sana para getirdik," dedi Gus, bir zarf uzatarak. "Fazlası gerekirse ara bizi."

Chris zarfı bir gardiyana işaret edip parayı hapishanedeki hesabına koymalarını istedi.

"Eee?" dedi Gus.

"Ne?"

Annesi önüne bakınca acıdı ona Chris. Konuşacak hiçbir şey yoktu. Bütün haftayı şehir hapishanesinin yüksek güvenlikli bölümünde geçirmişti ve bu da annesiyle babasının katılabileceği bir sohbet konusu değildi.

"Haftaya orta güvenlikli bölüme aktarılma ihtimalin var, değil mi?"

James'in sesi Chris'in yerinden sıçramasına neden olmuştu. "Evet" dedi. "Değerlendirme kuruluna dilekçe vermem gerek önce."

Sustular.

"Yüzme takımın Littleton ile yaptığı turnuvayı kazandı," dedi Gus.

"Öyle mi?" Chris bunu önemsemiş gibi görünmeye çalıştı. "Benim yerime kim yüzdü?"

"Emin değilim. Robert... Rich... Öyle biri."

"Richardson." Chris ayakkabısının tabanını yere sürttü. "Herhalde derecesi bomboktur."

Annesi Kate'in tarih ödevi için koloni dönemi kadınlarının kılığına gireceğinden söz ediyordu. Sinemada oynayan filmlerden, Bainbridge'le Grafton arasındaki en kestirme yolu bulmak için, Amerikan Otomobil Derneği'ne gittiğini anlatıyordu. Sonraki dokuz ay boyunca ziyaret saatlerini öyle geçireceklerdi. Chris ebeveynlerinin bilmek bile istemediği şeylerden söz etmeyecek, annesiyse geride bıraktığı dünyayı betimleyip duracaktı. Gus öksürünce dikkati dağıldı.

"Birileriyle tanıştın mı bari?"

Chris zoraki bir gülümsemeyle, "Noel partisi değil bu," dedi. Sözcükler ağzından çıkınca annesinin, yüzünün kızardığını, başını

eğdiğini gördü ve yaptığı hatayı anladı. Bir an için ne kadar yalnız olduğuna hayret etti: Eski kimliği yüzünden içerideki mahkûmların arasına karışamıyor, şimdi bulunduğu yer nedeniyle de annesiyle babasının yanında yabancı kalıyordu.

James sert bir bakış yöneltti oğluna. "Özür dile," dedi. "Annen zaten zor dayanıyor bunlara..."

"Dilemezsem ne olur?" diye yanıtı yapıştırdı Chris. "Ne yapacaksın? Hapse mi atacaksın beni?"

"Christopher!" diye uyaracak oldu James ama Gus elini koluna koyarak onu susturdu.

"Önemli değil," diyerek sakinleştirmeye çalıştı James'i. "Sinirleri bozuk." Masanın üzerinden uzanıp Chris'in elini tuttu.

Aniden çocukluğuna döndü Chris. Annesi otoparka ya da işlek bir caddeye gelince hemen elini yakalardı. Asfaltın kauçuk kokusunu, yanlarından hızla geçen araçların seslerini ve eli annesinin avucunda kaybolduğu sürece etraflarında ne olursa olsun kendini güvende hissedişini anımsadı.

"Yapma bana bunu, Anne..." dedi sesi titreyerek. Ağlamanın eşiğinde olduğunu anlayınca kalkıp gardiyanı çağırdı.

"Dur!" diye bağırdı Gus. "Daha yirmi dakikamız var!"

"Ne için?" dedi Chris yavaş bir sesle. "Oturup, 'Keşke burada olmasaydık,' diye sızlanmak için mi?" Duraladı ve masanın üzerinden uzanıp kararsız bir hareketle annesine sarıldı.

"Ara bizi, Chris..." diye fısıldadı Gus. "Salı akşamı görüşürüz."

Yüksek güvenlikli bölümün bir sonraki ziyaret günüydü bu. "Tamam, Salı günü," diye onayladı Chris. Sonra babasına döndü. "Senin gelmeni istemiyorum."

O akşamüzeri ısı sıfır derecenin altına indi. Soğuk avluda kimse yoktu. Chris soluğuyla etrafa bulutlar saçarak dışarıya çıktı, bir

tur attıktan sonra tuğla duvara yaslanmış duran Steve Vernon'u gördü.

"Geçen sene iki herif atladı," dedi Steve, bıçaklı tel örgülerle binanın birleştiği köşeyi başıyla işaret ederek. "Gardiyan, spor odasının kapısını kapatmaya gitmişti. Anında yok oldu herifler."

"Kaçabildiler mi?"

Steve başını salladı. "İki saat sonra 10. Otoyol'da yakalandılar."

Chris gülümsedi. Hapisten kaçıp da anayoldan ayrılmamakta direnen biri enselenmeyi hak etmiş sayılırdı. "Sen de düşünüyor musun arada sırada kaçmayı?" diye sordu.

Steve soluğunu burnundan soluk beyaz bir bulut halinde savurdu havaya. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Dışarıda beni bekleyen bir şey kalmadı."

"Tecrit hücresine neden girdin?"

"Öteki heriflerle yan yana olmak istemedim."

"Çocuğunu sarsarak öldürdüğün için mi buradasın gerçekten?"

Steve'in gözleri kısıldı ama bakışlarını onun yüzünden ayırmadı. "Sen sevgilini öldürdüğün için mi buradasın gerçekten?"

Chris hemen Jordan McAfee'nin uyarısını anımsadı. Hapishane ispiyoncularla doluydu. Başını çevirdi, ısınmak için ayaklarını yere vurdu, ellerine hohladı. "Soğuk," dedi.

"Öyle."

"İçeri girmek ister misin?"

Steve başını olumsuz anlamda salladı.

Chris onun vücut sıcaklığını hissederek duvara yaslandı ve "Ben de istemiyorum," dedi.

Akşam yemeğinden sonra arama yapıldı. Ayda bir, müdürün emriyle yapılan bir uygulamaydı bu. Gardiyanlar hücrelerin altını üstüne getiriyor, şiltelerle yastıkları yere atıyor, parmaklarını yedek giysilerin, ayakkabıların arasına sokarak yasak bir şeyler bulmayı umuyordu.

Chris ile Steve arama başlayınca parmaklıkların dışında durmuş, ufak mahremiyet alanlarının işgal edilmesine seyirci kalmıştı. Aramayı yapan şişman gardiyan aniden doğrulduğunda elinde bir şey vardı. Başıyla yerdeki ayakkabıları işaret etti. "Kimin bunlar?"

"Benim," dedi Chris. İçeriye girdiklerinde yalınayak uyuyordu. "Ne oldu?"

Gardiyan birer sosisi andıran parmaklarını açtığında, avucunun içinde tombul bir sigara vardı.

"O benim değil," dedi Chris şaşkınlıkla.

Gardiyan, "Nefesini Değerlendirme Kurulu'na sakla," diyerek Steve'e döndü.

Gardiyan dakikalar sonra hücreden çıkarken Chris de yatağını düzeltip içine girmeye hazırlanıyordu.

Steve onun omzunu kavradı. "Ben koymadım."

"Git başımdan!" Chris başını yastığının altına gömmeye hazırlanırken hücrenin önünden geçen Hector'ın sırıtışını yakaladı.

Sigaranın bulunmasıyla hakkında yapılan resmi disiplin değerlendirmesi arasında geçen on sekiz saatte Chris, bulmacanın bütün parçalarını birleştirdi. Hector bir taşla iki kuş vurmak uğruna değerli kaçak mallarından birini feda etmişti: Hem Chris'in sadakatini sınayacak hem de bebek katili Steve'i harcayacaktı. Chris onu ispiyonlarsa bunun hesabını nasılsa sorardı. Öte yandan suçu Steve'e atacak olursa -ki Chris'in hücre arkadaşı olarak ayakkabısının içine sigara yerleştirme fırsatına herkesten çok sahipti- o zaman Hector'dan yana olduğunu ispatlamış olacaktı.

Gardiyanlardan biri Chris'i alıp müdür yardımcısının küçük odasına götürdü. Hücrede arama yapan gardiyanla, cezaevinde bürokratik işlerle uğraşmaktan ziyade antrenörlüğe yakışacak iriyarı bir adam olan müdür yardımcısı vardı. Müdür yardımcısı arama tutanağını ve haklarını okurken Chris dimdik duruyordu.

"Evet, Bay Harte..." dedi adam. "Kendinizi savunmak için söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Evet. O sigarayı içmemi isteyin,"

Müdür yardımcısı kaşlarını kaldırdı. "Bu çok hoşunuza gider elbette."

"Ben sigara içmiyorum. Onu kanıtlamış olacağım."

"Sadece öksürme taklidi yapabildiğinizi kanıtlamış olursunuz. Buna izin vermeyeceğim. Kendinizi savunmak için söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

Chris aklından Hector'u ve ucu jiletli kalemini geçirdi. Sonra da Steve'i ve aralarında oluşan sessiz dayanışmayı düşündü. Son olarak da kodeste ihlal edilen küçük kurallar hakkında söylenenleri anımsadı: O sigara, cezasını üç ila yedi yıl uzatabilirdi. Hüküm giyerse elbette.

"Hayır" dedi Chris, alçak sesle.

"Hayır mı?"

Müdür yardımcısının gözlerinin içine baktı ve "Hayır," diye tekrarladı.

Adamlar birbirine bakıp omuz silkti. "Dikkatimizden kaçtığını düşündüğünüz bir şeyler varsa, başka bir mahkûmla görüşmemizi önerebilirsiniz," dedi müdür yardımcısı.

"Biliyorum," dedi Chris. "Ama buna gerek yok."

Adam dudaklarını büzerek baktı ona. "Öyleyse Bay Harte, elimizdeki delillere dayanarak sizi hücrenizde yasak madde saklamaktan suçlu buluyor ve beş gün tecrit edilmenize karar veriyorum. Günün yirmi üç saati hücrede kalacak, kalan bir saatte de isterseniz duş almak için çıkacaksınız."

Adamın gardiyanlara yaptığı bir işaretle Chris odadan çıkartıldı. Yüksek güvenlikli koğuşun içinde sessizce ilerleyip tek kelime söylemeden eşyasını topladı.

Orada Perşembe'ye kadar kalacağını ve hem annesinin ziyaretini, hem de orta güvenlikli koğuşa aktarılmak için girmek istediği Değerlendirme Kurulu'nun toplantısını kaçıracağını ancak yeni hücresine götürülürken farketti.

♠

Chris beş gün boyunca uyudu. Sık sık rüya gördü; Emily'yi, dokunuşunu, tadını hissetti. Onu öptüğünü, dilini uzatınca ağzına nane şekeri gibi küçük ve sert bir şey bıraktığını görüyordu. O nesneyi eline tükürdüğünde ne olduğunu kavrıyordu: Gerçeğin ta kendisi.

Sayısız mekik çekti, çünkü daracık hücrede yapılabilecek tek idman buydu. Duş izninde bütün bir saati dışarıda geçirmiş olmak için derisi kızarıp tahriş olana kadar sabunlandı. Yüzme yarışlarını, Emily ile geçirdiği geceleri, dersleri tekrar tekrar canlandırdı kafasında. Sonunda hücresi anılarla dolup taştı ve o zaman mahkûmların neden geride bıraktıkları şeylere kafa yormadığını anladı.

Annesini arayamadı. Salı günü onca yolu teperek Woodsville'e gelip oğlunun disiplin cezası aldığını öğrenmiş olmalıydı. Orta güvenlikli koğuşa kimin geçtiğini de merak ediyordu. Steve o gün Değerlendirme Kurulu'na başvuracaktı.

Perşembe sabahı kahvaltısını bitirir bitirmez parmaklıkları yumruklamaya başladı ve gelen gardiyana oradan çıkartılmak istediğini söyledi.

"İlk fırsatta çıkartacağız," dedi adam.

O akşamüzeri saat dörde kadar fırsat bulamadılar. Sonra gardiyanlardan biri hücrenin kapısını sonuna kadar açıp onu diğer yüksek güvenlikli koğuşa götürdü ve koridora sokarken, "Evine hoş geldin, Harte" dedi.

Chris eşyalarını alttaki yatağa atarken ranzanın üst katında biri doğrularak onu şaşırttı.

"Selam," dedi Steve.

"Senin ne işin var burada?"

Steve güldü, "Aslında çıkıp bara gidecektim ama arabanın anahtarlarını bulamadım."

"Yukarıya aktarılmış olman gerekiyordu."

Hücrenin tavanına aynı anda, sarı tuğla duvarlarıyla, at nalı biçimindeki ortak mekânıyla, geniş duşlarıyla orta güvenlikli koğuşu görebileceklermiş gibi baktı. Steve aklından geçen ve Chris'in bildiği şeyleri dile getirmeksizin omuz silkti: Sigaranın keşfini takiben, Chris'in yerinde kim olsa suçu Steve'e atardı ama o öyle yapmamıştı.

"Fikrimi değiştirdim" dedi. "Yukarısı daha geniş ama hücrende üç herif oluyor."

"Üç kişi daha, öyle mi?"

Steve başıyla onayladı. "Tanıdık birileri oraya nakledilene kadar beklemeye karar verdim."

Chris yatağına uzanıp gözlerini yumdu. Onca gün sonra bir başkasının sesini duymak hoşuna gitmişti. "Zaten Salı gününe bir şey kalmadı," dedi.

Steve içini çekti. "Doğru. Belki bu sefer gideriz."

Chris kahraman olmuştu. Eline fırsat geçtiği halde Hector'u ele vermemekle (kendini uğruna feda ettiği kişi bunu hak etmemiş olsa da) fedakâr mahkûm mertebesine ulaşmıştı.

Hector artık 'adamım' diye hitap ediyordu ona. Akşamüstü saat dörtle beş arasında, televizyonda hangi kanalın açılacağına artık Chris karar veriyordu. Spor odasındaysa halterle önce o çalışıyordu.

Bir gün spor odasından dönerken Hector onu kameranın göremediği noktada yakaladı. "Duşlarda..." diye tısladı. "Onu çeyrek geçe."

Ne demekti bu şimdi? Chris günün geri kalanını dayak yemek üzere mi randevulaştığını, yoksa Hector'ın onunla buluşmak için başka nedeni mi olduğunu merak ederek geçirdi. Saat ona kadar bekledikten sonra havlusunu alıp bölmenin ucundaki küçük mekânın yolunu tuttu.

Kimse yoktu ortada. Omuz silkip soyundu ve suyu açtı. Duşa girip sabunlanmaya başlamıştı ki Hector perdenin arasından başını uzattı.

"Ne bok yediğini zannediyorsun sen?"

Chris gözlerini kırpıştırıp suları sildi. "Burada olmamı söyledin ya."

"Duş almanı söylemedim," dedi Hector.

Chris'in bunu tartışmaya niyeti yoktu. Suyu kapatır kapatmaz Hector kolunu uzatıp tekrar açtı musluğu. "Bırak" dedi. "Dumanı gizliyor." Tulumun cebinden ısıtılıp kıvrılmış ve ucu genişletilmiş bir tükenmez kalem çıkarttı, sonra ufak bir kâğıdı açıp içindekini uyduruk pipoya döktü. Bulundurulması yasak olan çakmakla yaktı ve derin bir nefes çekti.

Chris onun ikramını reddetme yanılgısına düşecek kadar aptal değildi. Başını akan sudan uzaklaştırıp pipodan bir nefes çekti ve şiddetle öksürmeye başladı. Tütün olmadığı kesindi ama otun ne olduğunu da kestiremedi.

"Muz kabuğu," dedi Hector. "Damon'la kavurarak hazırlıyoruz bunları." Pipoyu aldı. "Bir kavanoz kahve karşılığı sana da bir paket yaparım."

Chris, "Bakarız." dedi, pipoyu tekrar alırken.

"Seni yanlış tanımışım, mektepli," dedi Hector.

Chris yanıt vermedi. Dudaklarını piponun ucuna dayayıp dumanı içine çekti ve dumanın bu sefer kendisine daha doğal gelmesine pek şaşırmadı.

Cumartesi sabahı Chris, ziyaretçisi olduğu için aşağı indirilen ilk mahkûmlardan biri oldu. Annesi, hapishaneye önceki gelişinin aksine, elektrik akımı gibi uzaktan bile algılanabilen bir öfke ve korkuyla sarılmış halde dimdik duruyordu. Ona sarılınca Chris bir an için geçen yılların yitip gittiğini, yeniden annesinden daha ufak ve zayıf olduğunu hissetti.

"Ne oldu?" dedi Gus gerginlikle. "Salı günü geldim ama disiplin cezasına çarptırıldığını öğrendim. Bunun ne demek olduğunu sorunca günün yirmi dört saati bir çeşit... Şeye... Kafese kapatıldığını söylediler."

"Yirmi üç," dedi Chris. "Duş almak için bir saat çıkmana izin veriyorlar."

Gus birbirine bastırmaktan bembeyaz olmuş dudaklarıyla ona doğru eğildi. "Ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Komplo kurdular," dedi Chris. "Mahkûmlardan biri başımı belaya sokmaya uğraşıyordu."

"Ne yapmaya uğraşıyordu?" Dehşete düşen Gus külçe gibi arkasına yaslandı. "Sen de kendini savunmadın, öyle mi?"

Chris yanaklarının ısındığını hissetti. "Ayakkabımın içine sigara koymuş. Gardiyanlar hücreyi ararken buldu. Sesimi çıkarmadım, çünkü beş gün boyunca kendimle baş başa oturmak, o herifin jiletten yapılma bıçağıyla üzerime yürümesinden iyiydi." Annesi yumruğunu ağzına bastırınca, içinde tutmaya çalıştığı kelimelerin neler olduğunu merak etti.

"Konuşabileceğim birileri olmalı," dedi bir süre sonra Gus. "Müdüre gideceğim. Hapishaneler böyle yönetilmemeli. Ayrıca..."

"Nasıl yönetileceğini nereden bileceksin ki?" diyerek başını salladı Chris. "Benim adıma savaşmaya kalkışma sakın."

"Sen buradaki suçlularla bir değilsin. Daha çocuksun."

Chris'in başı savrulur gibi kalktı. "Hayır, anne! Çocuk falan değilim. Yetişkin olarak yargılanacak kadar, yetişkinlerin hapishanesinde ceza çekecek kadar büyüğüm." Bakışları annesinin ötesinde

bir yerlere kaydı. "Beni olmadığım biri gibi göstermeye çabalama."

Ağzından çıkan bu sözcükler, aralarındaki masaya açılmış sıkı bir iskambil eli gibi ortada kaldı.

Cumartesi gecesi korkunç bir kasırga başladı ve hapishanenin beton duvarları bile çatırtılı tehditler savurdu. Hafta sonları hücreler daha geç -gece yarısı ikide- kilitleniyor ve mahkûmlar her zamankinden daha gürültücü oluyordu. Chris bölümde hareket ve gürültü varken kütük gibi uyuma sanatında henüz ustalaşamamıştı. Başının üstüne bir yastık çekerek yatağına uzanmış, damı kamçılayan yağmurun sesini ne kadar duyacağını düşünüyordu.

Akşam saatlerinde *Saturday Night Live* ile *Mad* TV programlarını seyretmek isteyenler arasında kavga çıkmış, hücrelerden ikisi bir saat boyunca kilitlenmiş, ancak mahkûmlar birbirlerine parmaklıkların arkasından bağırmayı sürdürmüştü. Steve bir süre televizyon izledikten sonra hücresine dönüp ranzanın üst katına tırmanmıştı. Chris uyuyor gibi yapmış ve Steve'in o hafta kantinden sipariş ettiği çikolatanın ambalajını yırtışını dinlemişti.

Chris'e de bir şeyler almıştı Steve, çünkü disiplin cezası yüzünden sipariş gününü kaçırmıştı. Bunun onu gammazlamadığı için bir teşekkür olduğunu tahmin etmişti Chris.

Bir süre sonra yukarıdaki hışırtılar kesilince Steve'in uykuya daldığını düşündü. Gardiyanların hücrelere dönüş duyurusunu yapmasını bekleyerek zeminde sürünen kauçuk terliklerin sesini, pisuara işeyen birinin çıkardığı yumuşak şırıltıyı, nihayet sükûnete gömülmeye başlayan hapishanenin bildik seslerini dinledi.

Işıklar söndü.

Işıklar aslında hiç tam olarak kapanmıyor, neredeyse sönecek kadar kısılıyordu. Ama yüksek güvenlikli koğuş o kadar kasvetliydi ki gündüz gözüyle görmeye alışmakla gece gölgeler arasında uyumaya alışmak aynı derecede zordu.

Chris rüzgârı dinlerken, uçsuz bucaksız bir tarlanın ortasında

olduğunu hayal etti. Yağmur damlaları onu dövecek, yüzünü kaldırdığındaysa gökyüzünden başka bir şey görmeyecekti.

Bir inleme duydu, bunu bir başkası izledi. Avucunun içiyle yukarıdaki yatağın altına vurdu. Aynı şeyi daha önce birkaç kez Steve horlayınca da yapmıştı. Oysa bu kez onun yan dönüp tekrar uyumak yerine keskin, dokunaklı bir feryat koyuverdiğini duydu.

Yatağından fırlayıp hıçkırıklarla sarsılan göğsünü ileri geri sallayan Steve'in yanında öylece dikildi. Ne yapacağını kestiremeden onu izliyordu. Steve'in gözleri kapalı, soluğu kesik kesikti. Bir şeylerin onu uykusunda perişan ettiği belliydi. Bir kez daha haykırınca Chris elini omzuna koyarak onu sarstı.

Ve aynı anda loş ışıkta Steve'in gözlerinin gümüşi parıltısını gördü. Steve silkinerek onun elinden kurtulunca utançtan kıpkırmızı oldu. Hapishanenin temel kuralı, aksi yönde talimat almadıkça kimseye el sürmemekti.

"Özür dilerim..." diye kekeledi Chris. "Kâbus görüyordun."

Steve afalladı. "Öyle mi?"

"Çığlık atıyordun. Herkesi ayağa kaldırmak istemeyeceğini düşündüm."

Steve yatağından indi, Chris'in etrafından dolanıp kapağı kapalı olan klozete oturdu. Başını ellerinin arasına alarak, "Öf be!" dedi.

Chris yatağına uzanırken rüzgârın ıslığını hâlâ duyuyordu. "Uyumaya çalış," dedi.

Steve başını kaldırdı. "Bazen sen de bağırıyorsun geceleri, biliyor musun?"

"Ben bağırmam," diye hiç düşünmeden karşı çıktı Chris.

"Bağırıyorsun. Duyuyorum."

Chris tırnağını avucuna batırarak omuz silkti. "Her neyse..."

"Onu mu görüyorsun? Emily mi?"

"Sen Emily'yi nereden biliyorsun?"

"Geceleri ismini sayıklıyorsun." Steve kalkıp sırtını hücrenin parmaklıklarına dayadı. "Benim oğlumu gördüğüm gibi sen de onu mu görüyorsun?"

Chris birden Jordan McAfee'nin uyarısını anımsadı; itiraf koparmak için aynasızlar hücrelere köstebek yerleştiriyordu. Ona soru sorarsa kendisi de sorgulanacaktı ve o tür bir ilişkileri olmasını henüz istemiyordu. Yine de, "Nasıl oldu?" diye soran sesi geldi kulağına.

"Evde onunla yalnızdım..." diye fısıldadı Steve. "Liza'yla kavga etmiştik ve fırlayıp çalıştığı kuaföre gitmişti. Benimle konuşmuyordu ama bebeğe bakmamı tembihlemeyi ihmal etmedi. Tepem attı. Dolapta ne varsa içmeye başladım. Sonra bebek uyandı. O kadar feci ağlıyordu ki kafam zonklamaya başladı." Steve dönüp alnını parmaklığa yasladı. "Biberonunu vermeye çalıştım, altını değiştirdim ama çığlıklarını durduramadım. Kucağıma aldım. Bu kez de kulağımın dibinde bağırıyordu. Ağlamayı kesmesi için şuursuzca sarsmaya başladım onu." Derin ve hırıltılı bir soluk aldı, dönüp ıslak gözlerle Chris'e baktı. "Nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin. O küçücük insanı kollarında tutmak... Yani her şey olup bittikten sonra... Onu öyle bir şeyden koruması gereken kişinin sen olduğunu bilerek üstelik."

Chris sıkışan boğazını rahatlatmak için zorlukla yutkundu. "İsmi neydi?"

"Benjamin. Benjamin Tyler Vernon."

"Emily..." diye yanıt verdi Chris, yumuşak bir sesle. Öyle bir yanıttan zarar gelmezdi. "Emily Gold."

Mayıs, 2000

Soluğu o kadar yakınımda ki tadını alıyorum. Elleri belime değiyor, sonra yukarıya, daha da yukarılara çıkıp beni sıkıştırıyor. Ona canının acıdığını söylemek istiyorum ama konuşamıyorum. Bundan hoşlanmadığımı söylemek istiyorum.

Beni geriye itip elini oraya sokunca bağırmaya başlıyorum.

Emily çalar saatin sesiyle yatağında sıçradı. Çarşaflar ayağına dolanmış, geceliği terden sırılsıklam olmuştu. Doğruldu, bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp gerindi. Banyoya gidip küvetteki musluğu açtı ve buhar baş seviyesine yükselene dek bekledi. Yine de aynanın önünden geçerken görüntüsüne bakmadı; kendisini çıplak görmek yanlış geliyordu ona.

Suyun derisini rahatlatması için başını arkaya attı. Sonra sabunu alıp vücudu kanayana dek keselendi.

Yine de temizlenmiş hissedememişti kendini.

Kırk yılda bir tarih dersi ilginç bir hal almıştı; hâlâ iğrençti ama bu kez sürükleyiciydi. Bay Waterstone, vergi ödedikleri halde yönetimde temsil edilmeyen sömürge dönemi Amerikan halkından bahsetmeye ara verip dönemin ayrıntılarını anlatmaya başlamıştı. Önceki haftayı bir top patiskanın, bir balya pamuğun, sağlıklı bir kölenin satış fiyatlarını öğrenmekle geçirmişlerdi. O günse Kızılderilileri işliyorlardı. Hayır, 'Amerikan yerlileri'ni.

Müfredattaki bu sapmanın nedeni, öğrencilere sömürge döne-

mi yaşamından bir kesit sunmaktı; bu da sadece İngiltere'nin işlere burnunu sokmasını kapsamıyor, yerlilerle temas kurmamak için sarf edilen gayretlerin de konu edilmesini gerektiriyordu.

Emily'nin gözleri ekrana yapışıp kalmıştı. Sınıfın en beş para etmez öğrencileri bile birbirine not yazmayı bırakmıştı. Bir Mohavk savaşçısının tutsak aldığı Fransız Kanadası kökenli Cizvit rahibinin bağrını yarıp yüreğini yediği büyüleyici bir canlandırmayı izliyordu herkes.

Sınıfın arkalarından bir patırtı gelince Emily gözlerini filmden zorla ayırıp ponpon kızlardan biri olan Adrienne Whalley'in boylu boyunca yere yığıldığını gördü.

Bay Waterstone, "Has's..." dedi, mırıltı gibi bir sesle ama küfrettiği duyulmuştu. Hemen filmi durdurup ışıkları açtı ve öğrencilerden birini revire yolladı. Sonra Adrienne'in yanına çömelerek elini okşamaya başladığı ve Emily de kızın sırf bunun için bayıldığını düşünmeden geçemedi. Yaşı oldukça genç olan Bay Waterstone, omuzlarına dökülen kehribar rengi saçlarıyla ve yeşil gözleriyle okulun en çekici erkek öğretmeniydi.

Hemşire, elinde yavaş yavaş kendine gelen Adrienne'in artık ihtiyaç duymadığı amonyak şişesiyle sınıfa dalarken zil çaldı. Emily kitaplarını toplayıp Chris'in kendisini önünde beklediği kapıya yöneldi. Elini onun avucunun içine koydu ve birlikte yürümeye başladılar.

"Waterstone'un dersi nasıldı?" diye sordu Chris. Onun yedinci dersi de tarihti.

Emily yanlarından geçen kalabalıktan kaçmak için ona iyice sokuldu, sonra da uzaklaşmadı. "Hiç sorma," dedi, "Bayılırsın."

Öpüşmekten hoşlanıyordu.

Elinde olsa sadece öpüşüp koklaştıkları günlere dönerdi. Ağzını Chris'inkine dayayıp açmayı, Chris'in o boşluğu sırlarını ona aktarır gibi diliyle doldurmasını seviyordu. Onun inlemelerini ılık ağzının içine yuvarlamasını seviyordu. En çok da düşüncelerinin kendisinin bile keşfetmek istemediği yönlere dağılmasını engellemek ister gibi elleriyle başını tutuşunu seviyordu.

Ama son zamanlarda daha az öpüşüyor, Chris'in ellerinin nerede durması gerektiği konusunda daha fazla kavga ediyorlardı.

O gece de Jeep'in arka koltuğundaydılar ve Emily onun arabayı sırf koltukları tamamen yattığı için seçmiş olabileceğini artık ciddi ciddi düşünüyordu. Önceki dakikalarda buğulu camlardan birine ikisinin adının baş harflerinin olduğu bir kalp çizmişti Emily ve şimdi Chris'in sırtı sürtündükçe silinen kalbe bakıyordu.

"Seni öyle çok istiyorum ki..." diye fısıldadı Chris yüzünü onun boynundan çekmeden.

Emily de Chris'i istiyordu ama farklı şekilde.

Chris'le sevişmek fikir olarak çekiciydi. Dünyada en fazla sevdiği kişiyle neden sevişmeyecekti ki? Her şeye rağmen işin fiziksel kısmı midesini bulandırıyordu. Seks yapmak için cesaretini toplasa bile, başladığı işi bir noktadan öteye kusmakla meşgul olacağı için bitirememekten korkuyordu.

Memesinde duran ele bakıyor ve aynı elin minicik halini fırından yeni çıkmış bir kurabiyeyi annesi görmeden çalarken anımsayabiliyordu. Ya da daha sonraki yıllarda aileleriyle tatile giderken arabanın arka koltuğunda taş-kâğıt-makas oynayan uzun parmakları gözünde canlandırabiliyordu.

Bazen Jeep'in koltuğunda inanılmaz derecede yakışıklı ve seksi bir çocukla oynaştığını düşünüyordu Emily, kimi zamansa erkek kardeşiyle güreşiyormuş gibi hissediyordu kendini. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bu ikisini birbirinden ayıramıyordu.

Doğrulmasını sağlamak için elini koyup onu yavaşça göğsünden itti ve Chris yüzünü asarak başını kaldırınca gülümsedi. Dudakları hâlâ parlak ve ıslaktı, kendisi de memesinin ucunda serin bir halka kaldığını hissediyordu. Parmaklarını onunkilere kenetledi. "Kendini bana yakın hissediyor musun?"

Chris'in gözleri alev alevdi. "Tanrım! Hem de nasıl!"

Emily kekelemeye başladı. "Öyle... Yani... O anlamda söylemedim. Şey... Beni kendi erkek kardeşimden daha iyi tanıyorsun ve..."

T.C. KÜLTÜR BAKANLIĞI Kütüphaneler Müdürlüğü KUTAHYA

"Senin erkek kardeşin yok ki."

"Biliyorum," dedi Emily. "Ama olsaydı, o kardeş sen olurdun."

Chris sırıttı. "Tanrı'ya şükredelim ki değilim." Başını tekrar eğdi.

Emily de onun saçlarına yapıştı. "Beni hiç öyle farz ediyor musun?" diye sordu utanarak. "Kız kardeşin gibi yani."

"Şu anda hayır," dedi Chris boğuk bir sesle ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Böyle bir şeyi Kate'le asla yapmak istemezdim." Birden duraladı ve pantolonunun içindeki kabarıklık yumuşayınca Emily'nin üstünden çekildi. "Öf be!" diyerek ürperdi. "Tüylerimi diken diken ettin."

Emily elini onun göğsüne koydu. İnce tüyleri, sert kasları olan o göğsü seviyordu. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım." Kendini Chris'in kollarına bıraktı ve yüzünü bedeninin sıcaklığına gömdü.

Nefesi ağzıma giriyor!

Onu aşıp soluk alamıyorum. Elleri ayak bileklerimden başlayıp baldırlarıma doğru çıkıyor. Mengene gibi ayırıyorlar bacaklarımı. Parmakları bana battığında, sonrasında olacakları biliyorum.

Bacaklarımı kapatmama, yan dönmeme izin vermeyecek. Elinde kan var. Omuzlarımı arkaya itip göğsümden aşağıya kırmızı bir çizgi çekiyor. Gergin ve rahatsız göğsüm yarıldığında içime uzanıyor, jöle gibi bir şeyi çekip çıkartıyor. Chris'e baktığımda dişlerini kalbime geçirdiğini görüyorum.

"Hayır!"

Chris'in gömleğinin yakasına yapıştı Emily. "Hayır," diye tekrarladı, bedenindeki eller gevşemeyince ensesine bir çimdik attı. "Hayır!" diye bağırarak sert bir silkinişle Chris'i üstünden attı. "Hayır dedim sana!" diye hırladı soluk soluğa.

Chris yutkundu. Sertleşmiş penisi pantolonunun açık fermuarının kenarından gözüküyordu. "Bunu kastettiğini anlamadım..." diye mırıldandı.

"Tanrım!" dedi Emily. Toparlandı ve kollarını ovuşturarak öteki tarafa döndü. Arabanın içinde kaçacak yer yoktu.

O noktaya eriştiklerinde her zaman yaptığı gibi Chris'in kollarının omuzlarına dolanmasını bekledi. Bir tiyatro gibiydi bu; her gece aynı şekilde sona eriyordu oyun. Birazdan perde inecek, aynı şeyleri ertesi gün tekrar yapacaklardı.

Ama Emily bu kez onun kendisine yaklaştığını hissetmedi. Çekilen fermuarın ve etrafında devinerek toparlanmaya çalışan Chris'in dizlerinin altında gıcırdayan koltukların sesini duydu.

"Yana kay!" diye emretti kaba bir sesle Chris. Emily söyleneni yapar yapmaz da koltuğu dikleştirdi.

Chris sürücü koltuğuna geçmek için ön kapıyı açana ve tepedeki ışık yanana kadar onun gitmeyi planladığını anlamamıştı Emily. Vites kolunun üzerinden aşıp kemerini bağlamayı başardığında, araba boş otoparktan mermi gibi çıktı.

Çılgınca kullanıyordu arabayı Chris ve bu tavrı her zamanki temkinliliğiyle taban tabana zıttı. Virajlardan birini neredeyse iki tekerlek üzerinde alınca Emily elini onun koluna koydu. "Neyin var?"

Chris dönüp gözlerini diktiğinde sokak lambalarının yansımasında yüzü o kadar sert göründü ki Emily bir an onu tanıyamadı.

"Neyim mi var!" dedi Chris. "Neyim olabilir ki?" Arabayı sağdaki çıkmaz sokağa çekip vitesi boşa aldı. "Neyim olduğunu öğrenmek istiyor musun, Emily?" Elini tutup kasıklarına götürdü, "İşte bu var!" Elini hızla çekip altına sakladı Emily. "Düşünebildiğim tek şey bu! Ama sen her gece reddediyorsun beni ve arkama yaslanıp başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum. Özür dilerim ama artık yapamayacağım."

Emily yüzü kızararak kucağına dikti gözlerini ve Chris'in iç geçirdiğini duydu.

Chris parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. "Seni ne kadar istediğim konusunda en ufak bir fikrin var mı?" Sesi yumuşamıştı.

Emily alt dudağını ısırdı. "İstemekle sevmek aynı şey değil."

Chris güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Seni... Tanrı aşkına, ömrüm boyu sevdim seni. Benim için yeni olan, bu istek faslı." Başparmağıyla onun şakağını okşadı, "İstemekle sevmenin aynı şey olmadığını biliyorum. Ama çakışacakları bir nokta da olabilir. En azından benim için öyle."

"Neden?" demeyi başardı Emily.

Chris tüm savunma mekanizmalarını yıkacak bir gülümsemeyle baktı ona. "Çünkü seni istemek, seni bir o kadar daha sevmeme yol açtı, Emily."

Bu kez tüm duyular daha keskindi. Adamın kara nefesinin kokusunu alıyor, elinin üstündeki kaba kılları hissediyor, kendi yansımasını gözlerinde görüyordu. Etini çizen tırnaklar, meme uçlarını tahriş eden avuçlar, bacaklarının arasındaki yanma... Hepsi tanıdıktı.

Ancak bu kez dahası vardı. Tekdüze bir... Neydi o, Arı vızıltısı mı? Yağda kızartılan bir şeyler... Dezenfektan ve başka şeyle karıştırılmasına imkân olmayan mutfak kokuları...

Emily sersemlemiş halde uyandığında, tekrar uyumasını imkânsız kılacak kadar gerilmesine sebep olan şeyi hatırlayamıyordu. Büyük olasılıkla ertesi gece olacakları görüyordu rüyasında. Chris'le ilk kez seks yapmayı kararlaştırdıkları geceyi yani.

Sevişmek... Sanki o şekilde ifade edilmesi eylemi daha kolay kabul edilebilir hale koyuyordu da...

Karanlıkta gözlerini kısarak ayakkabılarını aradı, masanın altında bulup aceleyle giydi ve bağlamakla zaman kaybetmedi. Geceliğinin üstüne Chris'in eşofman ceketini geçirdi, sessizce alt kata inip evden çıktı.

Mayıs ayına göre ılık bir geceydi. Dolgun mehtap, iki ev arasındaki yolu gümüş bir dere gibi aydınlatıyordu. Emily, yanından geçtiği huş ağaçlarının dalları kadar beyaz olan kollarını sallayarak hızla yürüdü.

Chris'in evine ulaşınca odasının ışığının hâlâ yandığını görüp şaşırdı. Sabahın üçünde hâlâ ayakta mıydı? Hem de perşembe gecesi!

Yerden küçük bir taş alıp pencereye atınca, Chris'in yüzü camda belirdi. Odadaki ışık göz kırparak kapandı, Chris bir dakika sonra üstünde bir tişört ve boksör şortla mutfak kapısında belirdi.

"Uykum kaçtı," dedi Emily.

"Benim de," diye itiraf etti Chris gülümseyerek. "Yarını düşünüp heyecanlanıyorum."

Emily cevap vermedi. Onun uykusunu kaçıranın da aynı şey olduğunu sanmasında sakınca yoktu.

Chris yalınayak ona yaklaştı ve çakıl taşları tabanlarına batınca yüzünü buruşturdu. "Gel," dedi. "Beraber uykusuzluk çekelim."

Onu evin arkasındaki ormana giden patikaya yöneltti. Toprak orada daha yumuşaktı; çam iğneleri hâlâ kışın ıslaklığını taşıyor, saçak saçak yosunlar yolun kenarını süslüyordu. Ormana yaklaştıklarında Chris daha kendinden emin adımlar atıyordu.

Eskiden etrafında oynadıkları yüksek kayanın dibine gelince Chris tırmandı ve çıkmasına yardım etmek için elini Emily'ye uzattı. Yanına ulaşınca kolunu onun omzuna attı ve dönüp evlerine baktı. "Beni buradan ittiğini hatırlıyor musun?" dedi. "Bir sürü dikiş atılmıştı."

Emily'nin eli yoklayarak Chris'in çenesindeki izi buldu. "On yedi tane. Beni hâlâ affetmemişsin."

"Affettim ama unutmadım," dedi Chris.

"Pekâlâ. Sen de beni it ve ödeşelim." Chris bir hamlede onu sırtüstü yatırınca gülerek bacaklarını tekmelemeye başladı. Tıpkı çocukken yaptıkları gibi, kardeşlerinin kuyruklarını yakalamaya meraklı köpek yavruları gibi birbirlerini gıdıklayıp kıvrandılar.

Sonra birden Chris'in elleri Emily'nin göğüslerinde durdu. Dudaklarının arasında bir nefeslik mesafe vardı şimdi.

"Kim kimi yener?" diye fısıldayarak, onun bedenini ezdi yavaşça Chris.

Emily, "Ben..." diyecek oldu ama Chris'in dili ağzının içine kaydı, elleri köprücük kemiklerinden kalçasına doğru indi. Her zamankinden

farklıydı bu kez oyun. Chris'in soluğunu ve bir baykuşun boğuk ötüşünü dinleyerek gözlerini yumdu Emily.

Chris başladığı kadar ani bir duruşla doğruldu ve Emily'yi de kaldırıp kolunu omzuna doladı. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi.

Emily ağzı açık kalmış halde ona döndü. "Bekleyebileceğine mi karar verdin yani?"

Karanlıkta dişleri ışıldayan Chris, "Tünelin ucunda bir ışık göründüğüne göre bekleyebilirim," dedi.

Kolunu beline indirince Emily ürperdi ve kendini bunun nedeninin soğuk olduğuna inandırmaya çalıştı.

Atlıkarıncanın ahşap zemininde yan yana uzanmış, birbirine dolaşacak kadar yakın geçen kuyruklarla toynakların arasından havada dönüp duran yıldızları seyrediyorlardı. Omuzları, dirsekleri, kalçaları birbirine değdiği noktalarda yanıyordu.

Chris elini tutunca neredeyse yerinden zıplayacaktı Emily.

"Ne oldu?" diye sordu Chris.

Boğazı düğümlenen Emily başını iki yana salladı. "Böylece oturup olmasını bekleyemeyeceğim. Bitsin istiyorum."

Chris'in gözleri irileşti. "Bunun bir infaz olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı Emily.

Chris bir kahkaha atarak doğruldu. "Bir süre sadece konuşmaya, her şeyi akışına bırakmaya ne dersin?"

"Konuşmak mı?" dedi Emily alayla. Konuşmanın seksle olan bağlantısını aklı almıyordu. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Bilmiyorum. Düzüşen köpekleri izleyişimizi hatırlıyor musun?"

Emily kıkırdadı. "Unutmuştum onu. Bayan Morton'un kanişiyle, Fieldcrest Sokağı'ndaki av köpeği." Chris'in parmaklarının kendisininkilere kenetlendiğini hissedince konuşmak kolaylaştı. "Kanişin öteki

köpeğin üstüne çıkabileceğine hiç ihtimal vermemiştim."

"Komikti, değil mi?" Chris güldü.

"Ne oldu?"

"Kısasa kısas! O köpekleri bulup yaptıklarımızı izletmeliyiz belki."

Kanişin kendinden oldukça büyük köpeğin içinden çıkıp oynak bacaklarının arasında sallanan ip gibi penisini düşündü Emily. Chris ile yapacakları şey bundan tuhaf olacak değildi ya.

Chris onun omzuna sarıldı. "Daha iyi misin şimdi?"

"Evet," demek zorunda kàldı Emily ve yüzünü Chris'in kolunun altındaki boşluğa soktu. Deodorant, ter ve heyecan kokuyordu.

"Sadece öpeyim seni, olur mu?" dedi Chris, onun çenesini usulca tutarak.

"Sadece öp."

"Şimdilik. Gerisini düşünme."

Emily gülümsedi. "Ya, tabii!" Chris'in ağzı onunkinin şeklini aldı, dili dudaklarında dolaştı ve öpücükleri boynuna doğru kaydı. Geceliğinin altına giren ellerin titrediğini hissetti Emily ve onun da heyecanlı olduğunu bilmek çok iyi geldi.

Ergenlikte ya geçmek bilmeyen ya da göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman dilimi içinde çırılçıplak kalmış olduğunu farketti Emily ve teninde bir karıncalanma hissetti. Chris'in prezervatifi takışını izlerken onu garip ya da çirkin değil, güzel bulmasına şaştı. Onun üstüne abanmasına ses çıkarmadı.

Chris'in göğsü alev alev yanıyordu sanki. Bedenini dikkatle Emily'nin bacaklarının arasına yerleştirdi. "Sence acıyacak mı?" diye fısıldadı Emily panik yansıtan bir sesle.

Bu ses tonu Chris'i durdurdu. "Bilmiyorum" dedi. "Galiba biraz acıyormuş." Emily'nin yanına uzanıp düşünceli hareketlerle onun kalçasını okşamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Emily.

"Hiçbir şey. Sadece o ayrıntı aklımdan çıkmış."

"Eminim çok kötü değildir. Kimse bu yüzden ölmemiştir herhalde..."

'*Ne yaptığımı sanıyorum ben?*' diye düşündü çılgın gibi. '*Neden onu yüreklendirmeye çalışıyorum?*'

Chris gülümseyerek Emily'nin alnındaki saçları çekti. "Yapabilsem, acımasını engellerdim. Keşke senin yerine benim canım yansa."

Emily onun alnına dokundu. "Çok tatlısın."

"Değilim," dedi Chris. "Bencilim. Kendim bir dereceye kadar acıya dayanırım ama senin acı çekmene katlanabileceğimden emin değilim."

Emily bacaklarının arasına uzanıp penisine dokununca Chris içini çekti. Tekrar onun üstüne çıkıp ağırlığını dirseklerine aktardı. "Acırsa çimdikle beni. Adalet yerini bulsun."

Emily onun ilk dokunuşlarıyla birlikte içinden gelen ıslaklığa şaşırdı. Chris'in beceriksizce yüklendiğini hissetti. Çocukken yapboz yaparken de yerine oturmayan parçaları zorla birleştirmeye çalışmak gibi bir huyu vardı Chris'in.

"Bunu yapmak istiyor musun, Emily?" diye sordu. Alnında boncuk gibi ter taneleri birikmişti.

Emily her şeyin bir işaretine baktığını anladı. İstemediğini belli ederse duracaktı Chris. Ama o anda kendi istekleriyle onunkilerin ayrılmaz şekilde birbirine bağlı olduğunu ve Chris'in bunu her şeyden çok istediğini kavradı.

Başını hafifçe sallayınca Chris yavaşça içine kaydı. Canı bir an için yanınca tırnaklarını onun sırtına sapladı.

Sonrasıysa sandığı kadar kötü değildi; insanın içten dışa doğru gerilmesi, esnemesi tuhaf bir histi ama acı vermiyordu. Chris giderek daha hızlı girip çıkmaya ve inlemeye başlayınca kalçalarının hareket ettiğini, atlıkarıncanın zemininden birkaç santim yukarı kalktığını hissetti Emily. Chris son çığlığı attığında alabildiğine irileşmiş gözlerle atlardan birinin

boyanmamış olduğuna ilk kez dikkat ettiği çıplak göbeğine bakıyordu.

Chris göğsü körük gibi inip kalkarak yanına uzandı. "Tanrım!" dedi. "Ölüyorum sandım!" Birkaç saniye sonra Emily'yi kendine çekti ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı, şakaklarını okşayarak. Sonra irkilip doğruldu. "Ağlamana mı neden oldum?"

Emily yanaklarından hâlâ süzülmekte olan yaşları bu sözlere karşı çıkmaya yeltenince farketti ancak.

Kendi kendine, 'Alt tarafı bir iddia,' demiş ve McDonald's erkekler tuvaletinin kapısını iterek içeriye girmişti. Duvardaki iki pisuar ve biraz daha kötü koku haricinde tıpkı kadınlar tuvaleti gibiydi orası da. Şaşırmıştı. Öteki kabinde ayaklarını görebildiği birisi. Utançtan felce uğradı; adam da onu görür ve ayakkabılarının dokuz yaşındaki bir kıza ait olduğunu farkederse ne olacaktı? Lavabonun önüne çakılıp kaldı. Çekilen sifonun sesi duyuldu, sonra kabinin kapısı açıldı. Karşısında yağ ve dezenfektan kokan iş kıyafetiyle Ucube duruyordu.

"Vay vay vay!" dedi adam. "Kimler varmış burada!"

Emily bacaklarının titremeye başladığını hissetti. "Ben... Yanlış tuvalete girmişim." Hızla dönüp kapıya yöneldi ama adam bileğini yakalamıştı.

"Öyle mi?" dedi. Sesi duman gibi Emily'nin etrafını sardı. "Yanlış tuvalet olduğunu nereden bildin?"

Emily'yi çekip başkasının girmesini engelleyecek şekilde kapıya yasladı. Bir eliyle onunkileri başının üzerinde zapt ederken diğerini bluzundan içeriye soktu. "Meme yok," dedi. "Öyleyse erkek olabilir." Sonra elini onun şortunun lastikli belinden daldırıp parmaklarını kenetlenmiş bacaklarının arasına sürdü. "Ama çük de yok!"

Üzerine iyice eğildiğinde yüzü o kadar yakındaydı ki Emily nefesinin kokusunu alabiliyordu.

Ucube sırıtarak, "Emin olmamız gerek," dedi ve parmağını onun içine gömdü.

Panik, bir kefen gibi örttü benliğini küçük kızın. Bedeni katılaştı; ağzı hissettiği korkuyla beyninin içinde bağırdığı halde gırtlağından ses çıkmayacak şekilde tıkanıverdi.

Adam onu yakaladığı gibi hızla bıraktı. Tuvaletten çıkıp giderken Emily kahverengi seramik zemine yığıldı. Sapığın parmağına bulaşmış olan temizlik maddeleri içini yakıyordu.

Oracığa kustuktan sonra kalkıp ağzını çalkaladı. Giysilerini düzeltti ve Chris'in onu beklediği masaya döndü.

"Şşşt!" dedi Chris onu sımsıkı göğsüne bastırarak. "Çığlık atıyordun." İkisi de hâlâ çıplaktı. Ve Emily'nin kalçasına dokunan penisi tekrar canlanıyordu.

Chris'i itip uzaklaşarak vücudunu top haline getirdi Emily. "Uyu-yakalmışım," dedi titrek bir sesle.

Chris güldü. "İşler bu kadar sıkıcı hale geldiği için özür dilerim."

"Ondan değil..."

"Biliyorum. Gel."

Uzanan el tehditkâr görünmüyordu. Emily yavaşça onun kucağına çıktı. Kendini ikisi de çırılçıplakken bunu yapmasının gayet normal olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Teninde gezinen ve onu tekrar uzanmaya yönlendiren elleri hissedince arkasını dönmeye çalıştı ama Chris onu engelledi. Sızlanmaya benzeyen bir ses çıkardı Emily.

"Canının acıdığının farkındayım," dedi Chris. "Sadece bakmak istiyorum sana. Biraz önce acelem vardı."

Onun göğüslerine önce gözleriyle, sonra parmaklarıyla dokundu. Meme uçlarında daireler çizdi, köprücük kemiğini ısırdı. Emily ellerinin göbeğinde, kalçasında dolaşmasına itiraz etmedi. Ama bacakları ayrılıp parmaklardan biri oradaki kıvrımların arasına girince...

Emily titreyerek tekmelemeye çalışınca Chris ayak bileklerini tuttu. "Yapma," dedi. "Bırak, dilediğim gibi bakayım sana."

Onun ağzının nemli bir iz bırakarak önce göbeğine, sonra daha aşağılara kaydığını hissetti Emily.

"Kusursuzsun," dedi Chris.

Emily bunun gerçekten ne kadar uzak olduğunu düşünerek bem-

beyaz oldu.

Chris, "Kıpırdama," diye mırıldandığında sözcük bacaklarının arasında titreşti.

İş işten geçmiş, Emily hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

Chris ürküntüyle geri çekildi. "Ne oldu? Canını mı yaktım?"

Emily başını iki yana sallayınca yaşlar gözlerinden etrafa dağıldı. "Kıpırdamadan durmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Kıpırdamadan durmak istemiyorum!"

Kollarını ve bacaklarını Chris'e doladı ve onun istem dışı bir kıpırdayışla tekrar içine kaydığını hissetti. Sıkı ve şaşırtıcı bir uyum vardı aralarında.

"Seni seviyorum..." dedi kendinden geçen Chris.

Emily başını çevirdi. "Söyleme."

Aralık, 2001

Gus, Chris'in karar verme özgürlüğünü özleyip özlemediğini merak ediyordu.

Süpermarkette omuz omuza vermiş gökkuşağı renkli askerler gibi duran parlak renkli meyve cümbüşüne bakarken, Grafton Şehir Hapishanesi'nin kullanışlı grileriyle, süpermarketin güzelliğini karşılaştırmadan yapamıyordu. Seçenekler insanı serseme çeviriyordu; mandalina mı alsaydı, yoksa yeşil elma mı ya da yumuşak yanaklı domateslerden mi? İnsana ne yiyeceği, nereye gideceği, ne zaman duş alacağı dayatılan hapishanenin aksine, orada her köşede bir seçim vardı.

Kokulu mandalinalara uzandı. Chris bunlara bayılırdı. Haftaya Salı günü ona mandalina götürseydi keşke ama buna izin var mıydı acaba? O mavi takım elbiseli çam yarmalarından birinin meyveyi dilim dilim ayırıp içinde tıraş bıçağı aradığını hayal etti. Tıpkı bir zamanlar kendisini Chris'in topladığı Cadılar Bayramı şekerlerini açarak içinde toplu iğne olup olmadığına baktığı gibi. Bir farkla. Gus o şeyi sevgisinden yapardı, memurlarsa görev icabı.

Torbayı açıp mandalinaları gerisingeri tezgaha boşalttı.

İnanabiliyor musun?

O aileden hem de!

Gus dönüp market arabasını salatalara doğru itti ama haftalık alışverişini yapan Bainbridgeli dedikoducu kadınların fısıltıları kulaklarında çınlamaya başlamıştı bile.

Sorma! Ben inanıyorum. Çocuğu gördüm bir keresinde ve de...

Babası tıp ödülü mü ne almış, duydun mu?

Gus ellerini arabanın itme koluna kenetledi, gövdesini çelik gibi katılaştırarak, kavun koklar gibi yapan kadınların üstüne sürdü. "Affedersiniz," dedi yanlarına gelince gülümseyerek. "Yüzüme karşı söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Ah, hayır!" dedi kadınlardan biri telaşla başını sallayarak.

"Benim var," diye atıldı diğeri. "Gencecik bir çocuk böylesine korkunç bir suç işlediği zaman kabahati ebeveynlerde aramak gerektiğini düşünüyorum. Öyle davranmayı başka yerden öğrenecek değil ya."

"Tabii kötü tohum değilse..." diye mırıldandı ilk kadın.

Gus'ın ağzı açık kaldı. "Sizin üstünüze vazife mi bu?" dedi.

İkinci kadının, "Bizim kasabamızda olduğuna göre öyle," demesiyle birlikte hızla başka bir koridora süzüldüler.

Yanakları kıpkırmızı olan Gus, alışveriş arabasını marketin ortasında bırakıp çıkmak üzere hareketlendi. Kasaların yakınında ikiz çocukları olan bir anneye yol vermek için iyice kenara yaklaşmasa, stanttaki gazeteleri görmeyecekti.

Grafton County gazetesinin manşetinde 'KÜÇÜK KASABA CİNAYETİ, BÖLÜM II' yazıyordu kocaman harflerle. Manşetin altındaysa daha küçük puntolarla açıklama vardı:

Kız arkadaşını öldürmekten hapse giren sporcu lise öğrencisinin aleyhine deliller yığılıyor.

Gus tekrar manşete baktı: BÖLÜM II. BÖLÜM I neydi peki?

Hartelar, çevredeki pek çok aile gibi, *Grafton County*'ye aboneydi. Yanıp kül olan mandıralar ve çıkmaza giren okul bütçesi gibi yavan haberler veren beylik bir gazeteydi bu ama bir sayfasını Bainbridge Kasabası'na ayırırdı. Civardaki evlerin çoğuna *Boston Globe* da girerdi, ancak oralılar suç oranlarını ve politik durumu karşılaştırmak, New Hampshire'da yaşamlarının ne kadar sakin olduğunu kendilerine hatırlatmak amacıyla alırlardı *Globe*'u. En fazla

otuz iki sayfa çıkan *Grafton County* ise okumaya her halükârda zaman bulabildikleri bir gazeteydi. Gus'ın gazete okumadığı tek zaman dilimi, ön duruşma tebligatını aldıkları dönemdi; o kadar acı çekiyordu ki kendisiyle bile ilgilendiği yoktu.

Birkaç derin soluk aldıktan sonra gazeteyi kaptı ve yazıyı okumaya başladı; sonra künye sayfasına dönüp aradığı şeyi buldu ve rulo yapıp kolunun altına soktu.

Chris'in atlıkarıncada olduğuna dair kanıt buldularsa ne olmuştu yani? O gece olay yerinde bulunduğundan kimsenin şüphesi yoktu ki. Gazetenin parasını ödemediğini farkettiğinde arabasına ulaşmıştı bile. Bir an geri dönüp otuz beş senti bırakmayı geçirdi aklından ama sonra caydı. '*Siktir et!*' dedi kendi kendine. '*Madem bütün ailenin suçlulardan oluştuğuna inanıyorlar...*'

Gazetenin bulunduğu bina, neredeyse hapishane kadar kasvetliydi. Bu düşünce Gus'ın hoşuna gitmiş, saçları iki renk olan sekreterin karşısına dikilip Yazı İşleri Müdürü Simon Favre'ı görmeyi talep etmek için ihtiyaç duyduğu motivasyonu sağlamıştı.

Sekreter umduğu gibi, "Kusura bakmayın ama Bay Favre'ın..." diye başlayacak oldu.

"Bay Favre'ın başı belada," diye tamamladı Gus kadının cümlesini ve yazı işlerine açılan çift kanatlı kapıyı iterek içeriye daldı. Bilgisayar ekranları donuk donuk titreşiyor, arka planda bir yazıcının sesi duyuluyordu.

Elinde büyüteçle masalardan birindeki resimlerin üzerine eğilmiş bir kadına, "Affedersiniz!" diye seslendi Gus. "Bay Favre'ı nerede bulurum acaba?"

"Şu tarafta," dedi kadın, mekânın ucundaki kapıyı işaret ederek.

Gus başını sallayıp dosdoğru o yöne gitti. Kapıyı bir kez çaldıktan sonra fırtına gibi içeri daldı ve karşısında telefonla konuşan ufak tefek bir adam buldu.

"Ben anlamam!" diyordu adam. "Daha önce de söyledim sana. Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapatınca başını kaldırdı ve gözlerini kısarak Gus'a baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmıyorum bunu yapabileceğinizi," dedi Gus net bir ifadeyle. Elindeki gazeteyi manşeti okunacak şekilde adamın masasına attı. "Gazetelerin ne zamandan beri uydurma haber yaptığını merak etmiştim de."

Favre anlaşılmaz bir ses çıkararak gazeteyi kendine çevirdi. "Siz kimsiniz?"

"Gus Harte! Cinayet işlediği iddia edilen çocuğun annesi."

Favre parmağıyla yazıdaki bir kelimeyi işaret etti. "Bunun bir iddia olduğunu biz de söylüyoruz zaten. Sıkıntının nerede olduğunu anlamıyorum..."

"Anlayamazsınız," diye adamın sözünü kesti Gus. "Anlayamazsınız, çünkü masumiyetini kanıtlayabilmek için bile dokuz ay hapishanede çürümek zorunda olan çocuk sizin değil. Anlayamazsınız, çünkü muhabirlerinizin sırf sansasyon yaratmak için polisten bilgi sızdırmasına izin veriyorsunuz. Oğlum, Emily Gold öldüğünde yanında olduğunu hiç saklamadı. Neden bunu davanın kilit noktası gibi göstermeye çalışıyorsunuz?"

"Çünkü bu sürükleyici bir haber, Bayan Harte," dedi Favre, "Ve bu civarda öyle haberlere pek rastlanmıyor."

"Ama bu istismardan başka bir şey değil!" diye parladı Gus. "Size dava açabilirim."

"Açabilirsiniz. Ama şu anda zaten yeterince para ödüyorsunuz avukatlara." Gus gözlerini kaçırana dek dosdoğru ona baktı adam. "Tabii olayı bir de sizin tarafınızdan dinlemek isteriz. Kızın annesinin Lou ile özel olarak konuştuğunu farketmiş olmalısınız. Sizinle de seve seve röportaj yaparız."

"Kesinlikle hayır," dedi Gus. "Chris'in suçu yok; ben neden savunmasını yapayım ki?"

Favre gözlerini kırpıştırdı. "Sizce neden yapmanız gerekir bunu?"

"Benim oğlum masum. O kızı seviyordu. Ben de seviyordum onu. Gerçek bu!" Avucunu gazeteye vurdu. "Bu yazıyı geri çekmenizi istiyorum."

Favre güldü. "Haberi mi?"

"Haberin tarzını düzelteceksiniz. Christopher Harte'ın mahkeme tarafından cezaya çarptırılmadıkça suçsuz olduğunu bu zırvalıktan daha açık şekilde ifade eden bir yazı istiyorum."

"Peki," dedi Favre.

Çok çabuk teslim olmuştu. "Peki mi?" dedi Gus şaşkınlıkla.

"Peki," diye tekrarladı Favre. "Ama bir işe yaramaz."

Gus kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden?"

"Çünkü kamuoyu kokuyu aldı bir kere. Associated Press'in bile kulağına gitmiş olabilir haber." Gazeteyi buruşturup çöpe fırlattı. "İsterseniz oğlunuzun melek kanatları edinip cennete uçtuğunu bile söyleyebilirim, Bayan Harte. Bu gerçeğin ta kendisi bile olsa, kamuoyu dişlerini bir habere geçirdi mi kolay kolay bırakmaz."

Jordan'ın evine girip paltosunu çıkartan Selena kanepeye yayıldı.

Kapının sesini duyan Thomas koşarak odasından çıktı. "Hey, merhaba!" dedi. "N'aber?"

"Şuna bak hele..." diyerek esnedi Selena. "Her gün biraz daha yakışıklı oluyorsun."

"Eee, artık çıkacak mısın benimle?"

Selena bir kahkaha attı. "Söyledim ya: Mezuniyet balonda ya da boyun bir doksana geldiğinde. Hangisi daha önce olursa artık." Sehpada bulduğu kola kutusunu alıp kokladı ve bakışlarını salonun zeminini kaplayan kâğıtlarda gezdirerek bir yudum aldı. "Baban nerede?"

"Burada," dedi Jordan, bol bir eşofman altı ve Nike tişörtüyle yatak odasından çıkarak. "Evimin anahtarını kim verdi sana?"

"Aylar önce yaptırmıştım," dedi Selena hiç istifini bozmadan.

"Benden izin alma gereği duymadın tabii."

"Uzatma işte," dedi Selena ve Thomas'a döndü. "Nesi var bunun?"

"Başsavcılıktan bazı belgeler geldi bugün." Thomas başını üzüntüyle salladı. "Yüzünü gömüp ağlayacak bir omuza ihtiyacı var."

"Benim omuzlarım pek yumuşak değil, ayrıca maaşımı veren kişiyle samimi olma âdetim de yok."

"Ben sana maaş vermiyorum," dedi Thomas, bu fırsatı kaçırmayarak.

"Hoşça kal, Thomas!" dedi Selena ile Jordan bir ağızdan.

Thomas bir şeyler mırıldanarak odasına girip kapıyı kapattı.

Selena kanepede doğruldu, Jordan ise yerlerdeki kâğıt yığınlarının başına çöktü.

"O kadar kötü mü?"

Jordan parmaklarını dudaklarında gezdirdi. "Baştan aşağı kötü diyemem. Ama çok iyi de değil. Delillerin çoğu her iki şekilde de yorumlanabilir."

"Çocuğu tanık sandalyesine çıkarmayacaksın."

Bunu soru olarak değil, bilgi olarak söylemişti; Jordan'ın niyetinin öyle olduğundan emindi.

"Evet." Jordan'ın bakışları, elinde Pepsi'yle minderlere yaslanmış olan Selena'ya kaydı. "Bence bu durumda daha güçlü savunma yapabiliriz."

Chris kendini öldürmeyi planlamadığını açıkladığına göre ifadesi buydu artık. O kadar. Tanık sandalyesine çıktığı takdirde Jordan bunu söylemeye teşvik etmeliydi onu. Öte yandan Chris'i tanık ola-

rak kullanmazsa müvekkilini serbest bırakmak için istediğini söyleyebilirdi. Chris yalancı şahitlik yapmadığı sürece Jordan aklına esen savunmayı yapabilirdi.

"Senin jüri üyesi olduğunu farzedelim," dedi Jordan. "Şu iki senaryodan hangisine inanırdın? Bir: Emily'den yirmi kilo daha ağır olan Chris onu intihardan vazgeçirmek için oradaydı ama silahı elinden almayı başaramadı. İki: Aşklarının güzel bir kanıtı olarak ikisi birden intihar edecekti ama Emily kendi beynini Chris'ten önce dağıttı. Kafatası parçaları Chris'in gömleğine yapışınca işin romantik tarafı kalmadı ve bizimki de tabancayı kafasına doğrultmaya fırsat bulamadan bayılıp kaldı."

"Anladım," dedi Selena. Etrafa dağıtılmış kâğıtları gösterdi eliyle. "Nereden başlayayım?"

Jordan yüzünü ovuşturdu, "Bilmiyorum. Bunların içinden çıkmam günler sürecek. Bence ilk olarak ebeveynleri dene. Birkaç sağlam karakter tanığına ihtiyacımız var."

Selena kâğıtlardan birine uzandı. Kuru temizleme fişiydi. Arkasını çevirip liste yapmaya başladı. Jordan adli tıp raporuna gömülürken o da en yakındaki dosyayı aldı. Olaydan hemen sonra Goldlara yapılan polis sorgulamasıydı bu. Emily Gold'un annesinin söylediklerinde beklenmedik bir şey yoktu: bol histeri, doğal olarak acı ve sevgili kızının intihara meyilli olduğunu kesinlikle yadsıma ihtiyacı.

"Haa, o mu?" dedi, Selena'nın elindeki dosyayı gören Jordan. "Bugün bir göz attım. Bir şey çıkmaz. Kadın gazeteye röportaj verdi." Yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey adaleti tarafsız gazetecilik gibisi hızlandıramaz!"

Selena cevap vermedi. Sayfayı çevirmiş, ikinci sorguyu okumaya dalmıştı. "Melanie Gold umutsuz vaka," diye onayladı. Sonra birden gülümsedi. "Ama Michael Gold kurtarıcın olabilir."

Anne olmak insana eşsiz bir görüş kabiliyeti, çocuğunu aynı anda birden fazla surette görebilme yetisi katar. Seramik bir lambayı

kırdığı halde onu hâlâ bir melek kabul etmeniz ancak bu yolla gerçekleşebilir. Ağlayan çocuğunuzu kucağınıza aldığınızda gülümsediğini gözünüzde canlandırabilmeniz, koskoca bir adamın size doğru yürüdüğünü farkedip bir bebeğin gamzeli yanağından başka şey görememeniz hep bu sayededir.

Gus tüm ziyaretçilerin ötesinden ve o mesafeden Chris'in duymasına imkân olmadığını bilmesine rağmen sesini kontrol etti, kollarını kavuşturup rahat bir duruş aldı, ilk evladını o halde görmekten etkilenmiyor gibi davranmaya çalıştı. Oğlu yaklaşırken, takındığı gülümsemeyi koruyabilmek için harcadığı çabayla yüzünün ortadan ikiye ayrılacağı sanısına kapıldı.

"Merhaba," dedi sahte olduğu anlaşılan bir neşeyle. Gardiyan geri çekilir çekilmez Chris'i kucakladı. "Nasılsın?"

Chris omuz silkti, "Fena değil. Bu koşullar altında yani..." Yıkanmaktan solmuş gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladı. Üstünde hapishane tulumu olmadığını farketti Gus. Gömleği ve beli lastikli pantolonu cerrah kıyafetine benziyordu. Aralık ayıydı ama gömleği kısa kolluydu. "Üşümüyor musun?" diye sordu.

"Termostatı yirmi beş derecede tutuyorlar," dedi Chris. "Sıcak bile geliyor."

"Görevlilere biraz kısmalarını söylesen..."

Chris gözlerini devirdi. "Doğru ya! Ben niye akıl edemedim acaba bunu?"

Gergin bir sessizliğe gömüldüler.

"Jordan McAfee ile görüştüm," dedi Chris sonunda. "Davalarında ona yardım eden bir kadın vardı yanında."

"Selena. Tanıştım onunla. Etkileyici, değil mi?"

Chris başını salladı. "Çok fazla konuşmadık aslında." Önüne baktı. "Bana olanları kimseye anlatmamamı tembihledi."

"Bu çok doğal," dedi Gus yavaşça.

"Hmm... Bu 'kimse' sınıflandırmasına sen de dahil misin acaba?"

İşte o kadar.

Gus'un yaratmaya çalıştığı normallik duygusu -gülümseyiş, kucaklaşma, suya sabuna dokunmayan muhabbet girişimi- bir anda eriyip gitti. Anneyle oğlu arasındaki ilişki, ikisinden biri hapisteyken geri dönülmez şekilde değişime uğramak zorundaydı anlaşılan.

"Bilmiyorum..." dedi, heyecanını belli etmemeye çalışarak. "Bu herhalde bana ne söyleyeceğine bağlıdır." Öne doğru eğilip fısıldadı: "Birileri gizli gizli yaramazlık mı yapıyor kendi başına?"

Gafil avlanan Chris bir kahkaha patlattı. "O kadar açık saçık bir şey değildi söyleyeceğim," dedi, gözlerinin içi gülerek. "Yine de canını sıkabilir."

Tenini yoklayan ürpertiyi yok saymaya çalıştı Gus. "Olsun, cesur kadınımdır ben."

"Öylesin," dedi Chris. "Kime çektim ben?" James'in kıtaya *Mayflower* ile geldiğini durmadan hatırlattığı öncü atalarının düşüncesi aralarına kaya gibi düştü.

Chris silkinip anlatmaya koyuldu: "Jordan'a daha önce Doktor Feinstein'a da açıkladığım bir şey söyledim. Sana söylemediğim bir şey bu."

Gus kendini en kötüsüne hazırlayarak arkasına yaslandı ve onu yüreklendirmek için gülümsedi.

"İntihar etmeyi hiç düşünmedim," diye fısıldadı Chris. "Ne o gece, ne de şimdi."

Bu itirafın suçu kabullenme anlamına gelmesi bile Gus'ın yüzünde sersemce bir gülümseme belirmesine yetti. "Harika" dedi, duyduklarını enine boyuna tartamadan.

Chris sabırla annesini izleyerek bekledi, gözleri irileşip eliyle ağzını kapattığında başını salladı. "Korkmuştum. O nedenle öyle söyledim. Emily'ye gelince... O gerçekten ölmek istiyor, ben de vazgeçirebilmek için onu oyalıyordum."

Duyduklarının doğurabileceği sonuçları düşününce başı döndü

Gus'ın. Öte yandan bu, oğlunun intiharın eşiğine bile yaklaşmadığı anlamına geliyordu ki çok önemliydi. O geceye kadar oğullarında intihar eğilimi sezmemiş olmaları ihmalden değil, öyle bir eğilim olmamasından kaynaklanıyordu.

Öte yandan bunlar, Chris'in haksız yere yargılanmakla kalmayıp kahraman olduğu için suçlandığı anlamına geliyordu. Ama bir yandan da Emily'yi kurtarmak için birinden yardım istemiş olsa, o korkunç olayların yaşanmayacağı düşüncesi de doğuruyorlardı.

Çevrede onlara kulak kabartacak birilerinin olabileceğini nihayet düşünen Gus, başını hafifçe salladı. "Bunları yazıp bana postalasan daha iyi olur belki," dedi ve Chris'in yanındaki mahkûmu işaret etti gözleriyle.

Hafifçe dönüp bakan Chris kızardı. "Haklısın."

"Bana söylemene sevindim. Yetkililere neden... Neden öyle ifade verdiğini anlıyorum. Ama bize yalan söylemene gerek yoktu."

Chris bir an sessiz kaldı. "Bunu bir yalan olarak görmedim aslında," dedi sonunda. "Gerçeğin tamamını söylememekti sadece."

"Her neyse..." Gus gözlerini kurularken kendini aptal gibi hissediyordu. "Baban çok sevinecek. Bu kadar başarılı bir insanın kendini neden öldürmek isteyeceğini asla anlayamadı."

Chris bakışlarıyla susmasını sağladı annesinin. "Anlasa da anlamasa da o tür şeyler olabiliyor."

"Babana kendin açıklamak ister misin?" dedi Gus usulca. "Arabada bekliyor. Gelmek istedi ama..."

"Hayır! Onu görmek istemiyorum. Sen anlat çok istiyorsan. Bilmesi ya da bilmemesi umurumda değil."

"Tabii ki umurunda!" diye dayattı Gus. "Babandan söz ediyoruz." Chris omuz silkince eşi adına öfkelendiğini hissetti. "Benim olduğun kadar onun da parçasısın. Ben ziyaretine gelebiliyorsam o neden gelemesin?"

Chris işaret parmağını masanın yüzeyindeki bir çatlakta do-

laştırdı. "Çünkü sen hiçbir zaman mükemmel olmamı beklemedin benden."

Çarşamba günü akşamüzeri gardiyanlardan biri gelip hücrenin önünde durdu. "Eşyaları toplayın arkadaşlar," dedi. "Manzaralı odaya gidiyorsunuz."

Ranzanın üst katında bir şeyler okuyan Steve eğilip Chris'e baktı, sonra hemen aşağıya atlayarak toplanmaya başladı. "Orada da birlikte mi kalacağız?" diye sordu gardiyana.

"Bildiğim kadarıyla öyle olacak."

Orta güvenlikli koğuşa aktarılmak için ikisi de Değerlendirme Kurulu'na dilekçe vermişti. Hector meselesi hâlâ tazeyken taleplerin kabul edilme olasılığı oldukça düşük görünüyordu ama ne Chris sorgulayacaktı bunu, ne de Steve.

Chris yatağından fırlayıp diş fırçasını, yedek tulumunu, şortunu ve kantinden aldığı yiyecekleri toparladı. Sonra yastıkla battaniyeye göz atıp gardiyana döndü. "Bunları da almam gerekir mi?"

Memur başını iki yana salladı ve onları koridora çıkartıp yüksek güvenlikli koğuştaki diğer hücrelerin önünden geçirdi. Mahkûmlardan kimi yuhaladı onları, kimiyse avaz avaz sorular sordu. Kontrol odasının yakınındaki merdivenlere ulaştıklarında etraf tekrar sessizliğe gömüldü.

Gardiyan, "Üst ranzalar sizin," diye açıklamaya koyuldu yukarıya çıkarlarken.

Chris buna şaşırmadı; cezaevinde kıdeminiz ne kadar azsa konumunuz o kadar kötü oluyordu ve ranzaların üst katları, alttakiler kadar revaçta değildi. Ayrıca hücrede onların dışında iki kişinin daha olacağı anlamına geliyordu bu. Çeşitli öğelerin bir araya geldiği her durumda olduğu gibi, nasıl bir etkileşim doğacağını kestirmeye imkân yoktu.

Yukarıdaki duvarlar solgun bir sarıya boyanmıştı. Koridorlar bir misli geniş, hücrelerse her yönde aşağıdakilerden yarım metre daha büyüktü. Her hücrede dört ranza vardı ve iki kısmı birbirine

bağlayan ortak mekânda sandalyelerle masalar vardı. Chris öyle geniş bir hareket alanıyla karşılaşınca sırtını dikleştirdi ve ne kadar uzun süredir kambur durduğunu ancak o zaman kavradı.

"Demedim mi sana?" dedi Steve eşyalarını soldaki ranzanın üstüne atarken. "Nirvana'ya ulaştık."

Chris başını salladı. Hücre arkadaşları içeride değildi ama alt kattaki yataklarda duran kutulara özenle yerleştirilmiş eşyalar, yeni gelenlere yerlerini bildirmek için hazırlanmış açık birer işaretti.

Ortak salonda on beş kadar adam vardı; kimileri duvara sabitlenmiş televizyonu izliyor, kimileriyse dolapların üstüne yığılı yapbozları birleştirmekle oyalanıyordu.

Chris plastik bir sandalyeye oturdu. Yüksek güvenlikli koğuşun daracık mekânlarının koridorlarının aksine, orada bolca yer vardı.

Steve onun karşısına yerleşip ayaklarını masanın üstüne kaldırdı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Tekrar yüksek güvenliğe gönderilmemek için anneannemi bile satarım."

"Her şey göreceli." Steve uzanıp iki oyun kutusunu aldı. "Bunlar kalmış geriye. Geçen ay birisi monopoli kutusunu ateşe vermiş."

Chris sırıttı. Canilerle dolu bir salonda kızma birader ile riziko oynayacaklardı yani.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Steve.

Chris onun sol elindeki kutuya uzandı. kızma birader. "Hiç," dedi, "Yok bir şey."

James ayağa kalktı ve meslektaşlarının gök gürültüsü gibi patlayan alkışları arasında kürsüye ilerledi. Gus, balo salonunun bordo duvarlarının önünde plaketini alan kocasının göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordu.

James ödülünü sallayarak, "Bu inanılmaz gurur verici bir şey," dedi.

Bainbridge Memorial Hastanesi, her yıl Tıp Fakültesi'nin öğretim kadrosuyla yaptığı ortak seçimle personelden bir kişiye o ödülü veriyordu. Yemekli tören de kendini tıp eğitimine adayan gençlere aralarına katılacakları yarı-tanrıları tanıma fırsatı verirdi. O yıl bu şerefe, hastaneye yaptığı katkılardan dolayı Doktor James Harte layık görülmüştü. Ancak orada bulunan herkesin bildiği gibi, ödülü almasının gerçek nedeni adının 'En İyi Doktorlar' listesine girmesiydi. Adayları belirleyen komitenin şansına, oğlunun karıştığı o talihsiz olay yaşanmadan çok önce planlanmıştı etkinlik.

"Ödülün iyi tarafı, bana bu gece size söyleyeceklerim üzerine düşünme fırsatı vermesi oldu," dedi James. "Esinlendirici bir şeyler söylememi önerdiler bana. O nedenle de sözlerime başlamadan önce vaiz değil de cerrah olduğum için af dilemek zorundayım."

Patlayan kahkahaların yatışmasını bekledi. "Çok daha genç ken, doktor olmak için gereken şeyin çok çalışmak ve bir dizi sınavı geçmek olduğunu sanırdım. Oysa doktorluk yapmakla *tecrübeli* doktor olmak arasında büyük fark var. Eskiden oftalmolojinin hastalığı bulmaktan ibaret olduğunu düşünürdüm; insanların gözlerinin içine bakar ama onları görmezdim. Neler kaçırdığımı daha sonraları dönüp arkama bakınca anladım. Aramızda kariyerlerinin başında olan gençler var. Onlara hastalıkları değil *hastaları* tedavi ettiklerini akıllarından çıkarmamalarını öğütlemek istiyorum."

Başhekimi işaret ederek sürdürdü konuşmasını James. "Beni motive eden parlak meslektaşlarımın desteği ve Bainbridge gibi muhteşem bir kurumda çalışma şansım olmasa bu bilgeliğe erişemezdim elbette. Henüz iki yaşındayken bana oyuncak muayene seti armağan eden annemle babama, bildiğim her şeyi bahşeden akıl hocam Doktor Ari Gregaran'a ve hastanede hastalar olduğu sürece evde de sabır olması gerektiğini bana öğreten Augusta ile Kate'e teşekkür ederim." Plaketini tekrar kaldırınca salon alkıştan yıkıldı.

Gus yüzüne bir gülümseme yapıştırarak mekanik bir oyuncak gibi çırpmaya başladı ellerini. Chris'ten söz etmeyi unutmuştu James.

Bilerek mi yapmıştı bunu?

Başı dönüyordu. Yerinden kalktı ve James masaya ulaşamadan kadınlar tuvaletine doğru seğirtti. Lavaboya yaslanıp bileklerine soğuk su akıttı. James'in sözcükleri başının içinde dönüp duruyordu: *'İnsanların gözlerinin içine bakar ama onları görmezdim.'*

Elbisesini düzeltip çantasını tekrar eline aldığında, niyeti tuvaletten çıkıp dosdoğru lobiye gitmek ve kendisine bir taksi çağırmalarını rica etmekti. James anlardı. Belki o eve dönene dek içindeki öfkeyi tekrar konuşabilecek kadar akıtmış olurdu.

Tuvaletin ahşap kapısını savurarak açtığında neredeyse James'e çarpıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu James. "Hasta mısın?"

Gus başını öne eğdi. "Aslında... Evet, hastayım." Sırtını dikleştirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Teşekkür konuşmanda Chris'in adını anmadığının farkında mısın?"

James kızardı. "Evet. Bunu kürsüden inerken senin salondan çıktığını görünce farkettim. İyi ki aktör olmamışım; Oscar heykelciğimi aldıktan sonra teşekkür ederken mutlaka önemli birini unuturdum."

"Hiç komik değil, James!" dedi Gus, buz gibi bir sesle. "Oraya çıkıp şu... Yaltakçı tıp öğrencilerine insanlara kucak açmalarını öğütlüyor ama bunu kendin yapamıyorsun. Chris'in adını bilerek söylemedin konuşmanda. İnsanların senin Büyük Gece'ni o skandalla özdeşleştirmesine tahammül edemedin."

"Kasten yapmadım, Gus," dedi James. "Bilinçaltı desen, belki. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şeyin bu geceyi mahvetmesini istemiyordum. Seyircilerin beni parmakla gösterip 'Oğlu cinayetten yargılanıyor' yerine, 'Kuzeydoğunun en iyi göz cerrahı' demesini elbette tercih ederim."

Gus yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Benden uzak dur!" dedi onu itip geçmeye çalışarak. "Kendini burada böylesine rahat hissetmene şaşırmamak gerek. Salon senin gibilerle dolu. Teki bile Chris'ten söz etmedi bana. Biri bile iyi olup olmadığını, ilk duruşmanın ne zaman görüleceğini sormadı. Hiçbir şey sormadılar."

"Bu benim suçum değil," diye karşı çıktı James. "Korkuyorlar. Anlamıyor musun, Gus? Evet, ben gerçekten benziyorum o insanlara. Böyle bir şey benim başıma gelebiliyorsa yarın onlara da olabilir. Öyle düşünüyorlar."

Gus alaycı bir tavırla güldü. "Ne yazık ki başımıza bir iş geldi, James. Ve hâlâ sonuca ulaşmış değil. Senin söylediğin -ya da söylemediğin- hiçbir şey de bu gerçeği değiştiremez."

Onun sesini tekrar duyduğunda lobinin ortasındaydı. James'in sesi o kadar hafifti ki yansıttığı kederi kendisinin uydurup uydurmadığından emin olamadı Gus.

"Doğru..." dedi James. "Ama değiştirmeye çalışmaktan alıkoyamazsın beni."

Selena Damascus'un on yıllık özel dedektiflik kariyerinde öğrendiği bir şey varsa, o da kazaların her zaman kendiliğinden ya da tesadüfen olmadığıydı. Bazen tasarlandıkları, dikkatle hesaplandıkları ve birinin çıkarına hizmet edecek şekilde düzenlendikleri (ve elbette rastlantı örtüsü gerisine gizlendikleri) olurdu.

Dedektif olmanın sihirbazlığa benzemediğini iyi bilirdi; sağduyu ve insanları konuşturabilme becerisi gerektiriyordu. Selena da o konuda kısa zamanda mümkün olduğunca fazla bilgi elde edebilmesini sağlayan beceriler edinmişti. Kapalı bir kapının ardına sızmak için yüzünü, fiziğini, beynini, sezilerini kullanmaktan hiç çekinmez, içeriye girdikten sonra da işe yarar bir şeyler almadan asla çıkmazdı.

Michael Gold ile görüşmeyi planladığı gün sabah dörtte kalkmıştı. Üstüne kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirip yola koyuldu ve Wood Hollow Caddesi'ne açılan bir sokağın köşesinde arabasından çıkmadan beklemeye başladı.

Michael Gold'un kamyoneti saat beşten az sonra ayrıldı evden. Michael'in genellikle büyükbaş hayvanlara bakan bir veteriner muayenehanesi olduğunu ve Toyota 4X4 kullandığını biliyordu. İlk hastasına giderken aldığı kahveye süt koyduğunu ama şeker kullanmadığını da biliyordu.

Michael'in kamyonetini sezdirmeden izlemeye çalışıyordu ama o saatte yolda fazla araç olmadığından bu kolay değildi. Yine de Michael girişinde 'Üç Hektar Çiftliği' tabelası olan bir yola sapınca onu izledi. Sekiz yüz metre kadar uzakta arabasını park ettikten sonra saman ve at kokusunu takip ederek koşar adım ilerledi. Birkaç gündür Michael'i izlediği için işe ahırlardan başladığını, yakın zamanda baktığı hayvanları kontrol ettiğini biliyordu. Herkes onu veterinerin yardımcısı sanacak, veteriner de çiftlik çalışanı olduğunu düşünecekti.

Yanından geçtiği işçilere gülümsedi Selena. Sabahın o saatinde herkes kendi işiyle meşguldü. Atlara ayrıldığını düşündüğü binaya yöneldi ve Michael'ı bölmelerden birinde doru bir kısrağın ön bacağına eğilmiş halde buldu.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca veteriner atın ayağını samanların üstüne bıraktı. "Ben apse belirtisi bulamadım, Henry," dedi, omzunun üzerinden. Gelenin beklediği kişi olmadığını görünce doğrulup ellerini silkeledi ve bölme duvarına yaslandı. "Affedersiniz," dedi. "Sizi başkası sandım."

Selena başını salladı. "Önemli değil. Size bir yardımım olabilir mi?"

"Her şey kontrol altında. Henry'yi gördünüz mü etrafta?"

"Hayır," diye yanıt verdi Selena. "Görürsem gönderirim." Michael başka bir şey soramadan ahırın ucunda gözden kayboldu.

Sonraki bir saat boyunca ona görünmekten özenle kaçındı Selena. Sonra kocaman bir doru atı ahırdan çıkarmakta olan adamla el sıkıştığını görünce çiftlik kapısına doğru ilerledi. Kamyonete en yakın çit direğine yaslanıp aletlerini kamyonetine yükleyen Michael'ın selamına gülümseyerek karşılık verdi.

"Siz Doktor Gold musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Michael. "Ama sadece kartvizitimde öyle yazar. Müşterilerim bana Michael diye hitap eder."

"Müşterilerinizin size herhangi bir şekilde hitap edebildiğini sanmıyorum," diye takıldı Selena.

Michael güldü. "Kabul. Sahipleri hitap eder diyelim."

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Çiftlikteki atlar hakkında mı?"

"Açık olmam gerekirse..." dedi Selena, "Christopher Harte hakkında." Michael'ın yüzündeki hayretin takdir edilmesi gereken bir ifadesizliğe dönüşmesini izledi.

"Basından mısınız?" diye sordu sonunda Michael.

"Dedektifim. Savunma makamı için çalışıyorum."

Michael güldü. "Ve sizinle konuşmak isteyeceğimi düşündünüz, öyle mi?" Selena'nın yanından geçip kamyonetinin kapısını açarak koltuğuna yerleşti.

"İsteyeceğinizi düşünmedim." diye seslendi arkasından Selena. "Konuşma ihtiyacı duyabileceğinizi düşündüm."

Michael, arabanın camını indirdi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Selena omuz silkti. "Nasıl çalıştığınızı gördüm. Hayvanların hayatını kurtarmak için elinden geleni yapan birinin genç bir insanın hayatını bilerek yıkabileceğine inanmıyorum." Michael'in yüzünden geçen çelişkili ifadeleri izleyerek duraksadı. "Böyle devam ederseniz yaşanacak şeyin bu olduğunu biliyorsunuz," diye ekledi sonra yumuşak bir sesle. Michael Gold bir şeyler söylemeye niyetlenmiş gibi yüzüne bakınca adamın koluna dokundu. "Başınıza gelen şey gerçekten korkunç ve akıl almaz derecede üzücü. Kimse bunu yadsımıyor."

"Doğru insanla konuşmak istediğinizi sanmıyorum," dedi Michael.

"Yanılıyorsunuz öyleyse. Konuşmam gereken kişi kesinlikle sizsiniz. Emily'nin babası olarak bir soru sormak istiyorum size: Kızınız Chris'in bu olaylara karışmış olmasını ister miydi? Chris'in kendisini öldürebileceğini düşünebilir miydi?"

Michael tırnaklarını direksiyona gömdü. "Bayan..."

"Damascus. Selena Damascus."

"Selena..." dedi, "Bir fincan kahveye ne dersiniz?"

Michael'ın arabasını önüne park ettiği salaş lokanta, bir kamyoncu mola yerine benziyordu. Araçlarını yan yana otoparka bırakmış pazen gömlekli, kirli kasketli iriyarı adamlarla doluydu içerisi.

"Yemek olarak pek bir şey bulamazsınız burada," dedi Michael, özür diler gibi.

Lokantanın arkalarında bir masaya oturdular ve garsonun, dumanı tüten kahveyle dolu seramik kupaları getirmesini beklerken etrafa bakınarak oyalandılar.

Selena adamın heyecanlı olduğunu biliyordu.

Michael, "Dikkat edin," diye uyardı kupasını dudaklarına götüren Selena'yı. "Buranın kahvesi sıcaktır."

Selena ölçülü bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Ve akü asidi gibi de koyu." Kupayı bırakıp ellerini sakin bir hareketle masaya koydu. Önünde küçük bir not defteriyle kalem belirmişti.

Michael soluğunu bıraktı. "Bir şey sormam gerek... Konuştuklarımız kayda geçecek mi?"

"Söylediğim gibi, Doktor Gold, ben muhabir değilim ve kayıt tutmam."

Buna şaşırmış gibiydi Michael. "Öyleyse benimle neden konuşmak istiyorsunuz?"

"Çünkü yakında duruşmalar başlayacak. Orada neler söyleyeceğiniz konusunda fikir edinmek bizim için çok önemli."

"Haa!" Michael kederini jürinin önünde bir kez daha yaşamaya zorlanacağını henüz idrak edememişti anlaşıldığı kadarıyla. "Sizinle konuştuğumuzu birileri duyacak mı?"

Selena başını salladı. "Savunma avukatı duyacak. Ve bir de Chris elbette."

"Tamam öyleyse," dedi Michael. "Sadece... Nasıl anlatsam?

Taraf değiştirmiş gibi görünmek istemem ve..."

"Öyle algılanmayacak. Size kızınızla Chris arasındaki ilişkiye dair sorular sormak istiyorum sadece. Rahatsız olacaksanız cevap vermek zorunda değilsiniz."

"Tamam," dedi Michael birkaç saniye duraladıktan sonra. "Sorun."

"Kızınızın intihar etmeyi planladığını biliyor muydunuz?"

Michael içini çekti. "Alıştıra alıştıra olmuyor bu işler, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Bu biraz tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan çıkar meselesine benziyor aslında. İntihara meyilli olduğunu söylersem istemediğim bir şeyi kabul etmiş olurum. Sorun şu ki buna neden inanamadığımı da bilemiyorum. Bunun kavramın kendisinden mi, yoksa hâlâ inkâr etmeye çalışmamdan mı kaynaklandığını kestiremiyorum." Bir kez daha duralayıp alt dudağını ısırdı. "İntihar eğilimi olmadığını söylersem, bu kez de ölümünü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Selena sorusuna yanıt alamadığının ama o sözlerde Chris'i suçlayan bir şey olmadığının farkındaydı. Sabırla bekledi.

Michael soluğunu iç çeker gibi koyuverdi. "İntihar etmeyi planladığından haberim yoktu," dedi sonunda. "Ama bundan aramam gereken işaretleri bilemediğim için mi, yoksa intihara meyilli olmadığı için mi habersizdim? İşte bu konuda emin değilim."

"Sizinle sorunlarını rahatça konuşur muydu?"

"Ben buna açıktım," dedi Michael.

Ses tonu Selena'nın onların kendi aralarında fazla konuşmadığını düşünmesine yol açtı. "Başka kimin desteğine başvururdu öyle bir durumda?" diye üsteledi.

"Melanie'nin herhalde." Pişmanlıkla gülümsedi. "Kız kıza muhabbet falan işte. Bazen bir şeye sinirlendiğinde kendini odasına kapatıp deşarj olana kadar üç dört tane tuval boyardı." Bir an durakladıktan sonra başını sağa sola salladı.

"Başka?" diye üstüne gitti onun Selena.

"Yani... Bir de tabii ki Chris'le dertleşirdi. Bunu söylemem..."

"Kızınızla Chris arasında ilişki sır değildi," dedi Selena.

"İlişki..." diye tekrarladı Michael. "Evet, böyle denebilir."

"Siz nasıl nitelendirirdiniz?"

"Bir madalyonun iki yüzü." Gülümsedi Michael. "Onlar küçükken bazen Chris'i kendi çocuğum sanırdım."

"Beraber epey zaman geçirirlerdi anlaşılan."

"Ayrılmaz ikiliydiler."

"Bir lise aşkı için bayağı yoğun ilişki."

"Lise aşkı değildi onlarınki," dedi Michael. "En azından kimse o şekilde görmüyordu. Üniversiteden sonra evlenseler kesinlikle buna şaşıran olmazdı."

"Emily'nin istediği de bu muydu sizce?"

"Evet. Chris'in de öyle. Doğrusu ebeveynleri olarak biz de istiyorduk herhalde."

Selena not aldı: *Birliktelik âşık oldukları için mi, yoksa ebeveynlerin beklentilerini boşa çıkarmamak için mi?*

Başını kaldırıp Michael'e baktı. "Emily'nin odasına girmeme izin verirseniz savunmaya büyük yardımda bulunmuş olursunuz."

Çok şey istediğinin farkındaydı Selena ama orada savunmanın işine yarayabilecek pek çok ipucu olacağını söylüyordu önsezileri: aynanın kenarına sıkıştırılmış fotoğraflar, bir mücevher kutusunda saklanan aşk mektupları, Chris'in ismiyle dolu günce defterleri.

"Yapamam..." dedi Michael. "Ben izin versem bile... Şey... Karım bunu anlamaz." Parmağını kupanın ağzında dolaştırdı. "Melanie -nasıl desem- bütün umutlarını davanın sonucuna bağlamış gibi. Bazen ona bakıyor ve benim için de o kadar kolay olmasını diliyorum. Daha altı ay önce düğünü nerede yapacağımızı söyleyerek şakalaştığımız günleri unutabilsem... Denemedim değil; bunu Emily için

yaptım ama ben de geçmişi o kadar kolay silip atamıyorum."

Selena, birisinin dilini çözmek için kullanılan en eski sorgucu taktiklerinden birini kullandı ve kendi dilini tuttu.

"Hastanede Emily'nin cesedini ben teşhis ettim," diye devam etti Michael. Daha o sabah kahvaltıda birlikteydik; Chris'in arabasının kornasını duyunca nasıl fırlayıp dışarıya koştuğunu hatırlıyorum. Okula beraber giderlerdi. Emily arabaya biner binmez Chris onu öptü. O iki görüntüyü zihnimde bir arada tutamıyorum."

Selena onun yüzünü inceledi. "Chris Harte'ın kızınızı öldürdüğüne inanıyor musunuz?"

"Buna cevap veremem," dedi Michael, gözlerini masadan ayırmadan. "Öyle bir şey yaparsam kızımı yüzüstü bırakmış olurum. Kimse Emily'yi benden fazla sevmiyordu..." Başını kaldırıp Selena'ya baktı. "Sanırım Chris dışında."

Selena önüne baktı. "Benimle tekrar görüşür müsünüz, Doktor Gold?"

Michael üzerinden bir ağırlık kalkmış gibi gülümsedi. "Memnuniyetle."

Melanie bir an kızının odasının önünde duraksayıp kapının yüzeyine kazınmış 'GİRİLMEZ' yazısını örtemeyen kalın boya tabakasına baktı.

Emily o sözü maket bıçağıyla kapısına kazıdığında dokuz yaşındaydı ve hem kapıya zarar verdiği, hem de tehlikeli bir aleti babasının masasından izinsiz aldığı için çift ceza yemişti. Hatırladığı kadarıyla Melanie, kapıyı ona boyatmıştı. Ama sözcüğün üstü kapandıktan sonra bile dayattığı şey ortadan kalkmamış, o günden sonra ne Michael kapıyı çalmadan adım atmıştı odaya, ne de Melanie.

Kendini aptal gibi hissetmesine aldırmadan elini kaldırıp kapıyı tıklattı ve tokmağı çevirdi. Michael da ayak basmıyordu oraya. Odaya en son girenler polislerdi. Melanie onların içeriden herhangi bir şey aldığını sanmıyordu. Chris'in fotoğrafları hâlâ tuvalet masa-

sının aynasının kenarında, yüzme takımının eşofman üstüyse kollarını Emily'nin yastığına sarmış haldeydi. Emily giysi parçasının 'Chris koktuğunu' söylemişti. İngilizce dersi için okuduğu kitap başucundaki komodinin üstünde açık duruyordu. Melanie'nin yıkadıktan sonra yerine kaldırması için kızına verdiği bir öbek giysiyse masanın kenarında bırakıldığı gibi bekliyordu.

Melanie içini çekerek giysileri çekmecelere yerleştirmeye başladı. Sonra odanın ortasında durdu ve ne yapacağına karar vermek ister gibi kendi etrafında bir tur döndü.

Emily'nin yalnızca birkaç hafta öncesine kadar orada yaşadığını yansıtan izleri ortadan kaldırmaya hazır değildi henüz. Ama bazı şeyler vardı ki onları görmeye dayanamıyordu.

İşe Chris'in fotoğraflarını aynanın kenarından birer birer sökmekle başladı. Papatya falı gibiydi: *Seviyor... Sevmiyor...* Resimleri yatağın üstüne atıp Chris'in eşofman üstünü yastıktan sıyırdı ve top haline koydu. Emily ile Chris'in yaptığı karikatürleri gardırobun kapağından dikkatle söküp onları da yatağın üstündeki öbeğe ekledi. Sonra yaptıklarından memnun halde etrafta hepsini içine koyacak bir şey aramaya koyuldu.

Derin gömme dolabın dibinde bulmayı umduğu boş ayakkabı kutularına ulaşmaya çalışıyor olmasa, alt köşedeki oyuğu farketmeyecekti. Diz çöküp el yordamıyla kutuları ararken eli duvarda bir yere girivermişti. Aklından fareler, böcekler, yarasalar geçerken katı ve hareketsiz bir nesneye dokununca rahatladı.

Oyuktan, Emily'nin tanıdık el yazısıyla dolu, bez ciltli bir defter çıktı.

"Hâlâ günlük tuttuğunu bilmiyordum," diye mırıldandı kendi kendine Melanie. Emily küçükken bir günlüğü vardı ama kızını yazarken görmeyeli yıllar olmuştu. Defterin önce son, sonra ilk sayfasına bakınca günlüğün yeni olduğunu anladı; son bir yıla aitti.

Ve Emily'nin ölümünden önceki güne kadar gidiyordu.

Derin bir rahatsızlık duyarak okumaya başladı Melanie. Çoğu gündelik şeylerdi ama bazıları aradan sivriliyordu:

Bazen erkek kardeşimi öpüyormuşum gibi geliyor ama bunu ona nasıl açıklarım?

Ne hissetmem gerektiğini anlamam için Chris'in yüzüne bakmam yetiyor, sonra da bütün geceyi neden öyle hissetmediğime kafa yorarak geçiriyorum.

Yine o rüyayı gördüm; bana kendimi kirli hissettiren rüyayı.

Rüya mı?

Melanie birkaç sayfa geri gitti, sonra yine ileriye atladı. Rüyayla ilgili bir şeye rastlamayı umarken kızının bekâretini kaybettiği geceyi okurken buldu kendini.

Emily, öldürüldüğü yerde sevişmişti ilk kez.

Melanie zaman kavramını kaybederek defteri bir solukta okudu. Elleri sonunda gevşeyince son sayfa açıldı: Emily'nin öldüğü günün sabahı düştüğü not.

Eğer söylersem evlenir benimle. Bu kadar basit.

Bebekten söz ediyordu. O sözcüğü kullanmamış olsa bile, gayet açıktı bu. Öyleyse o tek satırı yazdığı güne, yani 7 Kasım'a kadar Chris'e hamile olduğunu söylememişti.

Annesiyle babasına söylemediği gibi.

Barrie Delaney'in Chris'in aleyhine hazırladığı dava, bebeğe ve Chris'in ondan kurtulmak için Emily'yi öldürdüğü savına dayanıyordu. Varlığından haberdar olmadığı bir çocuktan kurtulmayı nasıl isteyebilirdi ki Chris?

Melanie başı dönerek defteri kapattı. Benliği intikam ateşiyle hâlâ öylesine yanıyordu ki Emily'nin günlükte veda etmediğinin farkına bile varmadı. Chris'in fotoğraflarını eşofmanın içine koyup kucağına aldı, defteri koltuğunun altına sıkıştırdı ve aşağıya indi.

Doğruca evin şöminesinin olduğu ve kimsenin fazla kullanmadığı salona geçti. Şömineyi evi aldıklarından beri en fazla dört kez yakmışlardı; hangi akrabadan kaldığı çoktan unutulmuş olan rahatsız Kraliçe Anne tarzı mobilyalarla dolu bir salonla birleştiğinde

herkese gayet gereksiz gelmişti.

Melanie dizlerinin üstüne çöküp fotoğrafları demir ızgaranın üstüne serpti, eşofmanla da üstlerini örttü. Sonra gidip mutfaktan bir kutu kibrit aldı ve ateşi yaktı. Alevlerin önce Chris'in resimlerini yaladığını, eşofmanın dokusuna sıçrar sıçramaz da maviye dönerek parladığını gördü. Son olarak da günlüğü attı ateşe.

Kollarını göğsünde kavuşturarak defterin cildinin kıvrılmasını, sayfaların küle dönmesini izledi.

"Melanie?"

Michael'in ayak sesleri bir süre evin içinde dolandıktan sonra kullanılmayan odanın kapısında durdu.

Michael önce hâlâ için için yanan şömineye, sonra karısına baktı. "Ne yapıyorsun?"

Melanie omuz silkti. "Üşüdüm."

Eylül, 2001

Koç Krull'un sağ elinde bir muz vardı. Sol elindeyse bir prezervatif tutuyordu.

"Bayanlar, baylar..." dedi kayıtsız bir sesle. "Hazır ol ve başla!" İkili gruplara ayrılmış olan sınıfta, prezervatif paketlerini yırtan öğrencilerden bir hışırtı yükseldi.

Emily, paketi açmak için dişlerini kullanmak zorunda kaldı. Yandaki sırada oturan çocuk onun folyoyu ısırdığını görünce, "Ahhh!" diyerek yüzünü buruşturdu.

Emily'nin arkadaşı ve o gülünç sağlık dersindeki partneri olan Heather Burns kıkırdadı. "Haklı," diye fısıldadı. "Dişlerini kullanmasan iyi olur."

Emily kıpkırmızı olarak belki milyonuncu kez dersteki partnerinin Chris değil Heather olduğuna şükretti. O şeyi yapıyor olmak yeterince kötüydü ama Chris ile yapmak yerin dibine geçmesine neden olurdu.

Sağlık dersi, son sınıfta mecburiydi ama dersi alanların çoğu birkaç yıldır gerçek penislere gerçek prezervatifler geçiriyordu. Liselerde bu derse -yüzme koçu Krull gibi- beden eğitimi hocalarının giriyor olması da işi iyice tatsız hale getiriyordu. Her şeyden önce tüm takım antrenörleri ellisine merdiven dayamış şişman erkeklerdi; ergenlik çağındaki çocuklara seks konusunda sunabilecekleri bilgelik şüphe götürürdü. Aslına bakılırsa dersi kurtaran tek şey, Koç Krull'un *regl* kelimesini telaffuz edememesine bolca gülmeleriydi.

Düdük üflendiğinde, otuz prezervatif otuz muza okşar gibi geçiriliverdi. Emily kaşlarını çattı, aklına Chris'i getirmemeye çalışarak pre-

zervatifin muzun kabuğunda bıraktığı kırışıklıkları düzeltti.

"Ah, muzum kırıldı!" diye bağırdı oğlanlardan biri.

Bir başkası kıkırdadı. "Sık sık başına geliyor mu bu, McMurray?"

Emily prezervatifi muzun dibine kadar indirip elini çekti. "Oldu!" dedi, tuttuğu soluğu bırakarak.

Heather yerinden. "Biz kazandık!"

Bütün gözler onlara döndü. Koç Krull yavaş adımlarla sıraların arasında ilerleyip onların önünde durdu. "Bakalım. Tepede güzel bir boşluğumuz var. Tam olması gerektiği gibi. Prezervatifimiz bir tarafa yığılmamış... Ve dibe iyice oturmuş. Bayanlar..." Başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Tebrik ederiz."

"Evet, Heather Burns," dedi McMurray, muzunu ısırarak. "Artık adının neden alev alev yakmak anlamına geldiğini biliyoruz."

Sınıf bu şakaya kıkırdadı.

"Erişebileceğin tek gerçek şey bu bilgi olacak, Joey" dedi Heather, saçlarını arkaya atarak.

Koç Krull onlara birer çikolata hediye edince Emily, bunun da bir şaka olup olmadığını düşündü.

"Gerçek hayatta prezervatif takmak bir yarış değildir," dedi hoca. "Bazen insana öyle gelir ama..." Yerden bir muz kabuğunu alıp basket atışıyla çöp kutusuna gönderdi. "Doğru şekilde kullanıldığında prezervatifin, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan ve AIDS'ten korunmanın -cinsel perhizden sonra ikinci- en etkili yolu olduğunu biliyoruz. Ancak doğum kontrol yöntemi olarak yüzde yetmiş beşlik başarı pek parlak sayılmaz. En azından yüz kişinin içinde hamile kalan o zavallı yirmi beş kadın açısından. Yani seçtiğiniz korunma yöntemi buysa, yedek bir plan geliştirmenizi tavsiye ederim."

Krull devam ederken Heather çikolata paketini açıp bir ısırık aldı ve Emily ile göz göze gelince ağzını büzerek sessiz bir zevk ünlemi koyuverdi.

Emily banyonun kapısını kalbi deli gibi çarparak kapattı ve bluzunun içine sokuşturduğu kutuyu çıkardı. Sivri köşelerin karnına battığı yerleri ovuşturduktan sonra kutuyu banyo tezgâhının üstüne bıraktı ve bir süre öylece baktı.

Test çubuğunu kutudan çıkartın. Teste başlamadan önce bütün talimatları okumayı ihmal etmeyin.

Titrek elleriyle ambalajı açtı. Test çubuğunun bir ucu renkliydi ve ortaya yakın bir yerde tırnak büyüklüğünde iki ekranı vardı.

Çubuğun ucunu on saniye süreyle idrarın altında tutun.

Kim on saniye boyunca işeyebilirdi ki?

Test çubuğunu tutucusuna yerleştirip üç dakika bekleyin. Gösterge ekranında gördüğünüz mavi 'kontrol' çizgisi size testin işlevsel olduğunu gösterecektir. İkinci pencerede çok hafif de olsa mavi bir çizgi gördüğünüz takdirde hamilesiniz, mavi çizgi belirmezse test sonucu olumsuz.

Emily pantolonunu indirip çubuğu bacaklarının arasına sokarak klozete oturdu. Gözlerini kapatıp ağırdan almaya çalıştıysa da daha dörde kadar saymıştı ki mesanesi boşaldı. Üzerinde idrar olan çubuğu alıp kutudan çıkan desteğe yerleştirdi.

Üç dakika çok uzun bir zamandı.

İlk pencerede kontrol çizgisinin belirişini izlerken, '*Hep dikkat ettik,*' diye düşünüyordu.

Beyninde Koç Krull'un sesi yankılanıyordu:

'Ancak doğum kontrol yöntemi olarak yüzde yetmiş beşlik başarı pek parlak sayılmaz. En azından yüz kişinin içinde hamile kalan o zavallı yirmi beş kadın açısından.'

Beliren ikinci çizgi -kıl kadar ince olduğu halde- inanılmaz bir acıyı da beraberinde getirdi. Emily iki büklüm olup farkında olmadan elini karnına götürdü. Gözleri ömrü boyunca sıfır çekmeyi istediği tek testin kutusuna çakılıp kalmıştı.

♠

Chris'in sırt kasları parıldıyor, omuzları gidip geldikçe Emily'nin görüşünü kapatıyordu.

Emily içindeki şeyi oradan çıkmaya ikna etmeye çalışır gibi kalçalarını biraz yukarıya kaldırdı ama Chris bunu şehvet göstergesi olarak yorumlayarak daha derinlere girip çıkmaya başladı. Başını yana çevirmiş, bir tokmak gibi hareket eden Chris'i hissediyordu. Elini bedenlerinin arasına soktuğunu hissetti -kendisi boşalırken onun gelmemesinden hoşlanmazdı- ve rahatlamayı hiç düşünmeden bacaklarını sıkıştırdı.

"Şşşt!" dedi Chris.

Artık o kadar derinlerdeydi ki Emily sanki içindeki başka bir kişi onu dışarıya itmeye çalışıyormuş gibi dayanılmaz bir basınç duyuyordu. Yine de Chris şiddetle sarsılırken her seferinde yaptığı gibi onu kolları ve bacaklarıyla sararak kendine çekti.

Birkaç saniye sonra Chris yüreğinin üstünde bir kaya gibi yatıyordu ve Emily, ciğerlerindeki havayı sanki içindeki sırla birlikte yavaşça boşaltıyordu.

Aile Planlama Şubesi, Bainbridge'i düşük gelir düzeyindeki insanların yaşadığı birkaç kasabaya bağlayan otobüs hattının üzerindeydi. Bekleme salonu çeşitli ırklardan insanlarla doluydu. Kadınların bazısı yalnızdı, bazısı eşleri ya da sevgilileriyle birlikteydi; kiminin karnı şişmişti, kimi elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Ama hiçbiri Emily'ye benzemiyordu; banliyölerde oturan zengin kızların başına öyle şeyler gelmezdi.

"Emily?" Stephanie Newell adındaki pratisyen hemşire, onu tekrar içeri çağırıyordu. Montunu alıp onun peşi sıra küçük ve sıcak bir odaya gitti.

"Stephanie, Emily'nin karşısına oturarak, "Görünüşe göre, yaklaşık altı haftalık hamilesin," dedi ve duralayıp onun yüzünü inceledi. "Sanırım bu iyi haber değil."

"Öyle sayılmaz," diye fısıldadı Emily.

O ana kadar gerçek değildi. Evde yapılan hamilelik testlerinde daima hata payı vardı ya da her şey kötü bir rüyadan ibaret olabilirdi.

Ancak bir yabancının hamile olduğunu söylemesi tartışmaya yer bırakmayacak şekilde doğru kılıyordu o kaygıyı.

"Babaya haber verdin mi?"

Emily kimsenin *bebek* sözcüğünü kullanmadığını düşündü. Hamile... Baba... Ama henüz doğurmaya karar vermediğiniz bir şeye isim vermemek için kimse 'bebek' demiyordu. "Hayır," dedi gergin bir sesle.

"Karar vermek sana kalıyor," dedi Stephanie usulca. "Ama bu karar ne yönde olursa olsun, öyle bir şeyi birisiyle beraber yaşamak daha kolaydır."

"Söylemeyeceğim," dedi Emily katı bir sesle. O kararı çoktan vermiş olduğunu ancak kelimeler ağzından çıkarken farketti. "O bu olayın tamamen dışında."

"Öyle mi, yoksa sen mi öyle olmasını istiyorsun?" diyerek üstüne gitti onun Stephanie.

Emily başını kaldırdı. "Bu çocuğu doğuramam. Önümüzdeki yıl üniversiteye başlıyorum."

Stephanie anladığını belirten bir baş hareketi yaptı. "Seçeneklerin arasında kürtaj da var elbette. Üç yüz yirmi beş dolar tutuyor ve peşin ödeme kabul ediyoruz."

Emily bembeyaz oldu. Masraflı olacağını tahmin ediyordu ama o rakam çok yüksekti. Annesiyle babasından ya da Chris'ten istemesi gerekecekti ki ikisi de olanaksızdı.

Gömleğinin eteğini kıvırmaya başladı. Hayatı boyunca herkesin ondan beklediği kişi olmaya çalışmıştı: kusursuz bir kız evlat, çiçeği burnunda bir sanatçı, en iyi arkadaş, ilk sevgili... Başkalarının beklentilerini karşılamaya uğraşmakla o kadar meşguldü ki hepsinin maskaralıktan başka şey olmadığını anlamak yıllarını almıştı. Kusursuz filan değildi; yakınından bile geçmiyordu kusursuzluğun. İnsanın dışıyla içi bir olmuyordu; içinde bir yerlerde kirli bir kızdı o ve öyle şeyler de onun gibi kızların başına gelirdi.

"Üç yüz yirmi beş dolar..." diye tekrarladı. "Tamam."

Sandığı kadar zor olmadı. Önce para konusunda Chris'ten yardım istemeyi düşünmüştü ama nedenini soracak, ona söyleyemeyeceği bir şey olduğunu açıklarsa da hemen anlayacaktı. On yedi yaşındaki bir kızın o kadar çok paraya acilen ihtiyaç duymasını gerektirecek pek fazla şey yoktu.

Emily çalar saatini gece yarısına kurdu. Sessizce alt kata inip annesinin çantasından çek defterini çıkarttı. 688 numaralı çeki kopardıktan ve nakit olarak çekmek istediği meblağı yazdıktan sonra imzayı kolaylıkla taklit etti. Annesi çek defterini sadece fatura ödemek için kullanırdı ki bu da ayda bir oluyordu; 688 numaralı çeki nereye kestiğini hatırlamak için kafasını patlatmaya başladığında her şey olup bitmiş olacaktı.

Ertesi gün okuldan sonra Chris'ten kendisini bankaya götürmesini istedi. Annesi için bir çek bozdurması gerekiyordu. Banka memuru onu tanıyordu; Bainbridge'de herkes herkesi tanırdı.

Emily eve döndüğünde üç yüz yirmi beş doları vardı.

Kürtaj randevusundan bir gece önce, Chris'le beraber göl kıyısına gittiler. Ilık eylül gecesi gökyüzüne ince bir tül gibi savrulmuştu; karanlığı oradaydı ama ağırlığı yoktu.

Emily yerinde duramıyor, hiçbir şeye odaklanamıyordu; derisi vücuduna küçük geliyordu sanki ve içindeki şeyin büyüdüğünü hissedebildiğinden emindi. Hepsini aklından çıkarmak için kendini Chris'in üstüne atıp onu çılgın gibi öpmeye başladı. Chris bir an geri çekilip merakla baktı.

"Ne var?" diye sordu Emily.

Chris başını salladı. "Yok bir şey. Kendin gibi değilsin sanki."

"Kim gibiyim öyleyse?"

Chris gülümsedi. "Rüyalarımdaki kadın gibisin." Ellerini Emily'nin saçlarına geçirdikten sonra onu üstüne çekip bacaklarını iki yanına

açtı. "Otur," dedi ve onun içine girmeye hazırlandı.

Çok erkendi. Emily ellerini Chris'in omuzlarına dayayıp geri çekilmeye çalıştı.

"Ah, çok güzel!" diye mırıldandı Chris.

Emily bir an donakaldı, sonra kalçalarındaki ellerin ısrarıyla biraz kımıldadı.

"İnsan başlı bir ata benziyorsun," dedi Chris.

Emily gevşeyerek gülünce Chris'in eli daha derinlere kaydı ve bu da işleri bir adım öteye taşıdı. Eskiden olduğu gibi şakalaşıyorlardı. Çocukken yaptıkları gibi güreşiyor da olabilirlerdi.

Emily gözlerini yumup düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. "Bu durumda sen at oluyorsun herhalde," dedi midesi belli belirsiz bulanarak.

Chris kalçalarını kastı ve "Deh!" diyerek Emily'nin altında sıçramaya başladı. Ay ışığı Emily'nin omuzlarından dökülüp göğsünü aydınlatıyordu.

Bittikten sonra yan dönüp ona arkadan sarılan Chris'in koluna başını dayadı Emily. Seksin en sevdiği, o işe katlanmasını sağlayan kısmı buydu işte. Belki milyonlarca kez Chris'in yanında yatmıştı ve cinsellik bittikten sonra her şey eskiye dönüyor, aralarında utanç duyulacak bir şey kalmıyordu.

"Kumda seks, abarttıkları kadar güzel değilmiş," diye fısıldadı Chris.

Emily gülümsedi. "Öyle mi?"

"Kıçım aşındı."

"Hak ettin."

"Öyle mi? Seni üste çıkararak centilmenlik yapmaya çalışıyorum." Avucunu onun göbeğine koydu.

Emily birden doğrulup en yakınındaki giysi parçası olan gömleği üstüne geçirerek gölün kıyısına doğru yürümeye başladı.

Chris'in bilmeye hakkı var mıydı? Hiçbir şey söylemezse yalan

söylemiş mi sayılırdı? Eğer söylerse evleneceklerdi ama Emily bunu istediğinden pek emin değildi. Bakire bir kızla birlikte olduğunu sanan Chris'e haksızlık olurdu bu.

Kafasının içinde yankılanan başka bir ses öyle bir şeyin kendine de haksızlık olacağını tekrarlayıp duruyordu. Bazen Chris'le seviştikten sonra eve gidip saatlerce kusuyorsa, sutyeninin ve külotunun içinde dolaşan eller onu tahrik etmek yerine ensest ilişkiye girdiklerini düşündürüyorsa, o dokunuşlara bazen tahammül bile edemiyorsa, koca bir yaşamı onun karısı olarak geçirebilir miydi?

Göle bir çakıl taşı atıp suyun yüzeyinde yayılan daireleri izledi. Hayatının daima Chris'inkiyle iç içe olacağını bilmek ve bundan sinsice bir çıkış aramak tuhaf duyguydu. Herkes onların sonsuza dek beraber olacağına inanıyordu ama yakın zamana kadar sonsuz daima çok uzakta olmuştu.

Elini karnına bastırdı. Sonsuzluğun bir sınırı vardı artık.

Chris'le evlenebilirdi. Diğer seçenekse onu kardeşi gibi, arkadaş olarak sevdiğini, kocası ya da sevgilisi gibi görmediğini söylemekti. Bunu yaparsa yüzünün bembeyaz, kalbinin paramparça oluşunu izlemek zorunda kalacaktı.

Chris'i evlenecek kadar değil ama bunu ona itiraf edemeyecek kadar seviyordu.

Gölün yüzeyine, derinlere doğru hareketlenen, cırcır böceklerinin sesiyle sarılmış sularına baktı. Kaygan tabanında yürüyerek kolaylıkla gölün içine süzülebileceğini, kara sular başının üzerine ulaşana, ciğerlerini doldurana, onu bir taş gibi dibe batırana dek ilerleyebileceğini geçirdi aklından. Chris'in arkasına gelip kolunu omuzlarına doladığını hissedince irkildi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Boğulmayı," dedi Emily usulca. "Su boyumu aşana kadar yürümeyi. Ne kadar huzurlu..."

"Tanrım!" dedi Chris irkilerek. "Huzurlu olacağını hiç sanmıyorum. Çırpınarak suyun yüzüne çıkmaya çalışır insan."

"Sen çalışırsın. Yüzücüsün çünkü."

"Ya sen?"

Kollarının arasında dönüp başını Chris'in göğsüne yasladı. "Ben kendimi bırakırım."

Kürtajı yapacak doktor erkek olmasa, her şey yolunda gidebilirdi. Yanındaki Stephanie'ye bakmamaya çalışarak bacaklarını açıp hasta yatağına uzandı Emily. Doktorun odaya girip ellerini yıkamak için lavaboya yönelişini izledi. Beyaz sabun parmaklarının arasında kayıyor, adamın cüssesini olduğundan daha iri gösteriyordu.

Doktor dönüp Emily'ye gülümsedi. "Bakalım neyimiz varmış," dedi.

Bakalım. Neyimiz varmış?

Doktor tıpkı öteki adamın yaptığı gibi elini önlüğün altına uzatıp parmaklarını içine soktu.

Ve tekmeler atmaya başlayarak ayak desteklerini yıktı, darbelerden biri geri çekilmeye çalışan doktorun başına isabet etti.

"Bana dokunmayın!" diye bağırdı doğrulmaya çalışırken Emily. Ellerini bacaklarının arasına bastırıp önlükle örtünmeye çabaladı. Stephanie'nin elini omzunda hissedince ona döndü ve "Bana dokunmasına izin verme!" diye fısıldadı.

Doktor odayı terk etmişti bile.

Stephanie onun gözyaşlarının biraz dinmesini bekledikten sonra doktorun taburesine oturdu. "Babaya söyleme zamanı geldi belki," dedi.

Chris'e hiçbir şey söylemeyecekti. Özellikle de o olaydan sonra. Çünkü bunu yaparsa hemen ardından kürtaj girişimini, doktoru ve onun kendisine dokunmasına neden dayanamadığını anlatması gerekecekti. Ve Chris'in dokunuşlarına dayanamadığını da söylemesi gerekiyordu elbette. Ve Chris'in tanıdığını sandığı kız olmadığını da...

Söyler söylemez kendi kuyusunu kazmış olacak ve o kuyuya Chris'le beraber düşecekti.

Besbelli bir süre sonra annesiyle babasına söylemesi de kaçınılmaz hale gelecekti. Ona hayretle bakacaklardı. Minik kızları ve kürtaj, öyle mi? Hepsi kendi hatasıydı, çünkü zamanını beklemeden seks yapmıştı; kendi hatasıydı, çünkü daha küçücükken o iğrenç adamın dikkatini çekmişti.

Yakında herkes öğrenecekti. Etrafı sarılmıştı. İnsanların kapağını bile kaldırmaya cesaret edemedikleri bir dehlizdeydi ve o karanlık çıkıştan başka kurtuluş yolu kalmamıştı.

Emily bir saat boyunca danışmanı Stephanie'nin sunduğu seçenekleri dinledi. Seçenek falan olmadığı düşünülürse, hayret verici bir yetenekti Stephanie'ninki.

"Tereyağını uzatır mısın?" dedi.

Michael tabağı uzatırken, "Çok güzel olmuş," dedi. "Tavuğun tadına bakmanı tavsiye ederim, Emily."

Emily parmaklarını şakaklarına dayadı. "Pek aç değilim."

Melanie, "Bütün gün hiçbir şey yemedin ama," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye cevabı yapıştırdı Emily. "Okulda kendime ziyafet çekmiş olabilirim. Sen yanımda değildin." Başını önüne eğdi ve "Tylenol alsam iyi olur," diye mırıldandı.

"Sorbonne'un başvuru formunu gördün mü?" dedi Melanie. "Bugün geldi."

Emily'nin çatalı tabağına düştü. "Gitmeyeceğim!"

"Başvuru yapmanın ne zararı var?" Emily'nin kararsızlığını besbelli yanlış yorumlayarak gülümsedi. "Eve döndüğünde Chris bıraktığın yerde seni bekliyor olacak," diye takıldı.

Emily saçlarını savurarak başını iki yana salladı. "Meselenin bu olduğunu mu sanıyorsun? Onsuz yaşayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Yaşayabilir miydi?

Peçetesini tabağının üstüne atıp ayağa fırladı. "Rahat bırakın beni!" diye bağırarak yemek odasından çıktı.

Melanie ile Michael birbirine bakakalmıştı. Sonra Michael tavuktan bir parça kesip ağzına attı ve çiğnemeye başladı. "Yapacak bir şey yok?" dedi.

Melanie, "Yaş icabı..." diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti ve bıçağına uzandı.

İki ailenin evlerinin arkasındaki yola fazla uzak olmayan bir yerde insanların eski fırınlarını, buzdolaplarını, başka hurdalarını terk ettiği, cam şişelerle, paslı teneke kutularıyla dolu torbalar bıraktığı bir düzlük vardı. Tanımlayacak daha iyi bir sözcük olmadığı için orası Bainbridge'de 'Çöplük' olarak bilinirdi ve arada sırada atış talimi yapmak amacıyla kullanılırdı.

Chris otuz metre öteye şişeleri ve tenekeleri dizmeye başladığında, Emily de arazi aracının ön kaputunda oturuyordu. Chris geri gelip Colt'u doldurdu ve arabanın tekerlekleri etrafındaki otların arasında uçuşan sinekleri kovaladı. Emily eğilip yeşil bir sap koparak dişlerinin arasına sokarken cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve küçük toplar halinde yuvarlayarak kulaklarına yerleştirdi.

Mendilin kalanını Emily'ye uzattı. "Tıkaç. Sen de yap." Tabancayı iki eliyle kavrayarak kaldırmıştı ki Emily'nin bağırdığını duydu.

"Dur! Bana neye nişan aldığını söylemen lazım."

Chris sırıttı. "Olur! Iskaladığım zaman dalga geçeceksin, değil mi?" Tek gözünü kapadı ve Colt'u yeniden doğrulttu. "Mavi etiketli olan elma suyu şişesi... Galiba."

İlk atış kulaklarını sağır edecek kadar gürültülüydü. Emily kâğıt tıkaca rağmen ellerini kulaklarına götürmek zorunda kaldı. Kurşunun tam olarak nereye gittiğini görememişti ama hedeflerin arkasındaki ağaçlar hışırdadı. İkinci kurşun mavi etiketli şişeyi tam ortasından vurdu, cam parçaları savrulup ağaç gövdelerine saplandı.

Emily arabanın kaputundan yere atlayıp, "Ben de denemek istiyorum!" dedi.

Chris kulağındaki kâğıtları çıkarttı. "Ne?"

"Denemek istiyorum."

"Sen mi? Silahlardan nefret edersin. Bana hep ava gitmememi söyleyen sen değil miydin?"

"Avda tüfek kullanıyorsunuz. Onlar çok büyük." Emily gözlerini kısmış, merakla tabancayı inceliyordu. "Bu değişik görünüyor." Chris'e iyice sokulup eline dokundu. "Yapabilir miyim?"

Chris başını sallayıp onun ellerini tabancanın kabzasına yerleştirdi.

Emily o kadar küçük bir şeyin nasıl öylesine ağır olabildiğine şaştı. Bir yandan da silahın parlak ve düzgün çizgilerini kavrayan ellerinin ne kadar iğreti durduğunu düşünüyordu.

"Böyle tut," dedi Chris, arkasından yaklaşarak. Ona namlunun üstündeki arpacığı gösterip hedefe nasıl nişan alındığını açıkladı.

Emily heyecanını belli etmemeye çalışıyordu. Chris onun kollarını nişan alacak seviyeye kaldırdığında ellerinin ter yüzünden metalde kaydığını hissetti. "Dur" diye bağırdı ve Chris'in kollarından kurtulup silahla ona döndü. "Nasıl..."

Chris'in yüzü bembeyaz oldu birden. Telaşla uzanıp namluyu iterek üzerinden uzaklaştırdı. "Silah insanlara doğrultulmaz," dedi boğuk bir sesle. "Patlayabilirdi."

Emily kızardı. "Ama horozu kaldırmamıştım ki."

"Nereden bileyim kaldırmadığını?" Kasları boşalmış gibi çömelip başını dizlerine dayadı. "Of be!" dedi fısıldar gibi.

Düş kırıklığına uğrayan Emily tabancayı tekrar doğrultup bacaklarını araladı, horozu kaldırdı ve tetiği çekti.

Teneke bir kutu tıngırdayarak havaya fırladı, bir an öylece kaldıktan sonra yere düştü.

Silahın tepmesiyle dengesini kaybeden Emily de Chris koşup tutmasa düşecekti.

"Vay canına!" dedi Chris, etkilendiğini gizlemeden. "Keskin nişancı Annie Oakley'e âşıkmışım meğer."

"Acemi şansı..." dedi Emily ama zevkten pembeleşmiş yanaklarıyla gülümsüyordu. Tabancayı sıkıca kavrayan ellerine baktı ve silahın artık avuçlarında eski bir arkadaşın güven veren ılık eli gibi durmasına hiç şaşırmadı.

Jeep'in içi rutubetliydi. Isıtıcıdan yayılan hava camları buğulandırıyor, yapışkan, neredeyse tropik bir neme sebep oluyordu.

"Farz edelim ki işler planladığın gibi gitmedi," dedi Emily usulca. "Ne yaparsın o zaman?"

Chris yüzünü astı. "İyi bir üniversiteye giremezsem ne yapacağımı mı soruyorsun yani?"

"Hatta üniversiteye hiç gidemezsen. Annenle baban bir trafik kazasında ölürse ve Kate'e bakmak zorunda kalırsan."

Chris onun saçlarını karıştırarak yavaşça soluğunu bıraktı. "Bilmiyorum. Olanları elimden geldiğince yararıma kullanmaya çalışırdım herhalde. Belki üniversiteye daha sonra giderdim. Neden soruyorsun bunları?"

"Annenle baban senden bekledikleri şeyleri yapamadığın için hayal kırıklığına uğrar mıydı?"

Chris gülümsedi. "Annemle babam kazada ölmemiş miydi? Bu durumda şok geçirecek halleri olmazdı herhalde." Dirseğinin üstünde doğrulup Emily'ye döndü. "Kimin ne düşündüğü fazla umurumda değil açıkçası. Senin dışında tabii. Sen hayal kırıklığına uğrar mıydın?"

Emily derin bir soluk aldı. "Diyelim ki öyle oldu ve artık seninle... Seninle birlikte olmak istemesem ne yapardın?"

Chris işin ciddiyetini kavrayamamıştı, "O zaman herhalde kendimi öldürürdüm," dedi. Emily'nin alnını çizgileri gidermek ister gibi öptü.

"Neden bunları konuşuyoruz?" Uzanıp Jeep'in arka kapısını açınca yıldızlarla dolu bir gökyüzüyle karşılaştılar.

Pastırma yazı geçmişti; kuru hava yaban elmalarının ve erken bir kırağının kokusunu taşıyordu. Emily havayı ciğerlerine çekip burun delikleri yanarak içinde tuttu. Sonra küçük beyaz bir bulut koyuverdi havaya. "Soğuk," dedi, Chris'e iyice sokularak.

"Çok güzel," diye fısıldadı Chris. "Senin gibi." Emily'nin yüzüne dokunup onu kederini emip atmak ister gibi uzun uzun öptü.

Dudakları hafif bir öpücük sesiyle birbirinden ayrılınca, "Ben güzel değilim," dedi Emily.

"Öylesin." Chris onu dizlerinin arasına çekip sırtını göğsüne yasladıktan sonra, kollarını bedenine sardı.

Gökyüzü zengindi ve o an Emily'nin hep hatırlayacağı binlerce ufak şeyle doluverdi: Chris'in saçlarının ensesini gıdıklayışı, orta parmağının içindeki nasır, Jeep'in çimenlerin üstüne kan kırmızısı bir gölge düşüren park ışıkları...

Chris burnuyla onun omzunu dürttü. "Fen kitabındaki bölümü okudun mu?"

"Ne kadar romantik!" diyerek güldü Emily.

"Bir bakıma öyle ama. Şu yıldızlardan bazısının aslında milyarlarca yıl önce patladığını anlatıyor. Işıkları bize ancak ulaşıyormuş."

Emily düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. "Ben de sırf dilek tutmaya yarayan şeyler olduklarını sanıyordum."

Chris gülümsedi. "Onu da yapmamızın bir sakıncası yok."

"Önce sen," dedi Emily. Omuzlarındaki kollar kendine iyice sarılınca, çok iyi tanıdığı bir duygunun esiri oldu: Chris'in tenini ısıdan oluşan bir pelerin, koruyucu bir perde, ikinci bir benlik gibi paylaşmak.

Chris yavaşça, "Her şeyin böyle, şimdiki gibi kalmasını diliyorum," dedi. "Sonsuza kadar."

Emily onun kollarının arasında döndü. Bir şey dilemekten kork-

tuğu kadar, dilek tutma fırsatını kaçırmaktan da korkuyordu. Başını Chris'in gözlerine bakmadan sözcüklerini dudaklarına kondurmayı başaracak bir açıyla eğdi. "Belki mümkündür bu."

Noel, 2001

"Harte! Denetim odasına!"

Chris başını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı, buzlu şekerleme yemekle meşgul olan hücre arkadaşı Bernard'ı görmezden gelmeye çalışarak yatağından aşağıya atladı. Gardiyanlar her gün bir kez şekerleme getirip ortak mekâna koyuyordu. O kâsenin akşama kadar idare etmesi gerekiyordu ama Bernard diğer mahkûmlar varlığından bile haberdar olamadan şekerlemelerin çoğunu götürmeyi başarıyordu.

Chris koridora çıkıp koğuşun ucundaki kapıya gitti ve denetim kulübesinde oturan gardiyanlardan biri geldiğini farkedene kadar bekledi.

"Ziyaretçin var," dedi gardiyan kapıyı açarken.

Annesi önceki sefer gözyaşları içinde Cumartesi günü gelemeyeceğini, çünkü ziyaret saatlerinin Kate'in dans resitaliyle çakıştığını söylemişti. Chris anlayışlı davranmıştı elbette ama kız kardeşini kıskanmıştı. Anneleri haftanın her günü Kate'e ait değil miydi? Bir saat için olsun vazgeçemez miydi ondan?

Bodrumun kapısında Chris'i bir gardiyan bekliyordu. "Geç," dedi en uzaktaki masayı işaret ederek.

Chris bir an olduğu yere çakılıp kaldı. Ziyaretçi annesi değildi. Babası bile değildi ki onu görmek bile hayli şaşırtıcı olurdu.

Gelen Michael Gold'du.

Chris mekanik bir yürüyüşle Emily'nin babasına yaklaştı. Onu hapisten kaçmaktan alıkoyan gardiyanların kendisini korumakla da

yükümlü olduğuna güvenerek cesaretini topladı.

Michael onu görünce başını sallayarak karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Chris ziyaretçileri reddetme hakkına sahip olduğunu biliyordu. Ama ağzını açamadan Michael içini çekip, "Görüşmeyi kabul etmezsen seni suçlayamam," dedi. "Yerinde olsaydım gelen kişiyi görünce soluğu yukarıda alırdım."

Chris yavaşça oturdu. "Hiç yoktan iyidir."

Michael'ın yüzü iyice gölgelendi. "Çok mu kötü burası?"

"Yok canım, müthiş eğleniyoruz," dedi Chris ters bir ifadeyle. "Ne bekliyordunuz ki?"

Michael kızardı. "Demek istediğim... Diğer seçeneğe kıyasla." Bir an önüne bakıp başını tekrar kaldırdı. "İşler planladığın gibi gitseydi burada olmayacaktın. Ölmüştün..."

Chris'in masada trampet çalan parmakları durdu. Uzatılan zeytin dalını göremeyecek kadar aptal değildi. Yanlış anlamadıysa Michael Gold, savcılık nasıl bir zırvalıkla ortaya çıkarsa çıksın onun ifadesine inandığını ima ediyordu.

O ifade gerçeği yansıtmasa da...

"Neden geldiniz?" diye sordu Chris.

Michael omuzlarını dikleştirdi. "Ben de kendime bu soruyu sorup duruyorum. Gelirken arabada hep bunu düşündüm. Tam olarak bilmiyorum. Sence neden gelmiş olabilirim?"

"Bence başsavcılığa vermek için bilgi kopartma peşindesiniz," dedi Chris. Buna inanmıyordu aslında ama Michael'ın yüz ifadesini görmek istemişti.

"Tanrım, hayır!" dedi Michael afallayarak. "Casus mu kullanıyorlar?"

Chris ayağını yere sürttü. "Yapıyorlarsa şaşmam. Amaç beni olabildiğince uzun süre içeride tutmak değil mi? Emily gibi bir dizi kızı öldürmemi engellemek falan yani."

Michael başını salladı. "Ben buna inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsunuz?" diye sordu Chris, sesini yükselterek. "Başsavcının beni burada tutmayı planladığına mı, yoksa onu öldürdüğüme mi?"

"Yapmadın..." dedi Michael, gözleri yaşlarla dolarak. "Öldürmedin onu."

Chris boğazının düğümlendiğini hissetti. Neden onun karşısına oturduğunu, Emily'nin babasıyla konuşacak neyi olduğunu düşünerek sandalyesini çekti.

Michael gözlerini masaya dikmişti ve parmağını masanın kenarında dalgın dalgın dolaştırıyordu. "Gelmemin nedeni..." diye söze başladı, "Sana bir şey sormak istememdi. Biz hiçbir şey anlamadık. Ne Melanie farkındaydı Emily'nin mutsuz olduğundan, ne de ben. Ama sen biliyordun; biliyor olmalısın. Benim merak ettiğim..." Durup başını kaldırdı. "Nasıl oldu da göremedim? Ne söyledi de ben duymazdan geldim?"

Chris içinden lanetler okuyarak kalktı ama Michael kolunu tuttu. "Ne?" diye hırladı. "Size ne söylememi bekliyorsunuz?"

Michael yutkundu. "Onu sevdiğini," dedi boğuk bir sesle. "Onu özlediğini." Parmaklarını gözlerinin kenarlarına bastırıp kendine gelmeye çalıştı. "Melanie pek şey değil... Yani onunla Emily hakkında konuşamıyorum. Ben sandım ki..." Bakışlarını kaçırdı. "Ne düşündüğümü ben de bilmiyorum aslında."

Chris dirseklerini masaya dayayıp yüzünü ellerine gömdü. Michael Gold'a vereceği bir şey yoktu. Ama Emily hakkında konuşmak istiyorsa, Chris'ten iyi dinleyici bulamazdı. "Geldiğinizi öğrenecekler," diye uyardı onu. "Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz."

Michael bir an kararsız kaldı. "Öyle..." dedi sonra. "Senin de burada olmaman gerekiyordu."

Gus market arabasını iterek süpermarketin reyonlarında dalgın

dalgın dolaşırken, artık sıradanlıkla hiç ilgisi olmayan ailesinin hâlâ tıpkı diğer aileler gibi şampuan, diş macunu, tuvalet kâğıdı gibi dünyevi şeylere ihtiyaç duyuyor olmasına şaşıyordu. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için çıkmıştı alışverişe. Düşüncelere öylesine gömülmüştü ki en çok kullandığı şey olan kâğıt mendillerin önünden geçerken bir tane alıp arabaya atmayı unutuyor, hiçbir zaman kedileri olmamasına rağmen dakikalarca kedi mamalarına bakıyordu.

Sonra kendini spor eşyaları reyonunda buldu. Pırıl pırıl bisikletlerin, patenlerin yanından geçerken avcılık ve balıkçılık bölümünde birden kalakaldı. Kamuflaj desenli yağmurlukları, ateş turuncusu yelekleri, askılardaki başka ufak nesneleri incelemeye başladı: silah yağları, temizleme bezleri, neye yaradığını bilmediği kimi gereçler... Tilki idrarı, dişi geyik ve tavşan kokusu... Neden satıldığını anlamadığı ama Noel çorabının ya da Paskalya sepetinin içinde bulduğunda kocasını her sefer sevindiren şeyler.

Nişan almakta olan bir avcıyı gösteren resme bakınca James'in bir daha eline silah almasını kesinlikle istemediğini farketti.

O antika Colt'u satın almış olmasa bunlar gelir miydi başlarına?

Gus en alttaki metal rafın ucuna ilişti ve başını dizlerinin arasına düşürüp derin soluklar almaya başladı. Kulakları çınladığı için yaklaşan alışveriş arabasını ayağına çarpana dek duymadı. "Ah!" dedi başını kaldırarak.

Aynı anda bir başka ses, "Çok özür dilerim" dedi.

Melanie'nin sesiydi bu.

Gus onun sert yüz hatlarına, donuklaşmış cildine, boyunu olduğundan birkaç santim uzun gösteren öfkesine bakakaldı.

Melanie arabasını çekerken, "Geri aldım," dedi, "Özür falan dilemiyorum." Dönüp uzaklaştı.

Kendi arabasını orada öylece bırakan Gus onun peşinden koştu.

Koluna dokunduğunda Melanie gözlerinde biriken soğuk hiddetle ona baktı ve "Defol!" dedi dişlerinin arasından.

Gus onunla yeni tanıştıkları zamanları anımsadı; karşılıklı oturup ellerini karınlarına koydukları, içlerinde kıpırdanan bebeklerin yarattığı dalgalanmaların ve seslerin diğeri tarafından çok iyi anlaşıldığını bildikleri zamanları... Vücudunuzu bir başkasına ödünç verdiğinizde, özellikle hamileliğin son dönemlerinde parmak uçlarında, ensede, meme uçlarında beliren ürpermeleri...

Melanie'ye söylemek istediği bir şey vardı: *'Sadece sen acı çekmiyorsun. Sevdiği birini yitiren yalnızca sen değilsin.'*

Aslında Melanie tek kişinin yasını tutuyordu, Gus ise iki kişinin: Hem Emily'yi kaybetmişti, hem de en yakın arkadaşını.

"Lütfen..." demeyi başardı sonunda. "Konuş benimle."

Melanie arabasını bırakıp marketten çıktı.

Jordan, küçük toplantı odasındaki dağınık masanın başından kalkıp pencereyi açtı. Dışarıda parmaklıklar vardı elbette ama yine de serin bir esinti sardı odayı.

Chris gülümsedi. "Kaçmama yardım mı edeceksin?"

"Hayır," dedi Jordan. "Boğulmamamızı sağlamaya çalışıyorum." Gömleğinin koluyla alnını kuruladı. "Buranın elektrik faturasını görmek isterdim doğrusu."

Chris ellerini karnında birleştirdi, "Alışıyor insan."

Jordan ona göz attı ve "Alışmaya mecbursun," dedi, tekrar masadaki kâğıt yığınına uzanırken.

Üç saatten beri Başsavcılık'ın iddianamesini inceliyorlardı. Chris'in kesintisiz olarak hücresinin dışında geçirdiği en uzun zamandı bu. Avukatlara kolaylık olması için tekerlekli metal bir arabaya yığılmış New Hampshire hukuk kitaplarının isimlerini okuyarak oyalanırken Jordan'ın kendisine sorular yöneltmesini bekliyordu.

Avukatı o sabah gelir gelmez savunma stratejisini başarısız bir çifte intihar girişimi üzerine kuracağını açıklamıştı. Ayrıca Chris'in tanık kürsüsüne çıkmayacağını da bildirmişti. Jordan'a göre bu, da-

vayı kazanmanın tek yoluydu.

"Nasıl oluyor da televizyon filmlerinde falan sanık hep tanıklık yapıyor?" diye sordu Chris ikinci kez.

"Tanrı aşkına!" diye homurdandı Jordan. "Sen hâlâ orada mısın? Televizyondaki jüri üyeleri senaryoda ne yazıyorsa onu söylüyor. Gerçek hayatta olacakları tahmin etmek çok daha zor."

Chris'in dudakları gerildi. "Sana intihar eğilimim olmadığını söyledim."

"Söyledin. O nedenle tanıklık yapmayacaksın zaten. Seni beraat ettirmek için ben aklıma eseni söyleyebilirim ama sen bunu yapamazsın. Oraya çıkarsan jüriye kendini öldürmeyi aklından bile geçirmediğini söylemen gerekir ki bu da savunmamızı zayıflatır."

"Ama gerçek bu," dedi Chris.

Jordan kaşlarının başladığı yerin biraz aşağısını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıktı. "Gerçek bu değil Chris. Ortada tek bir gerçek yok; yaşanan olayların farklı bakış açılarına göre değerlendirmeleri var. Seni tanık kürsüsüne çıkarmamak, olayları benim bakış açımla anlatmak demek. Seninkini hiç sormamak yani."

"Ama bu da yalanın bir türü."

Jordan yüzünde alaycı bir gülümsemeyle baktı ona. "Ne zaman koyu Katolik oldun?" Sandalyede arkasına yaslandı. "Bunu sürekli tartışacak değilim seninle. Mahkemeye çıkıp bildiğin gibi davranmak mı istiyorsun? Tamam. Karşı taraf ilk iş olarak polis sorgulamalarını ortaya çıkarıp jüriye ifadeni değiştirdiğini gösterir. Sonra, 'Madem Emily'yi kurtarmaya gittin, neden göstermelik bir tabanca yerine dolu bir tabanca götürdün?' diye sorar. Böylece jüri seni suçlu bulur, ben de Eyalet Cezaevi'nde sana iyi şanslar dileyecek ilk kişi olurum."

Chris belli belirsiz bir şeyler homurdanıp yerinden kalktı ve yüzünü toplantı odasının penceresiz duvarına döndü.

Jordan ona aldırış etmeden, "Balistik raporuna göre atılan tek merminin kovanı, namluda kalan ikinci mermiyle birlikte bulunmuş.

İkisinin üstünde de parmak izlerin varmış. Bu bizim için destekleyici bir kanıt: Kendini öldürmeyi planlamıyorduysan neden silaha iki kurşun koyarsın? Ayrıca, Emily'nin parmak izleri de bulunmuş silahın üstünde ki bu da hoşuma gitti."

"Evet ama onunkileri sadece namluda bulmuşlar," dedi Chris. Yaklaşıp dosyayı Jordan'ın omzunun üzerinden okumaya koyulmuştu.

"Önemli değil. Yapmamız gereken tek şey jüride şüphe oluşturmak. Emily'nin parmak izleri tabancanın bir yerinde olduğuna göre silahı eline almış." Ellerini iki yana açtı.

"Kendine çok güvenir gibisin," dedi Chris.

"Güvenmememi mi yeğlerdin?"

Chris yerine oturdu. "Orada açıklanma bekleyen bir sürü kanıt var ve..."

"Doğru!" diye onayladı Jordan çabucak. "O kanıtların gösterdiği tek şey senin olay yerinde bulunduğun ve bunu baştan beri inkâr etmedin. Öte yandan, orada ne yaptığını kanıtlayan bir şey yok." Sırıttı. "Merak etme. Bundan daha zorlu davalar kazandım."

Jordan otopsinin ayrıntılarını içeren adli tıp raporunu açtı. Chris öne uzanarak Emily'nin vücudunun ezbere bildiği özelliklerinin yanı sıra ciğerlerinin büyüklüğünü, beyninin rengini büyülenmiş gibi okudu. Emily'nin kalbinin net ağırlığına bakmasına gerek yoktu; o kalbi yıllardır elinde tutuyordu.

"Sen solak mısın yoksa sağ elini mi kullanırsın?" diye sordu Jordan.

"Solağım," dedi Chris. "Neden?"

Jordan başını salladı. "Mermi yolu falan. Ya Emily?"

"Sağ elini kullanırdı."

Jordan iç geçirerek, "Kanıtlarla uyumlu," diye mırıldandı ve iddia makamı tarafından gönderilen belgelere döndü. Sonra, "O intihar etmeden önce cinsel ilişkiye girmişsiniz," dedi bunun tartışma götürmeyen bir nokta olduğunu vurgulayan bir sesle.

Chris kıpkırmızı oldu. "Evet..."

"Bir kere mi?"

"Evet."

"Normal ilişki mi?"

Chris başını öne eğdi. "Bunları öğrenmek zorunda mısın?"

"Kesinlikle," dedi Jordan rahat bir tavırla.

Chris masanın yüzeyindeki bir çentikle oynamaya başladı. "Normal..." Başını kaldırıp otopsi raporunu inceleyen avukatına baktı. "Başka ne yazıyor orada?"

Jordan soluğunu bıraktı. "Bize gerekenlerin hepsini söylemiyor." Chris'e dikti gözlerini. "Emily'nin depresyona girmesine yol açmış olabilecek fiziksel bir durum var mıydı?"

"Ne gibi?"

"Herhangi bir hormonsal dengesizlik? Ya da kanser falan gibi?"

Chris iki soruya da başını sallayarak yanıt verdi.

"Hamilelik?"

Bir an için odadan tüm hava çekildi sanki. "Ne?" dedi Chris. Jordan'ın dikkatle kendisini incelediğinin farkındaydı.

"Hamilelik," dedi avukat, otopsi raporunu ona doğru çevirerek. "On bir haftalık."

Chris'in ağzı açılıp kapandı. Neden sonra, "Hamileymiş..." diye mırıldandı kendi kendine. "Tanrım! Aman Tanrım! Haberim yoktu."

Emily'yi son gördüğü haliyle canlandırdı gözünde. Yan yatmıştı, saçlarının arasından kanlar yayılıyordu. Ve... Eli karnındaydı.

Görüşme odası ansızın kararınca Chris, Emily'nin yanına gittiğini düşündü.

Hapishanede revire gitmenin bedeli üç dolardı ama anlaşılan avukatla görüşme sırasında bayılmak acil durum statüsü sağlıyor ve küçük sağlık odasına ziyareti bedavaya getiriyordu.

Chris alnında soğuk bir temasla geldi kendine.

"İyi misin?" dedi, bir tünelden geldiği sanısı bırakan tiz ve boğuk bir ses.

Doğrulmaya çalıştı ama onu zapt eden adam şaşılacak kadar kuvvetliydi. Bir süre derin soluklar alarak aklını toplamaya uğraştı, sonunda gözleri o meleğin yüzüyle buluştu.

Yan arazideki huzurevinden gelen hemşireler vardiya usulü çalışıyordu. Chris bazı mahkûmların Hemşire Carlisle'a denk gelmek için üç dolara kıyarak revir başvurusu doldurduğunu biliyordu. Üç hemşirenin içinde en çekici olan oydu.

"Bayıldın," dedi Hemşire Carlisle ona. "Ayaklarını yüksekte tut. Evet böyle. Birkaç dakikaya kadar bir şeyin kalmaz."

Ayaklarını havada tuttu ama başını yastıkta çevirip Hemşire Carlisle'ın hasta odası niyetine kullanılan ufacık bölmede zarafetle hareket edişini izlemeyi de ihmal etmedi.

Kadın geri döndüğünde elinde bir bardak buzlu su vardı. "Yavaş iç," dedi. O arkasını dönene kadar sözünü dinledi Chris, sonra buz küplerini ağzına atıverdi.

"Daha önce hiç bayılmış mıydın?" diye sordu Hemşire Carlisle.

Neredeyse olumsuz yanıt verecekti ama Emily'nin öldüğü geceyi hatırladı. "Bir kez."

"Şu ufak görüşme odalarında ben de bulundum," dedi hemşire. "Bu sıcakta oradan bayılmadan çıkmak asıl başarı."

"Evet," dedi Chris. "Sıcaktan olmuştur." Görüşme odasından söz edilince her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Jordan'la birlikte inceledikleri belgeler... Emily'nin otopsi raporu... Bebek.

Yattığı yere doğru çekilmeye başladığını hissettiği anda hemşire yanı başında belirdi. "Fenalaştın mı?" dedi ve ayaklarını biraz

daha yükseltip üstüne bir battaniye örttü.

"Çocuğunuz var mı?" diye sordu Chris, boğuk bir sesle.

"Hayır." Güldü hemşire. "Neden sordun? Çok mu anaç davranıyorum?" Battaniyenin kenarlarını Chris'in altına sıkıştırdı. "Senin var mı?"

"Hayır," dedi Chris. "Yok..."

"İstediğin kadar kal burada. Memurları dert etme. Ben durumu bildiririm."

Neler olmuştu? Chris artık bildiklerinden emin değildi. Emily... Emily hamile miydi? Bebeğin kendisinden olduğundan kuşkusu yoktu; bundan akşam güneşin batacağını ve ertesi sabah gökyüzünün yine mavi olacağını bildiği kadar, her zaman geçerli olan ve daima geçerli olacak bir gerçek kadar emindi. Gözlerini sımsıkı yumup Emily'nin karnının eskisinden daha şişkin olup olmadığını, hatlarının farklı görünüp görünmediğini, sezemediği bir gerçeğin gözlerinin önünde olup olmadığını düşündü. Ama tek hatırlayabildiği, Emily'nin her dokunuşunda kendisinden biraz daha uzaklaştığıydı.

Jordan haklı olabilirdi; onu depresyona iten şey hamilelikti belki.

Ama neden? Evlenip bebeği doğurabilirlerdi ya da birlikte karar verip kürtaj seçeneğine yönelebilirlerdi. Bir şekilde hallederlerdi; Emily'nin bunu bilmesi gerekirdi.

Birdenbire şiddetli bir öfkeyle sarsıldı Chris. Emily işine geldiği zaman ona muhtaçtı, gelmediği zaman kendi bildiğini yapardı.

Ne hakla?

Yan döndü ve yumruğunu bölme duvarının alçı paneline gömdü.

Selena yüksek bir taburenin tepesine tünemiş, Kim Kenly'nin ellerini yıkamasını bekliyordu. Gözlerini sınıfta dolaştırıp geniş siyah masalara, rengârenk elişi kâğıtlarıyla, şövalelerle, çeşitli boyalarla dolu raflara baktı.

Resim öğretmeni ellerini önlüğüne kuruladıktan sonra gülüm-

seyerek Selena'ya döndü ve altına bir tabure çekerek, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Selena not defterini açtı. "Bana Emily Gold'dan söz etmenizi rica edeceğim. Öğrencilerinizden biriymiş."

Kim hasretle gülümsedi. "Öyleydi. En sevdiğim öğrencimdi."

"Çok kabiliyetliymiş, öyle mi?" diyerek onu konuşmaya yöneltti Selena.

"Hem de nasıl! Tiyatro Kolu'nun dekorlarını tasarlamaya kadar vardırmıştı işi. Geçen yıl eyalet çapında yapılan bir liselerarası resim yarışmasında ödül kazandı. Güzel sanatlar fakültesine, hatta Sorbonne'a gidebileceğini konuşuyorduk."

İşte bu ilginçti. Bir çocuğun duygusal anlamda iflas etmesine yol açan baskı sadece aileden değil, çeşitli yönlerden gelebiliyordu. "Emily'nin etrafındakilerin beklentilerini karşılama konusunda kaygılandığını hissettiniz mi hiç?" diye sordu Selena.

Öğretmen kaşlarını çattı. "Ona en acımasız davranan kişi kendisiydi sanıyorum. Sanatçı kişiliklerin çoğunda mükemmeliyetçilik arayışı görülür."

Selena'nın açıklama beklediğini görünce, "Bir örnek göstersem daha kolay olacak," diyerek sınıfın arka tarafına gitti. Geri geldiğinde ortasında Chris'in portresi olan orta boy bir tuval vardı elinde.

Emily Gold iyiden öteydi; başarılı bir ressamdı.

"Chris'i tanıyor olmalısınız," dedi Kim.

"Siz de tanıyor musunuz onu?"

Kadın omuz silkti. "Biraz. Lise öğrencilerinin hepsi dokuzuncu sınıfta kısa bir süre elimden geçer. İlgi duyanlar resim derslerini seçmeli alır, geri kalan kapının yolunu tutar." Hüzünle gülümsedi. "Emily olmasa, Chris arkasına bakmadan çıkar giderdi."

"O da mı resim dersi alıyordu?"

"Ah, hayır. Ama boş derslerinde Emily'ye poz vermeye gelirdi sık sık." Elini tuvale doğru salladı. "Bunun gibi daha birçok resim var."

"Sürekli onlarla birlikte miydiniz?"

"Çoğu zaman. İlişkilerinin olgunluğu beni çok etkilerdi. Bizim meslekte koridorlarda bol bol kıkırdaşma, öpüşüp koklaşma görürsünüz ama o ikisinin arasındaki gibi bir yakınlığa pek rastlamazsınız."

"Biraz açıklayabilir misiniz?"

Kadın parmaklarını dudaklarında dolaştırdı, "Sanırım bu konuda verebileceğim en iyi örnek, Chris'in kişiliği olacak. Sporcu ve sürekli devinim halinde bir çocuk. Buna rağmen saatlerce kımıldamadan poz vermeye razıydı. Emily'nin istediği bir şey yapmak için." Tuvali kaldıracak oldu ama sonra onu neden getirdiğini hatırladı. "Mükemmeliyetçilik meselesi. Şurayı görüyor musunuz?"

Selena da tuvale yaklaştı ama boya katmanlarından başka şey göremedi.

"Emily aylarca uğraşıp bu elleri belki altı, yedi kez baştan çizdi. Bir türlü istediği şeyi yansıtamadığını söylüyordu. Chris sonunda poz vermekten fena halde sıkıldı. Fotoğraf gibi çizmek zorunda olmadığını söyledim ama Emily'ye göre öyle olması gerekiyordu. Çıkan iş aklındakiyle aynı değilse kabul edilemezdi." Kim, tuvali diğerlerinin arasına soktu. "O yüzden bende kaldı bu resim zaten," dedi. "Emily eve götürmek istemedi. İstediği gibi olmayan bazı resimleri paramparça ettiğine, sıfırdan başlayarak tekrar boyadığına bile tanık oldum. Bunun başına da aynı şeyin gelmesine izin veremedim. Sakladım ve temizlikçilerin kaybettiğini söyledim."

Selena not defterine bir şeyler yazdıktan sonra tekrar resim öğretmenine baktı. "Emily'nin intihara eğilimi vardı," dedi. "Son birkaç ay size depresyondaymış gibi göründü mü hiç? Ya da davranışlarında herhangi bir değişiklik var mıydı?"

"Bana hiçbir şey söylemedi. Zaten fazla konuşmazdı. Gelir gelmez resmin başına otururdu." Bir an duraladı. "Ama tarzı değişmeye başlamıştı. Üstünde durmadım, yeni şeyler denemek istediğini düşündüm."

"Bir örnek gösterebilir misiniz?"

Emily'nin son resmi, odanın büyük pencerelerinin yakınındaki bir şövalede duruyordu. Tuvalin arka planı kırmızı ve siyaha boyanmıştı. Resmin ortasında bembeyaz kemikleriyle pırıl pırıl öne çıkan bir kafatası vardı. Göz boşluklarındaysa insanın gözünü yakacak kadar mavi bir gökyüzünde gezinen bulutlar görünüyordu. Sararmış dişlerin arasından çok gerçekçi resmedilmiş kırmızı bir dil yılan gibi sarkıyordu.

Emily altına imza atmış ve resme *Özportre* adını vermişti.

Jordan'ın son temizlikçisi de 'asla dokunulmaması gereken' kâğıt öbeklerinin etrafını silip süpürmekten usanarak kendisinden önceki altı kadın gibi sonunda işi bırakmıştı. Aslında bir ay önce ayrılmıştı işten ama tam o sıralar Chris'in davası geldiğinden bu konu Jordan'ın tamamen aklından çıkmıştı. O akşam yatağına uzanmış notlarını karıştırırken, burnundan bir türlü gitmeyen kokunun çarşaflarından geldiğini anlayınca hatırladı bunu.

İçini çekerek yataktan fırlayıp notlarını şifonyerin üstüne bıraktı, ardından çarşafları şilteden söküp çamaşır makinesine yöneldi. *Çarkıfelek* izleyerek ödev yapmakta olan Thomas'ın yanından geçmese, onun çarşaflarını da değiştirmesi gerektiği aklına bile gelmeyecekti.

Kısacası Maria çekip gitmiş olmasa, o *Penthouse* asla bulunmayabilirdi. Çarşafların arasından yere düştüğünde Jordan'ın tek yapabildiği, dergiye hayretle bakmak oldu. Sonunda kendine gelip yerden kaldırdı ve baktı. Kapakta memeleri yer çekimine karşı koyan, boynundan sarkan dürbünle cinsel organını örtmüş bir kadın vardı.

Jordan çenesini sıvazlayarak iç geçirdi. Babalığın bu kısmı telaşlanmasına neden oluyordu. Kendisi eve ardı ardına kadın getirirken oğluna öyle bir dergiyi bir daha görmek istemediğini nasıl söyleyebilirdi?

'*Madem bu konuyu açacaksın, bari Thomas'ın dinlemesini sağla.*' dedi kendi kendine.

Dergiyi kolunun altına sıkıştırıp oturma odasına yöneldi. "Merhaba," dedi kendini kanepeye atarken. Thomas sehpada açık duran ders kitabına eğilmişti. "Ne çalışıyorsun?"

"Sosyal," dedi Thomas.

Jordan, '*Biraz fazla sosyal,*' diye düşünmekten alamadı kendini.

Klasörünün sayfalarını kirletmemeye özen göstererek sol eliyle yazı yazan oğlunu izledi. Solaklık... Thomas bunu Deborah'dan almıştı. Gür siyah saçlarını da, gözlerinin biçimini de. Ama omuzlarının geniş, omurgasının uzun olacağına ilişkin belirtiler Jordan'ın fiziksel özellikleriydi.

Belli ki cinsel iştahı da ona çekmişti.

Dergiyi ortaya çıkartıp dosyanın üstüne attı. "Bana bunu açıklamak ister misin?"

Thomas derginin kapağına şöyle bir bakıp, "İstediğimi sanmıyorum," dedi.

"Senin mi bu?"

Cevap hazırdı. "Burada sadece ikimiz yaşadığımıza ve senin olmadığına göre..."

Jordan bir kahkaha patlattı. "Sen avukatlarla fazla zaman harcıyorsun galiba," dedi. Sonra ciddileşerek Thomas'ın gözlerinin içine baktı. "Neden?" diye sordu.

Thomas omuz silkti. "Bakmak istedim, o kadar. Nasıl bir şey olduğunu merak ettim."

Jordan derginin kapağındaki Dürbünlü Bebek'e baktı. "Burada gördüklerinin gerçek hayatla uzaktan yakından alakası olmadığını söyleyebilirim. Bilmek istediklerini sorarsan cevaplarım."

Thomas kıpkırmızı oldu. "Tamam... Neden kız arkadaşın yok senin?"

Jordan'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

"Anladın dediğimi, baba. Sürekli bir kız arkadaştan söz ediyo-

rum. Seninle yattıktan sonra ortadan kaybolmayan biri yani."

"Konu ben değilim," dedi Jordan gerilerek. Duruşmalarda hiç tanımadığı insanların önünde kontrolü elde tutmanın daha kolay olduğunu düşünüyordu. "Burada senin *Penthouse*'u nasıl edindiğinden söz ediyoruz."

"Sen ondan söz ediyor olabilirsin," diyerek kestirip attı Thomas. "Sana istediğimi sorabileceğimi söyledin ama sorumu yanıtlamıyorsun."

"Benim özel hayatım hakkında soru sormandan söz etmiyordum."

"Nedenmiş o?" diye diklendi Thomas. "Sen benim özel hayatım hakkında soru soruyorsun!"

"Boş zamanlarımı nasıl değerlendirdiğim seni ilgilendirmez," dedi Jordan. "Eve kadın getirmem seni rahatsız ediyorsa, söylersin ve bunu tartışırız."

Thomas dergiyi kitaplarının altına sokarken, "Benim boş zamanımı nasıl değerlendirdiğim de seni ilgilendirmez," dedi.

"Thomas..." dedi Jordan. Sesi ürkütücü derecede yumuşaktı. "Ver onu bana."

"Alabilirsen al."

Birbirlerini tartmaya başladılar. Havadaki gerginliğe televizyondaki izleyicilerin alkışları katılıyordu. Thomas birden dergiyi kitapların altından kapıp odasına koştu.

"Gel buraya!" diye gürledi Jordan. Kalkıp Thomas'ın odasına yönelmişti ki kapının gürültüyle çarptığını ve anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Koridorda durmuş otorite gereği kapıyı kırmasının gerekip gerekmediğini düşünürken cep telefonu mesaj geldiği sinyalini verdi. Selena'dan bir son dakika gelişmesi olmalıydı, çünkü Harte davasını konuşmak üzere gelecekti.

Az önceki olayın tarafları açısından bu olabilecek en yerinde şeydi aslında.

Jordan telefonun ekranına bakıp gönderenin ismini görünce yüzünü buruşturdu; fazla iyimser düşüncelere kapılmıştı.

'25 ARALIK'TA DÜĞÜN VAR. THOMAS'IN GELMESİNİ İSTİYORUM. PARİS'E UÇAK BİLETİNİ OFİSİNE GÖNDERECEĞİM. DEBORAH.'

Thomas'ın kapalı kapısına bakarken, daha önce de binlerce kez aklından geçirdiği gibi her şeyin zamanlama meselesi olduğunu düşündü.

Selena, Jordan'ı sefil bir halde kanepeye yayılmış vaziyette bulunca, "Tahmin etmeme izin ver," dedi. "Emily dirilip parmağıyla müvekkilini işaret etti."

"Ha?" Jordan dirseğinin üstünde doğrulup Selena'ya yer açmak için ayaklarını kanepeden indirdi. "Ona benzer bir şey." Telefonu Selena'ya uzatıp mesajı okumasını bekledi.

"Birileriyle flört etmesi bir yana, karının hayatta olduğunu bile bilmiyordum."

"Eski karım. Ben hayatta olduğundan haberdardım. Daha doğrusu muhasebecim haberdardı. Nafakayı nereye göndereceğini bilmesi gerekiyordu." Elini konuyu geçiştirmek için havada salladı. "Thomas'la kavga ettik."

"Siz kavga etmezsiniz."

"Evet, her şeyin sahiden bir ilki varmış." Jordan kaşlarını çattı. "Üstelik şimdi annesine kaçma imkânı da doğdu."

"Paris'e," diye ekledi Selena. "Seni uyarmam gerek: Seine Nehri'yle rekabet edemezsin."

"Sağ ol..." diye homurdandı Jordan.

Selena onun dizine vurdu. "Her şey düzelecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her şeyi düzeltmek senin en iyi yaptığın şey." Çanta-

sından birkaç ufak not defteri çıkarıp Thomas'ın klasörünün yanına koydu. "Derin derin düşünecek miyiz, yoksa davayı mı konuşacağız? İkisi de uyar bana."

"Davayı konuşalım," dedi Jordan. "Thomas'ı aklımdan uzaklaştırır bu." Yemek odasına gidip elinde bir kâğıt tomarıyla geri döndü.

Selena onun yanına oturmasını bekledi. "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini," dedi.

Jordan güldü ve not defterinin sayfalarını karıştıran dedektife, "Michael Gold'dan bir şey koparabildin mi?" diye sordu.

"Bence -çok istekli olmamakla birlikte- bize yardım edecek. Emily'nin ebeveynleriyle ne kadar az zaman geçirdiğini kanıtlamak ve onların kızlarını iyi tanımadığını ima etmek için kullanabilirsin onu."

Jordan'ın aklı bir kez daha Thomas'ın sakladığı *Penthouse*'a gitti. Kendisi işiyle meşgulken kim bilir ne kadar zamandır orada bulunmayı bekliyordu dergi?

Selena ise hâlâ Michael Gold'dan bahsediyordu, "...jüriye Chris'in suçu işlemediğini söylemez belki ama çocuğun Emily'yi çok sevdiğini söyletebilirsin ona sanıyorum."

"Hmm..." Jordan uzanıp Selena'nın notlarına baktı. "Michael'in hapishanede Chris'i ziyaret ettiğini de söyleyebiliriz."

"Öyle mi yapmış?"

Jordan gülümsedi. "Adamın içinde bir şeyler uyandırmışsın anlaşılan."

"Emily'nin resim öğretmeni intihar lafını ağzına almadı ama bana çok düşündürücü bir tablo gösterdi." Jordan'a Emily'nin öz-portre vurgusu yaptığı resmi anlattı.

"Aklımda bulunsun bu. Tarz değişiklikleri hakkında yorum yapacak kim var? Emily gerçek bir ressam değil ve..."

"Görsen şaşarsın," dedi Selena ayakkabılarını çıkartırken. "Sende ne var?"

"Emily'nin on bir haftalık hamileliği var," dedi Jordan.

"Ne?"

"Chris de aynen bu tepkiyi verdi," diye mırıldandı Jordan. "Bayılmadan hemen önce yani." Selena'ya baktı. "Meslek hayatımda pek çok yalancı gördüm; onlarla uğraşmayı, onları savunmayı kariyer edindim. Bu çocuk ya gördüğüm en iyi yalancı ya da gerçekten bebekten haberi yoktu."

Selena'nın beyni hızla işliyordu. "Savcılığın cinayet sebebi olarak sunmayı planladığı şey bu işte!" diye mırıldandı. "Bildiğini ve sorunu tümden ortadan kaldırmaya çalıştığını öne sürecekler."

"Madem Barrett S. Delaney oldun, öyleyse konuya üniversiteyi de dahil et bari," diye dalga geçti Jordan.

"O zaman işimiz kolay. İki kollu bir savunma sunmamız gerekiyor: Emily'nin intihara meyilli olduğunu ve Chris'in bebekten haberi olmadığını kanıtlayacağız. Hepsi bu kadar."

"Böyle söylendiği zaman gerçekten kolay geliyor kulağa," diye uyardı Jordan, "Chris'in hamileliği kimseye söylememiş olması bilmediği anlamına gelmez."

"Gidip tekrar Michael Gold ile konuşacağım," dedi Selena. "Resim öğretmeni bir şey daha söyledi. Emily yurtdışına gidip güzel sanatlar okumak istiyormuş. Belki de bebeği asıl istemeyen oydu."

"Ama intihar biraz iddialı bir kürtaj yöntemi."

"Öyle ama asıl mesele kızın üzerindeki baskı, anlamıyor musun bunu? Emily mükemmeliyetçi birisiydi ve tüm planları ansızın suya düştü. İnsanların ondan beklediği şeyleri yerine getiremeyecekti. Böylece hayatına son verdi."

"Çok güzel. Keşke seni jüriye sokabilseydik."

"Aile doktoru hamile olduğunu biliyor muymuş?" diye sordu Selena.

"Sanırım bilmiyormuş. Savcılığın toplattığı tıbbi dosyalarda böyle bir şey yok."

Selena not almaya başladı. "Wellspring'i ve Aile Planlama'yı yoklayabiliriz. Kayıtlara el koymamız gerekebilir ama önce konuşmaya razı olacak birileri olup olmadığına bakayım. Yapmak istediğim başka bir şey de silahı kimin getirdiği konusunda şüphe yaratmak. James Harte'ı tanık olarak çağırıp Emily'nin silah dolabına erişimi olup olmadığını, anahtarın yerini bilip bilmediğini falan sorabiliriz. Jürinin dikkatini dağıtırız böylece biraz. Bir de Chris'in İngilizce öğretmeniyle görüşeceğim. Dediklerine göre Chris'i bir nevi İsa Mesih mertebesine koyuyormuş."

Nefes almak için duralayınca Jordan'ın dudaklarının kenarında dans eden hafif bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü. "Ne var?"

"Hiç..." dedi Jordan, gözlerini kaçırarak. Elini boynundan yukarıya doğru tırmanan kırmızı dalgayı yatıştırmak ister gibi yakasına götürdü. "Yok bir şey."

♠

Sağlık sektöründe çalışanlar, savunma makamının dedektifine resmi celp olmaksızın kolay kolay bilgi vermezdi ama ücretsiz doğum öncesi muayene ve tahlil hizmeti veren kliniklerde işler biraz daha farklı yürürdü; kayıtlar gizli olsa da oralardan birkaç fısıltı, hatta kayıt sızdırmak mümkündü. İnsanlar bu kliniklerde konuşur, sızlanır ve dertlerini dökerdi.

Selena önce Wellspring'e gitmiş ama oradaki suratsız sekreterin inadını kıramamıştı. Çıkınca yakınlardaki bir kafede oturup cesaretini toplamış ve bir umutla Aile Planlama'nın yolunu tutmuştu. Bainbridge'den iki kasaba ötede olan bu kurum, otobüs hattının üzerindeydi, yani arabası olmayan Emily oraya kolaylıkla gidebilirdi.

Sömürge döneminden kalma bir binanın içinde yer alan küçük ofisin duvarları limon sarısına boyanmıştı. Sekreterin de aynı renkte ve alabildiğine kabartılmış saçları vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu incecik kaşlarını kaldırarak.

"Evet," dedi Selena ve kartını uzattı. "Müdürle konuşmak istiyordum."

"Üzgünüm, şu anda burada değil. Ne konuda görüşecektiniz?"

"Emily Gold'un cinayet davasında savunma makamı için çalışıyorum. Yakın zamanda buraya başvurmuş olabileceğini düşünüyoruz. Eğer öyleyse, onu muayene eden kişiyle görüşmek yararlı olacaktır."

Sekreter karta baktı. "Müdire hanıma iletirim. Yine de fazla vakit kaybetmemeniz için belirteyim ki kayıtlar buradaysa bile onları görebilmeniz için mahkeme celbi ister."

"Harika!" dedi Selena sırıtarak. "Teşekkür ederim."

Sekreter çalan telefona uzanınca bekleme salonuna geri döndü. Paltosunu giyerken elinde hasta dosyaları olan danışmanlardan biri ona baktı. Selena kapıdan çıkarken, hamileliğinin sonlarına yaklaştığı alenen görülen bir kadının içeriye girmesine yardımcı oluyordu.

Selena arabasına girip kontağı çalıştırdı. "Tüh be!" dedi ve direksiyona sıkı bir tokat patlatınca korna çaldı. Yapmak istediği son şey, kayıtları görmek için mahkeme celbi çıkartmaktı, çünkü o zaman savcılık uyanacaktı ve Aile Planlama'nın onlara neler yumurtlayacağını ancak Tanrı bilirdi. Emily Gold'un ağlayarak gelip bebeğin başkasından olduğunu Chris'e itiraf ettiğini, onun da kendisini ölümle tehdit ettiğini bile söyleyebilirlerdi mesela.

Yan camdaki tıkırtı, Selena'nın yerinde sıçramasına neden oldu. Camı indirince karşısında az önce içeride göz göze geldiği danışmanı buldu.

"Merhaba," dedi kadın. "Az önce sekretere söylediklerinizi duydum..." Selena başını sallayınca ellerini ovuşturdu. "Ben... Arabaya girsem... Çok soğuk."

Selena onun üstünde sadece hemşire üniformasının olduğunu farkedince silkindi ve "Elbette!" deyip uzandı ve öteki kapıyı açtı.

"Adım Stephanie Newell," dedi danışman arabaya biner binmez. "Emily Gold'un geldiği gün ben görevliydim."

Stephanie ısınmak ve cesaret toplamak için birkaç derin soluk alınca Selena içinden dua etmeye başladı.

"O ismi hatırlamamın tek sebebi, sonradan sürekli olarak gazetelerde karşıma çıkması. Birkaç kez geldi buraya. Önce kürtajdan bahsediyordu ama sonra korkup ertelemeye başladı. Buraya gelen kadınların önce danışmanlarla görüşmesi gerektiğini bilirsiniz herhalde." Selena başını sallayınca devam etti. "Emily ile konuşan bendim. Bebeğin babasının kim olduğunu sorunca onun konunun tamamen dışında olduğunu söyledi."

"Konunun dışında, öyle mi? Kullandığı sözcükler tam olarak bunlar mıydı?"

Stephanie başını salladı. "Biraz daha açık konuşmasını sağlamaya çalıştım ama başaramadım. Başka bir şehirde mi yaşadığını sordum. Bebekten haberi olup olmadığını da soruyordum sürekli. Henüz ona haber vermediğini söyledi her seferinde. Biz danışmanlar, buraya gelenlerin bütün seçenekleri görmesine yardımcı olmaya çalışırız ama kimseyi fikrini değiştirmeye zorlamayız. Emily genellikle ağlıyor, ben de dinliyordum."

Yerinde huzursuzca kıpırdanarak duralayınca Selena devam etmesi için üstelemeyip bekledi.

"Sonra gazetelerde bir gencin bebek nedeniyle Emily'yi öldürdüğü haberleri çıkmaya başladı," diye devam etti Stephanie. "Bu bana tuhaf geldi, çünkü çocuk Emily'nin hamile olduğunu bilmiyordu bile."

Bu kez Selena, "Emily'yi ona açıklamaya ikna etmiş olamaz mısınız?" diyerek kadının sözünü kesti. "Belki buradan bir dönüşünde ona söylemiştir?"

"Olabilir..." dedi Stephanie. "Ama Emily'yi ne zaman görsem aynı şeyi söylüyordu: babaya söylememişti, söylemek de istemiyordu. Ve onu son görüşüm öldüğü gündü."

Doktor Feinstein arkasından kapanan ağır parmaklıklı kapının sesiyle irkilince, Jordan onu oraya tekrar gelmemeye ikna etmenin pek zor olmayacağına düşündü.

"Bu taraftan, Doktor," dedi ve hapishanenin görüşme odalarına giden dar merdivenlere yöneltti.

Kapıyı açan gardiyan pis pis sırıttıktan sonra başparmaklarını kemerine taktı ve Chris'in birazdan geleceğini söyledi.

"İlginç bir arkadaş," dedi Jordan, ufak ve kasvetli odaya girip otururken.

"Chris mi?"

"Hayır, gardiyan. Geçen yıl burada rehin alınan oydu."

"Öyle mi?" dedi Doktor Feinstein, dışarıya bakarak. "Haberlerde görmüştüm."

"Evet. Pis bir olaydı. Duruşmasını bekleyen baltalı bir katil başlattı isyanı. Adamın yüzünü jiletle kesip hücrelerden birine kilitlediler." Arkasına yaslanıp ellerini göbeğinde kenetleyerek yüzü sararan Doktor Feinstein'ı keyifle izledi. "Görüşmenin şartlarını hatırlıyor musunuz?"

Doktor Feinstein bakışlarını kapıdan zorlukla ayırdı. "Şartlar mı? Haa, tabii... Yine de tekrar söylemek zorundayım ki benim öncelikli amacım Chris'in ruh halini düzeltmek. Ruhsal hasara yol açan durumları güvenli bir ortamda araştırmanın faydası yadsınamaz."

"O halde farklı 'iyileştirme' yöntemleri kullanmanız gerekecek," dedi Jordan, hiç ödün vermeden. "Suçtan ve davadan söz etmek yok."

"Chris'in söylediği her şey hasta gizliliği kapsamında koruma altında. Yanımızda olmanıza gerek yok."

"Her şeyden önce, sıra dışı koşullar altında hasta bilgilerinin dokunulmazlığı ortadan kalkabilir. Rastlamadığımız bir şey değil bu. Birinci dereceden cinayet suçlaması da bu sıra dışı koşullardan biri. İkincisi, müvekkilimle aranızdaki ilişkinin dinamiği benim onunla olan ilişkimden sonra geliyor. Bu aralar birine güvenmesi gerekiyorsa, o kişi benim, Doktor. Siz akıl sağlığını kurtarabilirsiniz ama hayatını kurtarabilecek tek kişi var: Ben."

Psikiyatrist yanıt verme fırsatı bulamadan Chris kapıda belirdi. Doktor Feinstein'ı görür görmez yüzünü bir gülümseme kapladı. "Merhaba... Şey... Adresim değişti görüşmeyeli."

"Farkettim," diyerek güldü doktor. Onun yerinde ne kadar rahat oturduğunu gören Jordan, aynı adamın birkaç dakika önce kontrol kulübesinde hafiften titrediğine inanmakta güçlük çekti. "Avukatın nezaket gösterip bizim için görüşme ayarladı. Bize eşlik etmesi şartıyla elbette."

Chris avukatına bir bakış gönderip omuz silkti ve boş sandalyeye oturup avuçlarını masaya koydu.

"Kendini nasıl hissettiğinden başlayalım istersen," dedi Doktor Feinstein.

Chris duralayıp Jordan'a doğru döndü. "O buradayken bir tuhaf oluyor."

"Beni yok farz et," diye önerdi Jordan, gözlerini kapatarak. "Şekerleme yaptığımı düşün."

Chris sandalyesini Jordan'ın yüzünü görmeyecek şekilde döndürdü. "Önceleri çok korktum," dedi psikiyatristine. "Ama sonra korkumu kendime sakladığım sürece her şeyin yolunda gideceğini anladım. Etrafımdakileri yok saymaya uğraşıyorum." Susup başparmağındaki bir noktayı kurcalamaya başladı.

"Söylemek istediğin çok şey olmalı," dedi doktor.

Chris omuz silkti. "Olabilir. Hücre arkadaşlarımdan biriyle konuşuyorum biraz. Steve. İyi adam. Ama kimseye söylemediğim şeyler var."

'*Aferin sana!*' diye düşündü Jordan.

"Bunlardan söz etmek ister misin?"

"Hayır, istemem," diye cevap verdi Chris. "Ama sanırım söz etmem gerekiyor." Psikiyatristine baktı. "Bazen kafam ortadan ikiye yarılacakmış gibi hissediyorum kendimi."

Doktor Feinstein başını salladı.

"Emily'nin... Bebeğimiz olacağını öğrendim." Jordan'ın bir intikam meleği gibi araya girip o bilginin davayla fazlasıyla yakından ilgili olduğunu söylemesini bekler gibi duraladı. Ellerini sıkı sıkıya kenetleyip eklemlerini zorlarsa, kendine verdiği acının dikkatini konuya odaklı tutacağını umdu.

"Ne zaman öğrendin bunu?" diye sordu Doktor Feinstein. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu.

"İki gün önce," dedi Chris usulca. "Çok geç yani." Başını kaldırdı. "Rüyamı dinlemek ister misiniz? Psikiyatristler rüyalara bayılır, değil mi?"

Doktor Feinstein güldü. "Freudcular bayılır. Ben psikanalist değilim ama devam et istiyorsan."

"Aslında burada çok rüya görmüyorum. Bir gün kalsanız anlarsınız: bütün gece kapılar çarpılıyor, işgüzar gardiyanlar birkaç dakikada bir gelip gözünüze fener tutuyor... Rüya görecek kadar derin uykuya geçebilmiş olmam bile mucize. Neyse... Emily yanımda oturuyordu ve ağlıyordu. Sarıldığım zaman, kollarımın arasında eridi, deriyle kemikten oluşan bir şeye dönüştü. Daha sıkı sarıldım. O da daha fazla ağlamaya başladı, iyice sokuldu bana. Neredeyse hiç ağırlığı kalmadığını hissettim. Baktım. Onun yerinde bir bebek vardı."

Jordan tedirgin bir şekilde kıpırdandı yerinde. O seansa girmeye karar verirken, Chris'i hukuki açıdan korumaktan başka bir şey yoktu aklında. Ama şimdi bir psikiyatristin hastasıyla olan ilişkisinin, avukatın müvekkiliyle kurduğu iletişimden çok farklı olduğunu kavrıyordu. Avukatın tek işi verileri gözler önüne sermek, psikiyatristinkiyse duyguları su yüzüne çıkartmaktı.

Jordan müvekkilinin duygularını bilmek istemiyordu. Chris'in rüyalarını dinlemek istemiyordu. Bu onunla kişisel bağ kurmak anlamına gelirdi ki avukatlık mesleğinde bu asla iyi bir yaklaşım değildi.

Hem Doktor Feinstein, hem de kendisi tarafından Chris'in iliğinin emildiğini vücudunun mısır kabuğu gibi havada uçuştuğunu canlandırdı gözünde.

"Sence neden bu rüyayı gördün?" diye sordu Doktor Feinstein.

"Bitmedi, sonra bir şey daha oldu." Chris derin bir soluk aldı. "Bebek kucağımda bağırıp duruyordu. Açtı belki ama onu nasıl besleyeceğimi bilemiyordum. Giderek daha fena tekmeler atıyordu. Onunla konuşmaya çalıştım, faydası olmadı. Alnını öptüm, ayağa kalktım ve başını yere çarptım."

Jordan başını ellerinin arasına alıp sessizce dua etmeye başladı: *'Tanrım, lütfen Feinstein'ın kayıtlarına el konmasın!'*

"Pekâlâ... " dedi Doktor Feinstein gülümseyerek. "Psikanalist olsam, ilişkinin çocukluğuna dönmek istediğin gibi bir şeyler anlatırdım. Ama yatmadan önce kafanın karışık olduğunu söylemekle yetineceğim."

Feinstein hiçbir şey söylememiş gibi, "Okulda psikoloji dersi almıştım," diye devam etti Chris. "Emily'nin neden rüyamdaki bebeğe dönüştüğünü az çok anlayabiliyorum. İkisi beynimde ilintili çünkü. Bebeği neden öldürmeye çalıştığımı da anlayabiliyorum. Steve adında birinden bahsetmiştim. Hücre arkadaşım. Bebeğini sarsarak öldürdüğü için burada. Yatmadan önce bu da kafamda dönüp duruyordu."

Doktor Feinstein hafifçe öksürdü. "Uyandığında ne hissettin?"

"İşte asıl mesele o!" dedi Chris. "Üzgün değildim ama öfkeden köpürüyordum."

"Sence neden o kadar kızgındın?"

Chris omuz silkti. "Duyguların birbirine karışabileceğini söyleyen sizdiniz."

Feinstein gülümsedi. "Söylediklerime kulak veriyorsun anlaşılan. Rüyanda bebeğe zarar verdin. Emily'nin hamile kalmasına kızmış olabilir misin?"

"Bir dakika!" diye atıldı Jordan. Kritik bazı bilgiler açığa çıkabilirdi.

Chris ona aldırmadı. "Nasıl kızabilirim ki? Öğrendiğim zaman artık çok geçti."

"Neden?"

"Çünkü öyleydi..." dedi Chris somurtarak.

"Bu bir yanıt değil."

"Çünkü ölmüştü o!" diye patladı Chris. Sandalyesine iyice gömülüp ellerini saçlarının arasına soktu. "Tanrım! Ona *gerçekten* kızgınım."

Jordan ellerini dizlerinin arasına sokarak ona doğru eğildi. Deborah'nın evi terk ettiği gün başsavcılıktaki işine gidişini, Thomas'ı kreşten alışını ve olağandışı hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışışını anımsadı. Ama aradan henüz bir hafta geçerken Thomas sütünü dökünce sanki delirmişti öfkeden. Ve o zaman aslında kimi cezalandırmak istediğini kavramıştı.

"Ona neden kızgınsın, Chris?" diye sordu Doktor Feinstein alçak bir sesle.

"Çünkü o durumu benden sakladı!" dedi Chris öfkeyle. "Beni sevdiğini söylüyordu. Birisini seversen onun sana yardım etmesine, seninle ilgilenmesine izin verirsin."

Doktor Feinstein bir an sessiz kalarak onun toparlanmasını bekledi. "Sana bebekten söz etse bu dediklerini nasıl yapacaktın?"

"Evlenecektim onunla," dedi Chris hiç düşünmeden. "Birkaç sene erken evlenmekten zarar gelmezdi ki."

"Emily onunla evleneceğini biliyor muydu?"

"Evet."

"Öyleyse o kadar korkmasına neden olan neydi?"

Chris bocalayarak ve sanki kâhin olup olmadığını anlamak ister gibi gözlerinin içine baktı doktorun. Sonra bakışlarını kaçırıp elinin tersiyle burnunu sildi. "O benim bütün hayatımdı," dedi boğuk bir sesle. "Ya ben onun bütün hayatı değildiysem?" Başını öne eğdi.

Ve Jordan kalkıp daha fazlasını dinlemek zorunda kalmamak için kendi (ve kendi kurallarını yıkarak) görüşme odasından çıktı.

Harteların evi, uzun bacaklı Chippendale stili mobilyalardan, havı dökülmüş antika halılardan ve onlarla akrabalığı olup olmadığı hatırlanmayan asık suratlı portrelerden oluşan New England tarzıyla tam bir beyaz/Anglo-Sakson/ Protestan eviydi. Buna rağmen mutfakları, yakın zamanda orada birkaç etnik festival yaşanmış gibiydi. Tezgâhı kaplayan fayanslar Hollanda porseleniydi; mermer tablalı dondurmacı masasının etrafına sömürge dönemi tarzı yüksek arkalıklı sandalyeler dizilmişti; yemek odasına açılan kapının önünde bir Japon paravanı vardı. Koca bir Alman Hofbrauhaus bira kupasının etrafına gökkuşağının tüm renklerini yansıtan Zapotek servisleri sıralanmıştı. Kupanın içinde birbiriyle uyumsuz metal ve plastik çatal bıçaklar duruyordu.

Bu eklektik ortam Jordan'a göre, ona bir bardak su doldurmakta olan Gus Harte'ın hoşluğunu ortaya çıkarıyordu. Ve James'e... Jordan dikkatini elleri ceplerinde, pencerenin dışındaki kuş evine bakmakta olan adama yöneltti. Muhtemelen mutfakta pek vakit geçirmemeye çalışıyordu.

Gus suyu Jordan'a uzatıp yuvarlak masanın yanına bir sandalye çekti. Küçük masaya bakıp yüzünü buruşturdu. "Başka bir yere geçelim mi? Burada fazla yer yok."

Öyle yapmaları gerekirdi aslında, çünkü Jordan ağzına kadar kâğıtlarla dolu bir koli getirmişti yanında. Yine de evin kasvetli ve muhafazakâr mekânlarından birine geçme fikri cazip değildi. O davayı tartışmak, bir jimnastikçinin esnekliğine sahip olmayı gerektiriyordu.

"Burası iyi," diyerek parmaklarının uçlarını birbirine dokundurdu ve bakışlarını Gus'tan çekip James'e çevirdi. "Bugün tanıklıklarınızdan söz etmeye geldim."

"Tanıklık mı?"

Soru Gus'tan gelmişti, Jordan ona döndü. "Evet. Chris'in karakter şahidi olarak sana ihtiyacımız olacak. İnsanı annesinden iyi kim tanır ki?"

Gus sararak başını salladı. "Ne söyleyeceğim?"

Jordan anlayışla gülümsedi. Kürsü korkusu normaldi; mahkeme salonundaki bütün gözler üstüne çevrilecekti. "Daha önceden konuşmadığımız hiçbir şey söylemeyeceksin, Gus" diyerek güvence verdi ona. "Sana soracağım soruları önceden çalışacağız. Genel olarak Chris'in karakterinden, ilgi alanlarından, Emily ile ilişkisinden söz edeceğiz. Ve bir de oğlunun cinayet işleyip işleyemeyeceği konusundaki..."

"Ya savcı? O da soru sormayacak mı?"

"Soracak. Ama onun sorularını da tahmin edebiliriz."

"Ya Chris'in intihar eğilimi olup olmadığını sorarsa?" dedi Gus. "Yalan söylemek zorunda kalırım."

"Sorarsa ben itiraz eder, buluğ çağı intiharları konusunda uzman olmadığını gerekçe gösteririm. O zaman Barrie Delaney soruyu başka şekilde ifade etmek zorunda kalır ve sana Chris'in kendini öldürmekten bahsedip bahsetmediğini sorar, sen de öyle bir şey olmadığını söylersin."

Jordan hâlâ camdan dışarıya bakan James'e döndü. "Sana gelince James... Seni karakter şahidi olarak kullanmayacağız. Sormak istediğim, tabancayı yerinden Emily'nin alma ihtimali olup olmadığı. Silahların nerede durduğunu biliyor muydu?"

"Evet," dedi James yavaşça.

"Seni hiç oradan silah alırken gördü mü? Ya da Chris'i?"

"Eminim görmüştür..."

"Yani o gece yaşananlara bizzat tanık olmadığına göre Colt'u dolaptan Chris değil Emily çıkartmış olabilir, öyle mi?"

James, "Olabilir," deyince Jordan memnuniyetle gülümsedi.

"İşte bu kadar. Tek söylemen gereken bu."

James parmağını kaldırıp pencerenin üstünde asılı duran cam meleğe dokundu. "Ama ben tanıklık yapmayacağım."

"Pardon?" dedi Jordan. O ana dek Harteların oğullarını serbest bıraktırabilmek için rüşvet dışında -belki onu bile- deneyeceğine inanıyordu. "Tanıklık etmeyecek misin?" diye tekrarladı.

James başını iki yana salladı. "Hayır."

"Anlıyorum," dedi Jordan ama aslında anlamamıştı. "Neden olduğunu öğrenebilir miyim?"

Duvardaki guguklu saat en olmadık zamanda canlandı ve içindeki küçük şey tam yedi kez arka arkaya yuvasına girip çıktı.

"Doğrusunu istersen..." dedi James, "Öğrenemezsin."

Jordan hızla toparlandı. "Savunmanın Chris'i temize çıkarmak için yapması gereken tek şey, dayanaklı birtakım şüpheler uyandırmak. Bunu anlıyorsun, değil mi? O tabancanın sahibi olarak tanıklığın, bunu kolayca yapmamızı sağlayacak."

"Bunu anlıyor ve reddediyorum," dedi James.

"Seni alçak!" Gus yerinden kalkmıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde paravanın önünde dikiliyordu. "Seni bencil, kepaze herif." Kocasına o kadar yaklaşmıştı ki öfkesi sanki adamın saçının tellerini kıpırdatıyordu. "Neden yapmayacağını söyle Jordan'a."

James ona arkasını döndü.

"Söyle dedim!" Hızla Jordan'a yöneldi Gus. "Kürsü korkusuyla filan alakası yok. Mahkemede şahitlik yaparsa bunun kötü bir karabasan olduğu hayalini kuramayacak artık. Orada ayağa kalktığı anda oğlunu savunma konumuna geçmiş olacak ve bu da ortada bir sorun olduğunu kabul etmek anlamına gelecek." Tiksintiyle güldü.

James onun yanından geçip mutfağı terk etti.

Bir süre ikisi de bir şey söylemedi, sonra Gus tekrar Jordan'ın karşısına oturdu ve bira kupasının içindeki çatal bıçaklarla oynamaya, seramiğin içinde tıngırdatmaya başladı.

Jordan, "Onu yine de tanık listesine koyabilirim," dedi. "Belki fikrini değiştirir."

"Değiştirmez," diye cevap verdi Gus. "Ama ona soracaklarına

ben cevap verebilirim."

Jordan şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Emily ile Chris'in silah dolabını açtığını gördün mü?"

"Hayır. Doğrusunu istersen, James'in anahtarı nerede sakladığını bile bilmiyorum." Tırnağını kupanın desenine sürttü. "Ama Chris için ne gerekiyorsa söylerim."

"Tahmin ederim," diye mırıldandı Jordan.

♠

Hapishanenin yazılı olmayan kurallarından biri de bebek katillerine asla huzur verilmemesiydi. Duş alırlarken, içeriye bir şeyler atılırdı; sıçıyorlarsa karşılarına dikilmek gerekiyordu. Uyuyorlarsa uyandırılmalıydılar.

Orta güvenlikli koğuşun Noel tatili sonrasına özgü nüfus patlaması dinip mevcudu azalınca, Chris ile Steve'in hücresini paylaşan mahkûmlar da gitti. Biri gardiyana tükürdüğü için yüksek güvenlikli koğuşa alındı, diğeriyse cezasını doldurup tahliye oldu. O iki kişi ayakaltından çekilince, Hector da Steve'e yaptıklarını ödetme kampanyasına kaldığı yerden devam etmeye karar verdi.

Ne var ki, Chris hâlâ Steve ile beraber kalıyordu.

Hector bir Pazartesi günü Chris uyurken hücrenin parmaklıklarına vurmaya başladı. Hapishanede -özellikle kilitli olmadıkları vakitlerde- mahremiyet denen şey yoktu. Yine de bir hücrenin kapısı açık olsa bile davet edilmeden içeri girilmezdi. Hücre sakinleri uyuyorsa, kendi hallerine bırakılırdı.

Steve ile Chris, hücrenin önünde dikilip bir sandalyenin ayaklarıyla parmaklıklarda ksilofon çalan Hector'ın gürültüsüyle yerinden fırladı.

"Aaa!" dedi Hector, onları görünce sırıtarak. "Uyuyor muydunuz yoksa?"

Chris bacaklarını yatağından sarkıttı. "Lanet olsun be! Senin derdin ne?"

"Hayır, Profesör!" dedi Hector. "Esas *senin* derdin ne?" Akşamdan kalma nefesini salıvererek eşikten içeriye uzandı. "Şimdi anlaşıldı! Siz ikiniz görüş alışverişinde mi bulunuyorsunuz?"

Chris gözlerini ovuşturdu. "Ne demeye çalışıyorsun, Tanrı aşkına?"

Hector biraz daha yaklaştı. "Kızı piçine hamile olduğu için öldürdüğünü öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

"Senin ananı..." diyerek yerinden fırladı Chris. Hector'ın boğazına sarılmıştı ki Steve'in arkasından omuzlarına yapıştığını hissetti. Onu kolayca savuşturarak bütün gücünü ve zihnini o iğrenç yalanı dillendiren orospu çocuğunu boğmaya yoğunlaştırdı.

Bilgi nasıl sızmıştı? Belki Jordan hemşireye söylemişti ve o sırada revirin önünde yerleri silen bir mahkûm duymuştu. Ya da gardiyanlardan biri kulak misafiri olmuştu. Belki de mahkûmların ortak salonuna bırakılan gazetelerden birinde çıkmıştı.

"Chris!" dedi Steve, omzunun üzerinden. "Bırak şunu."

Chris oradaki -o cehennemdeki- herkesin onu Steve'le bir tutacağı düşüncesine dayanamıyordu. Onunla kendi seçimi olduğu için arkadaşlık etmek başka konuydu, ötekilerle yan yana gelemeyeceği için buna mecbur kalmak başkaydı.

Hector'ın gözleri yuvalarından dışarı fırlamış, yanakları şişip yüzü patlıcan gibi morarmıştı. Chris hayatında o kadar güzel bir şey görmediğini düşündü. Ama birdenbire elleri arkaya çekilip kelepçelendi, ensesine inen bir darbeyle dizlerinin üstüne düştü.

Bir gardiyan tarafından zapt edilen Hector hızla soluğuna kavuşmuştu. "Seni ibne, seni göt!" diye bağırdı dışarıya sürüklenen Chris'in arkasından. "Bunun hesabını vereceksin!"

Chris bölümden çıkartılıp denetim masasına ulaşana dek nereye gittiklerini soramadı. Sorduğu zaman da yanıt alamadı zaten.

"Hayvan gibi davranırsan hayvan muamelesi görürsün," dedi gardiyan. Onu tecrit odasına götürdü ve kelepçeleri çözmeden önce şiltenin altını kontrol etti. Yastık zaten yoktu.

Adam çıkarken Chris, "Hey!" diyerek tek açıklığı yemek tepsisinin uzatıldığı yarık olan demir kapıya koştu. Parmaklarını yarıktan dışarı uzattı. "Bunu yapamazsınız. Önce disiplin kuruluna çıkmam lazım."

Koridorun ilerisinden bir kahkaha yükseldi.

Yere çöküp içi kararak etrafına bakınmaya başladı. Disiplin kurulunun daha sonra, o cezasını çektikten sonra toplanacağını tahmin etti. Kim bilir ne kadar tıkılıp kalacaktı o delikte. Üstelik hücre, kendisinden önceki mahkûmun ardından temizlenmemişti; köşesinde bir kusmuk gölü vardı, duvarlardan birineyse dışkı sıvaşmıştı.

Chris parmak uçlarında yükselip öncekilerin bir şey bırakıp bırakmadığını anlamak için duşun üzerindeki girintiyi kontrol etti. Şiltenin ve yere sabitlenmiş olan karyolanın altını aradı. Hiçbir şey yoktu. Sonra kapının dibine büzüşüp dizlerini göğsüne çekti ve aldığı her nefesle öğürmeye başladı.

Saat 12:15'te kapıdaki yarıktan öğle yemeği verildi.

Saat 14:30'da yüksek güvenlikli koğuşun mahkûmları, tecrit odasının önünden geçerek spora gitti. Birisi yarıktan içeriye tükürdü. Balgam, Chris'in gömleğinin arkasında süzülmeye başladı.

15:45'te orta güvenlikli koğuşun mahkûmları spora giderken Chris gömleğini çıkartıp kapının altından dışarıya uzattı. Birilerinin gömleğe bir şey bırakacağını ummuştu ama ayak sesleri kapının önünden gök gürlemesi gibi geçip gitti. Dikkatle çekti gömleği. Gerçekten de birisi -Steve olmalı- bir tükenmez kalem bırakmıştı.

Duvarlara resim yapmayı denedi ama mürekkep sıvaya işlemiyordu. Metal yataklara, duşun çevresine yazmayı denedi. Geriye tek seçenek kalmıştı: Akşam yemeğine kadar olan üç saat boyunca pantolonuyla gömleğine Emily'nin sanatsal karalamalarına benzer şeyler çizdi.

Yemekten sonra sırtüstü uzanıp antrenörünün soyunma odasındaki karatahtaya yazdığı bütün antrenman planlarını geçirdi aklından. Kollarını göğsünde kavuşturup kanın kalbinden arterlere, oradan diğer damarlara geçişini gözünde canlandırdı.

Dışarıdan kauçuk tabanların çıkardığı gıcırtılar geldiğini duyunca bunu hayal ettiğini sandı önce.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey! Kim var orada?"

Dışarıya bakmaya çalıştı ama yarığın açısı bir şey görmesine izin vermedi. Tekerleklerin ve kovadaki suya dalan paspasın sesini tanıdı: Hademeler. "Hey!" dedi tekrar. "Yardım edin bana."

Paspasın hareketlerinde bir duraksama oldu. Chris başını eğip tekrar yarıktan dışarıya bakmaya çalıştı. Ve şakağına bir şey çarpınca geri çekildi. Atılan şeyin yiyecek olduğunu umarak zemini elleriyle yoklamaya başladı.

İncil'in başka bir şeyle karıştırılması imkânsız olan kalın ciltdiyle karşılaştı parmakları. İçini çekerek yatağa tırmandı ve okumaya koyuldu.

Noel tatili Perşembe günü başlıyordu. Bayan Bertrand, Çarşamba günü öğleden sonra görüşmeyi kabul edince Selena çok sevindi. Sınıftaki rahatsız ahşap sırada otururken, öyle bir mobilyanın öğrenmeye yardımcı olacağı düşüncesinin hangi akıldan çıktığını merak ediyordu. Chris Harte'ın boyu neredeyse Selena'nınki kadar, yani yaklaşık 1.80 olduğuna göre bacaklarını oraya nasıl sığdırıyordu acaba? Şimdilerde yeniyetmelerin okulu bitirmek için neden o kadar sabırsızlandığını anlayabiliyordu artık.

"Aradığınıza çok sevindim," dedi Bayan Bertrand.

"Öyle mi?" Selena şaşırmıştı. Meslek yaşamı boyunca bir savunma avukatının yardımcısı olduğunu duyup ona tuhaf tuhaf bakmayan kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Evet. Gazeteleri okuyorum elbette. Ve Chris gibi birinin... Bütün bunlar sadece gülünç!" Söyledikleri Chris'i aklamaya yetermiş gibi gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Selena kalemiyle not defterini çıkarttı cebinden. "Bayan Bertrand..."

"Lütfen Joan deyin."

"Şu anda peşinde olduğumuz şey, jüriye sunulduğunda cinayet suçlamasını... Tıpkı sizin dediğiniz gibi gülünç gösterecek birtakım bilgiler. Chris'i ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Dört yıldır. Dokuzuncu sınıfta İngilizce dersimi aldı. Sonraki yıllarda da benim sınıfımda olmasa bile neler yaptığı kulağıma geliyordu. Öğretmenlerin hakkında sürekli konuştukları çocuklardandır o. Olumlu anlamda yani. Sonunda bu sene tekrar benim sınıfıma düştü."

"Yüksek İngilizce dersi veriyorsunuz, değil mi?"

"İleri İngilizce," dedi Joan. "Mayısta sınava giriyorlar."

"Chris iyi bir öğrenciydi öyleyse."

"İyi, yetersiz niteleme!" Başını salladı kadın. "Chris sıradışı bir öğrencidir. Söylemek istediğini açıkça ifade edebilme, karmaşık bir düğümün tam kalbine erişebilme yeteneği müthiştir. Üniversiteye gidip yazar olsa şaşmazdım. Ya da avukat. Öyle bir zihnin aylarca hapislerde çürümesi..." Cümlesini tamamlayamadan tekrar başını salladı.

"Böyle düşünen tek kişi siz değilsiniz," diye mırıldandı Selena. Kaşlarını çatıp alfabetik düzenlenmiş dosya dolabına baktı.

"Öğrenci portföyleri," dedi Joan. "Yazı dosyaları." Fırlayıp yerinden kalktı. "Size Chris'inkini göstermem gerek."

"Emily Gold da öğrenciniz oldu mu?"

"Evet. O da A'dan başka not almayan bir öğrenciydi. Ama Chris'ten daha çekingendi. Sürekli beraberdiler ama onu Chris kadar iyi tanımıyordum."

"Emily depresyondaymış gibi görünür müydü size?"

"Hayır. Her zaman yaptığı işe aşırı dikkat yoğunlaştırırdı sadece."

Selena başını kaldırdı. "Onun dosyasına da bakabilir miyim?"

Arşiv dolaplarına gidip iki dosyayla geri geldi. "Bu Emily'nin, bu da Chris'inki," dedi.

Selena önce Emily'nin dosyasını açtı. İçinde şiirler ve Arthur Conan Doyle'un yapıtlarına benzeyen bir yaratıcı yazın örneği vardı. Hiçbirinde ölüm geçmiyordu. Dosyayı kapatıp başını kaldırdı. "Chris depresif görünür müydü hiç?" Yanıtın ne olacağını bildiği halde sormak zorundaydı. Yabancı birinin var olmayan bir intihar eğilimini farketmesi çok düşük olasılıktı.

"Ah, Tanrım! Hayır!"

"Sizden herhangi bir konuda yardım ister miydi?"

"Derslerinde mi? Hepsinin altından kendi başına kalkıyordu. Üniversitelere başvurmaya hazırlanırken birkaç soru sordu sadece. Bir de tavsiye mektubu yazdım onun için."

"Ben kişisel sorunları kastetmiştim."

Joan'ın kaşları çatıldı. "Emily... Emily öldükten sonra onu konuşmaya yöneltmek istedim. Birisine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama buna fırsat olmadı. Emily için bir anma töreni yaptık. Chris konuşma yapması istendiğinde herkesi şaşırtarak gülmeye başladı."

Selena onu tanık sandalyesine oturtmanın ne kadar mantıklı olacağını sorgulamaya başlamıştı.

"Ben Chris'i çok iyi tanıdığım için bunu strese bağladım elbette," dedi Joan. O anıdan belirgin şekilde rahatsızlık duyarak Chris'in dosyasına uzandı ve Selena'nın önüne açtı. "Hakkında dedikodu yapan öğretmenlere de bunu okuttum hep. Bunca şey vaat eden bir beynin cinayetle alakası olamaz."

Meslek hayatında hatırı sayılır miktarda zeki suçluyla karşılaşmış olan Selena aynı fikirde değildi ama yorum yapmadan kompozisyona göz attı.

"Ödev, hassas bir konuda taraf olmayı gerektiriyordu," diye açıkladı Joan. "Herkes tuttuğu görüşü destekleyecek fikirler öne sürecek ve karşıt görüşü çürütecekti. Üniversite mezunlarının bile kolay kolay yapamadığı bir şeydir bu. Ama Chris mükemmel becerdi."

Bilgisayar çıktısının paragrafları özenle düzenlenmiş, satırları kusursuz hizalanmıştı. Bir bölümü yüksek sesle okudu Selena:

"Sonuç olarak, 'seçim yanlısı' olmak kavram kargaşasından başka şey değildir. Esasen ortada yapılması gereken bir seçim yoktur. Birisinin hayatına son vermek yasalara aykırıdır. Fetüsün henüz insan olmadığını söylemek kabahate kılıf uydurmaktan ibarettir, çünkü çoğu kürtajda fetüsün ana vücut sistemleri tamamıyla mevcuttur. Seçme hakkının kadına ait olduğunu söylemek de akılları bulandırmaktan başka şeye hizmet etmez; burada söz konusu olan yalnız kadının vücudu değil, aynı zamanda başka bir insanın bedenidir. Çocukların çıkarlarını koruyan bir toplumda gariptir ki..."

Selena yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve "Mutlu Noeller, Bayan Bertrand!" dedi.

İki kişiden birinin rahatlamak için uyuşturucu almayı tercih edeceği bir dünyada insana huzur bulması için İncil vermek eski kafalılık gibi gelirdi çoğuna ama Chris kendini kaptırmıştı. Daha önce pek İncil okumuşluğu yoktu. Kısa bir süre için Pazar günleri Kilise Okulu'na gitmişti ama bunun nedeni, yerel kiliseye mensup olmanın toplumsal getirilerini düşünen babasının ısrarlarıydı. Zaten zaman içinde dinî önemi olan kimi günler dışında kiliseye gitmez olmuşlardı.

Chris'in aşina olduğu bölümler, sayfalardan fırlayarak eski dostlar gibi küçük hücreyi dolduruyordu: 'Dile ki alasın, ara ki bulasın, kapıyı çal ki sana açılsın.' Chris ağır demir kapıya dikti gözlerini. Olmuyordu.

Işıklar diğer bölümlerin tersine uyarı olmaksızın söndüğünde ve etrafta puslu bir karanlıktan başka şey kalmayınca Chris yatağından inip diz çöktü. İnce pamuklu pantolonunun altındaki zemin buz gibiydi. Karanlıkta duvardaki bokun kokusu da birden kuvvetlenmişti sanki. Bütün bunlara rağmen ellerini birleştirip başını eğmeyi başardı. "Artık bırakırken kendimi uykuya, dua ediyorum ruhumu koruması için Tanrı'ya," diye fısıldadı, kendini çok ama çok küçük hissederek. Kaşlarını çatıp duanın devamını anımsamaya çalıştı ama aklına gelmedi.

"Dua etmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi, kendini aptal gibi hissederek. "Umarım duyuyorsundur beni. Beni buraya koyduğun için seni suçlamıyorum. Sanırım herhangi bir ihsanı da hak etmiyorum."

Susup en çok ne istediğini düşündü. Tek bir şey isterse, bunun gerçekleşme olasılığı daha yüksek olacaktı. "Hector için dua etmek istiyorum," dedi yavaşça. "Umarım en kısa zamanda buradan çıkar."

Chris, Tanrı'nın Emily ile tanışıp tanışmadığını merak etti. Onun dizgin gibi ellerine dolanan uzun sarı saçlarını hayal etti; çenesinin çıkıntısını ve dudaklarını dayadığında nabzını hissedebildiği boynundaki yumuşak girintiyi düşündü. Işıklar sönmeden önce okuduğu bir şeyi anımsadı: 'Sana yeni bir yürek bahşedecek ve içine yeni bir ruh üfleyeceğim.'

Emily'nin bunlara kavuştuğunu umdu.

Günah çıkarır gibi dizlerinin üstünde uykuya dalarken Tanrı'yı duydu. Ayak sesleri, kilitte dönen anahtarlar ve nereden geldiği belirsiz ıslıklar halinde ona yaklaştı Tanrı. Ve Chris'in ensesindeki tüyleri diken diken eden bir sesle mırıldandı: "Bağışla ki bağışlanasın."

Gus ağır bir nesnenin göğsüne inmesiyle uyandı. İrkilerek kaçmaya çabalarken onu yerine mıhlayan şeyin Kate olduğunu farketti.

"Kalk, anne!" dedi Kate, gözleri parlayarak. Gülümseyişi öyle bulaşıcıydı ki Gus bir an için uyanmanın yeni bir günü daha göğüslemek anlamına geldiğini unuttu.

"Ne var?" dedi. "Servisi mi kaçırdın?"

"Servis falan yok." Kate bağdaş kurup oturdu. "Aşağıya in." Yorganı kaldırıp babasının homurtusuna kulak verdi ve "Sen de," deyip koşarak odadan çıktı.

On dakika sonra Gus mahmur gözlerle mutfağa girdi ve giyinip ondan önce aşağıya inen James'e, "Kahve makinesini çalıştırdın mı?" diye sordu.

"Öyle bir şey yapmayacaksınız," dedi Kate onların önünde zıplayarak. Annesiyle babasını ellerinden yakaladı ve mutfakla oturma odasını ayıran paravana doğru sürükledi. "Ve işte!"

Kenara çekilince bir avuç cam topla alelacele süslenmiş eğri büğrü bir okaliptüs ağacı çıktı ortaya.

"Mutlu Noeller!" diyerek şarkı söylemeye başladı ve kollarını annesinin beline doladı.

Gus kızının başının üzerinden James'e baktı. "Hayatım... Bütün bunları sen mi yaptın?"

Kate başını salladı. "Komik olduğunu biliyorum. Koridordaki saksıdaydı bu şey. Ama dışarıdaki ağaçlardan birini kessem mahvederdiniz beni."

Gus bir an onu koca bir çamın altında dururken canlandırdı gözünde. "Çok hoş olmuş," dedi. "Gerçekten öyle."

Minik Noel ışıkları birer birer göz kırpıyordu. Yanıp sönen minik lambalar Gus'a hastaneye çağrıldığı akşam dışarıda duran ambulansı anımsattı.

Kate oturma odasına gidip neşeyle ufak ağacın altına yerleşti. "Ağacı süslemeye vaktiniz olmayacağını düşündüm." Onlara birer paket uzattı. "Açın!"

Gus suni timsah derisi kabı olan ajandasının paketini açan James'i izledi. Ardından kendi hediyesinin kâğıdını yırttı ve bir çift yeşim küpeye baktı. Kızının ne olursa olsun normal bir Noel kutlamaya ne zaman karar verdiğini merak ediyordu. "Teşekkürler, tatlım," dedi ona sarılarak. Kulağına, "Her şey için..." diye fısıldamayı da ihmal etmedi.

Kate tekrar ağacın altına oturunca Gus, ellerini sabahlığının ceplerinde yumruk yapıp James'e göz attı. İnsan on dört yaşındaki kızına o sene Noel'i tamamen unuttuklarını nasıl açıklardı? "Senin hediyen ne yazık ki bugüne yetişmedi," dedi doğaçlama bir yalan atarak.

Kate'in gülümsemesi yavaşça soldu.

"Senin... Bedenine göre değişiklikler yapıyorlar," dedi Gus.

Şeffaf olduğu kadar katı ve aşılamaz bir duvar belirdi aralarında.

"Neydi ki hediyem?" diye sordu Kate.

Başka yalan söylemek istemeyen Gus kocasına döndü, o ise omuz silkmekle yetindi. "Kate..." dedi yalvaran bir sesle.

"Bana bir şey almadınız, değil mi?" dedi boğuk bir sesle Kate. "Yalan söyledin." Kolunu okaliptüse doğru savurdu. "Şu aptal şeyi yapmasam, bugün de her zamanki gibi süklüm püklüm dolanacaktınız evin içinde."

"Bu yıl her şey farklı, Kate. Chris'in başına gelenleri biliyorsun..."

"Chris'in başına gelenler yüzünden benim var olduğumu bile unuttunuz. Bildiğim bu benim!" Küpelerin kutusunu Gus'ın elinden kapıp duvara fırlattı. "Beni görmeniz için ne yapmam lazım? Birini mi öldüreyim?"

Gus birden uzanıp Kate'in suratına tokadı patlattı.

Odaya ağır bir şok dalgası yayıldı. Duyulan tek ses, yanıp sönen Noel ışıklarının belli belirsiz cızırtısıydı. Kate avucunu yanan yanağına koyarak döndü ve gitti.

Gus tokadı atan elini sanki kendine ait değilmiş gibi diğer avucunun içinde sıktı ve titreyerek James'e döndü. "Bir şey yap!" diye yalvardı.

James bir süre ona baktıktan sonra başını salladı ve evden çıkıp gitti.

Noel ile Musevilerin Hanuka'sının çakıştığı nadir yıllardan biriydi. Bütün dünya kutlama halindeydi ki bu da Michael'in bile tatilden yararlanacağı anlamına geliyordu.

Ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu Michael.

Aylardır kanepede yattığından, Melanie'nin uyanıp uyanmadığını bilmiyordu. Alt kattaki banyoda duşunu alıp kamyonette yemek

üzere bir sandviç yaptı ve Emily'yi ziyaret etmek üzere mezarlığa doğru yola çıktı.

Arabayı biraz uzakta park edip mezarlığın sunduğu yalnızlık ve huzurdan yararlanmaya karar verdi. Kar çizmelerinin altında kütürdüyor, rüzgâr kulaklarını ısırıyordu. Mezarlığın kapısında durup engin ve mavi gökyüzüne baktı.

Emily'nin mezarı bir tepenin ardında gizliydi. Michael, ona söyleyeceklerini kafasından geçirerek yürümeye başladı. Bir mezar taşıyla konuşma fikri tuhaf gelmiyordu; ne de olsa zamanının çoğunu kendisini anlamayan şeylerle -atlarla, ineklerle, kedilerle- konuşarak geçiriyordu. Yolun son metrelerini de geride bırakarak mezarın ilk göründüğü noktaya ulaştı. Önceki gelişinden kalan çiçekler hâlâ duruyordu mezarda. Ve bir de donmuş toprağın üstüne oturmuş, armağan paketi açmakla meşgul bir Melanie vardı orada.

Michael biraz daha yaklaşınca, "Ah, şuna bak!" dediğini duydu eşinin. "Buna bayılacaksın." Ucunda safir olan bir zinciri güllerden birinin pörsümüş yaprağına astı.

Michael'ın bakışları mezarın iki yanına adak gibi dizilmiş öteki hediyelerin üzerinde dolaştı: tek kişilik bir kahve makinesi, bir roman, birkaç tüp yağlıboya ve Emily'nin tercih ettiği fırçalar...

"Melanie!" dedi sert bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Rüyada gibi yavaşça döndü ona Melanie. "Merhaba."

Michael kenetlenen dişlerinin arasından, "Bunları sen mi getirdin?" diye sordu.

"Elbette," dedi Melanie ve sanki aklını kaybeden oymuş gibi baktı kocasına. "Başka kim getirecekti?"

"Bunlar... Bunlar kimin için?"

Melanie bir an bakakaldı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Emily için. Neden soruyorsun bunları?"

Michael onun yanına diz çöktü. "Emily öldü, Melanie," dedi usulca.

Karısının gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ama anlıyorsun..."

"Hayır, anlamıyorum."

"Evden uzakta geçirdiği ilk Hanuka bu. İstedim ki... istedim ki..."

Michael gözlerinden dökülen yaşları görmemek için onu kollarının arasına aldı. "Ne istediğini biliyorum," dedi. "Ben de istiyorum aynı şeyi." Yüzünü Melanie'nin saçlarına gömüp gözlerini kapadı. "Benimle gel."

Melanie'nin başını salladığını, soluğunun yakasını ısıttığını hissetti. Boyalarla fırçaları, kahve makinesini ve safir kolyeyi geride bırakarak yoldan aşağıya yürüdüler.

Manchester Havaalanı, Noel nedeniyle mahşer yerine dönmüştü. Herkesin elinde meyveli kek kutuları, kenarları patlamış alışveriş poşetleri vardı.

Bekleme salonunda Jordan'ın yanında oturan Thomas yerinde duramıyordu. Kucağındaki bileti bir kez daha düşürünce kaşlarını çattı Jordan. "Nasıl aktarma yapacağını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Thomas. "Hostes karşılamazsa kapıda birilerine soracağım."

"Kendi başına gitmeyeceksin."

"New York'ta asla!" dediler ikisi bir ağızdan.

Thomas'ın ayakları sabırsızlıkla dans ediyor, koltukların metal kısımlarını tekmeliyordu.

"Kes şunu," dedi Jordan. "Bu sırada oturan herkes hissediyor sarsıntıyı."

"Sence Paris'te kar yağıyor mudur, baba?"

"Hayır. Yani o kayakları kullanmak istiyorsan buraya dönmen

gerekecek." Jordan, Deborah'nın yanına göndermeden bir gün önce oğluna bir çift Rossignol vermişti rüşvet olarak.

Birkaç okyanusaşırı telefon konuşması yapılmış, Thomas'ın kendi başına o kadar uzağa gidecek kadar büyüyüp büyümediğine dair sıkı bir tartışma yaşanmış ve karşılıklı pek çok taviz verilmişti. Jordan önce Deborah'nın talebini reddetmiş ve günlerce direnmişti. Sonra bir hafta sonu, gece yarısı uyanıp Thomas'ın odasına gitmiş ve onu uyurken seyretmişti.

Doktor Feinstein'ın Chris Harte'a sorduğu soruyu kendine sormuştu farkında olmadan: 'O kadar korkmasına neden olan neydi?' Ve yanıtının Chris'inkiyle aynı olduğunu farketmişti: Thomas'ın bütün hayatı Jordan'la doluydu; çocuğa başka bir seçenek sunulduğunda her şey öyle kalmazsa ne yapardı?

Ertesi sabah Deborah'yı arayıp, izin verdiğini söylemişti.

"New York, LaGuardia Havaalanı'na gidecek olan 1246 uçuş numaralı uçak, 3 numaralı kapıdan yolcu almaya başlamıştır."

Thomas yerinden o kadar hızla fırladı ki kabine alacağı çantaya takıldı.

"Hey, sakin ol biraz!" dedi Jordan, onun düşmesini engellemek için elini uzatarak. Yerdeki çantayı kaldıracak oldu ve o anı sonsuza dek aklından çıkaramayacağını anladı; yaşam galerisindeki resimlerden biri olacaktı bu. Thomas'ın yüzünü profilden görüyordu: yanaklarında buluğ çağının yumuşak tüyleri, kemikli kollarında toplama kamplarına özgü zayıflık, kot pantolonunun beline oturuşundaki 'genç' etiketi...

Eğilip çantayı kaldırdı. "Amma ağırmış!" dedi boğazı tıkanır gibi. "Ne doldurdun buna?"

Thomas gözleri ışıldayarak sırıttı. "On, on beş tane *Penthouse*. Neden sordun?"

Bu konu hâlâ açık bir yara, üzerinde konuşmadıkları halde ikisi de buzdolabının yanından geçmeye çalışırken ya da biri banyoya girer, diğeri çıkarken, birbirlerine fazla yaklaştıklarında köşeleri de-

rilerine batan bir konuydu.

Jordan önceki hafta yaşanan gerilimin buharlaştığını hissederek derin bir nefes aldı. "Git, gözüm görmesin seni," deyip oğlunu kucakladı. Thomas da sarıldı sıkı sıkı ona. "Anneni öp benim için."

"Yanaktan mı, dudaktan mı?"

"Yanaktan," diyerek Thomas'ı yavaşça kapıya doğru itti Jordan.

Derin bir soluk alıp uçağı yandan gören camlara gitti. Thomas'ın son anda fikrini değiştirme ihtimaline karşı beklemeye karar vermişti. Uçak kalkış pistinde ilerleyip kendini rüzgâra bırakana ve gözden kaybolana dek elleri ceplerinde nöbet tuttu.

"Mutlu Noeller," dedi gardiyan, tecrit odasının kapısını açarak.

Chris yerden kalktı. İncil yatağın altına düşmüştü. Alıp çabucak pantolonunun beline sokuşturdu. "Ne var?" diye mırıldandı ayağa kalkarken.

Gardiyan homurdandı. "Yılbaşına kadar beklemek mi istiyorsun?"

Chris şaşırdı. "Bu kadar mı yani? Çıkıyor muyum?"

"Müdürün hayırseverliği tuttu bugün," dedi gardiyan. Kapıyı açıp onun geçmesini bekledi.

Chris hızla koridoru kat edip denetim odasının kapısında durdu. "Şimdi nereye?"

"Doğruca kodese," dedi gardiyan ve kendi esprisine kahkahalarla güldü.

"Biliyoruz. Hangi güvenlik seviyesine?"

"Normalde yükseğe gitmen gerekirdi ama hücre arkadaşın nasıl kışkırtıldığını anlattı. Ayrıca deliğe tıkılmadan önce disiplin kuruluna da girmedin. Bu yüzden seni tekrar orta güvenliğe koyacağız." Kapıyı açtı. "Aklıma gelmişken..." diye ekledi, "Arkadaşın Hector alt kata gönderildi."

"Yüksek güvenliğe mi?" Gardiyan başını sallayınca Chris bir an gözlerini yumdu.

Hücresine girdiğinde, Steve bir şeyler okumakla meşguldü. Chris kendini yatağına atıp başını yastığının altına gömmeye çalıştı. Deterjanın silemediği korkunç hapishane kokusuna sahip olmasına rağmen bir yastığı olduğunu şükretti.

Steve'in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yastığı yüzünden kaldırdı.

"Selam," dedi Steve. "Mutlu Noeller."

"Sana da."

"İyi misin?"

Chris omuz silkti. "Hector'ın yaptıklarını anlattığın için teşekkür ederim." Bunu içtenlikle söylemişti, çünkü Hector'un o şeyi Steve'in yanına bırakmayacağını biliyordu.

"Bir şey değil," dedi Steve.

"Yine de teşekkürler."

Steve bakışlarını kaçırarak gömleğinin kolundaki bir iplikle oynamaya başladı. "Sana bir hediyem var. Noel için."

Chris telaşa kapıldı. Orada hediye alınıp verildiği aklına hiç gelmemişti. "Ben sana hediye yapmadım..." dedi.

"Aslında yapacaksın," dedi Steve ve yatağının altına uzanarak bir tükenmez kalemin gövdesiyle tehlikeli görünümlü uzun bir iğneden imal edilmiş ürkütücü bir alet çıkardı. "Dövme!" diye fısıldadı.

Chris iğneyi nereden bulduğunu sormaya yeltendi ama hemen vazgeçti; haftasonuculardan birinin bunu kıçında nasıl getirdiğini düşünmek istemiyordu. Ayrıca fazla zamanı yoktu. Hapishane dövmeleri ve bu dövmeleri yapmak için kullanılan araç gereçler yasaktı. Göğsünü gere gere hapishane dövmesi sergilemek, insanı biraz daha saygıdeğer kılıyordu içeride; kuralları çiğnediğinizi gardiyanların burnunun dibinde ilan ediyordunuz.

Steve'in Noel armağanı, kaybettiği saygınlığı geri kazandıracaktı.

Bunu yapmak isteyip istemediğinden tam olarak emin değildi ama AIDS kapma tehlikesine karşı ilk dövmenin kendisine yapması gerektiğini akıl edecek kadar uyanıktı. Kolunu uzattı.

Dışarıda dolaşan gardiyana kaçamak bir bakış gönderen Steve bir çakmak çıkarttı. (Sürpriz bir kaçak nesne daha.) İğneyi ateşe tuttu.

Chris dirseğini dizine koyup dağlanan etinden yayılan ilk acı dalgasını hissetti. Derisinin kokusu tuhaf bir şekilde rostoya benziyordu. Duyduğu acı kasıklarına kadar indi. Elini yumruk yaparak Steve'in ısıtma, oyma ve kesme çalışmaları sonucunda pazısından akan kanı seyretmeye başladı.

Kalemin içindeki mürekkebi, kalıcı olmasını sağlamak için yaraya fışkırttı Steve ve açık derinin içine doğru sıvazladı.

"İyice yıkamadan ne olduğunu anlamazsın," dedi, "Sekiz numaralı bilardo topunu yaptım." Başını kaldırıp parlak ve keskin gözlerle Chris'e baktı. "İkimiz de onun gibi sıkışıp kalmış haldeyiz çünkü."

Chris gömleğinin kolunu indirip, parmaklarındaki kanı ve mürekkebi temizlemek için yaladı.

Gardiyan hücrenin önünden geçip gidince Steve çakmağı onun eline tutuşturdu. "Sen de bana yap."

Chris elleri titreyerek iğneyi yaktı ve Steve'in koluna bastırdı. Steve önce yerinden sıçradı, sonra kaslarını gerdi. Chris sırasıyla daireyi, sekizi ve siyah arka planı çizip mürekkebi yaraya boşalttıktan sonra iğneyi alelacele onun eline tutuşturdu.

Parmakları birbirine değdi. "Şu bebek meselesi..." dedi Steve, başını kaldırmadan, "Doğru mu?"

Chris'in aklına Jordan ve kimseye bir şey söylememesi yönündeki tembihleri geldi. Steve'le onu aynı türün mensupları olarak damgalayan ortak dövmeleri düşündü. Ve önceki gece o kokuşmuş tecrit odasında okuduğu sözcükler geldi hatırına: 'Sesimi dinleyin ki ben sizin Tanrı'nız olayım, siz de benim tebaam.'

Arkadaşına, sırdaşına, cemaatine baktı ve "Evet," dedi.

Keyifli bir ziyaret olmuştu. Michael her zamanki gibi ayağa kalkıp Chris'in hapishanenin bodrum katından çıkışını izledi. O gün oraya gelmeyi planlamış değildi aslında. Ama Melanie'yi mezarlıkta görmek sinirlerini bozmuş ve olanları birisine anlatmak istemişti. Gerçi sonra Chris'e o konuda bir şey söylememeye karar vermişti -pek doğru gelmemişti bu düşününce- ama Noel günü orada olmak bir şekilde vicdanını rahatlatmıştı. O sabah Emily ile konuşamadıysa, hiç olmazsa öğleden sonra Chris ile konuşabilirdi.

Gardiyana iyi Noeller diledikten sonra merdiveni koşar adım çıkıp denetim odasına girdi. Orası hapishaneden tek çıkış yoluydu ve bir mahkûmu ziyaret etmek istiyorsanız onunla birlikte içeriye kilitlenmeniz gerekiyordu.

Üstünde devetüyü rengi palto ve başında saçlarını gizleyen moher şapka olan bir kadının arkasında sabırla beklemeye başladı.

"Evet," dedi kadın gardiyana. "Chris Harte'ı ziyaret etmek istiyorum."

"Pek popüler bir adam oldu," dedi gardiyan ve hoparlöre eğildi: "Harte denetim odasına."

Michael kalbinin kaburgalarının altında ezildiğini hissetti. "Gus..." dedi, kupkuru olan ağzının kenarından.

Gus hızla dönünce şapkası düştü, parlak saçları paltosunun yakasına yayıldı. "Michael! Ne yapıyorsun burada?"

"Görünüşe bakılırsa, senin yaptığın şeyi," dedi Michael çarpık bir gülümsemeyle.

Gus'ın dudakları kıpırdadı ama bir süre sesi çıkmadı. "Sen... Sen Chris'i ziyaret ediyor musun?" dedi nihayet.

Michael başını salladı. "Bir süredir."

Bir an birbirlerine bakakaldılar sonra aynı anda Gus, "Nasılsın?" dedi, Michael de, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Başlarını sallayarak gülümsediler, Gus'ın yanakları kızardı.

Merdivene bakarak, "Gitmem lazım," dedi Gus.

"Mutlu Noeller..." dedi Michael.

"Sana da! Şey... Hanuka demek istedim."

"Önemli değil." Gus, elini merdivenin tırabzanına koydu ama gitmedi. "Sonra bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Michael.

Gus yüzü aydınlanarak döndü ona. "Çok isterim," dedi. "Ama... Chris..."

"Beklerim," dedi Michael, duvara yaslanıp paltosunu koluna asarken. "Zamandan bol neyim var?"

3

Gerçek

Hiç görülmemiştir, aşkın kendisini, ne kadar derin olduğunu bildiği; ayrılık vakti gelene dek ta ki.

Halil CİBRAN

Ermiş

Bir yalan ki yarısı gerçektir, yalanların en karasıdır; bir yalan ki tamamı yalandır, ona göğüs gerilebilir. Ama bir yalan ki kısmen doğrudur, işte onunla başa çıkmak çok zordur.

Alfred TENNYSON

Büyükanne

Şubat, 2002

Yargıç Leslie F. Puckett fena piyango sayılmazdı.

Jordan geçmişte hem savcı hem de savunma avukatı olarak onun baktığı üç davaya katılmıştı. Adamın sert yaklaşımının ve duruşma avukatlarına yönelik keskin eleştirilerinin temelinde, isminden ötürü duyduğu güvensizliğin yattığı söylenirdi. Ne de olsa Leslie, fazla erkeksi bir isim değildi. Ancak yargıç, oklarını atarken iddia makamıyla savunma makamı arasında fark gözetmezdi. Bunun dışında Puckett'in başkanlık ettiği davalar hakkında bilinmesi gereken tek şey, fındığa duyduğu zaaftı. Mahkeme salonunda da kendi odasında da cam kavanozlarda kabuklu fındık bulundurur ve bunları çatırdatarak dişleriyle kırıp yerdi.

Duruşma öncesi sorgulamaları genellikle halka açık yapılırdı ama Chris'le ilgili iddianın ciddiyeti ve medyanın davaya gösterdiği ilgi nedeniyle taraflar, bunun yargıcın odasında yapılması gerektiğinde hemfikir olmuşlardı.

Puckett, cübbesi ayak bileklerine sürünerek ve beraberinde Jordan ile Barrie Delaney olduğu halde daldı odaya. Üçü de yerlerine yerleşince kavanozdan bir fındık çıkartıp ağzına attı.

Fındığın kabuğu çatırdarken Barrie'ye göz attı Jordan. Avukatlar mahkeme salonunda son derece resmi davranmakla birlikte en acımasız olanlar bile dışarıda kalkanlarını indirirdi. Eski bir savcı olan Jordan, başsavcı yardımcılarıyla ilişkilerini medeni seviyede tutmaya özen gösterirdi. Ama Barrie Delaney'in durumu farklıydı.

Jordan onunla hiç çalışmamıştı. Kadın savcılığa kendisi oradan ayrıldıktan sonra gelmiş, epeyce yaygara çıkarmıştı ve Jordan'ın ta-

raf değiştirmiş olmasını kabullenemez bir tavrı vardı. Lanet olasının kabullendiği bir şey yoktu ki zaten.

Rahibe okulu kızları gibi ellerini kucağında birleştirmiş, siyah eteğini bacaklarının etrafına sıkıca sarmış ve yüzüne bir gülücük yapıştırmıştı. Leslie Puckett fındığın kabuğunu avucuna tükürdüğünde bile kılını kıpırdatmadı.

Yargıç masasındaki kâğıtları karıştırırken, Jordan da savcının dikkatini çekmek için öksürdü. "Polisiye tedbirlerin bir harika, Delaney," dedi, dişlerinin arasından. "Biraz manevi baskıdan daha iyisi olamazdı müvekkilim için."

"Manevi baskı mı?" diye tısladı kadın. "Hastanedeyken henüz zanlı değildi. Sen de pekâlâ biliyorsun ki gayet masumane bir sorgulamaydı o."

"Madem o kadar masumaneydi, hangi sorgulamadan bahsettiğimi nereden anladın?"

"McAfee ve Delaney!" dedi yargıç. "Bitirdiniz mi?"

Avukat ve savcı aynı anda masaya dönerek, "Evet, Sayın Yargıç," dedi.

"İyi. Ne zamana hazır olursunuz?"

"Sıçrayan kan lekelerini inceleyen bir uzmanımız var, Sayın Yargıç," diye atladı Barrie. "Onun biraz zamana ihtiyacı olacak. DNA testimiz de laboratuarda yedekleniyor." Ajandasına göz attı. "Mayıs'ın birine kadar hazır oluruz."

"Teslim edeceğiniz bir şey var mı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Sanığın sözde uzman tanıklarına ve kimi şüpheli delillere itiraz edeceğiz."

Yargıç, kavanozundan bir fındık daha alıp dilinde dolaştırmaya başlayarak Jordan'a döndü. "Peki siz?"

"Hastanede müvekkilimin ifadesi alınırken kendisine hakları okunmadı. Sorgulamanın geri çekilmesini talep edeceğiz."

"Saçmalık ama bu!" diye bağırdı Barrie. "İstese çekip gidebilirdi."

Jordan dişlerini göstererek sırıttı. "Kanuna aykırı olurdu bu. Müvekkilim yarık başındaki yetmiş dikişle çekip gidecek durumda değildi. Üstelik çeşitli ağrı kesicilerin etkisi altındaydı. Ve dedektifiniz bunu gayet iyi biliyordu."

"Böyle devam edin ki dilekçenizi okumaya zahmet etmeyeyim." dedi Yargıç.

Jordan tekrar ona döndü. "Hemen hazır ederim."

"Ben de memnuniyetle itiraz ederim," diye atıldı Barrie.

"Zamanını harcamış olursun," dedi Jordan. "Müvekkiliminkini de tabii."

"Sen..."

"Yeter ama!"

Jordan boğazını temizledi. "Özür dilerim, Sayın Yargıç. Bayan Delaney damarıma basıyor ve..."

"Farkındayım," dedi Puckett. "Dilekçeleri önümüzdeki hafta sonuna kadar bana ulaştırmış olacaksınız, tamam mı?"

"Sorun değil," dedi Jordan.

"Tamam," diyerek başını salladı Barrie.

"İyi o halde." Puckett ellerini mahkeme tarihinin içine doğmasını bekler gibi takviminin üstüne açtı. "Jüri seçimine 7 Mayıs'ta başlayalım."

Jordan evrak çantasını aldı ve dosyalarını toparlamakta olan Barrie Delaney'e baktı. Savcılık günlerini, elinde hakkını verememeyeceği kadar çok dava dosyasının olduğu zamanları hatırladı. Savcıların durumunun değişmediğini umdu.

Delaney'i karşı cinse mensup birinden ziyade bir pitbul olarak gördüğü halde alışkanlıkla yargıcın odasının kapısını önden geçmesi için tuttu.

İkisi de öfkeli, sessiz ve zafer hayalleriyle dolu halde adliye koridorlarını geçti. Sonra Barrie birden önünü kesecek şekilde Jordan'a döndü. "Pazarlık yapmak istersen," dedi duygusuz bir sesle. "Teklifimiz kazara ölüme sebebiyet verme." Jordan kollarını kavuşturup bekleyince, "Ömür boyu hapis yerine otuz yıl," diye ekledi. Jordan etkilenmiş gibi görünmeyince yavaşça başını salladı. "Ne olursa olsun ceza yiyecek. Dava benim avucumda ve ikimiz de biliyoruz bunu. Delilleri, parmak izlerini, kurşunun kafatasının içinde izlediği yolu gördün. Kızın kendini o şekilde vurmasının imkânsız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Jüri bu gerçekleri göz ardı edip dikkatlerini dağıtmak için önlerine attığın yemlere kanmaz. Otuz yılı kabul edersen, hiç olmazsa elli yaşından önce hapisten çıkmış olur."

Jordan kollarını çözdü. "Bitti mi?"

"Evet."

"İyi." Yeniden yürümeye başladı.

Barrie onun arkasından koştu. "Yani?"

Jordan tekrar durdu. "Pazarlık niyetine ortaya koyduğun o gülünç teklifi müvekkilime aktaracağım ama bunun tek sebebi, yapmaya mecbur olmam." Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle Barrie'ye baktı. "Ben senden uzun süredir bu işteyim. Üstelik başta senin olduğun tarafta çalışıyordum. Oyunu aynen şimdi senin oynadığın gibi oynuyordum. Bu da şu demek: Chris'in suçlu bulunacağından göstermeye çalıştığın kadar emin değilsin." Başını hafifçe eğdi. "Müvekkilimle konuşacağım ama kesinlikle mahkemede görüşeceğiz."

Jordan'ın konuşması bitince Chris parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutmaya başladı. "Otuz yıl..." dedi, kendine hakim olmaya çalışmasına rağmen sesi titreyerek. Avukata baktı. "Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz sekiz," dedi Jordan, bu konuşmanın sonunun nereye varacağını gayet iyi bilerek.

"Dediğin süre senin bütün hayatın gibi bir şey. Benimkininse iki katı."

"Yine de ömür boyu hapsin yarısı sayılır," diye dikkatini çekti onun Jordan. "Üstelik af ihtimali var."

Chris kalkıp pencerenin yanına gitti. "Ne yapmam lazım?" dedi yumuşacık bir sesle.

"Bunu ben söyleyemem. Kendi başına karar vermen gereken üç şey olacağını anlatmıştım sana. Mahkemeye gidip gitmemek de bunlardan biri."

Chris yavaşça ona döndü. "Sen on sekiz yaşında ve benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Jordan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seninki kadar belalı bir avukatım da var mı?"

"Tabii," diyerek güldü Chris. "Ücretini de ben ödüyorum."

Jordan ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu. "Sana yüzde yüz kazanacağımızı söyleyemem, çünkü böyle bir şey olmaz. Ama kolay kolay kaybedeceğimizi de söyleyemem. Sadece şu: Ceza pazarlığını kabul edersen, otuz sene boyunca mahkemeye gitsek acaba kazanır mıydık diye kafa patlatacaksın."

Chris başını salladı ama bir şey söylemedi. Dışarıdaki karlı manzaraya bakmayı sürdürdü.

"Hemen karar vermek zorunda değilsin," dedi Jordan. "İyice düşün."

Chris elini soğuk cama dayayıp hayaleti çağrıştıran bir gölge bıraktı. "Mahkeme ne zaman başlayacak?"

"7 Mayıs'ta. Jüri seçimiyle."

Chris'in omuzları sarsılmaya başlayınca, üç ay daha içeride kalma düşüncesinin sinirlerini bozduğunu düşünerek müvekkiline yaklaştı Jordan. Omzuna dokunduğundaysa onun gülmekte olduğunu farketti.

"Batıl inançların var mıdır?" dedi Chris, gözlerini kırpıştırarak.

"Neden?"

"7 Mayıs, Emily'nin doğum günü."

"Şaka yapıyorsun!" Jordan'ın ağzı açık kalmıştı. Barrie Delaney'in o bilgiyi ele geçirince neler yapabileceğini düşünmeye koyuldu. Muhtemelen açılış konuşması sırasında jüriye lanet olası bir pasta ikram ederdi. Mahkemenin başlangıç tarihini ertelemek için yargıca verebileceği bir dilekçe, geri çekebileceği bir tanık olup olmadığını düşündü Jordan. Puckett'in ne derece yufka yürekli olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

"Git..." dedi Chris. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki Jordan başta duyamadı onu.

"Ne?"

"Şu ceza pazarlığı var ya..." Chris'in dudakları seğirdi. "Git söyle onlara: Cehennemin dibine kadar yolları var."

Gus ile Michael'in her hafta çıktıkları öğle yemeklerini bir cenazede gülümser gibi herkesten saklamasını gerektiren yazılı bir kural yoktu elbette. Yine de saklıyorlardı. Düşman hattını geçer gibi kaçamak tavırlarla süzülüyorlardı restoranın içine. Bir anlamda doğruydu -bir savaştaydılar- ve casusluk yapıyor olabilirlerdi. İkisi de teselliyi kendini her an sırtından bıçaklama olasılığı olan birinde buluyordu. Bir yandan da, çok temel bir düzeyde, birbirlerinin yaşam kaynağıydılar.

"Merhaba," dedi Gus, soluk soluğa masaya oturarak. Başparmağının tırnağıyla karton mönüye fiske atan Michael'a gülümsedi. "Bugün nasılmış?"

"İyi. Seni görmek için sabırsızlanıyor herhalde."

"Hâlâ hasta mı? Geçen hafta fena halde öksürüyordu."

"Çok daha iyi şimdi," diyerek onun içini rahatlattı Michael. "Robitussin sipariş etmiş."

Gus peçetesini kucağına açtı. Michael'ı gördüğü zaman, âşık liseli kızlar gibi göğsü, omuzları ürperiyordu. Onu neredeyse yirmi yıldır tanıyordu ama gerçekten görmeye daha yeni başlamıştı. Sanki son yaşadıkları sırf dünyaya bakışını değil, o dünyanın üstünde yaşayan insanlara bakışını da değiştirmişti. Michael'ın sesinin ne kadar yatıştırıcı olduğunu daha önce nasıl farkedememişti? Ellerinin ne kadar kuvvetli olduğunu gözlerinin ne kadar yumuşak baktığını görmemiş miydi? Kendisini dinlerken etraftaki tek kişi oymuş gibi davrandığını anlamamış mıydı?

Karşısındaki erkekle sürdürdüğü sohbetin aslında kocasıyla yapması gereken sohbet olduğunu kesinlikle ve suçlulukla kavradı. James, oğullarının ismi ve hakkındaki suçlamalar kocaman, kapkara bir yarasaymış ve serbest kaldığı takdirde kanatlarını açıp çığlıklar atmaya başlayacak, bir daha asla geldiği yere dönmeyecekmiş gibi o konuyu konuşmayı reddediyordu.

Gus da böylece Grafton Hapishanesi'nin ziyaret saatlerine göre ayarlanan haftalık öğle yemeklerini iple çekmeye başlamıştı çünkü hiç hesapta yokken oğlundan konuşacak birini bulmuştu.

O birisinin Michael olması zaman zaman garip geliyordu Gus'a. Karısı ezelden beri en iyi arkadaşıydı ve ilk ağızdan olmasa bile birbirleriyle ilgili çok fazla şey biliyorlardı. Melanie'nin her ikisine diğeri hakkında anlatmış olduğu şeyler aralarında eğreti bir samimiyet oluşturuyor, birbirleriyle ilgili başka koşullar altında öğrenemeyecekleri şeyleri bildikleri gerçeği içlerini dolduruyordu.

"Bugün çok güzelsin," dedi Michael.

"Ben mi?" Gus bir kahkaha attı. "Teşekkürler. Sen de çok hoşsun." Ciddiydi. Michael'ın mesleği nedeniyle tercih ettiği pazen gömleklerle solmuş kot pantolonlar, Gus'ın aklına 'rahatlık, sığınma, sokulma' gibi yumuşak, içi dolu sözcükler getirirdi.

"Ziyaret günleri kendine başka bir özen gösteriyorsun, değil mi?"

"Galiba öyle" dedi Gus. Desenli elbisesine bakıp gülümsedi. "Kimi etkilemeye çalışıyorsam artık..."

"Chris'i" diye yanıtladı Michael. "Haftanın diğer günlerinde seni böyle hatırlamasını istiyorsun."

"Sen nereden biliyorsun?" diye takıldı Gus ona.

"Çünkü ben de Emily'nin mezarına giderken aynı şeyi yapıyorum. Görüyorsa diye ceketler, kravatlar... Düşünebiliyor musun beni o kılıkta?"

Gus şaşırarak başını kaldırdı. "Ah, Michael! Senin durumunun daha da kötü olduğunu unutuyorum bazen."

"Bilmiyorum..." dedi Michael. "Hiç olmazsa benim için her şey bitti. Senin için daha yeni başlıyor ama."

Gus parmağını fincanın kenarında dolaştırdı. "Onları hâlâ kurbağa yakalarken, kovalamaca oynarken gözümün önüne getirebiliyorum. Daha dünmüş gibi. Nasıl oluyorsa..."

"Çünkü daha dündü. Çok uzun zaman geçmedi üstünden." Küçük kafenin içinde etrafa bakındı. "Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. O kadar yakın ki o günler, biçtiğim çimlerin kokusunu duyuyorum, Emily'yi bacaklarının arkasında reçine izleriyle görüyorum. Sonra, güm! Birdenbire ben kızımın mezarındayım ve Chris de hapiste."

Gus gözlerini yumdu. "Ne kadar kolaydı her şey o zaman! Böyle bir şeyin olabileceği aklımın ucundan geçmezdi."

"Çünkü bunlar bizim gibi insanların başına gelecek şeyler değil."

"Ama oldu. Hâlâ da bitmedi. Bu nasıl bir şey?"

Michael başını salladı. "Bilmiyorum. Ben de geriye dönüp baktığımda kendime aynı şeyi soruyorum. Sanki topraktan fışkırdığı zaman gözden kaçırdığım bir kök gibi; her geçişimde ayağım takılıyor." Gus'a dikti gözlerini. "Emily ile Chris gibi çocuklar durup dururken kendilerini öldürmeye karar vermez, değil mi?"

Gus peçetesini büktü. Michael'da bulduğu yeni yakınlığa rağmen ona Chris'in kendini öldürmeyi planlamadığını açıklamamıştı.

Bunun sebebi kısmen oğlunun savunmasına zarar vermek istememesi, kısmen de Michael'ın kalbinde iyileşmekte olan yarayı deşmek istememesiydi.

"Hatırlıyor musun?" dedi, konuşmanın gidişatını değiştirmek için. "Kovalamaca oynarken Emily nasıl bağırırdı? Chris peşinden koşunca öyle tiz çığlıklar atardı ki sen de ben de evden dışarıya fırlardık."

Michael'ın yüzünü bir gülümseme kapladı. "Evet. Sanki Chris canını alacakmış gibi bağırırdı." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Gus'la göz göze geldi. "Özür dilerim... Öyle... Öyle demek istemedim."

"Biliyorum."

"Gerçekten."

"Önemli değil," dedi Gus. "Anladım."

Michael gözle görülür şekilde tedirgin olarak boğazını temizledi. "Tamam o zaman. Ne yiyelim?"

"Her zamankinden," dedi Gus neşelenerek. "New Hampshire'ın ortasında, Grafton'da, New York tarzı pastırma bulduğuma inanamıyorum hâlâ."

"Her şey hoş bir rastlantıya yol açabiliyor," dedi Michael, garson kıza el ederken.

Siparişlerini verip sessiz bir anlaşmayla uzak durmaya karar verdikleri tehlikeli konulardan -Melanie, James ve bir zamanlar hepsinin birbirleri için taşıdığı anlam mevzularından- kaçınarak sohbet etmeye başladılar. Yasaklı olmayan konulardan biri yaklaşan duruşmaydı. Chris'in avukatının savunma adına Michael'ın tanıklık etmesini istediğinden ve onun anlaşılır çekincelerinden söz ettiler.

"Neden sana danıştığımı bilmiyorum" dedi Michael. "Bu konuda tarafsız olduğun söylenemez."

"Taraf tutmaktan gurur duyuyorum," diye itiraf etti Gus. "Ama jüride bırakacağın izlenimi düşün. Tek kelime etmesen bile Chris

için tanık kürsüsüne çıkman çok anlamlı olacak."

Michael tabağına salamura et aldı. "Ben de onun için kaygılanıyorum zaten," dedi usulca, "Nasıl bir baba olduğumu düşünüyorum." Sağ elinin parmaklarıyla masayı tıkırdattı. "Chris'i çok seviyorum ama bunu Emily'ye yapabilir miyim?"

"Emily de Chris'in işlemediği bir cinayetten hüküm giymesini istemezdi," diye atıldı Gus, kendinden emin bir tavırla.

Michael güldü. "Demek bunun için yemeğe çıktın benimle! McAfee'nin gizli silahının ne olduğu anlaşıldı."

Gus'ın yüzü bembeyaz oldu. Jordan'ın gizli silahı bir yalandı: Chris'in de kendisini öldürmek istediğine inandıracaktı jüriyi. Tıpkı onun Michael'ı inandırdığı gibi. Peçetesini tabağının üstüne koyup masanın öteki ucuna uzanarak paltosunu aldı. "Gitmem lazım," diye mırıldanarak hesabın kendi payına düşen kısmını ödemek için çantasını karıştırdı. "Lanet şey" dedi, çanta elinden kayınca.

"Beni dinler misin?" dedi Michael. Masanın üstünden uzanıp elini Gus'ın hâlâ çantayla uğraşan ellerinin üstüne koydu.

Gus donakaldı. '*Dokunulmak ne güzelmiş!*'

Michael'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Öyle demek istemedim. Senin avukata çalıştığını kastetmedim."

"Biliyorum" demeyi başardı Gus.

"Öyleyse neden gitmek istiyorsun?"

Gus masaya dikti gözlerini. "Seninle yemek yediğimizi James'e söylemiyorum. Sen Melanie'ye söylüyor musun?"

"Hayır" dedi Michael. "Söylemiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Gus yavaşça ellerini çekti. "Ben de bilmiyorum."

James çalışma masasına otururken sekreterinin eline tutuşturduğu mesaj kâğıdını okumaya başladı. Palm d'Or Restoran, yetmiş kilometre uzakta olmasına rağmen gezi-restoran rehberlerinin çoğundan beş yıldız almıştı. Fiks mönü çalışıyordu ve adam başı 75 dolar ödedikten sonra onların canının istediğini yiyordunuz. İçini çekerek telefon numarasına göz attı ve ahizeye uzandı. Kate on beşinci yaş günü için gidilecek yeri kendisi seçmişti ve James de kızını düş kırıklığına uğratmayacaktı.

İşin aslı, Noel'den beri Kate ile arası pek iyiydi. Yemeklerin ardından uzun süre masada kalıp sohbet etme alışkanlığı edinmişlerdi. Annesinin aksine Kate, James'in o gün baktığı hastalara ve yaptığı ameliyatlara ilgi gösteriyordu. James de onun gevezeliklerini ilgiyle dinliyordu: erkekler, kulaklarını deldirme hevesi, cebir problemleri karşısında duyduğu güvensizlik vesaire... Kızına bir kez daha âşık olmuştu. Her gece ona bakıp, '*Hiç olmazsa hâlâ ona sahibim,*' diye düşünüyordu.

"Merhaba," dedi, hattın öteki ucundan yanıt alınca. "Rezervasyon yaptırmak istiyordum. Öğle yemeği de veriyorsunuz, değil mi? Harika. Önümüzdeki Cumartesi. İsim Harte, H-A-R-T-E." Kurşun kalemi masadaki dosya yığınının üstüne vurdu. "Dört kişilik..." Yüzünü buruşturup, "Üç..." diye düzeltti. "Üç kişilik olacak."

Ahizeyi yerine bırakırken son aylarda kaç kez boş bulunup Chris'in uzun bacaklarını görmeyi umarak arabanın arka koltuğuna göz attığını, gece yarıları uyuyup uyumadığına bakmak için odasının kapısını araladığını geçirdi aklından.

Üç kişilik bir parti.

Ne parti ama.

Michael'in önüne bir kâse çorba koyup oturdu Melanie ve kaşığını alarak tek kelime etmeden çorbasını yudumlamaya başladı.

"Eee?" dedi Michael cesaretini toplayarak. "Bugün neler yaptın?"

Melanie'nin gözleri yavaş yavaş kocasına odaklandı. "Efendim?"

"Bugün ne yaptığını sordum,"

Güldü Melanie. "Neden?"

Michael omuz silkti. "Bilmem. Sohbet etmeye çalışıyorum."

"Biz evliyiz. Konuşmak zorunda değiliz."

Michael çorbasını karıştırdı, fazla pişirilmiş kereviz ve havuç tanelerini buldu. "Ben... Şey..." Kararsızlıkla bocalıyordu. Chris'i ziyarete gittiğini söyleyecekti ki bunun henüz açık etmeye hazır olmadığı bir bilgi olduğuna karar verdi. "Bugün Gus'la karşılaştım. Öğlen yemek yedik." Bunu önemsiz bir ayrıntıymış gibi söylemeye çalıştıysa da kendine bile fazla gündelik, fazla rastgele, yani fazla üzerinde çalışılmış geldi. "İyiymiş Gus..." diye ekledi.

Melanie'nin ağzı açık kalmıştı. Alt dudağının ucundaki çorba damlası parlıyordu. "Gus'la yemek mi yedin?" diye sordu, duyduğuna inanamamış gibi.

"Evet," dedi Michael. "Ne oldu?"

"Onunla yemek yediğine inanamıyorum! İşte bu oldu!"

"Tanrı aşkına, Mel. Senin en iyi arkadaşındı o."

"Oğlu Emily'yi öldürmeden önce öyleydi."

"Bundan emin olamazsın."

"Demek olamam! Sana bunu kim söyledi acaba?" Küçümseyen bir tavırla güldü Melanie. Sesi alay yüklüydü. "Salatasını yerken birden ağlamaya mı başladı? Yoksa savcılığın korkunç bir hata yaptığını söylemek için yemeğin bitmesini mi bekledi?"

"Hiçbir şey yapmadı," dedi Michael usulca. "Yapmış olsa bile..." Gerisini getirmekte zorlanıyordu. "Bu son derece doğal olurdu."

Melanie başını salladı. "Aptalca davranıyorsun. Bir annenin evladını korumak için her şeyi yapabileceğini anlamıyor musun?" Başını kaldırdığında burun delikleri açılmış, dudakları bembeyaz ol-

muştu. "Gus'ın yaptığı tamı tamına bu, Michael. Sana bunu sadece ben söyleyebilirim."

Programa göre Cumartesi günü Kate ile James, Palm d'Or'a birlikte gidecek, Gus da Chris'i ziyaret ettikten sonra gelecekti. Baba kız kendilerine ayrılmış zevkli masaya oturalı yarım saat olmuştu.

Garson üçüncü kez gelip, "Artık başlamak ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, baba!" dedi Kate kaşlarını çatarak. "Annemi beklemek istiyorum."

James, "Birkaç dakika daha bekleyelim," diyerek garsonu savdı. Sandalyesine gömülüp masayı süsleyen orkidenin yapraklarıyla oynayan Kate'i izledi.

"Her zaman geç kalır zaten," dedi Kate, kendi kendine konuşur gibi.

Tam o sırada Gus salona daldı ve paltosunu garsonun kollarına düşürür gibi bırakıp James ile Kate'e yöneldi.

"Özür dilerim," dedi öpmek için Kate'e eğilerek. "İyi ki doğdun, hayatım."

Onları garip bir tavırla selamladıktan sonra oturup garsona, "Sadece su, lütfen," dedi. "Aç değilim."

"Aç değil misin?" diye sordu James. "Saat..."

"Yolda bir şeyler atıştırdım..." Gus gözlerini kaçırıp Kate'e döndü. "Söyle bakalım... On beş yaşında olmak nasıl bir şeymiş?"

Kate gözleri parlayarak, "Sen de izin verirsen kulaklarımı deldirebileceğimi söyledi babam," dedi. "Bugün. Yemekten sonra."

"Harika fikir!" dedi Gus eşine dönerek. "Sen götürebilir misin?"

James duymadı bunu. Karısının yemek salonuna getirdiği kokularla meşguldü: dışarıdaki karın tazeliği, elmalı saç kremi, par-

füm... Ama başka bir şey, isimlendiremediği, derin ve tropikal bir şey daha vardı...

"Götürebilir misin?" diye tekrarladı Gus.

"Neyi?"

"Kulakları için Kate'i," dedi Gus, kendi kulak memelerini işaret ederek. Yüzü pembeleşmişti. "Ben... Ben götüremeyeceğim. Tekrar Chris'e gitmem gerek."

"Ama şimdi geldin oradan," diye karşı çıktı James.

Gus onun inanacağını sanmıyordu ama yanakları biraz daha kızararak, "Bugün fazladan ziyaret koymuşlar..." dedi ve peçetesini kucağına yaydı. "Chris'e tekrar geleceğimi söyledim."

James iç geçirip Kate'e döndü. "Yemekten sonra kuyumcuya birlikte gideriz öyleyse." Tekrar karısına dönüp geri gidecekse neden o kadar yolu tepip de geldiğini sormaya niyetlendi ama burnuna dolan koku bir kez daha engelledi onu. Farklı bir şeyler vardı bu kokuda. Chris'i ziyaret ettikten sonra eve geldiğinde hep hapishanenin boğucu kokusu olurdu üstünde. O şey giysilerine ve tenine siner, yıkanana kadar çıkmazdı. Chris'i ziyaret ettiğini söylüyordu ama o kokunun yerine başka bir şey vardı: yalanın tatlı, ılık, egzotik kokusu belki.

Chris sırtını kamburlaştırıp oturmuş, annesine olan öfkesini dizginlemeye çalışıyor ama bunu beceremiyordu. Ziyaretlerini sabırsızlıkla beklediği yoktu; o konuda mümkün olduğunca umursamaz davranmaya çalışıyordu, çünkü beklenti içinde olmadığı sürece günler çok da fena geçmiyordu. Yine de o gün annesinin normalde geldiği 10:45'ten beri hücresinde pinekleyerek beklemiş ve saat ikiye kadar çağrı gelmemişti.

"Ne oldu?" diye homurdandı.

"Özür dilerim," dedi Gus. "Kate'i doğum günü yemeğine götürdük."

"Sabah gelebilirdin."

"Başka bir sözüm vardı..."

Başka bir söz. Chris sandalyesinde iyice aşağıya kaydı. Ne zannediyordu orasını acaba? Verilmiş hangi söz insanın hapiste çürümekte olan oğlunu ziyaret etmesinden daha önemli olabilirdi?

"Yine hasta mısın, Chris?" dedi annesi, elini onun alnına götürerek.

Chris silkinerek kurtuldu. "İyiyim."

"İyiymiş gibi davranmıyorsun."

"Öyle mi? Jürinin beni ömür boyu içeri tıkmasını üç ay daha beklemek zorundayım. Nasıl davranmam gerekir sence?"

"Sorun bu mu?" diye sordu Gus. "Duruşma yüzünden mi heyecanlanıyorsun? Eğer öyleyse..."

"Ne söyleyebilirsin, anne?" Başını çevirirken yüzü nefretle buruştu. "Hiçbir şey."

"Michael da ben de Jordan'ın elinde güçlü deliller olduğuna inanıyoruz."

Chris güldü. "Kurbanın acılı babasının söylediklerine kulak vermek iyi fikir!"

"Bunu söylemeye hakkın yok! Sana yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Minnet borcu..."

"Beni itham ettiği için mi minnet duyacağım adama?"

"Michael'ın o konuyla ilgisi yok. Bunlar Goldların değil, savcılığın işleri."

"Tanrı aşkına, anne!" dedi Chris duyduklarına inanamaz gibi. "Kimin tarafını tutuyorsun sen?"

Gus bir an ona bakakaldı. "Senin elbette. Michael savunma için tanıklık etmeye karar verdi ki bu çok iyi bir şey."

"O mu söyledi bunu?" diye sordu Chris, şaşkınlıkla ve fazla

ümitlenmemeye çalışarak. "Ne zaman?"

"Bu sabah gördüm onu," dedi Gus, çenesini kaldırarak. "Seni ziyaret ettiğimiz günler buluşuyoruz..."

Annesinin neden geç kaldığını anlayan Chris'in omuzları gerildi. Tuhaf bir zayıflık hissi ve kıskançlıkla başını çevirirken, "Neler konuşuyorsunuz?" diye sordu yavaşça.

Gus omuz silkti. "Seni. Ailelerimizi. Konuşuyoruz işte..." Kalbi hızlanan bir yumruk serisi gibi çarpmaya başlamıştı. "Bunun bir zararı yok," dedi kendini savunmak ister gibi. Ama hemen kimsenin ona hesap sormadığını hatırladı.

Chris uzun süre masanın çizikler içindeki yüzeyine baktı. O sırada yanlarında görüşme yapan mahkûm kalkıp gitti.

Gus gözlerini oğlunun yüzünden ayırmadan, "Bir şey söylemek istiyorsun sen, bu çok belli," dedi.

"Babama buraya gelmesini söyler misin?"

Selena pizza dilimini ısırırken, "Seninle çalışmak beni vaktinden önce şişmanlatıp ihtiyarlatacak," dedi.

Jordan hayretle başını kaldırdı. "Köle gibi mi çalıştırıyorum seni?"

"Hayır ama beslenme alışkanlıkların felaket. Salata diye bir şeyden söz edildiğini duydun mu hiç?"

"Elbette," dedi Jordan sırıtarak. "Şu camlı salata barlarını o şey için icat ettiler, değil mi?" Bir parça sucuğu kenara ayırdı. "Bu Thomas için."

Selena'nın bakışları Thomas'ın odasının kapısına gitti. "Kruvasanlar canına okumamış mı orada?"

"Hayır. Kilo vermiş. Yemekler çok yağlı gelmiş ona." Karton kutuyu yağa bulayan pizzaya baktı. "Dönmesini Amerikan abur cuburu sağladıysa bana uyar."

"Dönecekti elbette," dedi Selena. "Nintendosu burada kalmıştı."

Jordan güldü. "Egomu besleme konusunda üzerine kimseyi tanımam."

"Bana araştırma ve gözlem yapmam için para veriyorsun, yağcılık için değil," dedi Selena istifini bozmadan.

"Öyle. Bu aralar ekmeğini kazanmak için neler yaptın?"

Selena, savunmanın yakın çevresini sorgulamayı bitirmiş ve Jordan'ın neyle karşı karşıya geleceğini bilmesi için tanık listesine geçmişti. "Adli tıp uzmanıyla dedektiften sürpriz beklemiyorum," dedi. "Tanıklık yaptıracakları şu çocuk -Emily'nin arkadaşı- da yeterince ürkmüş olacaktır. Yani Delaney'nin pek işine yaramaz. Elindeki en büyük koz Melanie Gold. Ve ben, kadına sorgulayacak kadar yaklaşamıyorum."

"Belki şansımız yaver gider," dedi Jordan. "Önümüzdeki aylarda bir sinir krizi filan geçirir belki ve Puckett psikolojik açıdan tanıklık yapmaya müsait olmadığına karar verir."

Selena gözlerini devirdi. "Ben umutları buna bağlayamam."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Jordan. "Ama daha tuhaf şeyler de gördüm."

Selena başını sallayıp ayaklarını Jordan'ınkilerin yanına, sehpanın üstüne uzattı. "Çoraplı ayaklar..." dedi dalgın dalgın, ayak parmaklarını kıpırdatarak. "Küçükken 'şaraplı ayaklar' dendiğini zannederdim."

"Özel dedektiflik mesleğini seçmene şaşmamak gerek."

Jordan'ın ayakkabısını dürttü. "Sen neden seçtin?"

"Özel dedektifliği mi?" dedi Jordan, sırıtarak.

"Neyi sorduğumu biliyorsun."

"Herkes ne amaçla yapıyorsa ben de o nedenle hukuk okudum. Yani ne yapacağım konusunda herhangi bir fikrim yoktu ve giderleri annemle babam karşılayacaktı."

Selena güldü. "Senin neden avukat olduğunu biliyorum: İnsanlara kendi fikirlerini dayatıp üstüne para kazanmak için. Asıl neden taraf değiştirdiğini merak ediyorum."

"Savcılığı bırakmamı mı kastediyorsun?" Jordan omuz silkti. "Parası kötüydü."

Selena özenle döşenmiş salona göz gezdirdi. Jordan refahı sever ama asla gösteriş yapmazdı. "Gerçeği söyle," diye bastırdı.

Jordan hızla ona döndü. "Gerçek hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Öyleyse hikâyeyi kendi bakış açından anlat."

"Tamam," dedi Jordan. "Savcının delil bulma yükümlülüğü vardır; savunma avukatının tek yapması gerekense jürinin içine birkaç ufak şüphe tohumu ekmektir. Jüri üyelerinin şüphe duymadığı dava olur mu? Olay yerinde bulunmamışlardır, değil mi?"

"Yani sırf tembellikten ötürü taraf değiştirdiğini söylemeye çalışıyorsun? İnandırıcı değil."

"Taraf değiştirdim, çünkü ben de bazı şeylere inanmıyordum," dedi Jordan. "Ortada tek bir gerçek olduğu fikri ters geliyordu bana. Davacı olmak için buna ikna olmak gerekir, yoksa ne bok yemeye dava açacaksın?"

Selena yerinde kımıldadı. Döndüğünde Jordan'la aralarında birkaç santim kalmıştı. "Sence Chris Harte suçlu mu?" diye sordu elini onun koluna koyarak. "Senin için fark etmediğini biliyorum. Her halükârda savunursun onu. Benimki sırf merak."

Jordan ellerine baktı. "Bence o kızı seviyordu. Polisler onları bulduğunda ödü bokuna karışmıştı. Onun ötesinde..." Başını salladı. "Bence Chris Harte çok iyi bir yalancı." Başını kaldırıp Selena'ya baktı. "Ama savcılığın zannettiği kadar iyi olduğunu sanmıyorum."

Perşembe günü mezarlık sakindi; hahamın sesi ağaçların üst dallarına kadar yükseliyor, düğme gibi kara gözlü ispinozlar devedikeni

tohumu kadar besleyici sandıkları dua sözlerini gagalıyordu.

Michael dünyanın göbeğinden fışkıran soğuk havaya hiç de uygun olmayan şık ayakkabılarıyla Melanie'nin yanında dikiliyordu. Taşı nasıl diktiklerini düşündü. Ve o sabah belki ellinci kez törene neden olan şeye, Emily'nin başucundaki pembe mermer mezar taşına baktı.

Taşın kendisi çok şey söylemiyordu: Emily'nin ismi, doğum ve ölüm tarihi. Hepsi o. Bunların biraz altında büyük harflerle iki kelime daha vardı: SEVGİLİ KIZIMIZ. Michael mermerciden o yazıyı istediğini hatırlamıyordu ama istemiş de olabilirdi. Uzun zaman geçmişti aradan, ayrıca o sıralar aklı başında değildi. Aslında yazıyı Melanie'nin eklettiğini öğrense şaşırmazdı.

Hahamın genizden gelen İbranice sözcükleri ve Melanie'nin yumuşak hıçkırıklarını dinlerken gözleriyle etrafı tarıyordu Michael. Arkasını dönünce aradığı şeyi buldu.

Üstünde kalın siyah bir parka ve koyu renk etek olan Gus başını rüzgâra karşı eğmiş, tepeyi tırmanarak onlara doğru geliyordu. Michael ile göz göze gelip onun biraz arkasında, Melanie'nin diğer tarafında durdu.

Michael geriye doğru iki adım atıp Gus'ın yanına geldi. Paltosunun uçuşan kıvrımlarının altından gizlice onun eldivenli eline dokundu. "Geldin..."

"Gelmemi istedin," diye mırıldandı Gus.

Tören bitince Michael eğilip yerden ufak bir taş aldı ve yeni mezar taşının dibine bıraktı. Melanie de aynı şeyi yaptıktan sonra orada değilmiş gibi Gus'un yanından geçip gitti. Gus diz çöktü, beyaz bir çakıl taşı buldu ve mezarın başına gidip öteki taşların yanına bıraktı. Doğrulurken Michael'in elini kolunda hissetti.

"Seni arabana götüreyim," dedi Michael. Melanie'ye haber vermek için dönünce onun çoktan uzaklaştığını gördü.

Michael'in hahamla konuşup bir zarf vermesini bekledi Gus. Sonra arabaya kadar hiç konuşmadan yan yana yürüdüler.

"Teşekkür ederim," dedi Michael.

"Asıl *ben* teşekkür ederim," diye cevap verdi Gus. "Çok istiyordum gelmeyi." Veda etmek için dönünce Michael'in yüzündeki bir şeyler -gözlerinin kenarındaki çizgiler, titrek gülümsemesi- kollarını açmasına neden oldu. Michael geri çekildiğinde ikisinin gözleri de ıslaktı.

"Cumartesi mi?" diye sordu.

"Cumartesi," dedi Gus.

Michael bir an bocaladı, sonra karar vermiş gibi silkindi. Eğilip Gus'un dudaklarına yumuşacık bir öpücük bıraktı ve gitti.

Gus mezarlıktan birkaç yüz metre uzaklaşınca arabayı kenara çekti. O anın gerginliğiyle Michael ne yaptığının pek farkında değildi belki; bu çok mümkündü. Ama sanki onun o şeyi tamamen bilinçli yaptığına bahse girebilirdi.

Kendisinin de karşılık bulamayan birçok duygusal gereksinimi vardı. James'le sevişmeyeli -hatta doğru dürüst konuşmayalı- aylar olmuştu. Kocasını kaybederken en yakın arkadaşı da ona sırtını dönmüştü. Chris hakkında konuşmak isteyecek bir insan bulduğunu düşünmek baştan çıkarıcıydı.

Yine de ince bir tedirginlikle Michael ile görüşmek için sabırsızlanmasının nedenlerini sorguluyordu: Chris'ten söz etmek istemesi miydi o isteğin nedeni, yoksa Michael'i görmek için bir bahane miydi bu?

Chris'ten söz ediyorlardı. Emily'den ve mahkemeden konuşuyorlardı. Bütün bunları içinden boşaltmak iyiydi ama bu da Michael ona bakıp gülümsediğinde ensesinde hissettiği karıncalanmayı açıklamıyordu. Ya da gözlerini kapadığında James yerine onun yüzünün çeşitli ifadelerini anımsamasını...

Michael'ı yıllardır, neredeyse kendi kocasını tanıdığı kadar tanıyordu. Kendi kendine bunun yakınlıktan ve yanıltıcı aşinalıktan doğma bir çekim olduğunu söylüyordu Gus. Bundan öte bir anlamı yoktu.

Yine de direksiyonu tek elle tutuyor, öteki elinin parmak uçlarıyla dudaklarına dokunuyordu.

Arabayı çalıştırdı ve tekerlekler asfaltta ıslıklar çalarken, kendi kendine, "Sevgili..." diye fısıldadı.

İkisi de o konuda tek laf etmemişti ama James tanıklık yapmayacağını açıkladığından beri Gus başka odada yatıyordu. Chris'in odasında. Yıllarca oğlunun vücudunu kucaklayan yatağın girintilerini, çıkıntılarını kendi gövdesinin altında hissetmek, dolabın dibinde yıllanan spor eşyalarının kokusunu duymak, en sevdiği radyo istasyonuna ayarlanmış olan çalar saatin sesiyle uyanmak ferahlatıyordu onu. Oradaki her şey, Chris'in ona hâlâ o eşyalar yakın olduğu yanılsamasını sürdürmeye yardım ediyordu.

James'in geç saatlere kadar hastanede kaldığı gecelerden birinde Gus, kapanan sokak kapısının ağır tıkırtısından, ayak seslerinin merdivenlerdeki ritminden kocasının eve döndüğünü anladı. Saatler önce uyumuş olan Kate'i yoklarken koridorda çıkardığı gıcırtıları, ebeveyn banyosunun borularından telaşla akan suyun sesini duydu. Onunla konuşmaya yeltenmemişti James; Chris'in odasının yakınına bile gelmiyordu.

Gus yataktan çıkıp sessizce halıya bastı ve sabahlığını üstüne geçirdi.

Odaya girince kendi yatağını görmek garip geldi; çarşaflar temiz ve düzgündü ama sarkıtılmış bir dil gibi şiltenin kenarından aşağıya sallanmıştı. Kendisinin orada yatmadığının en iyi kanıtı buydu; James çarşafın serbest durmasından hoşlanırdı, Gus'ın tarafındaysa özenle yatağın altına sıkıştırılırdı.

Duştan gelen su sesi kesildi. James'in beline havluyu sarışını gözünde canlandırdı Gus. Saçları sertçe kurulanmaktan ötürü dikilmiş olmalıydı. Banyo kapısını açıp içeriye girdi.

James hızla ona döndü ve "Ne oldu?" diye sordu. Karısının oraya gelmesi için acil bir durum olması gerektiğinden emin gibiydi.

"Birçok şey oldu," dedi Gus ve sabahlığının kuşağını çözüp yere attı. Tedirgin adımlarla kocasına doğru ilerleyip ellerini tuttu ve göğsüne koydu. James'in kolları inanılmaz bir kuvvetle sarıldı onun bedenine. Yavaşça aşağıya kayarak dudaklarını Gus'ın göğüslerinde, kaburgalarında dolaştırdı, sonra yanağını karnına dayadı.

Gus onu kaldırıp yatak odasına sürükledi.

James karısının üstüne kalbi deli gibi çarparak devrildi. Gus parmaklarını onun kollarındaki kasların birleşme noktalarında, kalçalarında ve kuyruk sokumundaki yumuşak kıllarda gezdirdi. Dokunup belleğine tekrar kazıması gereken şeylerdi bunlar. James içine girerken bir söğüt ağacı gibi eğildi; ileri geri hareket etmeye başladığındaysa ağzından çıkabilecek sözlerden korkarak onun omzunu ısırdı.

Her şey başladığı gibi çabucak bitti. James üstündeydi ve hâlâ sessizliği bozmamışlardı.

James sırtında tırnak izleri ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle banyoya gitti. Sakalların tahriş ettiği göğüslerini sıvazlarken yatağa baktı Gus. Darmadağınıktı; çarşaflar buruşmuş, yatak örtüsü yere atılmıştı. Gece lambasını da devirmişlerdi. Bir barışma ortamına ya da aşk yuvasına benzemiyordu etraf.

Aslında Gus için bir suç mahallinden öte değildi yatağı.

Jordan evrak destesini saran lastiği çıkarttı. Üst mahkemenin başlığını görünce nabzının hızlandığını hissetti. Zarfı yırtıp açtı ve Yargıç Leslie Puckett'in ön duruşma dilekçelerine cevaben Barrie ile kendisine gönderdiği mektupla karşılaştı.

Savunmanın uzman tanıklarından ikisini ve Selena'nın bulduğu kürtaj kompozisyonunu geri çekmeye yönelik savcılık başvurusu reddedilmişti.

Dedektif Marrone'un hastanede yaptığı sorgulamayı geri çekmeye yönelik kendi başvurusuysa Chris Harte'ın o sırada ifade vermeyi reddedecek konumda olmadığı, dolayısıyla haklarının ihlal edildiği gerekçesiyle kabul edilmişti.

Ufak bir zaferdi ama Jordan'ı gülümsetmeye yetti. Yazıyı öteki mektupların arkasına atıp yazıhanesine girdi ve kapıyı kapattı.

Ziyaretçi bölümünde bir iskemlenin arkasında gerginlikle dikilen babasını gören Chris donakalmıştı. Onu getirmesini annesinden istemiş ama bu isteğinin gerçekleşeceğine fazla ihtimal vermemişti. Ne de olsa aylar önce gelmesini yasakladığında, James'in zaten yapacağı bir şeye aracı olmuştu Chris.

"Chris..." dedi babası, elini uzatarak.

"Merhaba, baba."

El sıkıştıklarında Chris, bir an onun teninin o kadar sıcak olmasına şaşırdı. Ama sonra, babasının ördek-avında pusuya yatmışken ya da atış yapmayı öğretirken kollarında duran avuçlarının daima güven verici ılıklıkta olduğunu hatırladı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

James başını salladı ve "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye cevap verdi, ciddi bir sesle.

"Annem de geldi mi?"

"Hayır. Beni yalnız görmek istemişsin."

Chris öyle bir şey söylememişti ama belli ki annesi o şekilde yorumlamıştı. Fena fikir değildi belki.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var?" dedi James.

Chris başını salladı. Aklından aynı anda pek çok şey birden geçti: *'Hapse girersem annemin toparlanmasına yardımcı olur musun? Sorsam seni hiç beklemediğin kadar kırdığımı yüzüme karşı söyleyebilir misin?'* Ama ağzı açıldı ve kendisini bile şaşırtan bir cümle döküldü dudaklarından: "Hayatında hiç yanlış yapmadın mı sen, baba?"

James şaşkınlık yansıtan bir kahkahayı öksürerek örtmeye çalıştı. "Tabii ki yaptım..." dedi. "Üniversitenin ilk döneminde biyolojiden kaldım. Küçükken bakkaldan bir paket sakız çaldım. Sonra...

Üniversitede bir partiden sonra babamın arabasını çarptım." Oturdu ve bacak bacak üstüne atarak güldü. "Sadece cinayet işlemedim senin anlayacağın."

Chris ona bakakaldı. "Ben de yapmadım o şeyi," dedi usulca.

James'in yüzü soldu. "Öyle... Yani öyle demek istemedim..." Duralayıp başını salladı. "Olanlardan ötürü seni suçlamıyorum."

"Bana inanıyor musun?"

James oğlunun gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmak için bu kadar çabalarken bir yandan da sana inanmam çok zor."

"Ama o şeyler oldu," dedi Chris, boğazı düğümlenerek. "Emily öldü. Ben de bu kokuşmuş hapishaneye kapatıldım. Ve olanları değiştirmek için elimden bir şey gelmiyor."

"Benim de öyle." James ellerini dizlerinin arasına sokuşturdu. "Anlamaya çalış. Ben... Annemle babam bana sıkıntılı durumlardan kurtulmanın tek yolunun onları yok saymak olduğunu öğretti. Bırak, dedikodular alıp yürüsün... Aile umursamıyorsa başkalarına söz düşmez."

Chris gülümsedi. "Fiyakalı bir otelde kaldığımı hayal etmek yemeklerin tadını değiştirmiyor, hücreleri genişletmiyor."

"Aslında insan çocuklarından çok şey öğreniyor," dedi James, sesi yumuşayarak ve burnunu ovuşturdu. "Sen sorunca yaptığım çok kötü bir şey geldi aklıma."

Chris gelecek itirafın cazibesine kapılarak ona doğru biraz eğildi. "Neydi o şey?" James o kadar içten gülümsedi ki Chris gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Buraya sen istemesen de gelmemem," dedi James.

♠

Steve'in mahkemesi dört gün sürdü. O da ailesi de daha parlak birini tutacak durumda olmadığından, savunmasını bir kamu avukatı üstlenmişti. Davadan hiç söz etmemesine rağmen karar günü yak-

laştıkça onun giderek huzursuzlandığının farkındaydı Chris.

Jürinin hüküm vereceği günün arifesinde Chris, hafif bir kazıma sesiyle uyandı. Yatağında dönünce Steve'in bir tıraş bıçağını tuvaletin kenarında bilemeye çalıştığını gördü.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye fısıldadı.

Steve başını kaldırdı. "Hapse gidiyorum," dedi, boğuk bir sesle.

"Zaten hapistesin."

Steve başını iki yana salladı. "Burası Eyalet Hapishanesi'nin yanında şehir kulübü gibi kalır. Çocuk öldürmekten mahkûm olanlara ne yaptıklarını biliyor musun orada?"

Chris gülümsedi. "Müessesenin orospusu mu yapıyorlar?"

"Çok mu komik bu sence? Üç ay sonra aynı yolun başında bulabilirsin kendini." Steve ağlamamak için kendini zor tutuyor, zorlukla nefes alıyordu. "Bazen dayak atıyorlarmış. Gardiyanlarsa hak ettiğini düşünerek görmezden geliyormuş. Öldürdükleri bile oluyormuş." Hücrenin karanlığında gümüş gibi parlayan tıraş bıçağını kaldırdı, "Onları bu zahmetten kurtarabilirim."

Adamın ne demek istediğini anlaması hâlâ uyku sersemi olan Chris'in birkaç saniyesini aldı. "Yapamazsın."

"Yapabileceğim tek şey bu, Chris," diye mırıldandı Steve.

Chris birden Emily'nin ona hissettiklerini anlatmaya çalışışını hatırladı: *'Kendimi şu anda görebiliyorum. On yıl sonra nerede olmak istediğimi de görebiliyorum. Ama buradan oraya nasıl gideceğimi bilemiyorum.'*

Steve'in titreyen tıraş bıçağını kaldırdığını gördü. Yatağından fırlayıp hücrenin parmaklıklarını yumruklayarak gardiyanların dikkatini çekmeye çalıştı. Emily için yapmadığı şeyi arkadaşı için yapacaktı.

Hapishanede söylenti, sirke sinekleri gibi hızlı üreyip yayılıyor ve görmezden gelinemiyordu. Ertesi gün kahvaltı zamanı herkes

Steve'in yüksek güvenlikli koğuştaki intihar hücresine nakledildiğini ve denetim odasındaki monitörde sürekli izlendiğini biliyordu. Öğle yemeğinde şerif gelip onu almış ve jürinin kararını dinlemek üzere mahkemeye götürmüştü.

Saat üç buçuğu biraz geçe gardiyanlardan biri Chris'in hücresine gelip Steve'in eşyalarını toplamaya başladı.

Chris kitabını elinden bıraktı. "Duruşma bitti mi?" diye sordu.

"Evet. Suçlu. Ömür boyu hapis."

Steve'in bıçağı çıkartmak için plastiğini paramparça ettiği jiletin kalıntılarını toplayan gardiyanı izledi Chris. Sonra yastığını yüzüne kapatıp hapishaneye geldiği günden beri hiç yapmadığı kadar şiddetle hıçkırarak ağlamaya başladı. Steve için mi ağlıyordu, kendisi için mi? Steve'in yaptığı şey için mi üzülüyordu, kendi başına gelecekler için mi?

Bu soruları kendine sormamaya çalışıyordu.

Barrie Delaney önceleri Melanie'yi sık sık arıyor, morgdan ya da adli tıptan gelen son bilgileri aktarıyordu. Bir süre sonra Melanie ona telefon etmeye başlamıştı; Emily'yi aklından çıkarmaması için düzenli şekilde arıyordu. Sonra kadının duruşmaya hazırlanmaya ayırdığı vakitten çalmamak için aramaları ayda bire düşürdü. Bu nedenle de Delaney onu kütüphaneden arayınca şaşırdı.

Ahizeyi eline alırken telefonu açan kütüphanecinin ismi yanlış aldığını düşünüyordu ama karşısında gerçekten de Delaney'in pürüzsüz ve kesik kesik çıkan sesini buldu.

"Merhaba," dedi Melanie. "Nasıl gidiyor?"

"Bunu benim sormam gerek aslında," diye cevap verdi Barrie. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim."

"Duruşma tarihini mi değiştirdiler?"

"Yoo, hayır..." İçini çekti. "Araştırmama biraz yardımcı olup olamayacağınızı sormak istedim, Bayan Gold."

"Elbette. Ne yapabilirim?"

"Sorun aslında eşiniz. Savunma lehine tanıklık yapmayı kabul etti."

Melanie o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Delaney birkaç kez onun ismini tekrarlamak zorunda kaldı. "Buradayım..." dedi sonunda, zor duyulan bir sesle. Gus'ın mezarlığa gelişini hatırlayınca, Michael'in aklını onun çeldiğine karar vermişti. Başı zonklamaya başladı. "Ne yapmam gerek..."

"Onun bundan vazgeçmesini sağlamak elbette," dedi Barrie. "Reddederse de hiç değilse savunma lehine neler söyleyeceğini öğrenebilirsiniz."

Melanie'nin başı, saçları başvuru masasına değecek kadar öne eğilmişti. "Anladım..." dedi ama hiçbir şey anlamamıştı. "Nasıl yapacağım bunu?"

"Orası size kalmış, Bayan Gold," dedi Delaney.

Telaşla eve giren Michael'in dikkatini ilk çeken şey, müzik setinin açık olduğuydu. Aylar süren uzun sessizliğin ardından müzik bir günah gibi geldi ona ve seti kapatmak istedi. Ama mutfağa göz atınca, sebze doğrayan Melanie'yi gördü. Farklı renklerdeki biberler tezgâhı konfeti gibi süslüyordu.

"Merhaba," dedi Melanie. "Aç mısın?"

Onun o anda bir yıl önceki haline ne kadar benzediğine inanamadı Michael. "Açlıktan ölüyorum," diye cevap verdi ağzı kuruyarak. CD'den yükselen müzik sesini duyunca gerçek olup olmadığını anlamak için karısına dokunmaktan zorlukla alıkoydu kendini.

"Gidip yıkan öyleyse," dedi Melanie. "Koyun yahnisi pişiriyorum."

Başı dönerek robot gibi banyoya yöneldi Michael. Yas hakkında söylenen şey doğruydu anlaşılan: Yas insanı inanılmaz ölçüde değiştirebilir, sonra bir gün aniden eski haline döndürür. Kendisine

de öyle olmuştu ve belki Melanie'nin hayata dönme zamanı ancak gelmişti.

Banyoda vücudunu sabunlayıp saçlarını şampuanlarken, mutfakta gördüğü kadını gözünde canlandırıyordu: Sırtı boğazlı kazağın içinde zarifçe yükseliyor, saçındaki dalgalar akşam güneşiyle altın, mercan kırı ve kuru yaprak renkleriyle ışıldıyordu.

Belinde havluyla duştan çıkınca onu üstünde dumanlar tüten tabaklar ve iki kadeh kırmızı şarabı komodinlere yerleştirmiş, yatakta oturur halde buldu. Yeşil ipek elbiseyi milyonlarca yıl geride kalmış olan ikinci balaylarından hatırlıyordu Michael. Afallamış halde bakarken elbisenin kuşağı açıldı.

"Daha fazla beklemek istemeyeceğini düşündüm."

"Neyi?"

Melanie gülümsedi. "Yahniyi." Ayağa kalkıp kadehlerden birini eline aldı. "İster misin?" Michael başını sallayınca kadehten bir yudum alıp onu öpmek için uzandı ve şarabı dudaklarından boğazına sızdırdı.

Michael o an oracıkta boşalacağını sandı.

Melanie ile sevişmeyeli aylar olmuştu. Emily öldüğünden beri... Aynı yatağı paylaşma davetiyesi çıkınca, hiç düşünmeden atlaması gerekirdi. Ama karşısındaki Melanie değildi. Evlilikleri boyunca seksi başlatan asla o olmamıştı. Ağzına verdiği şarabı düşününce daha da sertleşti ama bir yandan da Melanie'nin bunları hangi kitaptan öğrendiğini merak etti.

Dudaklarının arasından bir kıkırdama çıkmasını engelleyemedi.

Melanie'nin gözlerinden bir ışıltı geçti. Onu Michael kadar iyi tanımayan birisi, gözbebeklerinin birkaç milisaniye süresince büyümesine neden olan kararsızlığı gözden kaçırırdı. Hiç bozuntuya vermeden -ve Michael'ı bir kez daha hayrete sürükleyerek- şarap kadehini elinden bıraktı, eşini ensesinden yakaladı ve öpmek için kendine çekti.

Elbisenin önünün açıldığını, Melanie'nin meme uçlarının göğ-

süne değdiğini hissetti Michael. Dili ağzının içinde yuvarlanıyor, parmakları ensesinde geziniyordu. Ardından diğer elinin aralarına girdiğini ve havlunun içine kayarak testislerini avuçladığını hissetti.

Artık teslim olmanın eşiğine gelmişti.

Ama sonra neden yahni pişirdiğini, ipek elbisesini giydiğini, onunla sevişmeye hazırlandığını kavradı. Bir gecede tamamen değişmezdi elbette; kendisinden bir şey istiyordu. Hepsi buydu.

Başını geri çekince Melanie ufacık ünlem çıkararak gözlerini açtı, "Ne oldu?" diye sordu.

"Doğruca söylesen daha iyi değil mi?" dedi Michael.

Avucunda sönen penisin yarattığı şaşkınlık Melanie'nin yüzünden okunabiliyordu. Kavrayışını son bir kez, acı vermek için sıkılaştırıp elini çekti ve bir adım gerileyip elbisesinin önünü kapatmaya çalıştı. "Savunma makamı için şahitlik yapacaksın, öyle mi?" diye tısladı. "Kızın öldü ve sen onun katiline destek vereceksin!"

"Bütün mesele bu muydu?" dedi Michael, hayretle. "Benimle düzüşürsen fikrimin değişeceğini mi sandın?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Melanie, ellerini saçlarının arasından geçirerek. "Vazgeçeceğini düşündüm... Bunu bana borçlandığını düşüneceğini sandım."

Yirmi yıllık evlilikten sonra seksi armağan olarak değil, teminat olarak kullanmayı aklından geçirdiği için hayretle baktı ona Michael. Melanie'nin de kendisi kadar incinmesini sağlamak için yüzüne bomboş bir ifade yerleştirdi. "Öyle sanmaya devam et," dedi ve odadan çıktı.

Çıplaktı ama umurunda değildi bu. Evi boydan boya geçip muayenehanesine çıkan merdiveni tırmandı. Ameliyatlarda kullandığı gömleği üstüne geçirip masanın başına oturdu. Melanie'nin mutfakta bir şeylerle uğraşmaya başladığını duyuyordu.

Titreyen elini uzatıp ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi.

Çin restoranına girer girmez bir zamanlar Cuma akşamları dördünün işgal ettiği arka masaya yöneldi Gus. Michael üstünde yeşil bir ameliyat önlüğüyle oturmuş, sek votkaya benzeyen bir şey içiyordu. İsmini seslenince başını kaldırdı.

O manzarayı daha önce görmüştü Gus ama nerede olduğunu anımsayamadı. Gözlerdeki belirsizlik, ağız kenarında ufak parantezler gibi aşağı doğru kıvrılmış çizgiler... Bunun umutsuzluk olduğunu ve kayıtsızlık maskesiyle örtülmeden önce Chris'in yüzünde gördüğünü kavraması birkaç saniye sürdü.

"Geldin demek?" dedi Michael.

"Geleceğimi söyledim telefonda."

Riske girerek onu evden aramış ve hemen buluşmak için yalvarmıştı Michael. Günün o saatinde fazla kalabalık olmayacak tanıdık bir yer ararlarken Gus, Çin restoranını önermişti. Orasının insanlarla olmasa bile anılarla dolu olacağını James ile Kate'e yalan söyleyip arabasına atladıktan sonra idrak etmişti ancak.

"Konu Melanie..." dedi Michael.

Gus'ın gözleri irileşti. "İyi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım konuya nasıl baktığına bağlı bu."

Gus'a olanları anlattı. Sözünü bitirdiğinde Gus'ın yüzü kızarmıştı. Çok yakın zamana kadar Melanie ile kahve içerken uzunluktan, genişlikten söz ediyor ve seksle ilgili diğer basmakalıp bilgileri tartışarak gülüyorlardı. Ama hepsi o anda çok rahatsız ediciydi.

"Aslında..." dedi, boğazını temizleyerek, "Sonunda bir ara öğrenecekti tanıklık yapacağını."

"Evet ama beni üzen şey bu değil." Başını kaldırıp Gus'a bakınca gözleri bulutlandı. "Melanie ile başımıza korkunç şeylerin geldiği yadsınmayacak bir gerçek. Öyle bir şey olursa birbirimize kenetleneceğimizi hayal etmiştim ben galiba. Fırtınayı birlikte atlatacağımızı..." Önündeki servise baktı. Üstünde bir Çin takvimi vardı: Fare Yılı, Öküz Yılı, At Yılı. "Birisine bütün benliğini, bütün kalbini verip başka hiçbir şeyinin kalmadığını ve yine de karşın-

dakinin gereksinimlerini karşılayamadığını farketmek nasıl bir şey, biliyor musun?" diye sordu.

Gus, "Biliyorum," demekle yetindi. Masanın üstünden uzanıp Michael'ın iki elini birden tuttu ve ona güç vermeye çalıştı. Melanie'yi, James'i ve iki kişinin arasından akan bir farklılıklar ırmağının nasıl olup da bir gece içinde kanyona dönüşebildiğini düşünüyordu ikisi de.

Garson siparişlerini almak üzere yanlarına geldiğinde hâlâ el eleydiler. "Hanımefendi, beyefendi!" diye şakıdı adam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Gus ile Michael sıçrayarak birbirinden uzaklaştı. "Çok zamandır gelmediniz yemeğe," dedi garson, karma dilde tekdüze bir tekerleme söyler gibi. "Ne zaman gelir öbür çift ?"

Gus ağzı açık kalmış halde adama baktı; yapılan hatayı anlayan Michael oldu.

"Ah, hayır..." dedi gülümseyerek. "Biz evli değiliz. Şey... Evliyiz yani ama birbirimizle değil."

Gus başını salladı. "Şimdi burada olmayanlarla..." diyecek oldu ama garsonun yüzünde mesut bir gülücükle anlamak istemez ya da anlamaktan aciz halde kendisine baktığını görünce cümlesini tamamlamadı.

Michael elini mönüye koyup, "Tavuk ile brokoli," dedi. "Ve biraz daha votka."

Garson gözden kaybolunca aralarında huzursuz bir sessizlik oldu. Gus, az önceki dokunuş nedeniyle hâlâ karıncalanan ellerini masanın altına soktu.

Michael da çubuklarını votka bardağının kenarına vurmaya başladı. "Seninle benim evli olduğumuzu..."

"Evet..." dedi Gus. "Komik!" Önündeki servise ve Çin takvimine bakıyor, garsondan başkalarının da aynı yanılgıya düşmüş olabileceğini düşünüyordu. Mantıklı bir hataydı aslında; iki çifti yıllarca orada bir arada gören ve dördünün arasındaki ilişkiye şahit olan

herkes aynı sonucu çıkarabilirdi.

Gus çay fincanını dudaklarına götürürken Michael'a kaçamak bir bakış gönderdi. Onun kırlaşmaya yüz tutmuş gür saçlarını, yetenekli olduğu her hareketinden anlaşılan düzgün ellerini gözden geçirdi. Michael'ın ona ihtiyacı olduğunu düşünerek gelmişti oraya. Bu son derece doğaldı, çünkü o da ailesinin bir ferdi sayılırdı.

Öte yandan bu biraz korkutucuydu.

Hatta biraz da... Ensest çağrıştırıyordu.

Ağır porselen fincan elinden kayarak gürültüyle tabağa düştü. Aralarındaki çekimin tuhaf rahatlığını ve rahatsızlığını ikisi de hissetmişti. Fakat gerçekle -Çinli bir garson vasıtasıyla da olsa- yüzleştikleri zaman birbirlerinden uzaklaşacak kadar olgundular. Daha genç biri için bu kolay olmayabilirdi.

Emily de kendisini kardeşi kadar yakın bir erkekle aşk yaşamaya itilmiş gibi hissetmiş olabilir miydi?

Üstelik onun çocuğuna hamileyken...

Gus gözlerini yumup dua etti. Aylardır kimsenin içinden çıkamadığı bir bilmeceyi çözmüştü: Zeki, neşeli, akıllı Emily Gold'un aklını kendi canına kıyacak kadar karıştıran şeyin ne olduğunu bulmuştu.

Ekim, 2001

Emily kendini öldürmek istediğini ilk söylediğinde Chris gülmüştü.

İkincisinde duymazdan geldi.

Üçüncüsündeyse onu dinledi.

Bir gece sinemadan eve dönerlerken Emily arabada uyuyakalmıştı. Son zamanlarda bunu çok sık yaptığı dikkatini çekti Chris'in; akşamları erkenden uyuyakalıyor, sabahları kalkamıyor ve Chris'in okula gitmek için onu uyandırması gerekiyordu. Bir keresinde de derste içi geçmişti.

Dönüp ona baktı. Başı omzunda hafifçe dengede durmuş, vücudu koltukların arasındaki vites kolunun yanından kıvrılmıştı. Chris sol elini direksiyondan ayırmadan uzandı ve savrulup bir yerlere çarpmaması için Emily'nin başını tuttu.

Ama otoyoldan çıkmak için iki eline birden ihtiyaç duyunca onun başını bıraktı. Emily serbest kalınca omzundan kucağına doğru kaydı. Kulağı Chris'in kemer tokasına yaslanmış, göğüsleri vites kolunun yanına sokulmuş, burnunun direksiyona değmesine birkaç santim kalmıştı.

Bainbridge'in sessiz sokaklarında ilerlerken, elini kucağındaki ağır ve ılık başın üstüne koyarak saçları geriye attı. Emily'nin evinin garaj yoluna girince motoru susturdu, ışıkları kapattı ve onu seyretmeye başladı.

Parmağını kulağında gezdirdi; o kadar pembe ve şeffaftı ki tenin altındaki mavi damar örgüsünü görebiliyor, içlerinde dolaşan kanı gözünde canlandırabiliyordu.

"Emily..." dedi yumuşak bir sesle. "Uyan."

Emily irkilerek doğrulmaya çalıştı. Chris elini araya koymasa başını direksiyona çarpacaktı. Zorlanarak kalkıp oturduğunda, Chris'in eli hâlâ ensesindeydi.

Gerindi. Kemer tokası sol yanağında kırmızı bir iz bırakmıştı. "Neden daha önce uyandırmadın?" diye sordu boğuk bir sesle.

Chris gülümsedi ve "Çok güzeldin," diyerek onun saçını düzeltti.

Basit bir söz söylemişti; her zamanki sıradan övgülerden birisiydi ama Emily'yi gözyaşlarına boğmaya yetmişti. Chris şaşkınlıkla vites kolunun üzerinden uzanıp onu kollarının arasına almaya çalıştı.

"Ne oldu, Emily?" dedi. "Anlat bana..."

Emily başını iki yana salladı, onun kollarından kurtulup geri çekilerek koluyla burnunu sildi. "Özleyeceğim tek şey sensin," dedi.

Chris gülümsedi. "Birbirimizi ziyaret ederiz. Üniversiteleri neden o kadar uzun tatil ettiklerini sanıyorsun?"

Emily gülmekle hıçkırmak arası bir ses çıkardı. "Üniversiteden söz etmiyorum. Sana söylemeye çalışıyorum ama beni dinlemiyorsun."

"Söylemeye çalıştığın ne?"

"Burada olmak istemiyorum."

Chris kontak anahtarına uzandı. "Saat erken. Başka bir yere gidebiliriz." Bir taraftan da omuriliğinden yukarıya yükselen panik dalgasını yok saymaya çalışıyordu.

"Hayır!" dedi Emily. "Ben *olmak* istemiyorum."

Chris ne cevap vereceğini kestiremez halde oturup o noktaya gelene kadar Emily'nin söylediği ve kendisinin dikkate almadığı her şeyi hatırlamaya çalıştı. Ve tüm iradesiyle yadsımaya çabaladığı şeyi buldu: Emily'yi onun kadar iyi tanıyan biri, son zamanlarda ne kadar garip davrandığını farkederdi.

"Neden?" diyebildi.

Emily dudağını ısırdı. "Sana söyleyebileceğim her şeyi anlattığıma inanıyor musun?"

Chris başını salladı.

"Artık dayanamıyorum. Bir an önce bitsin istiyorum."

"Neyin bitmesini istiyorsun?" diye sordu Chris panikle. "Ne var?"

"Söyleyemem!" diyerek bir kez daha hıçkırıklara boğuldu Emily. "Tanrım! Birbirimize hiç yalan söylemedik. Her zaman her şeyi anlatmamış olabiliriz ama hiç yalan söylemedik."

"Tamam..." dedi Chris, elleri titreyerek. "Tamam."

Ruhu bedenini terk edecekmiş gibiydi; başı tıpkı tramplenin kenarına çarpıp kendinden geçtiği zamanki gibi dönüyordu. Havaya, karşısındaki manzaraya, en yakındaki en sıradan şeylere umutsuzca tutunmaya çalışıyor ama eriyip gitmelerini engelleyemeyeceğini biliyordu.

"Emily..." diye mırıldanarak yutkundu. Sesinin arabanın içindeki öteki gölgelerden farkı yoktu. "Şeyi mi... Kendini öldürmeyi mi kastediyorsun?" Emily bakışlarını kaçırınca ciğerleri balon gibi şişti, dünyanın sanki dibi delindi.

"Yapamazsın..." dedi bir dakika kadar sonra ve kauçuk gibi şiştiğini sandığı dudaklarının arasından herhangi bir ses çıkmasına şaşırdı.

'*O şeyden söz edemem,*' diye düşünüyordu. '*O lafı ağzıma alırsam gerçek olur.*'

Emily güzel ve solgun yüzüyle karşısında oturmuş, intihardan söz ediyor olamazdı. Bir kâbus görüyordu ve şimdi can alıcı cümleyi duyacaktı. Ama tiz ve panik dolu, çoktan inanmış ve kekeleyen sesinden başka bir şey duymuyordu: "Yapamazsın... Yapamazsın bunu. İnsan bir gün kendini bok gibi hissetti diye tutup kendini öldürmez. Öyle bir şeye durup dururken karar verilmez."

"Durup dururken olmadı," dedi Emily sakin bir sesle. "Ayrıca bir günde yaşanan bir şey de değil." Gülümsedi. "Konuşmak iyi geliyor. Yüksek sesle söyleyince düşünmek de kolaylaşıyor."

Chris'in burun delikleri aldığı soluk yetmiyor gibi genişledi. Anlık bir kararla arabanın kapısını açtı. "Annenlerle konuşacağım."

"Hayır!" diye bağırdı Emily. Bu tek sözcük o kadar derin korku yansıtıyordu ki Chris olduğu yerde kalmıştı. "Lütfen yapma..." diye mırıldandı Emily. "Anlamazlar."

"Ben de anlamıyorum!" dedi Chris öfkeyle.

"Ama sen dinliyorsun" dedi.

Beş dakikadır ilk kez bir şey mantıklı geldi Chris'e. Elbette dinleyecekti; onun için her şeyi yapardı. Ama annesiyle babası... Haklıydı aslına bakılırsa Emily. On yedi yaşındaki bir insan için en ufak kriz bile dağlar kadar büyüyebilirdi; başka birinin fikirleri kendi zihninizin bereketli topraklarında yeşerebilirdi; sizi olduğunuz gibi kabul edecek birisini bulmak hava kadar yaşamsaldı. Bütün bunlardan ışık yıllarıyla ölçülebilecek kadar uzakta olan yetişkinlerse gözlerini devirip bıyık altından güler ve "Bu da geçer!" derdi. Zamanında ne kadar acı çektiklerini unutup, ergenliği suçiçeği misali bir hastalıkyerine koyarak ufak bir rahatsızlık gibi düşünürlerdi.

Chris'in de yaşamla dopdolu ama yokuş yukarı koşmuş gibi ter içinde uyandığı sabahlar oluyordu. Kendini derisinin altında zapt edemediği günler oluyordu. Emily'nin istediği örnek insan olmaya korktuğu, tek ihtiyacının onun insanı sersemleten şampuan kokulu saçlarını solumak olduğu ve bunu kabul edemediği geceler oluyordu. Ama bunu kimseye, özellikle de annesiyle babasına açıklayamazdı. Emily idi o. Sırf onun hatırına fırtına geçene kadar kendisine tutunmasına izin verecek, sonra suyun yüzüne çıkıp nefes alacaktı.

Sırrını açıklamak için onu seçmiş olması Chris'i hem telaşlandırıyor, hem de gururlandırıyordu. Emily'nin canını o kadar sıkan şeyi hâlâ söylemediğinin farkında değildi. Onun kendisine duyduğu güveni arkasına almış, herkesi sistemlerinin dışında bırakmış olmanın, Emily'nin tek kurtarıcısı olmanın onuruyla sürükleniyordu.

Ama sonra Emily'nin bileklerini kestiğini getirdi gözünün önüne ve aklı başına geldi. İkisini aşan bir konuyla karşı karşıyaydı.

"Yardım edecek birileri vardır mutlaka," dedi. "Bir psikiyatrist..."

"Hayır," dedi Emily yine aynı sakin tonda. "Sana anlattım, çünkü her şeyimi söylerim. Ama bunu..." Sesi dalgalandı. "Bunu mahvetmene izin veremem. Bu gece kim bilir ne zamandır ilk kez üstesinden gelebileceğimi hissettim. İlaç aldığın için yakında geçeceğini bildiğin ve sadece o düşünceyle dayanabildiğin berbat bir ağrı gibi."

"Canını bu kadar yakan şey ne?" diye sordu Chris, boğuk bir sesle.

"Bir şey değil, her şey!" dedi Emily. "Başım. Kalbim."

"Benim... Benim yüzümden mi?"

"Hayır," derken yine gözleri parlıyordu Emily'nin. "Sen değilsin nedeni."

Aralarındaki vites kolunu unutarak uzanıp göğsüne bastırdı onu Chris. "Sana yardım etmemi istemiyorsan neden söyledin?" diye fısıldadı.

Emily paniğe kapılır gibi oldu bir kez daha. "Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum... Sen o şeyi yapana kadar her şey yolundaymış gibi oturmamı mı bekliyorsun? Sonra ne yapacağım? 'Haa, evet! kendini öldürmekten bahsetmişti bir ara,' falan mı diyeyim?" Geri çekilip eliyle gözlerini kapattı. "Tanrım! Bunu konuştuğumuza bile inanamıyorum."

"Söz ver bana," diye üsteledi Emily, "Kimseye söylemeyeceksin."

"Söz veremem."

Emily'nin göz pınarlarına dolan yaşlar dışarıya taştı. "Söz ver!" dedi bir kez daha ve Chris'in gömleğine asılıp küçük yumruklarını sıktı.

Yıllar önce Emily'nin gelecekteki koruyucusu, diğer yarısı tayin edilmişti Chris. Bu görevi hakkıyla yerine getireceğinden şüphesi yoktu ama tam olarak ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. O anda bunun Emily için olduğu kadar kendisi için de bir test olduğunu, Emily'yi güvende tutmak için verilen bir şans olduğunu düşündü. Anlamı ikisi için farklı olsa da onun gösterdiği güvene yaraşır şekilde davranacaktı.

Zamanı vardı. Onu konuşturacaktı. O korkunç sırrı öğrenecek ve mutlaka intihardan daha iyi bir seçenek olduğunu gösterecekti. Sonra Emily de dahil herkes onu kutlayacaktı.

"Peki..." diye fısıldadı Chris. "Söz veriyorum." Emily'yi göğsüne bastırırken bile aralarına bir duvar örüldüğünü, tenlerinin birbirine temas etmesine rağmen onu hissedemediğini farketti.

Emily de aynı duyguya kapılmış gibi iyice sokuldu ona. "Sana söyledim, çünkü öbür türlü nasıl davranılacağını bilmiyorum," dedi yavaşça.

Chris onun gözlerine bakınca, bu basit cümlenin yansıttığı gücü hissetti. Öte yandan, sonucu değiştiremedikten sonra Emily'nin yapmayı düşündüğü şeyi ona açıklamasıyla günün birinde kapının çalınıp intihar ettiği haberini bir yabancıdan alması arasında ne fark vardı?

"Hayır," dedi, sakin bir sesle ve görev bilinciyle. Biraz geri çekildi, onu kollarından tutup yavaşça silkeledi. "Senden vazgeçmeyeceğim."

Emily yüzüne bakınca Chris bir an için zihnini okudu. Melanie, aralarında ikizlerinki gibi sessiz bir dil olduğunu söylerdi hep. Emily'nin korkusunu, teslimiyetini ve sürekli olarak aralarına dikilen tuğla duvara toslamanın midesinde yarattığı düğümlenmiş acıyı gördü. Ancak Emily gözlerini başka tarafa çevirdikten sonra tekrar nefes alabildi.

"Bu konuda seçim sana kalmayacak," dedi Emily.

Chris suya dalıp serbest stilde dört ısınma turu attı. Aklını toplamak için yüzmek hep iyi gelirdi ona. Elli metre boyunca kulaç sallarken düşünmekten başka yapacak şey yoktu. Çarpım tablosunu yüzerken ezberlemişti; Emily'yi kendisiyle yatmaya ikna etmek için söyleyeceklerini yüzerken çalışmıştı... Tekniğini hiç bozmadan orta hızda bir tempo tutturabilirdi genelde. Ama o gün ölümü -Emily'nin ölümünü- düşündüğü için aklındaki her şeyi geride bırakmak ister gibi daha hızlı kulaç atıyor, bacakları suyu cezalandırır gibi dövüyordu.

Son turu tamamlayınca kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarparak havuzdan çıktı. Gözlüğünü ve bonesini çıkartıp saçını kuruladı, sonra

havuzun kenarındaki sıralardan birine oturdu.

Antrenörü gülerek yanına yaklaştı. "Bu rekor süreleri yarışlara saklıyoruz, Harte" dedi. "Antrenmandasın; kendini bitirme."

Kendini bitirme...

Emily'nin o şeyi yapmasına izin veremezdi. Bu kadar basitti her şey. Verdiği karar bencilce güdülere dayanıyor olabilirdi ama Emily bir gün hayatını kurtardığı için ona teşekkür edecekti. Canını sıkan şey her ne ise elbette çözülürdü bir şekilde. Özellikle de kendisi sonuna kadar yanındaysa.

Birden yerinde doğruldu, gözleri ışıldayarak irileşti: Bulmuştu onun söylememekte inat ettiği şeyin ne olduğunu. Emily'nin onun anlayışına, vereceği sükûnete ihtiyacı vardı. İkna olmuş gibi gözükürse intihar etmesini engelleyebilirdi elbette. Son dakikada bile olsa bunun önüne geçerdi. O çılgınca fikri kabul edilebilir gibi davranacak, sonra beyaz atlı bir prens gibi uzanıp Emily'yi kendisinden kurtaracaktı. Kimsenin eşiğinden döndükleri felaketi öğrenmesine gerek yoktu. Böylece o ölümcül planı açık etmeme konusunda verdiği sözü çiğnemek zorunda da kalmayacaktı. Doğru sonuca ulaşmak için her yöntem geçerli ve kabul edilebilir türdendi.

Başarısız olabileceği bir an bile geçmedi aklından.

Antrenörünün düdüğünü duyunca kendini çok daha iyi hissederek kalktı ve tekrar suya atladı.

Çıkışta Emily onu bekliyordu. Chris'in antrenmanı bitene kadar okulda kalır ve genellikle resim odasındaki şövalesinin başında zaman geçirirdi. O gün de terebentin kokan elleriyle soyunma odasının kapısının önündeki sandalyeye oturmuş, montunu bir süs köpeği gibi ayağının dibine atmıştı.

"Merhaba," dedi Chris, omzunda çantasıyla ona doğru yürürken.

Emily öpmek için eğildiğinde Chris'in kokusunu içine çekti: Klor ve deterjan karışımından oluşan harika bir parfüm. Duştan henüz çıktığı için Chris'in favorilerinden hâlâ su damlıyordu ve o kadar yakınday-

dı ki Emily dilini uzatsa o damlalardan birini yakalayabilirdi. Gözlerini yumdu ve beraberinde götürebilmek için o resmi beynine kazımaya çalıştı.

Öğrenci araçlarına ayrılmış otoparka doğru yürürlerken Chris, "Cumartesi gecesi söylediklerini düşündüm," dedi.

Emily başını salladı ama gözlerini yerden ayırmadı.

"Dünyada olmasını istediğim son şeyin bu olduğunu bilmeni istiyorum," diye devam etti Chris. "Fikrini değiştirmek için her şeyi yapacağım." Derin bir soluk alıp yumruğunu sıktı. "Ama... Eğer... Eğer iş o noktaya gelirse, yaptığında yanında olmak istiyorum."

Emily onun söylediklerini dinlerken aslında tüm umutlarını henüz yitirmediğini, bilinçaltında dilediği şeyin bu olduğunu farketti. "Çok sevinirim..." dedi.

Chris o hayattan ayrılırsa neler kaçıracağını Emily'ye hissettirmek için gizlice yürüyen bir kampanya başlatmıştı. Ona lokantalarda yüz dolarlık yemekler yedirdi; Atlantik'e uzanan mendireklerin üstünden güneşin batışını izlettirdi; ancak üç kere kullanıldıktan sonra evlerinin arasındaki çam ağaçlarına takılıp kalan teneke kutulardan yapılma makara sistemiyle gönderdikleri eski notları bulup çıkardı; onun fikrini almazsa üniversite başvurularını yapamayacakmış gibi bütün belgelerini incelettirdi. Ve sevişti onunla. Vücudunu hem şefkatle hem öfkeyle sunarak sevişti.

Ama yaptığı şeylerden hangisinin Emily'nin ruhunu sağaltmaya yarayacağını hiç bilemedi.

Emily hepsine itirazsız katlandı. Chris'in onun tavrını tanımlamak için bulabildiği en uygun sözcük *katlanmak* idi. Chris'in istediklerine tahammül ediyor ama bunu yükseklerden, uzaktan bir yerlerden bakıyor ve kararını çoktan vermiş gibi bir tavırla yapıyordu.

Kesinlikle ödün vermiyor, Chris'in bocalamasına neden oluyordu. Chris ise her şeye rağmen, işgal planları yapan bir generalin kararlılığı ve stratejik hassasiyetiyle sorunun ne olduğunu çıkarmaya uğraşıyor-

du. Emily'nin sessizliği karşısında aklına gelen en kötü şeyleri düşünüyordu: uyuşturucu bağımlısıydı, lezbiyendi, akademik değerlendirme sınavında kopya çekmişti. Ama bunların hiçbiri onu daha az sevmesini sağlayamazdı ki.

O sırrı Emily'nin ağzından hileyle almaya çalışmıştı, 'Yirmi Soru' oyununu oynatmayı, hatta zorbalık etmeyi denemişti. Bunlar Emily'nin ağzının daha da sıkı kapanmasından, Chris'ten uzaklaşmasına yol açmaktan başka şeye hizmet etmemişti. Chris artık onu kaybedeceğinden korkuyordu. Ancak belli bir yere kadar baskı yapabiliyordu Emily'ye, çünkü kendini öldürmesine yardım etmeyeceğini anlarsa her şey -onu kurtarıp kahraman olma şansıyla birlikte- mahvolacaktı.

"Konuşamam o konuyu," diyordu Emily.

"Konuşamaz değilsin; konuşmak istemiyorsun sadece," diye düzeltiyordu Chris.

O zaman Emily paniğe kapılıyor ve üsteleyerek onu daha beter üzdüğünü söylüyordu. Gerçekten seviyorsa, soru sormayı kesmeliydi.

Chris ise bu açmazın içinde kendini iyice kaybetmek üzereydi. "Yapamam..." diye bastırıyordu.

Emily, "Yapamıyor değilsin; yapmıyorsun sadece," diyerek onun taktiğini çalıyor ve konunun kapanmasını sağlıyordu.

Chris'in odasında yatağa yüzükoyun uzanmış, türevlerin ve diferansiyel denklemlerin yabancı dilde yazılmış satırlar gibi sayfaları süslediği matematik kitaplarını önlerine açmışlardı.

"Hayır..." dedi Emily parmağını bir yere bastırarak. "2xy-x olacak." Sonra sırtüstü dönüp tavana bakmaya başladı. "Bundan iyi not almanın ne önemi var ki?" dedi kendi kendine. "Karneler dağıtıldığında burada olmayacağım,"

Bunu öylesine ciddi söylemişti ki Chris'in midesine bir yumru yerleşti. "Belki kendini gerçekten öldürmek istemediğin için sıkı çalışıyorsundur," dedi.

"Eksik olma, Doktor Freud!"

"Ben ciddiyim." Chris dirseğinin üstünde doğruldu. "Altı ay bekleyelim ve kendini nasıl hissettiğine bakalım. Ne dersin?"

Emily donup kaldı. "Hayır!"

"Bu kadar mı? Hiç düşünmeden *hayır* mı diyorsun?"

Emily başını salladı. "Aynen öyle."

"Harika!" dedi Chris, kitabı kapatarak, "Bu gerçekten harika."

Emily gözlerini kısarak baktı ona. "Bana yardım edeceğini sanıyordum."

"Elbette!" dedi Chris öfkeyle köpürerek. "Ne yapmamı istiyorsun? Sen ipi boynuna geçirince iskemleyi mi tekmeleyeceğim? Tetiği mi çekeceğim?"

Emily'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunlardan söz etmenin benim için çok kolay olduğunu mu sanıyorsun? Öyle değil."

"Bu konuyu benden daha kolay konuştuğun kesin," diyerek patladı Chris. "Ne demek istediğimi bile anlamıyorsun. Sana bakınca muhteşem bir şey görüyorum. Hayatlarının aşkını arayıp ömürlerinin sonuna kadar bulamayan insanlarla ilgili kitaplar, şarkılar yazılıyor. Biz buna sahibiz ama senin için bir bok ifade etmiyor."

"Ediyor..." dedi Emily, elini Chris'inkinin üstüne koyarak. "Bir bok ifade eden tek şey bu zaten. Yapmaya çalıştığım, onu sonsuza kadar bozmamak."

"Pek mantıklı bir yol seçmişsin!" dedi Chris.

"Yaşamının geri kalanını aramızdaki şeyin kusursuz bir ilişki olduğunu düşünerek geçirmek mi istersin, yoksa mahvolmasını bekleyip hafızanda ilk halini mi saklamak istersin?" diye sordu Emily.

"Mahvolacağını nereden çıkardın?"

"Olur. Oluyor..."

"Anlamıyor musun?" Chris gözyaşlarının akıp sesini boğmaması-

na gayret ediyordu. "Bana ne yapacağını anlamıyor musun?"

"Sana bir şey yapmıyorum," diye yanıt verdi Emily usulca. "Kendim için yapıyorum bunu."

Chris ona bakakalmıştı. "Ne fark var arada?"

Emily konuyu açtıkça 'intihar' kavramı daha az dehşet vermeye başlamıştı Chris'e. Emily'nin inadını artırmaktan başka şeye yaramadığını anladığı için bunu tartışmayı bırakmış, yeni bir yol denemeye karar vermişti. Emily'nin aklına koyduğu şeyin ne kadar gülünç olduğunu anlaması için bütün ayrıntıları dikkatle araştıracaktı.

Bir akşam televizyonda film izlerlerken ona dönüp nasıl yapmayı planladığını sordu.

"Neyi?" Emily şaşırmıştı; Chris konuyu ilk kez açıyordu ve bunu yapan daima kendisi olurdu.

"Duydun. Düşünmüşsündür herhalde."

Emily omuz silkip annesiyle kimsenin duymadığından emin olmak için çabucak etrafına bakındı. "Düşündüm. Hapla olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü başarma olasılığı düşük. Kendini miden yıkanmış halde psikiyatri koğuşunda buluyorsun."

Oysa Chris o fikri tutmuştu. "Senin aklında ne var?" diye sordu.

"Karbon monoksit olabilir." Emily gülümsedi. "Ama o zaman senin Jeep'ini ödünç almam gerekir. Bileklerimi kesmekse biraz bayağı geliyor ve..."

"Kendini öldürmek zaten bayağı şey," dedi Chris.

"Acıyabilir," diye mırıldandı Emily onu duymamış gibi. "Anında olup bitmesini istiyorum."

Chris ona baktı. 'Anında olsun ki vazgeçeme. Ya da ben vazgeçiremeyeyim seni.'

"Tabanca var aklımda aslında," dedi Emily.

"Silahlardan nefret edersin sen."

"Bununla ne ilgisi var?"

"Silahı nereden bulacaksın?"

Emily başını kaldırıp ona baktı. "Belki senden alırım."

Chris'in kaşları alnının ortasına kadar kalktı. "Hayır! Kesinlikle olmaz."

"Lütfen, Chris. Dolabın anahtarını vereceksin, o kadar. Bir de kurşunların yerini söyleyeceksin."

"Kendini av tüfeğiyle öldüremezsin..." diye homurdandı Chris.

"Ben ufak olanı kastetmiştim. Colt'u."

Chris o bakışı daha önce de görmüştü: Kocaman açılmış gözlerdeki boyun eğmişlik, köşeye sıkışmışlık ifadesi... Tıpkı avda ateş ettiği geyikler gibi. Emily'nin artık öyle olduğunu, sadece ölümünü planlarken mutlu göründüğünü çaresizlikle kabul etmek zorunda kaldı.

Emily'nin yanaklarından yuvarlanmaya başlayan yaşlar Chris'in boğazını düğümleyip onu da ağlattı. Bu tıpkı Emily'nin orgazmının onunkini tetiklediği anlara benziyordu.

"Benim için her şeyi yapacağını söylerdin," diyerek yalvardı Emily.

Chris, ders kitaplarının üstünde birbirine kenetlenmiş ellerine baktı ve ilk kez -her nedense- başarısız olabileceğini, onun planlarının gerçeğe dönüşebileceğini kavradı.

"Yaparım," dedi, kalbi gerçeğin ağırlığı altında ezilerek.

Sinema salonunda el ele oturuyorlardı. Seyrettikleri film çoktan bitmiş, jenerik akıp geçmiş, öteki izleyiciler gitmişti. Koltukların arasındaki patlamış mısır kutularını, dökküntüleri süpürmekle meşgul olan temizlikçiler sessiz bir tempoyla işlerini görüyor ve salonun gerilerindeki sarmaş dolaş çifti görmezden gelmeye çalışıyordu.

Chris an geliyor, bir kahraman olacağına ve günün birinde

Emily'nin bütün bunlara gülüp geçeceğine inanıyor ama hemen sonra sözünü verdiği şeyin ötesine geçemeyeceğini hissediyordu: Emily'nin yaptığı şeye tanıklık edecek biri olacaktı sadece.

"Sensiz ne yaparım, bilmiyorum..." diye fısıldadı.

Emily karanlığın içinde parlak gözleriyle ona döndü. "Öyleyse benimle birlikte yap," dedi ve yutkundu. Dudaklarının arasından çıkan sözler boğazını yakmıştı.

Chris yanıt vermeyerek Emily'nin kendinden iğrenmesini sağlamaya çalıştı. Bir yandan da düşünüyordu: '*Sonrasında beraber olabileceğimizi nereden biliyorsun? Ölümden sonra yaşam olduğunu nereden biliyorsun?*'

"Çünkü başka nasıl olacağını düşünemiyorum," dedi Emily, Chris'in aklından geçenleri duymuş gibi.

Bir gece bodruma inip babasının hobi tezgâhından anahtarı aldı Chris. Silah dolabı, çocukların erişememesi için her zaman kilitliydi. Ama çocuklar da zaten büyümüştü artık.

Dolabı açıp Colt'u aldı Chris. Emily'yi her şey başlamadan önce tabancayı görmek isteyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Silahı götürmezse bir şeyler döndüğünü anlayacak, Chris'e güvenmekten vazgeçecek ve onu durdurmasına fırsat vermeyecekti.

Avucunda tabancanın ağırlığını tartarak oturdu Chris. Silah yağının buruk kokusunu aldı ve babasının becerikli elleriyle tabancanın kabzasını, namlusunu silikonlu bezle nasıl parlattığını anımsadı. Alaaddin'in sihirli lambası gibi olduğunu düşünürdü çocukken Chris o şeyin ve her an bir sihir ortaya çıkmasını beklerdi.

Babasının tabancayla ilgili hikâyelerini, Eliot Ness'i ve Al Capone'u, kaçak içki satılan yeraltı meyhanelerini, baskınları anımsadı. Babası o silahın yüz yılı aşkın zamandır ülkede adaleti sağladığını söylerdi.

Sonra ilk geyik avını, hedefi tutturamayıp hayvanı yaraladığı ilk seferi hatırladı Chris. Babasıyla birlikte ormanda hayvanın peşine düş-

müşler, onu yan yatmış ve güçlükle nefes alır halde bulmuşlardı.

"Ne yapacağım şimdi?" diye sormuştu Chris.

Babası tüfeğini kaldırıp ateş etmiş ve "Acısına son vereceksin," demişti.

Silah dolabının alt kısmına uzanıp 45'liğin kurşunlarını çıkarttı Chris. Emily aptal değildi; onları da görmek isteyecekti. Gözlerini kapatıp, Emily'nin donuk gümüşi namluyu başına dayadığını gözünde canlandırdı. Öyle yaparsa son anda uzanıp silahı başka tarafa çevirecekti.

Belki bencilce ama çok basitti: Emily'nin kendini öldürmesine göz yumamazdı. İnsan birisiyle beraber büyüyünce onun olmadığı bir dünyada yaşamayı kolay kabul edemezdi.

Onu engelleyecekti.

Cebine neden bir değil iki mermi attığını hiç düşünmedi.

Mayıs, 2002

Gus yatağının kenarında oturmuş, naylon çorabını giyiyordu. Sonra sıranın giysilere geldiğini düşündü robot gibi. Kalkıp gardıroba yürüdü ve sade lacivert bir elbiseyle ona uygun alçak topuklu ayakkabılarda karar kıldı. İncilerini de takacaktı. Zarif ama iddiasız.

Mahkeme salonuna giremeyecekti. Tanıklar görevlerini yerine getirene dek tek başına tutuluyordu. Büyük olasılıkla ilk gün kürsüye çağrılmayacaktı. Belki ertesi gün de beklemek zorunda kalacaktı orada ama Chris'le göz ucuyla bile olsa görüşme ihtimaline karşı süsleniyordu.

Gus duralayıp James'in tıraş olurken akıttığı suyun sesine kulak kabarttı. Sanki bir yemek davetine ya da çocuklardan birinin öğretmeniyle görüşmeye gidiyorlardı.

Ama öyle değildi.

James banyodan çıktığında Gus'ı üstünde sutyeni ve çorabıyla yatağa eğilmiş, uzun zaman koşmuş gibi kesik soluklar alır halde buldu.

Melanie ile Michael evden birlikte çıktı. Melanie'nin topukları yumuşak toprağa batınca ayakkabıları çamurlandı. Tek kelime etmeden arabasının kapısını açıp oturdu.

Michael kendi kamyonetine bindi. Wood Hollow Caddesi'nin sonuna dek arabasının arkasına gözlerini dikerek karısının peşinden gitti. Arka camın iki yanında ve tamponun üstünde fren lambaları vardı; Melanie ne zaman frene bassa yanıp sönerek arabayı gülümsüyor gibi gösteriyorlardı.

Adliyeye gitmek için evden çıkacağı sırada Barrie Delaney'in kedisinin kahveyi devireceği tutmuştu.

"Of be!" diye söylendi Delaney.

Miyavlayan kediyi iteleyip mutfak bezini sıvının üstüne bastırdı ama yeterli olmamıştı; kahve ince sızıntılar halinde süzülüp masanın altına yayılmaya devam etti. Barrie lavaboya göz attı ve temizlik yapacak vakti kalmadığına karar verdi.

Kahvenin beyaz muşamba zemininde leke bıraktığını farketmesi birkaç gününü alacak, izleyen on yıl boyunca ne zaman mutfağa girse Christopher Harte'ı hatırlayacaktı.

Jordan evrak çantasını mutfak tezgâhının üstüne koydu ve kravatını düzelterek Thomas'a baktı. "Eee?" dedi.

Thomas ıslık çaldı. "Çok yakışıklısın."

"Kazanacak kadar yakışıklı mıyım?"

"Onları sıçırtacak kadar yakışıklısın."

Jordan sırıtarak oğlunun sırtına vurdu ve durum gereği, "Konuşmana dikkat et," dedi. Ve mısır gevreği kutusunu eline alır almaz yüzü asıldı. "Ah, Thomas!" Kutunun dibini ve boş köşelerini abartılı bir dikkatle inceledi.

Thomas'ın tıka basa dolu ağzı açık kalmıştı. "Bitmiş mi? Yemin ederim ki var sanıyordum."

Jordan her duruşmadan önce çikolatalı mısır gevreği yerdi. Bu tam anlamıyla batıl inançtı; bir beyzbol atıcısının iki maç arasında tıraş olmamasından ya da bir kumarbazın ceketinin astarına tavşanayağı dikmesinden fazla anlamı yoktu. Kahrolası bir batıl inançtı işte ama... İşe yarıyordu: Gevreği ye, davayı kazan.

Babasının öfkeli bakışlarının altında sıkıntıyla ayaklandı Thomas. "Gidip hemen alabilirim..."

"Hangi araçla?"

"Bisikletimle."

"Evet, öğle yemeğine yetiştirirsin herhalde." Jordan başını salladı. "Keşke bazen bir şeyler yapmadan önce durup düşünsen," dedi öfkesine hakim olmaya çalışarak.

Thomas gözlerini önündeki kâseye dikti. "Yan daireye gidip Bayan Higgins'ten isteyebilirim."

Bayan Higgings en az yetmiş beş yaşındaydı ve evinde düzenli olarak çikolatalı mısır gevreği bulundurduğu hayli şüpheliydi. "Boş ver," dedi Jordan ve buzdolabından bir çörek aldı. "Artık çok geç."

Takım elbise giymek tuhaf bir duygu yaratmıştı Chris'de. O kıyafeti kahvaltıyla birlikte getirmişti gardiyan. Ceketiyle pantolonunu yedi ay önceki ön duruşmadan beri görmemişti.

Annesi ve Emily ile birlikte o takımı almak için alışverişe çıktıkları günü anımsadı Chris. Mağazada soyunma kabinine girmiş, pantolonu giymek için hoplayıp zıplarken annesiyle Emily'nin kravatlardan söz ederek şakımasını dinlemişti.

"Harte!" dedi bir gardiyan hücrenin kapısına dikilip. "Gitme vakti."

Üstünde takım elbisesi, şakaklarında ter damlalarıyla ve öteki hücrelerdekilerin alışılmadık sessizliği eşliğinde koğuştan çıktı Chris. İçlerinden birinin duruşmaya gidişini izleyip kendi başlarına neler geleceğini düşünmeden yapamazlardı.

Ağır kapı arkasından kilitlendikten sonra memur onu Grafton şerif yardımcılarından birine teslim etti.

"Büyük gün geldi," dedi adam, Chris'in eline kelepçeleri geçirip belindeki zincire bağlarken. Memurun hapishanenin ana kapısını açmasını bekledikten sonra kolunu sıkıca tutarak onu dışarıya çıkardı.

Yedi aydır ilk kez binadan çıkıyordu Chris. Artık onu çevrele-

yen tek şey dağlar ve tembel tembel akan Connecticut Nehri idi. Hapishanenin yakınındaki bir çiftlikten tezek kokusu geliyordu. Derin bir soluk alıp başını kaldırdı; güneş yanaklarını ve burnunu yıkadı; dizleri özgürlüğün gelip geçici ağırlığının altında ezildi.

"Gidelim!" dedi şerif yardımcısı sabırsızlıkla.

Dramın başrol oyuncularının çoğu tanık olarak çağrıldığı için mahkeme salonunun ön sıraları tenhaydı. James, savunma masasının hemen arkasında kaskatı oturuyordu. Birkaç dakika önce gelen Jordan ise bacağını önündeki sandalyeye dayamış, bir meslektaşıyla sohbet ediyordu. Yan kapılardan biri açılınca konuşmayı kesti, onun bakışlarını izleyen James, Chris'in getirildiğini gördü.

Mübaşir Chris'i savunma masasına götürdü. James oğlunu görür görmez boğazının daraldığını hissetti. Aradaki ahşap bölmenin üzerinden uzanıp Chris'in koluna dokunmaya çalıştı ama uzanamadı.

Jordan birden ayağa fırladı ve "Olacak şey değil bu!" diye bağırdı. Kelepçeleri işaret ediyordu. Chris'in kelepçeli getirilebileceğini önceden kendisi söylediği için, James avukatın neden o kadar tepki gösterdiğini anlayamadı.

O kollarını havada sallayarak savcıyla birlikte yargıcın odasına yönelirken Chris sandalyesinde döndü. "Baba..."

James tekrar uzattı elini. Hayatında ilk kez kendisini izleyen insanlar umurunda değildi. Bölmenin üstünden atlayarak Jordan'ın kalktığı sandalyeye oturdu ve oğluna sarıldı. Öylesine sarmalamıştı ki onu, sanığı görmek için salona doluşan muhabirler ve izleyiciler Chris'in zincirli olduğunu anlayamadı.

Jordan odaya girer girmez patladı. "Tanrı aşkına, Sayın Yargıç! İsterseniz saçlarını örüp sakal bıraktıralım ya da alnına bir dazlak dövmesi konduralım ki jüri daha duruşmaya bile başlamadan *gerçekten* önyargılar edinsin!"

Barrie gözlerini devirdi. "Sayın Yargıç, bir cinayet zanlısının duruşmaya kelepçeli olarak getirilmesi yerleşik bir uygulamadır."

Jordan hemen yapıştırdı cevabı. "Ne yapabilir sence? Hannibal Lecter gibi tükenmez kalemle adam mı öldürecek?" Yargıça döndü. "Prangaya vurulmasının amacı tehlikeli olduğu izlenimini vermekten başka bir şey değil. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Tehlikeli çünkü," dedi Barrie alçak sesle. "Cinayet işledi."

"Bunu jüriye söylersin," diye homurdandı Jordan.

"Tanrım!" dedi Puckett, avucuna bir fındık kabuğu tükürerek. "Bu hep böyle mi olacak?" Şakaklarını sıvazlayarak gözlerini kapattı. "Yerleşik bir uygulama olabilir, Bayan Delaney. Ancak bu mahkemede Chris Harte'ın cinnet geçirip herkesi doğramayacağını varsayacağım. Davalı, duruşma boyunca kelepçesiz kalabilir."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," dedi Jordan.

Barrie kapıdan çıkarken aniden dönünce omuzu Jordan'a çarptı. "Daha başlamadan lütuf dilenciliği yaptığına göre savunman zayıf olsa gerek," diye fısıldadı.

Jordan hâlâ bileklerini ovuşturan Chris'e gülümsedi. "Bu çok iyi bir belirti," dedi, onun serbest kalan ellerini işaret ederek.

Chris neden öyle olduğunu anlamadı, çünkü en azılı katilin bile mahkeme salonunun ortasında etrafa saldırması için geri zekâlı olması gerekirdi. Jordan ve herkes gibi o da biliyordu kelepçeli getirilmesinin tek nedeninin onurunu zedelemeye yönelik bir çaba olduğunu.

"Savcıya aldırma," diye devam etti Jordan. "Berbat şeyler söyleyecek. Açılış konuşmalarında öyle olur."

"Savcıya aldırma..." diye tekrarladı Chris uysal bir tavırla.

Yumurta iriliğinde âdemelması olan çelimsiz bir adam herkesin ayağa kalkmasını istedi. "Davaya Sayın Yargıç Leslie E. Puckett bakacak!" diye duyurduktan sonra cübbesi dalgalanan, dişlerinin arasında bir şeyler çıtırdatan bir adam yan kapıdan salona girdi.

"Oturun!" dedi yargıç, kürsüye yerleşip önündeki dosyayı açarak. Önündeki kavanozdan ağzına kabuklu bir yemiş attı. "İddia makamı başlayabilir."

Barrie Delaney yerinden kalkıp jüriye döndü.

"Bayanlar ve baylar. Adım Barrie Delaney ve New Hampshire Eyaleti'ni temsil ediyorum. Bu önemli görevi kabul ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. On ikiniz de adaletin yerini bulması için bu salonda bulunuyorsunuz. Bu davada adaletin sağlanması -parmağıyla işaret etti- Christopher Harte'ı cinayetten suçluluğunu kabul etmek anlamına geliyor. Evet, cinayet dedim. Bunu söylerken size yakışıklı, genç bir adamı gösteriyor olmam şaşırtıcı, değil mi? Eminim ki katile benzemediği geçiyordur aklınızdan."

Jüri üyeleriyle birlikte dönüp Chris'i süzmeye başladı.

"Daha çok... Bir yatılı okul öğrencisi gibi. Hollywood'un katil imajına hiç uymuyor. Ama burası Hollywood değil, bayanlar ve baylar. Gerçek hayat bu ve gerçek hayatta Christopher Harte, Emily Gold'u öldürdü. Bu yargılama süreci sona ermeden o şık ceketin, o havalı kravatın altında gerçekte ne olduğunu göreceksiniz: Soğukkanlı bir katil."

Jordan'a göz attı. "Savunma makamı, bunun başarısız bir çifte intihar girişimi olduğunu anlatmaya çalışacak size. Fakat gerçek öyle değil. Size neler olduğunu anlatayım." Dönüp, ellerini jürinin önündeki tahta parmaklığa koyarak dikkatini çiçekli elbise giymiş, mavi saçlı yaşlı kadına yoğunlaştırdı.

"7 Kasım akşamı saat altıda Christopher Harte, evinin bodrumundaki kilitli silah dolabına gidip 45 kalibrelik bir Colt çıkarttı. Tabancayı montunun cebine koydu, kız arkadaşı Emily'yi evinden aldı. Onu Tidewater Caddesi'ndeki atlıkarıncaya götürdü. Sanık yanına alkol de almıştı. Emily ile birlikte içki içtiler, seks yaptılar ve Emily henüz kollarının arasındayken Christopher Harte tabancayı ortaya çıkarttı. Kısa bir mücadeleden sonra namluyu Emily'nin sağ şakağına dayadı ve onu vurdu."

Bir an durup söylediklerinin hazmedilmesini bekledi. "Biraz-

dan Dedektif Anne-Marie Marrone'u dinleyeceksiniz. Size silahın elimizde olduğunu ve sanığın parmak izleriyle dolu olduğunu anlatacak. Sonra adli tıp uzmanından yaranın açısının tetiği Emily'nin çekmiş olması ihtimalini ortadan kaldırdığını duyacaksınız. Kasabadaki bir mücevherciden, maktulün Chris'in doğum günü için beş yüz dolar değerinde bir saat aldığını öğreneceksiniz. Ve söz konusu doğum gününün Emily'nin ölümünden sonraki ay olduğunu tabii... Ardından bir arkadaşı, ilaveten öz annesi size Emily'nin intihara meyilli olmadığını anlatacak.

"Christopher Harte'ın cinayet işleme sebebini de öğreneceksiniz. Evet, insan hangi nedenle kız arkadaşını öldürür, değil mi? İşin aslı, bayanlar ve baylar, Emily on bir haftalık hamileydi." Jüri üyelerinden biri içini çekince, gülümsememek için kendini zor tuttu Barrie. "Bu genç adamın geleceğiyle ilgili büyük planları vardı. Lise aşkının bir bebekle ortaya çıkıp bu planları altüst etmesine izin veremezdi. Bu nedenle de bu sorunu -kelimenin tam anlamıyla- ortadan kaldırmaya karar verdi."

Jüri bölmesinden uzaklaştı Barrie. "Davalı, birinci derece cinayetten yargılanıyor. Bu suçlamayla yüzleşmek için bir başkasının ölümüne bilerek ve planlayarak sebep olmak, bu amaca hizmet edecek hareketleri önceden bilinçli olarak tasarlamak gerekir. Christopher Harte, Emily Gold'u kasten mi öldürdü? Kesinlikle öyle. O geceki hareketleri önceden tasarlanmış ve bilinçli miydi? Kesinlikle öyle." Topuğunun üstünde dönerek soğuk yeşil gözlerini Chris'e dikti. 'İncil'de Şeytan pek çok kılıkta görünür. Bu Şeytan'ın sizi kandırmasına izin vermeyin."

"Güzel konuşmaydı. Bayan Delaney takdir edilecek bir iş çıkardı, değil mi?" Jordan yerinden kalkıp salına salına jüriye doğru yürümeye başladı. "Ne var ki söylediklerinden sadece biri tam anlamda doğruydu, o da Emily Gold'un ölmüş olduğu." Ellerini çaresizlikle iki yana açtı. "Bu bir trajedi. Ve ben de başka bir trajediye yol açmamanız, bu genç adamı, işlemediği bir suçtan mahkûm etmemenizi sağlamak için buradayım.

"Bir an durup sevdiğiniz birini yitirdiğinizi, bunun vereceği acıyı düşünün." Delaney'in seçtiği mavi saçlı kadına döndü Jordan. "Sizin de başınıza geldi bu." Kırışık yüzlü mandıra sahibine baktı. "Sizin de. Hepimiz birilerini kaybettik. Chris de yakın zamanda bir kayba uğradı. Sizin başınıza geldiğinde neler hissettiğinizi hatırlayın; acıyı, o acının tazeliğini hatırlayın... Ve o kişinin ölümünden sorumlu tutulduğunuzu farz edin.

"Savcılık, Christopher Harte'ın cinayet işlediğini iddia ediyor ama bu elbette ki doğru değil. Christopher Harte, intiharın eşiğinden döndü. O gece kız arkadaşının kendini öldürüşünü izledi, sıra kendisine gelince de düşüp bayıldı.

"Savcılık makamının söz ettiği bütün deliller çifte intiharla uyuşuyor. Bu delilleri çürüterek şu an sizi sıkmayacağım. Fakat bütün tanıkları çok dikkatli dinlemenizi, bütün delilleri yakından incelemenizi rica ediyorum sizden; çünkü savcılığın cinayet kanıtı olarak kullanacağı delillerin hepsi çarpıtılmış.

"Bayanlar, baylar, Chris Harte'ı cinayetten suçlu bulmak için Bayan Delaney'in gerçekliğini savunarak çizdiği sahneye yüzde yüz ikna olmanız lazım. Ama savcılığın elindeki tek şey bu: Kendileri tarafından çizilmiş bir sahne." Savunma masasına yürüyüp elini müvekkilinin omzuna dayadı. "Bu dava bittiğinde, ilk anda mantıklı görünen bazı şüphelerden fazlası olacak elinizde. Ve söz konusu durumun cinayetle uzaktan yakından ilgisi olmadığını öğreneceksiniz. Emily kendini öldürmek istemiş, Chris de ona katılmaya karar vermişti. Emily'yi o kadar çok seviyordu ki onsuz yaşamaya değmeyeceğine inanmıştı." Jordan başını iki yana sallayarak Chris'e döndü. "Bu suç değildir, bayanlar, baylar. Bu bir trajedidir."

"İddia makamı, Dedektif Anne-Marie Marrone'u tanık kürsüsüne çağırıyor."

İlk tanık salona girince hafif bir uğultu oldu. Dedektif, oyunu daha önce defalarca oynamış olmanın rahatlığıyla yerine oturup bakışlarını jüriye sabitledi. Sade bir takım giymiş, saçlarını başının ar-

kasında topuz yapmıştı. Ceketinin altından tabanca kılıfı görünmese polis olduğunu unutmak kolaydı.

Barrie Delaney tanık kürsüsüne yaklaştı. "Lütfen kayıtlara geçmesi için isminizi ve adresinizi söyleyin." Dedektif bu isteği yerine getirince başını salladı. "Bize ne iş yaptığınızı da söyler misiniz?"

"Bainbridge Emniyeti'nde komiser yardımcısı ve dedektifim."

"Ne kadardır orada çalışıyorsunuz?"

"On sene olacak." Anne-Marie gülümsedi. "Haziran'da."

Önce akademi eğitimi ve polis teşkilatındaki deneyimi konu edildi, sonra Barrie volta atmayı bırakıp tanık kürsüsünün parmaklıklarına dayandı. "Emily Gold'un ölümüyle ilgili soruşturmanın başında kim vardı?"

"Ben vardım," dedi dedektif.

"Ölüm sebebini belirleyebildiniz mi?"

"Evet. Başa alınan bir kurşun yarasıydı."

"Yani bir silah vardı..."

"45 kalibrelik bir Colt."

"Bulabildiniz mi onu?"

Anne-Marie başını salladı. "Olay yerindeydi. Atlıkarıncanın üstünde. Silahı alıp balistik testleri yaptık."

"Olay yerinde bulduğunuz silah bu muydu?" diye sordu Barrie, Colt'u kaldırarak.

"Evet."

Barrie kürsüye döndü. "Bunu Delil A olarak ibraz etmek istiyorum, Sayın Yargıç." Kuralı yerine getirmek için tabancayı Jordan'a gösterdi. Jordan umursamazlıkla başını sallayınca tekrar dedektife döndü. "Silahın nereden alındığını belirlediniz mi?"

"Evet. Sahibinin James Harte olduğu tespit edildi."

İsmini duyan James, savunma masasının arkasında yerinden sıçradı.

"James Harte..." diye tekrarladı Delaney. "Davalıyla akrabalığı var mı?"

"İtiraz ediyorum" diye seslendi Jordan.

"İzin veriyorum," dedi Yargıç.

Dedektif başını yargıçtan Barrie Delaney'e çevirdi. "Babası olur."

"James Harte'ın ifadesini alabildiniz mi?"

"Evet. Tabancanın koleksiyonuna ait olduğunu ama atış talimi için hâlâ kullanıldığını söyledi. Oğlunun tabancaya aşina olduğundan, ona erişebileceğinden ve talim amacıyla kullandığından da söz etti."

"Yaptığınız testlerden bahseder misiniz?"

Dedektif Marrone sandalyesinde kıpırdandı. "Tek kurşun atıldığını, bunun kurbanın şakağından girip başından çıkarak atlıkarıncanın ahşap sütununa saplandığını belirledik. Mermi kovanı silahın haznesindeydi. Ateşlenmemiş bir kurşun daha vardı tabancanın içinde. Her iki kurşunun üstünde de Christopher Harte'ın parmak izleri bulundu."

Barrie eliyle işaret etti. "Yani sanığı kastediyorsunuz."

"Evet," diyerek doğruladı Dedektif Marrone.

"Hmmm!" Barrie o bilgiyi ilk kez duymuş gibi jüriye döndü. "Sanığın parmak izleri her iki kurşunda da bulundu demek. Kurşunların üstünde başka birinin parmak izlerine rastladınız mı?"

"Hayır."

"Uzman görüşünüze göre bu ne anlama gelebilir?"

"Silahı dolduran sanıktı."

"Anlıyorum..." dedi Barrie. "Silah üzerinde başka testler de yapıldı mı?"

"Evet. Standart balistik testte silahın üstündeki parmak izleri araştırıldı. Hem Christopher Harte'ın, hem de Emily Gold'un parmak izlerini bulduk. Fakat Bay Harte'ın parmak izleri tabancanın her yanındaydı, kurbanınkilerse namluda."

"Bize ne demek istediğinizi gösterebilir misiniz?" dedi Barrie, üstünde artık delil etiketi bulunan Colt'u alarak.

Dedektif silahı doğal hareketlerle aldı. "Bay Harte'ın parmak izleri burada, burada ve burada bulundu," dedi göstererek. "Emily Gold'unkilerse sadece bu bölgedeydi." Tırnağıyla çelik namluyu takip etti.

"Bu silahı ateşlemek için elinizin nerede olması gerekir, Dedektif Marrone?" Anne-Marie'nin tabancanın kabzasını göstermesini bekledi. "Ve burada Emily'nin parmak izleri bulunmadı, öyle mi?"

"Bulunmadı."

"Ama Bay Harte'ınkiler vardı..."

"İtiraz ediyorum," dedi Jordan, uyuşuk bir tavırla. "Bu soru soruldu ve yanıtlandı."

"Kabul edildi," dedi Puckett.

Barrie savunma masasına sırtını döndü. "Olay yerinde herhangi bir test yapıldı mı?"

"Evet. Luminol testi yaptık. Bu madde kan sıçramalarını tespit eden flüoresan bir spreydir. Teste ve merminin atlıkarıncaya saplanma açısına dayanarak Emily Gold'un silah ateşlendiği sırada ayakta olduğu ve çok yakınında, muhtemelen önünde birisinin daha bulunduğu sonucunu çıkardık. Ayrıca sırtüstü düşüp birkaç dakika boyunca kan kaybettikten sonra, olay yerine gelen memurların onu bulduğu konuma getirildiğini de belirledik."

"Hangi konum bu?"

"Çok fazla kan kaybeder halde sanığın kucağında bulundu başı."

"Luminol testinden başka bir şey çıktı mı?"

"Evet. Mermi yarasından sıçrayan kan izlerinden başka, geniş bir kan izi daha bulduk. Sanığın başını çarptığı yerde..."

"İtiraz ediyorum!" dedi Jordan, Chris'i göstererek. "Yara izini görmek ister misiniz?"

Puckett avukata bir bakış gönderdi ve "Devam edin, Bayan Delaney," dedi.

"Bu kan izinden, sanığın nasıl ve neden düştüğünü anlamak mümkün müydü?" diye sordu Barrie.

"Hayır. Sadece orada yaklaşık beş dakika boyunca hareketsiz durduğunu söylemek mümkün."

"Anlıyorum. Başka test yapıldı mı?"

"Kurbanın giysilerinde de sanığınkilerde de barut kalıntıları bulundu. Ayrıca cesedi de inceledik."

"Ne buldunuz?"

"Emily Gold'un parmaklarında barut izi yoktu."

"İntihar etmek için başına ateş eden bir insanın parmaklarında barut izinin bulunması gerekir, değil mi?"

"Kesinlikle. Emily Gold'un kendini öldürmediğinden şüphelenmeye o zaman başladım zaten." Barrie bir an sessiz kalıp jüri üyelerinin yüz ifadelerini tarttı. Onları avucuna almıştı artık. Karşısındaki on iki kişinin hepsi sandalyesinin ucunda oturuyordu, bazısı verilen kâğıtlara dikkatle not alıyordu. "Olay yerinde başka bir şey buldunuz mu?"

"Bir şişe Canadian Club bulduk. Alkollü içki."

"Erken yaşta yasadışı içki tüketimi!" dedi Barrie, gülümseyerek.

Jordan hemen itiraz etti. "Bir soru sorulduysa ben kaçırdım, Sayın Yargıç."

Puckett dilindeki fındığı yanağına geçirdi ve "Dikkat edin," diyerek Barrie'yi uyardı.

"Otopsi raporunda ilginizi çeken başka bir şey var mıydı?"

Anne-Marie başını salladı. "Kurban, on bir haftalık hamileydi."

Barrie dedektife sırasıyla Emily Gold'un arkadaşlarıyla, komşularıyla, ebeveyniyle, öğretmenleriyle yaptığı sorgulamaları anlattırdı.

"Dedektif Marrone, sanıkla da konuşma fırsatınız oldu mu?" diye sordu. Anne-Marie'nin bakışlarını yakalamıştı; dedektif işini biliyordu, bir profesyoneldi ama Chris'le hastanede yaptığı konuşmadan söz etmeme konusunda uyarılmıştı. Yargıç kullanılmasına izin vermediği için o sorgulamayı anmak bile usulsüzlük olurdu.

"Evet, oldu. 11 Kasım'da polis merkezine geldi. Kendisine haklarını okudum ve ifadesini aldım."

"Bu elimdekiler 11 Kasım'da yaptığınız sorgulamanın metni mi?" Bainbridge Polis Teşkilatı'nın logosunu taşıyan bir dosyayı havaya kaldırdı.

"Evet," dedi dedektif.

"Christopher Harte ile görüştükten ne kadar sonra yazdınız bu raporu?"

"O gittikten hemen sonra."

"Konuşmanın ana fikri neydi?"

"Bay Harte bana silahı olay yerine getirenin kendisi olduğunu, oraya gittiğini ve Emily Gold'un kendini vurduğunu gördüğünü anlattı."

"Bunlar sizin bulduğunuz kanıtlarla uyuşuyor muydu?"

"Hayır."

"Neden?"

Dedektif Marrone başını eğip gözlerini Chris'e dikti. Chris yanaklarının kızardığını hissetti ama kendini dosdoğru kadına bakmaya zorladı.

"Eğer bütün bu delillerle uyuşmayan tek bir nokta olsaydı..."

Mesela sırf kurşun tuhaf bir yol izleseydi..."

"İtiraz ediyorum!"

"Ya da sırf kurbanın bileğinde morluklar olsa ama diğer her şey intihara işaret etseydi..."

"İtiraz ediyorum!"

"Ya da tek bir kişi bile çıkıp kurbanın sorunları olduğunu söylese mesele tamamdı. Ama birbiriyle tutarsız çok fazla şey vardı."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!"

Yargıç gözlerini kısarak Jordan'a baktı. "Reddedildi."

Barrie'nin kalbi şimdi daha hızlı atıyordu. "Yani uzman görüşünüze göre sanığın söylediklerinin tersine bir intihar vakası değildi bu. Delillere bakarak -parmak izlerine, sıçrayan kanlara, barut kalıntılarına, içki şişesine, aldığınız ifadelere dayanarak- olayla ilgili başka bir teori geliştirdiniz mi?"

"Evet," dedi Dedektif Marrone sert bir sesle. "Christopher Harte kurbanı öldürdü."

"Bu sonuca nasıl ulaştınız?"

Anne-Marie salondakilerin görmezden gelemeyeceği bir ayrıntı zenginliğine sahip bir tablo çizmeye başladı.

"Emily mutlu bir kızdı; kimse, ne öğretmenleri, ne ebeveyni, ne de arkadaşları onun depresyonda olduğunu söyleyemezdi. Güzeldi, okulda ve yakın çevresinde seviliyordu, ebeveynleriyle harika bir ilişkisi vardı. Örnek bir kızdı yani. Ve on bir haftadır erkek arkadaşının çocuğunu taşıyordu karnında. Chris ise lise son sınıftaydı, üniversiteye gitmeye hazırlanıyordu. Başvurularını yapmaya başlamıştı bile. Hayatında bir bebeğe ve ayağına dolanan bir kız arkadaşa yer yoktu yakın gelecekte."

Jordan itiraz etmeyi geçirdi aklından -hepsi varsayımdı- ama bunun kendine daha fazla zarar vereceğini ve dedektifin çizdiği tabloya gereğinden fazla önem yükleyeceğini düşündü. Bunun yerine yüksek sesle iç geçirerek, jüriye Marrone'un teorisini ne kadar gü-

lünç bulduğunu hissettirmeye çalıştı. Dedektif sesini alçaltınca jüri üyeleri duyabilmek için öne doğru eğildi.

"Sonra romantik bir randevu için atlıkarıncaya gitmeyi önerdi Emily'ye. Silahı ortaya çıkarttığında karşı koyacak gücü olmaması için kızı içirdi. Seks yaptılar ve giyindiler. Sanık kurbanı kendine çekip sarıldı ve kız ne olduğunu anlayamadan namluyu başına dayadı." Anne-Marie silah gibi uzattığı parmakları şakağına dokundurup indirdi. "Emily onunla mücadele etmeye çalıştı ama Chris çok iri, çok kuvvetliydi. Ve onu vurdu." İçini çekerek, "Olanlar bundan ibaretti," diye ekledi.

"Teşekkürler, Dedektif." Barrie tanığını bırakmaya hazırlanırmış gibi masasına doğru yürüdü ama son anda vazgeçti. "Son bir sorum olacak. Christopher Harte'ı karakolda sorguya çekerken dikkatinizi çeken başka bir şey oldu mu?"

Anne-Marie başını salladı. "Sorgulamaya razı olduğunu bildirmek için bir belge imzalaması gerekiyordu. Standart bir uygulamadır bu. Kalemi sol eline aldı ve sorduğum zaman solak olduğunu doğruladı."

"Bunun anlamı nedir?"

"Merminin izlediği yola ve kan sıçramalarına bakarak, orada Emily ile yüz yüze duran bir kişinin daha olduğunu söyleyebiliriz rahatlıkla. Eğer bu kişi onu sağ şakağından vurduysa, bunu sol eliyle yapmış olması gerekir."

"Teşekkür ederim," dedi Barrie. "Başka sorum yok."

Jordan ilk çapraz sorgulamasını yapmak üzere ayağa kalkarken Anne-Marie Marrone'a gülümsedi. "Bayan Delaney'e on yıldır polis teşkilatında olduğunuzu söylediğinizi hepimiz duyduk, Dedektif," dedi ve bir ıslık çaldı. "On yıl! Devlet hizmeti için epey uzun süre."

Anne-Marie öyle sözlerle gevşeyip Jordan'a istediğini vermeyecek kadar zeki ve deneyimliydi, "İşimi seviyorum, Bay McAfee," dedi.

"Öyle mi?" Jordan'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Ben de seviyorum işimi." Jüri üyelerinden biri kıkırdadı. "Bu on yıl süresince kaç cinayet vakası üstünde çalıştınız?"

"İki."

"İki..." diye tekrarladı Jordan. "İki cinayet." Kaşlarını çattı. "İkincisi bu mu oluyor?"

"Evet."

"Öyleyse neden bu soruşturmanın başına sizi getirdiler?"

Anne-Marie'nin yanakları kızardı. "Küçük bir teşkilat bizimki..." dedi. "Ben de baş dedektifim. Bana düşerdi..."

"Pekâlâ. Bu ikinci cinayet vakanız." Bunu karşısındaki kişinin uzmanlıktan yoksun olduğunu vurgulamak için tekrarlıyordu. "İşe silahı incelemekle başladınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve üstünde iki ayrı kişiye ait parmak izleri buldunuz,"

"Evet."

"İki de kurşun buldunuz."

"Evet."

"Birisi sizi yakın mesafeden vurmak istese iki kurşuna ihtiyacı olmaz bence. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

"Belli olmaz," dedi dedektif.

"Görüyorum ki bu işe alışık değilsiniz, Dedektif. Evet ya da hayır demeniz yeterli." Anne-Marie'nin çenesini kıpırdattığını gördü.

"Hayır," dedi kadın dişlerinin arasından.

"Ama arkadaşınızla beraber intihar etmeyi planlıyorsanız..." diye sözüne devam etti Jordan soğukkanlılıkla, "Yanınıza iki kurşun almak anlamlı olur, değil mi?"

"Evet."

"Chris'in parmak izleri iki kurşunun da üstünde miydi?"

"Evet."

"Chris'in ifadesine göre silah babasına aitti ve onu olay yerine kendisi getirmişti. Bu bilgiler ışığında, kurşunlarda sadece Chris'in parmak izlerinin olması çifte intihar planıyla uyumlu mu sizce?"

"Evet."

"Colt'a doldurulan kurşunlarda silahlarla ilgili hiçbir deneyimi olmayan Emily'nin parmak izlerini de bulmak biraz şaşırtıcı olmaz mıydı?"

"Sanırım..."

"Tamam! Bayan Delaney'e silahın üzerinde testler yaptığınızı söylediniz."

"Doğru."

"Tabancada Chris'inkilerle beraber Emily'nin parmak izlerini de buldunuz, değil mi?"

"Evet."

"Başka birinin parmak izlerini bulmadınız mı?"

"Bulduk. Bazıları sanığın babası James Harte'ın parmak izleriyle uyumluydu."

"Demek öyle? Buna rağmen soruşturmanız sırasında onu şüpheliler arasına katmadınız. "

Anne-Marie duraladı. "Çünkü parmak izleri dışında onu olay yeriyle ilişkilendiren delil yoktu."

"Bu durumda parmak izleri az önce vurguladığınız kadar kesin kanıt sayılmaz. Sırf birinin parmak izlerini bir tabancanın üstünde bulduğunuz için o kişinin silahı kullanmış olması gerekmez yani."

"Doğru..."

"Evet, doğru. Emily'nin parmak izlerini tabancanın üst kısmında buldunuz." Jordan delil masasına yönelip Colt'u işaret etti.

"Bunu elime almama itirazınız var mı?" diye sordu. Yanıt gelmeyince silahı dikkatle kaldırdı. "Chris'inkileri ise buralarda, yani alt kısımda buldunuz."

"Evet."

"Ama tetikteki izleri kesin olarak eşleştiremediniz."

"Eşleştiremedik."

Jordan düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Kesin eşleştirme yapabilmek için çok küçük bir alanın, parmak izinin yarım santimlik bölümünün yettiği doğru mu?"

"Evet..." dedi Anne-Marie, "Ama gerekli veriyi sağlayacak yarım santimi bulmak lazım. Belli bir kısım gerekli."

"Yani parmak izi almak filmlerdeki kadar kolay değil."

"Değil."

"Yeni parmak izleri eskileri karıştırabilir mi?"

"İzlere sürtünürse bunu yapabilir ama..."

"Bu durumda parmak izi testlerinin hassas bilimsel veri sağlamaktan uzak olduğunu söyleyebilir miyiz, Dedektif?"

"Evet."

"Ben bu silahı ateşlesem, sonra alıp aynısını siz yapsanız benim parmak izimin tetikte bulunmaması mümkün müdür?"

"Olabilir..." diyerek kabul etmek zorunda kaldı Anne-Marie.

"Yani Emily'nin tetiği çekmiş olması ve Chris silahı alınca önceki izlerin silinmiş olması mümkün mü?"

"Mümkün."

"Özetleyeyim öyleyse: Parmak izlerinin test sırasında tetiğin üstünde bulunmaması Emily'nin o tetiğe asla dokunmamış olduğunu gerektirmez, doğru mu?"

Dedektif avukata gülümsedi. "Doğru. Ama Chris de dokunmuş ve testte parmak izi görünmemiş olabilir."

Jordan derin bir soluk aldı. "Biraz da Luminol'den bahsedelim. Atlıkarıncanın üstündeki kan izlerinin sanığın kan kaybettiği bir yeri de gösterdiğini söylediniz."

"Öyle olduğunu varsaydım. Memurlar olay yerine ulaştığında o da başındaki yaradan kan kaybediyordu."

"Yine de Chris'in bayıldığına dair bir kanıt olmadığını söylüyorsunuz. Yani diyorsunuz ki... Chris atlıkarıncanın zeminine yatıp başını kenara vurdu, sonra da orada bir kan golü oluşturmak için birkaç dakika hareketsiz yattı. Bu mu kuramınız?"

Anne-Marie öfkeyle baktı Jordan'a. "Daha önce görülmedik şey değil."

"Öyle mi gerçekten?" Jordan soruyu gayet içten bir hayretle sormuştu. "Herhalde bundan önceki tek cinayet vakanızda da rastlamıştınız bu duruma."

"İtiraz ediyorum!" dedi Barrie.

"Kabul edildi." Puckett, Jordan'a dik dik baktı. "Sizi uyarmama gerek yok herhalde, Bay McAfee."

Jordan delil masasına yöneldi. "Chris Harte ile yaptığınız görüşmenin metni bu mu?"

"Evet."

"Şu satırı... Hemen şurayı okur musunuz?" Kâğıtları dedektifin önüne getirip parmağıyla işaret etti.

Anne-Marie boğazını temizledi. "Beraber intihar edecektik."

"Chris Harte'ın size söylediği bir şey bu."

"Öyle."

"Bunun bir çifte intihar girişimi olduğunu açıkça söyledi yani size."

"Evet, söyledi."

"Peki burada, üçüncü sayfada ne diyor?"

Dedektif bir an Barrie Delaney'e baktı. "Kayıt cihazının bir süre durdurulduğu yazıyor."

"Hmmm! Neden acaba?"

"Orada cihazı kapatmak zorunda kaldım çünkü sanık ağlıyordu."

"Chris ağlıyor muydu? Neden?"

Anne-Marie önüne baktı. "Emily'den söz ediyorduk. Çok üzgündü."

"Sizin uzman görüşünüze göre yasla bağdaşır bir davranış mı bu?"

"İtiraz ediyorum!" dedi Barrie. "Tanığım yas konusunda uzman değil."

"İzin veriyorum," dedi yargıç.

Dedektif omuz silkti. "Herhalde öyledir."

"Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Sorgulamanın ortasında -ki bu sorgulamada Chris Harte benim orada bulunmamı talep etmedi- sanık Emily ile birlikte intihar etmeyi planladıklarını açıkça söyledi ve öylesine şiddetle ağlamaya başladı ki kayıt cihazını kapatmak zorunda kaldınız."

"Evet," dedi Anne-Marie. "Ama yalan makinesine bağlamamıştık onu."

Jordan bunu duymazdan geldi. "Sizin teorinize göre Chris, Emily'yi sarhoş etmeye çalıştı."

"Evet, bence öyle."

"Kendisine zorluk çıkarmasın diye, öyle mi?"

"Doğru."

"Peki, adli tıp uzmanlarına Emily'nin kanındaki alkol seviyesini ölçtürdünüz mü?"

"Bunu zaten yapıyorlar."

"Alkol oranı neymiş?"

"0.2 promil."

"Bu neye denktir, Dedektif?"

Anne-Marie başını öne eğip öksürdü. "Öyle ufak tefek bir kız için büyükçe bir yuduma belki."

"Koca şişeden topu topu bir yudum almış demek!"

"Göründüğü kadarıyla öyle."

"Bu eyalette araba kullanmak için yasal alkol sınırı ne, Dedektif?"

"0.8 promil."

"Emily'ninki kaçtı?"

"Söylediğim gibi 0.2," dedi Anne-Marie.

"Bir sürücünün yasal olarak içkili kabul edilebilmesi için gereken sınırın hayli altında yani. Emily'nin o koşullarda sarhoş olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Hem Emily'nin, hem de Chris'in giysilerinde barut izi bulunduğundan söz ettiniz," diyerek başka konuya girdi Jordan. "Bir gömleğin üstünde barut bulunursa bunun kanıtladığı şey o kumaşın silah ateşlendiği sırada yakınlarda bulunduğudur, doğru mu?"

"Doğru."

"Giysilerindeki barut izlerine bakarak kimin ateş ettiğini belirleyebilir misiniz?"

"Kesin olarak değil. Ama kurbanın ellerinde barut izine rastlamadık. İntihar eden birinin derisinde barut bulunması gerekir."

Jordan bu fırsatı kaçırmadı. "Cinayet soruşturmalarında kurbanın ellerini derhal torbalamak âdetten değil midir?"

"Normalde evet ama..."

"Cesette barut testi ne zaman yapıldı?"

Anne-Marie tekrar önüne baktı. "9 Kasım'da."

"Yani Emily'nin ellerini olay yerinde teste tabi tutmadınız. Hastaneye giderken de yapmadınız bunu ve aradan iki gün geçene kadar morgda bile uygulamadınız standart testi. Bu süre zarfında birinin Emily'nin ellerine dokunmuş olması mümkün mü?"

"Şey... Ben..."

"Evet mi, hayır mı?"

"Mümkün..." dedi isteksizce Anne-Marie.

"Olay yerinden hastaneye gidene kadar birisi Emily'nin ellerine dokunmuş olabilir mi?"

"Olabilir."

"Ambulans görevlileri, üniformalı memurlar..."

"Mümkün."

"Hastanede, Acil Servis'te birileri onun ellerine dokunmuş olabilir mi?"

"Evet."

"Hemşireler ya da doktorlar..."

"Mümkün."

"Acil Servis'te aksi yönde talimat verilmediği için ceset silinmiş olabilir mi?"

"Evet."

"Yani Emily'nin ellerine test uygulamaya sıra gelene dek pek çok kişi önemli kanıtlara dokunmuş olabilir," diye özetledi Jordan.

Marone kabul etmek zorunda kaldı. "Evet."

"Cinayet soruşturmalarında saldırganın ellerini de hemen test etmek standart uygulama değil midir?"

"Prosedür budur."

"Chris'i olay yerinde ilk gördüğünüzde ellerinde barut izi olup

olmadığına baktınız mı?"

"Hayır ama o zaman şüpheli değildi."

Jordan'ın gözleri irileşti. "Öyle mi, Dedektif Marrone? Polis olay yerine geldiğinde Chris şüpheli değil miydi?"

"Değildi."

"Şüpheli olabileceği ne zaman geldi aklınıza?"

"İtiraz ediyorum!" diye seslendi Barrie.

"Soruyu başka şekilde sorun, Bay McAfee," dedi Puckett, ifadeden yoksun bir sesle.

"Devam edeyim. Chris'in ellerini hastanede test ettiniz mi?" diyerek tanığa yüklenmeyi sürdürdü Jordan.

"Hayır."

"Ertesi gün biraz daha bilgi toplamak için onu ziyarete gittiğinizde yaptınız mı testi?"

"Hayır."

"İfadesini vermek için karakola geldiği gün yaptınız mı?"

"Hayır."

Jordan soluğunu burnundan koyuvererek güldü. "Yani Chris'in ellerinde barut kalıntısı olup olmadığına hiç bakılmadı. Ne şüpheli değilken, ne de katil olduğuna kanaat getirdiğiniz zaman."

"Bakılmadı."

"Emily'nin ellerini kimse dokunmadan önce testten geçirseniz barut izi bulmanız mümkün olur muydu?"

"Olabilirdi."

"Bu da ateş edenin kendisi olduğunu gösterirdi."

"Öyle olurdu," dedi Anne-Marie.

"Chris'in ellerini olay yerinde test etmiş olsanız bir şey bulmamanız da mümkün müydü yani?"

"Mümkün..."

"Bu da ateş edenin Chris olmadığını gösterirdi."

"Evet."

"Ve o zaman hiçbirimizin burada olmasına gerek kalmazdı." Jordan'ın bu sözcükleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Jüriye doğru yürüyüp onlardan biriymiş gibi yanlarında durdu.

"Pekâlâ, Dedektif... Sizin teorinize göre Chris olay yerindeydi. Birkaç milimetre öteden ıskalama ihtimaline karşı tabancaya iki kurşun koydu. Gereksiz yere Emily'yi sarhoş etmeye çalıştı ve bunun için sadece bir yudum içmesini sağladı. Onunla seks yaptı ve silahına el attı. Emily onun ne yapacağını anlayınca boğuşmaya başladılar, sonra Chris onu vurdu. Böyle olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Evet, inanıyorum."

"Aklınızda en ufak şüphe kırıntısı bile yok mu?"

"Yok."

Jordan tanık kürsüsüne yaklaştı. "Tabancanın içinde iki kurşun olması o gece beraber intihar edecekleri anlamına gelemez mi?"

"Yani..."

"Olamaz mı?"

"Olabilir," dedi Anne-Marie, belli belirsiz içini çekerek.

"Canadian Club şişesi oraya intihar etmeden önce biraz rahatlamak için götürülmüş olamaz mı?"

"Belki."

"Silahın üstünde yaptığınız testin algılayamadığı parmak izleri olamaz mı?"

"Olabilir."

"Ya her nedense yapılmayan barut testi? Bu Chris Harte'ın ateş etmediğini gösteremez miydi?"

"Gösterebilirdi."

"Yine de uzman kanaatinize göre bu olaya başka bir açıdan bakmanın mümkün olmadığında ısrar ediyorsunuz, öyle mi, Dedektif?"

Anne-Marie Marrone tuttuğu soluğu bıraktı. "Evet."

Jordan ona sırtını döndü. "Başka sorum yok."

Ayrıntılı polis ifadelerine genelde verilen tepkiyle jüri üyelerinin -ve yargıçın- gözleri donuklaşmaya başlamıştı. Yargıç Puckett on dakikalık bir ara verince salon boşaldı.

Jordan tuvalete giderken Selena koridorda kolunu yakalayıp, "İyi iş çıkardın," dedi. "Beş numaralı jüri üyesini kazandın. Yedi numaralıyı da sanırım."

"Bir şey söylemek için çok erken."

"Olsun." Omuz silkerek kolunu sıvazladı Jordan'ın. "Ama müvekkilin darmadağın olmak üzere. Ona dikkat et." Oldukları yerden görebildikleri Chris'i işaret etti. Arkasında kollarını kavuşturmuş halde nöbet tutan ve fiziksel temasa karşı engel oluşturan iki mübaşir ve şerif yardımcısının eşliğinde savunma masasında oturuyordu. "Bir saattir ne tür bir cani olduğunu dinliyor. Üstelik salonda ona düşmanca bakışlar göndermeyen tek bir yüz yok."

Jordan eğildi ve kapının aralığından masanın üstüne doğru hafifçe eğilmiş olan Chris'e göz attı. "Babası burada."

"Evet ama ideal baba sayılmaz, değil mi?"

Jordan başını salladı. "Tamam. Konuşurum onunla."

"Konuş. Sıra adli tıp uzmanına gelince kendinden geçmesini istemiyorsan..."

"Tamam." Jordan güldü. "Yerinden fırlayıp başını Barrie Delaney'in sandalyesine çarparak karpuz gibi yarabilir, kadın da numara yaptığını kanıtlamanın bir yolunu bulur."

Selena'nın elinden sıyrıldı ve mahkeme salonuna döndü. Mü-

vekkilinin etrafındaki muhafızlara başıyla işaret edip sandalyesine oturdu ve adamların çekilmesini bekledi.

"İyi gidiyor," dedi Chris'e. "Gerçekten iyi."

Chris onu şaşırtarak güldü. "Umarım öyledir." Sonra yüzündeki gülümseme silindi, yerini Selena'nın sözünü ettiği gergin dudaklar ve ürkmüş bir yeniyetmenin solgun ifadesi aldı.

"Seni bir canavar olarak betimleyişlerini dinlemenin kolay olmadığını biliyorum," dedi Jordan. "İddia makamı bildiği gibi konuşmakta serbest... Ama bizim de var öyle bir imkânımız. Sadece henüz sıramız gelmedi. Üstelik hikâyemiz daha sağlam."

"Sorun o değil." Chris parmağını Jordan'ın not defterinin mavi çizgilerinde dolaştırdı. "Her şeyi tekrar canlandırıyorlar. Yedi ay oldu. Ve bütün o teknik laflar falan... Kanlar, Emily'nin konumu, benim konumum..." Duralayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hepsini baştan yaşatıyor bana."

Savcının bütün tanıklarını sözcükleriyle kılıçtan geçirebilen, Barrie Delaney'in sorularına verecek binlerce hazır cevabı olan Jordan, müvekkiline söyleyecek tek kelime bile bulamadı.

Adli tıp uzmanı Doktor Jubal Lumbano, kolunu dirseğine kadar cesetlerin iç organlarına sokacak birinden çok elinde koca bir fileyle kelebek peşinde koşacak bir koleksiyoncuya benzeyen ince yapılı, gözlüklü bir adamdı. Barrie Delaney'in Lumbano'nun niteliklerini kayda geçirtmesi ve karşılarında deneyimli bir uzman bulunduğunu jüri üyelerinin aklına kazımaya çalışması tam on dakika sürdü. Anlaşıldığı kadarıyla Doktor Lumbano, meslek hayatı boyunca beş yüzden fazla otopsi yapmıştı.

"Emily Gold'un otopsisini siz mi yaptınız, Doktor," diye nihayet sorguya girdi Barrie.

"Evet," dedi doktor, burnunu mikrofona çarpıp cızırdatarak. Biraz geri çekilip özür diler gibi gülümsedi. "Ben yaptım."

"Bize ölüm sebebinin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bulgular, ölüme kafatasından beyne doğru ateşlenen, daha kesin konuşmak gerekirse, sağ temporal loptan girip frontal lopun az ötesinden geçen ve sağ arka oksipital loptan çıkan kırk beş kalibrelik kurşunun neden olduğunu gösteriyordu."

Barrie üç boyutlu bir beyin çizimini delil olarak ibraz etti, sonra çaresiz bir gülümsemeyle jüriye döndü. "Oksipital ve temporal loplara aşina olmayan bizim gibiler için söylediklerinizi bu çizimi üzerinde tekrar edebilir misiniz, Doktor Lumbano?"

Doktor, eline tutuşturulan kırmızı keçeli kalemi dikkatle resme uzattı. "Mermi buradan girmiş," dedi sağ şakağın üstüne bir X işareti koyarak. "Sonra buradan geçerek ensenin üzerinden, yani şuradan çıkmış." Sağ kulağın arkasına bir X daha koydu. İki işaretin arasındaki hat, başın yan tarafına paraleldi.

"Bize Emily Gold'un ne kadar zamanda öldüğünü söyleyebilir misiniz?" diye sordu Barrie.

"Hemen ölmemiş. Ambulans görevlileri ona ulaştığında hâlâ hayattaymış. Bu sürenin bir bölümünde bilinci açık olabilir."

"Bilinci açık mı? Eğer öyleyse acı çeker mi?"

"Elbette."

Barrie dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı. "Emily orada acı çekerek ne kadar yattı?"

"Yarım saat kadar diyebilirim."

"Emily Gold'un vücudunda başka bir ize rastladınız mı, Doktor Lumbano?"

"Evet."

"Şiddet belirtisi miydi bu izler?"

"Sayın Yargıç, tanık yönlendiriliyor!" diyerek araya girdi Jordan. "Şiddet kullanıldığına dair bir kanıt yok."

"Kabul edildi." Puckett savcıya doğru başını salladı. "Tanığınızı yönlendirmeyin, Bayan Delaney."

"Emily Gold'un vücudunda dikkat çekici herhangi bir ize rastladınız mı, Doktor?"

"Evet. Sağ bileğinde morarma vardı."

"Bu size ne düşündürdü?"

"Şiddete maruz kalmış olabileceğini."

"Bu izler birinin onu bileğinden tutup çekmesi sonucu oluşmuş olabilir mi?" Barrie göz ucuyla Jordan'ın ağzını açtığını gördü ve avukat itiraz edemeden, "Başka şekilde sorayım," dedi. "Bir tıp uzmanı olarak bu morlukları neye bağlardınız?"

"Birisinin bileğini kavramasıyla oluşması mümkün."

"Bu morluklar ölümden ne kadar önce olmuştur sizce?"

"Önceki bir saat içinde. Kan deri yüzeyine henüz yükseliyordu."

"Otopside başka bir şey keşfettiniz mi?"

"Semen kalıntısı bulduk. Vajinal dokunun durumuna bakarak maktulün yakın zamanda, ölümden yarım saat kadar önce cinsel ilişkide bulunduğu sonucunu çıkardık. Bir de tırnaklarının arasında kendisininkiyle uyuşmayan deri kalıntıları bulduk."

"Bu ne anlama gelir?"

"Birisini tırmaladığını gösterir."

"Tırnakların arasındaki deri kalıntılarının kime ait olduğunu belirlediniz mi?"

"Evet. Doku örnekleri, dedektifler tarafından Chris Harte'dan alınanlarla eşleşiyordu."

Barrie başını salladı. "Emily'nin hangi elini kullandığını söylemeniz mümkün mü?"

"Bütün nasırlar sağ elindeydi. Orta parmağının sol tarafında ve işaret parmağının sağ tarafındaysa yoğunlaşma vardı. Kurban sağ elini kullanıyordu."

"Ve kurşun yarası sağ şakağındaydı."

"Evet, doğru."

Barrie düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "İntihar vakalarıyla çok karşılaştınız mı, Doktor?"

"Altmış ya da yetmiş kadar."

"Bunların arasında başa alınan kurşun yaraları var mıydı?"

"Otuz sekiz tane," dedi Doktor Lumbano. "Korkarım oldukça popüler bir yöntem bu."

"Bu otuz sekiz intihar vakasından kaçında tabanca kullanılmıştı?"

"Yirmi dört tanesinde."

"Bu yirmi dört kişi kendini nasıl vurmuştu?"

"Yaklaşık yüzde doksanı ağızdan vurmuştu, çünkü en garantili yöntem budur. Geriye kalan yüzde onluk kesimse şakağa ateş etmişti. Acayip bir vakayla da karşılaştım; adam burnundan yukarıya doğru ateş etmişti."

"Silahı şakağına dayayan yüzde onluk kesimde kurşunun çıkış yarası neredeydi?"

"Karşı taraftaki temporal lopta." Parmaklarıyla her iki şakağını gösterdi.

"Emily Gold'un çıkış yarası neredeydi?"

"Aynı tarafın oksipital lopunda." Sol elini başının arkasına götürerek sağ kulağının arkasını işaret etti.

"Bu size garip geldi mi?"

"Doğrusu geldi," dedi doktor, yanakları heyecandan pembeleşerek. "İlk kez öyle bir şey gördüm. Silahı sağ şakağınıza doğrultup mermiyi başınızın sağ arka kısmından çıkartmak bir hayli zordur. Silahın açısının şöyle olması gerekir."

Doktor Lumbano sağ elini kaldırıp işaret parmağını silah namlusu gibi uzatarak sağ şakağına başının yan tarafıyla paralel olacak

şekilde yasladı. Bileği çok zorlama bir konumda duruyordu. "Bana kalırsa bu..."

"İtiraz ediyorum!"

"...alışıldık bir konum değil..."

"İtiraz ediyorum!"

"Kabul edildi," dedi Puckett ve jüriye döndü. "Lütfen Doktor Lumbano'nun son sözlerini dikkate almayın."

Barrie tanığına yaklaştı. "Bu ne düşünmenize yol açtı, Doktor Lumbano?"

"Varsayım!" diye bağırdı Jordan tekrardan.

"Sayın Yargıç, kürsüye yaklaşmak için izin istiyorum" dedi Barrie, Jordan'a başıyla işaret ederek. İkisi de hareketlenip yargıcın kürsüsünün önünde durdular.

"Tanığı daha fazla yönlendirmenizin tek yolu boynuna tasma takmak, Bayan Delaney," dedi Puckett.

Barrie dudağını ısırdı. "Tanığımın fikir yürütmesine izin verilmeyecekse söylemek istediğim şeyi kendim göstermek istiyorum. Ama bunun için sanığın yardımına ihtiyacım olacak."

Jordan yargıca baktı. Kadının neler çevirdiği konusunda en ufak bir fikri yoktu ve müvekkilini kullanmasına izin vermeyecekti. "Ne yapacağını öğrenmek istiyorum," dedi.

Puckett savcıya döndü. "Delaney?"

Barrie ellerini iki yana açtı. "Ufak bir uygulama, Sayın Yargıç. Jüriye Chris'in bunu nasıl yapmış olabileceğini göstermek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz!" diye tıslad Jordan. "Bunun önyargı oluşturacağı kesindir."

"Bakın, Sayın Yargıç..." dedi Barrie. "Söylemek istediğimi bir şekilde ifade edeceğim. Gerekirse doktoru ya da mübaşiri kullanırım. Sadece bir bedene ihtiyacım var. Olaya karışan bedeni kullanmamın ne gibi bir sakıncası olabilir?"

Puckett ağzına bir fındık daha attı. "Dikkatli olun, yoksa anında kürsünün önüne geri gelirsiniz."

"Ne!" diye patladı Jordan.

"Kararımı verdim," dedi Puckett. Barrie'ye döndü. "Devam edin."

Jordan savunma masasına dönerken elinde temyize gönderecek bir şey olacağını düşünüyordu. Yerine yerleşip Chris'in omzuna dokundu. "Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerini benden ayırma. Ya başımı sallarım ya da ölçüyü aşarsa itiraz ederim."

Barrie, Chris'e doğru yürümeye başlamıştı. "Sanığın yardımını isteyeceğim, Doktor Lumbano," dedi ve Chris'e gülümsedi. "Lütfen ayağa kalkar mısınız, Bay Harte?"

Chris dönüp Jordan'a baktı, belli belirsiz başını sallayınca kalktı.

"Teşekkür ederim. Buraya gelebilir misiniz?" Savcı jüriyle tanık kürsüsünün ortasındaki bir noktayı işaret etti. "Şimdi kollarınızı öne doğru uzatır mısınız?" Chris çekinerek istenen şeyi yapana kadar Delaney kollarını Frankeştayn gibi havada tuttu. Chris kollarını uzatınca hemen aralarına girdi.

Kadın kendisine sarılınca irkildi Chris. Elleri ceketinin eteklerine değiyordu, gövdesi de onunkine yapışmış haldeydi. Başını Chris'in sağ omzuna -tam Emily'nin başının durduğu yere- yasladı.

"Bay Harte..." dedi Barrie, sesi hafif boğularak. "Bana sarılabilir misiniz?" Chris avukatına baktı. Jordan gergin bir tavırla başını salladı. "Şimdi sol elinizi kaldırıp sağ şakağıma koyar mısınız?"

Gözlerini biraz önce her şeye itiraz ettiği halde şimdi lanet olası bir kaya gibi kılını kıpırdatmadan oturan Jordan'dan ayırmadan bu istekleri yerine getirdi Chris.

Chris'in kadına sarılıp yirmi santim kadar eğilerek sol elini başının sağına dayadığı jüri tarafından açıkça görülebilecek şekilde duruyorlardı şimdi.

"Şimdi, Doktor Lumbano..." dedi Barrie, "Bay Harte'ın elinde bir silah olsa ve onu şakağına ateşlese merminin sağ arka oksipital loptan çıkma olasılığı ne olurdu?"

Adli tıp uzmanı başını salladı. "Büyük olasılıkla dediğiniz gibi olurdu."

"Teşekkür ederim," dedi Barrie. Ellerini indirerek hızlı adımlarla Chris'ten uzaklaştı ve onu salonun ortasında tek başına dikilir halde bıraktı.

Chris kıpkırmızı bir yüzle Jordan'ın yanına otururken "Tanrım!" diye tısladı. "Neden bir şey yapmadın?"

"Yapamazdım," dedi Jordan dişlerinin arasından. "Araya girseydim jüri saklayacak şeyler olduğunu düşünürdü."

"Güzel! Şimdi de kahrolası bir cani olduğumu düşünüyorlar."

"Merak etme. Çapraz sorgulamada halledeceğim." O zaferden sonra Delaney'in tanığıyla işinin bittiğini düşünerek ayağa kalktı ama onun sesiyle duraksadı.

"Bir sorum daha var" dedi Barrie. "Otopsi sırasında Emily'nin durumuyla ilgili başka bir şey dikkatinizi çekti mi?"

"Evet," dedi Doktor Lumbano. "Emily Gold, öldüğünde on bir haftalık hamileydi."

Jordan gözlerini kapatıp yerine oturdu.

"Bugün burada olduğunuz için size minnettarız, Doktor Lumbano," dedi Jordan birkaç dakika sonra. "Otuz sekiz intihar vakasında otopsi yaptığınızı öğrendik. Emily'nin vücudunda semen, morluklar ve tırnaklarının arasında deri kalıntıları bulduğunuzu dinledik. Şimdi hepsini baştan ele alalım. Semen, cinsel birleşme olduğunun göstergesidir, değil mi?"

"Evet."

"Emily'nin cildinin kolay morarıp morarmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Fakat çok açık tenli olduğunu göz önünde bulundurursak teninin hassas olduğunu varsayabiliriz."

"Bu morluklar..." Kibarca öksürerek jüriye gülümsedi Jordan. "Cinsel birleşmenin hararetli bir anında gerçekleşmiş olabilirler mi?"

"Olabilir" dedi adli tıp uzmanı içtenlikle.

"Tırnakların arasındaki deri parçalarına gelelim öyleyse. Birisinin sırtında parmaklarınızı hafifçe gezdirseniz bile tırnaklarınızın arasına deri hücreleri toplayabilir misiniz?"

"Evet."

"Birinin omzunu tutkuyla tırmalasanız ne olur? Bu da tırnaklarınızın arasında deri parçalarının kalmasına yol açar mı?"

"Kesinlikle."

"Birinin yanağını, çenesini okşasanız..."

"Mümkün."

"Yani Emily'nin tırnaklarının arasında Chris'in deri hücrelerinin bulunmasının pek çok farklı sebebi olabilir ve bunların çoğu şiddetten uzak, tutkulu bir sevişmenin göstergesi kabul edilebilir mi?"

"Evet..."

"Bu durumda o gece Emily ile Chris arasında bir mücadele yaşandığını kesin olarak söyleyemezsiniz, değil mi?"

"Kesin olarak söyleyemem ama kurbanın başında bir kurşun deliği olduğunu unutmamak gerek."

"Ah, evet!" dedi Jordan. "Bayan Delaney'in Chris'le yaptığı gösteriyi hepimiz gördük. Ama o gece pek çok şey olmuş olabilir. O yaranın nasıl oluşabileceğini görmek için birkaç alternatif senaryoya göz atalım, ne dersiniz?" Müvekkiline döndü. "Tekrar gelmenin sence sakıncası var mı, Chris?"

Şaşıran Chris kalkıp Jordan'a doğru yürüdü. Barrie'nin onu daha önce sürüklediği yerde durdu.

Jordan delil masasına gidip silahı aldı. "Bunu kullanabilir miyim?" Barrie'nin kabul edip etmediğine bakmadan tabancayı Chris'e getirdi ve jüriye sırıtarak Chris'in ellerini tuttu ve kendi beline yerleştirdi. "Burada biraz hayal gücünüzü kullanmanız gerekecek, çünkü maalesef Bayan Delaney kadar inandırıcı bir dişi olamayacağım." Başını sallayınca Chris biraz daha kızararak Jordan'a hafifçe sarıldı.

Jordan silahı kendi başına dayayınca salondan bir uğultu yükseldi. Jüriye Barrie Delaney'den daha çarpıcı bir imge sunmanın keyfiyle gülümsedi Jordan. "Emily silahı böyle, yani normalde yapılacağı gibi tuttu, Doktor. Ama silah deneyimi olmadığı için namluyu biraz büktü." Chris'in kollarında hafif geriye doğru eğilerek şakağındaki silahı adli tıp doktorunun biraz önce gösterdiği konuma getirdi. "Silah başında bu şekilde dursa mermi yolu otopside tespit ettiğinize uyar mıydı?"

"Evet... Sanırım..."

"Silahı şakağına böyle dayadığını kabul edelim. Gördüğünüz silahlı intiharların yüzde onunda olduğu gibi yani... Kızın elleri o kadar kötü titriyordu ki tetiği çekerken silahın konumu değişti. Bu durum mermi yolunu etkiler miydi?"

"Mümkün."

"Bir de şöyle düşünelim: Emily elinde bir silah tutuyor olmaktan o kadar rahatsızdı ki tabancayı eline böyle aldı." İki eliyle birden namluya sarılıp silahı şakağına paralel olacak şekilde başına dayadı ve başparmaklarını tetiğe koydu. "Silahı böyle tutsa ve tetiği çekmek için başparmağını kullansa mermi o tuhaf yolu izler miydi?"

"Evet."

"Yani kurşunun izlediği sıradışı yolu açıklayacak birden fazla olasılık var, öyle mi?"

"Galiba."

"Peki Doktor Lumbano..." diyerek noktayı koymaya hazırlandı Jordan. Müvekkilinin kollarının arasında döndü. "Bu alternatif

senaryoların herhangi birinde Christopher Harte'ın parmaklarını tetikte gördünüz mü?"

"Hayır."

Chris'ten ayrılıp tabancayı delil masasına geri götürdü Jordan ve parmaklarını üstünden çekmeden, "Teşekkür ederim," dedi.

Tanık kürsüsündeki oksijen sarısı saçlı kadın, yargıcın önündeki fındık kavanozuna imrenerek baktı ve elini kaldırdı.

Şaşıran Barrie yerinde doğrulup, "Buyurun?" dedi.

"Yargıç bunları yiyebildiğine göre ben de sakız çiğnesem olur mu? Yani biliyorum... Söylemiştiniz... Sigara içmek söz konusu değil ve benim zihnim biraz dağıldı..." Baykuş gibi gözlerini kırptı.

Yargıç Puckett herkesi şaşırtarak bir kahkaha patlattı. "Sigara konusunu telafi edebilirim belki, Bayan DiBonnalo." Mübaşirlerden birine işaret ederek fındık kavanozunu tanığa gönderdi. "Sakız çiğnemek söylediklerinizi anlaşılmaz hale getirebilir. Ama ben paylaşmayı seven birisiyim."

Kadın rahatlar gibi oldu ama hemen ardından etrafta fındığı kıracak bir şey olmadığını farketti.

O arada Barrie tanığını sorgulamaya hazırdı. "Kayıtlara geçmesi için isminizi, adresinizi ve işinizi söyleyebilir misiniz?"

"Donna DiBonnalo," dedi kadın, mikrofona bağırarak. "Rosewood Sokağı, 456 numara, Bainbridge. Gold Rush'ta çalışıyorum."

"Gold Rush ne tür bir müessese?"

"Mücevherci."

"Emily Gold'la orada karşılaştınız mı hiç?"

"Evet. Erkek arkadaşına doğum günü hediyesi almak için gelmişti. Saat... Üstüne bir şeyler yazılmasını istemişti."

"Ne yazdırdı?"

"Chris'in ismini," dedi Donna, bakışları savunma masasına kayarak.

"Saatin fiyatı neydi?"

"Beş yüz dolar."

"Vay, vay, vay!" dedi Barrie. "Beş yüz dolar, öyle mi? On yedi yaşındaki bir kız için epey yüklü bir meblağ."

"Herkes için yüklü bir meblağ. Ama bu konuda çok heyecanlı olduğunu söylüyordu."

"Mesnetsiz," diyerek itiraz etti Jordan.

"Kabul edildi."

"Bu alışverişi neden yaptığını söyledi mi size?" diye sordu Barrie.

Donna başını salladı. "Erkek arkadaşının on sekizinci yaş günü için olduğunu söyledi."

"Size özel talimatlar verdi mi?"

"Evet. Hepsi faturanın üstünde yazıyor. Saatle ilgili olarak onu aramamız gerekirse -hazır olduğu zaman falan- sadece Emily'yi isteyecektik. Nereden aradığımızı ya da saatle ilgili başka bir şey söylemeyecektik."

"Bunu neden sır olarak saklamak istediğini söyledi mi?"

"Sürpriz yapacakmış."

"Bunun da aslı yok!" diye seslendi yerinden Jordan.

Yargıç başını salladı. "Taraflar kürsüye yaklaşsın."

Jordan ile Barrie, omuz omuza itişerek yargıcın önüne dikildi.

Yargıç, Barrie'ye, "Ya bunları başka bir şekilde söyletmenin bir yolunu bulun ya da kayıtlardan sildireceğim," dedi.

Barrie başıyla onaylayarak tanığına döndü, Jordan da yerine döndü.

"Tekrar sorayım," dedi Barrie. "Size verilen talimatlarda tam olarak ne deniyordu?"

Donna hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Evi arayın, Emily'yi isteyin. Özel hediye. Ne için aradığınızı söylemeyin."

"Size erkek arkadaşının doğum gününün ne zaman olduğunu söyledi mi?"

"Evet, çünkü o zamana kadar yetiştirmemiz gerekiyordu. Londra'dan özel olarak sipariş edildi saat. Kasım'a hazır olacaktı."

"Belli bir tarih var mıydı?"

"Şey, saatin üstüne doğduğu gün yazılacaktı. 24 Kasım. 17 Kasım'da, yani bir hafta öncesinden hazır olmasını istemişti, bir terslik olursa diye. Ama doğum gününde vermeyi planlıyordu."

Barrie jürinin önündeki parmaklığa yaslandı. "17 Kasım'da Emily'nin gelip saati teslim almasını bekliyor muydunuz?"

"Evet,"

"Geldi mi?"

"Hayır."

"Neden gelmediğini öğrenebildiniz mi?"

Donna DiBonnalo başını üzüntüyle salladı. "Önceki hafta ölmüştü."

Tanık kendisine devredildikten sonra Jordan bir süre savunma masasından ayrılmadı. Kadının ağzından işe yarar bir şeyler alacağını sanmıyordu. Yavaşça yerinden kalktı. "Emily Gold siparişi ne zaman verdi, Bayan DiBonnalo?" dedi tatlı bir sesle.

"25 Ağustos'ta."

"Bu onu ilk görüşünüz müydü?"

"Hayır. Bir hafta kadar önce saatlere bakmak için dükkâna gelmişti."

"Ödemeyi siparişi verdiği gün mü yaptı?"

"Evet. Tamamını..."

"Ağustos'ta, yani tanıştığınız dönemde Emily size nasıl göründü? Mutlu muydu? Neşeli miydi?"

"Doğum günü hediyesini bulduğu için heyecanlıydı."

"Saat ne zaman hazır oldu, Bayan DiBonnalo?"

"17 Kasım'da." Kadın gülümsedi. "Bir aksaklık olmadı."

'*Kimin açısından baktığınıza göre değişir...*' diye düşünmesine rağmen kadının gülümsemesine karşılık verdi Jordan. "Emily'nin evine ne zaman telefon ettiniz?"

"İlk kez 17 Kasım'da."

"Yani 25 Ağustos'tan 17 Kasım'a kadar onunla hiç temasınız olmadı mı?"

"Olmadı."

"Evine telefon ettiğinizde nasıl bir tepkiyle karşılaştınız?"

"Doğrusu annesi oldukça kaba davrandı."

Jordan anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Kaç kez aramanız gerekti?"

"Üç," dedi Donna gücenmiş gibi.

"Üçüncü kez aradığınızda Bayan Gold'a saatten söz ettiniz mi?"

"Evet. Kızının öldüğünü söyleyince... Çok şaşırdım."

"Yani Emily, Ağustos ayında gayet mutlu görünüyordu ve sonrasında Kasım'a kadar görüşmediniz. Ve öldüğünü öğrendiniz."

"Evet," dedi Donna.

Jordan ellerini ceplerine soktu. Anlamsız bir sorgulama gibi görünüyordu ama artık ne yaptığını biliyordu. Kadının tanıklığını Emily Gold'un ölümünden üç ay öncesine kadar intihara meyilli görünmediğini göstermek için kapanış konuşmasında kullanacaktı.

Belli ki hızla gelişen bir durumdu intihar. Böylece Emily'nin öğretmenlerinin, arkadaşlarının, hatta öz annesinin neden bir şey sezemediğini açıklamaya yaklaşmış olacaktı.

"Başka sorum yok, hanımefendi" diyerek yerine oturdu.

Yargıç Puckett'in dişçi randevusu nedeniyle duruşma saat ikide sona erdi. Jüri üyeleri davadan kimseye söz etmemeleri tembihlenerek gönderildi, sıraları gelmeyen tanıklara ertesi sabah saat dokuzda gelmeleri söylendi, Chris de kelepçelenip adliyenin bodrum katındaki şerif odasına götürüldü.

James adliyenin girişinde Gus'la buluştu. Yasal olarak mahkeme salonunda olanları karısına anlatmaması gerektiğini biliyordu. Öte yandan, adalet sistemi gibi önemsiz ayrıntıların Gus'ı duruşmanın gidişatını öğrenmekten alıkoyamayacağını da çok iyi biliyordu. Gus derin düşüncelere dalmış ve alışılmadık derecede sessiz halde yanında yürümeye başlayınca şaşırdı.

Yağmur yağıyordu. Gus'ın topuklu ayakkabılarına göz atan James, "Ben arabayı getireyim," dedi.

Gus başını sallayıp girişteki büyük pencereye yaslandı ve James'in su birikintilerinin üzerinden atlayarak gidişini izledi. Sonra kolunda bir el hissedince döndü.

"Merhaba..." dedi Michael.

O basit dokunuş Gus'un tenini karıncalandırmış ve geri çekilme isteği uyandırmıştı. Zorla gülümsedi. "Benim kadar kötü görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Gus, James'in otoparktaki arabanın kapısını açtığını gördü. "Sizi gördüm," dedi. "Melanie'yle..." Onun gibi salona alınmamışlardı ve girişte bekliyorlardı.

Michael de pencereye yaslandı. "Zor değil mi? İçeride neler

olup bittiğini tahmin etmeye çalışmak..."

Gus yanıt vermedi. Volvo otoparktaki yerinden çıkmıştı.

"Yarın beraber bekleyelim," dedi Michael.

Gus, ona bakmamaya çalıştı. "Gitmem gerekiyor." Birkaç adım atıp kendini yağmurun serinliğine bıraktı.

Jordan ortaklaşa kullandıkları şemsiyeyi silkelerken Selena eve dalmıştı bile. "Daha büyüğünü alman gerek!" dedi sırılsıklam saçlarına gülerek.

"Daha ufak tefek bir dedektif almam lazım aslında," diye cevabı yapıştırdı Jordan. "Hoşuma giden bir şemsiye bulmak yıllarıma mal oldu."

Giriş holünden Thomas'ın kollarını kavuşturmuş halde beklediği oturma odasına geçtiler.

"Eee?" dedi Thomas.

Selena gülümsedi. "Baban bu işi bilir."

Thomas sırıttı. "Biliyordum!" Babasıyla el çakıştıktan sonra bir koltuğa attı kendini. "Öyleyse keyfin yerinde olmalı."

"Ne oldu?" diye sordu Jordan, alarma geçerek. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey!" Thomas gücenmiş gibi baktı onlara. "Karnım acıktı sadece. Pizza ısmarlayabilir miyiz?"

"Saat üç buçukta mı? Akşam yemeği için erken..."

"Atıştırmalık diyelim."

Jordan gözlerini devirerek yağmurluğunu çıkartmadan mutfağa gitti. "Buzdolabından bir şeyler bul..." Dolabın kapağını açar açmaz, "Geri alıyorum dediğimi," diyerek streç filmle kaplı bir paketi alıp çöpe fırlattı. "Başka bir şey yok mu burada?"

"Bira var," dedi Thomas. "Bir de süt. Onların dışındaki her şey penisilin üretmeye başladı."

Selena kolunu Thomas'ın omzuna attı. "Sucuklu mu, sosisli mi?"

"Ançuez hariç hepsi olur. Sen mi telefon edeceksin?"

Selena başını salladı. "Pizza geldiği zaman çağırırım." Mesajı alan Thomas odasına çekildi, Selena da Jordan'ın yanından uzanıp buzdolabından bir bira aldı. "Bunları içmediğine şükret. İster misin?"

Jordan saatine bakıp içmese daha iyi olacağını düşündü ama Selena şişeyi açmıştı bile. "Elbette."

Pizzacıya telefon ettikten sonra oturma odasına yerleştiler. Jordan birasından koca bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Tylenol'a ihtiyacım var aslında benim."

Selena eliyle kucağına vurarak, "Gel, uzan biraz," dedi.

Şişeyi yere bırakarak daveti memnuniyetle kabul etti Jordan. Selena'nın uzun parmakları alnındaki saçları geriye taradı. "Aşırı şımartıyorsun beni..." diye mırıldandı.

Selena onun başına bir fiske attı. "Buradaki zekâ pırıltılarını iyi saklamak gerek."

Jordan gözlerini yumdu ve kendini Selena'nın nabız noktalarında gezinen ellerine teslim etti. Dokunuşlar yavaşlayınca bileğini yakaladı ve devam etmesini istedi.

Ve birden Barrie Delaney'in Chris'in elini alıp şakağına dayayışı canlandı gözünün önünde.

Baş ağrısı daha beter bir şekilde geri döndü. Homurdandı Jordan. Kendisi bile hâlâ o sahneyi düşünüyorsa, jüri ne yapıyordu acaba?

Chris'i iç çamaşırlarına kadar soyup aradılar. Takım elbisesi ertesi sabaha kadar emanete verildi. Bağcıklı pantolonunu ve yumuşak, kısa kollu gömleğini üstüne geçirirken biraz azalır gibi olmuştu gerginliği. Eski, solmuş ve hapishane kokulu giysiler bile bütün gün katlanmak zorunda kaldığı pantolondan ve boynuna kement gibi geçirilen kravattan çok daha rahattı.

Aradan yedi ay geçmişti. Alışkın olduğu pek çok şeyin değiştiğini o ancak farketmişti: güneş ışığının tenine doğrudan çarpması, insanlarla temas etmek, değişik bir şeyler içmek... Jordan'ın aldığı cola -aylardır özlemini çektiği içecek- midesinde köpürüp onu ishal etmişti.

Yatağına tırmanırken günün birinde gerçek dünyaya katılmasına izin verilse bile oraya uyum sağlayamanın çok zor, belki de imkânsız olacağını kabul etmek zorunda kaldı.

Gece yarısı Gus, perdeleri kapalı, etraflarını havasız bir koza gibi saran odada James'e döndü. O da hareketsizlik sanki uykuyu davet edecekmiş gibi hiç kıpırdamadan yatıyordu. Gus derin bir soluk alırken kocasının yüzünü görmesini engelleyen ve yalan söyleyip söylemediğini anlamasını olanaksız kılan karanlığa minnettar kaldı.

"İyi gidiyor mu, James?" dedi.

James anlamazdan gelmeye kalkışmadı. Yorganın altından uzanıp karısının elini buldu ve "Bilmiyorum..." dedi.

Ertesi sabah Jordan duşunu aldı, tıraş oldu ve giyindi. Aklında o günün çapraz sorgulamalarıyla mutfağa girdi. Emily'nin arkadaşı Heather Burns'u gözü kapalı hallederdi. Ama Melanie Gold'a gelince iş değişiyordu.

Masaya oturana kadar Thomas'ın kendisine gülümsemekte olduğunu farkedemedi. Önünde temiz bir kâse, bir kaşık, bir sürahi süt ve bir kutu çikolatalı mısır gevreği duruyordu.

Heather Burns kürsüde titrerken, sandalyenin dengesiz ayakları zemine bir şekil kazıyordu. Onu sakinleştirmek isteyen Barrie Delaney gidip tam önünde durarak görüşünü kapadı. "Rahat ol, Heather," dedi alçak sesle. "Bütün soruları çalıştık."

Heather bembeyaz yüzüne rağmen cesurca başını salladı.

"Duyduğumuz kadarıyla Emily'nin en iyi arkadaşıymışsın," dedi Barrie.

"Evet," diye cevap verdi kız cılız bir sesle. "Dört senedir arkadaştık."

"Uzun bir süre. Okulda mı tanıştınız?"

"Hı-hı... Ortak birkaç ders aldık. Sağlık, matematik... Bir de resim dersi... Ama Emily resim konusunda benden çok daha iyiydi."

"Onu ne sıklıkla görüyordun?"

"Her gün... Sınıfta."

"Sana gelecekle ilgili planlarından söz etmiş miydi hiç?"

"Üniversiteye gidip daha iyi resim yapmayı öğrenmek istiyordu."

"Chris'le çıkmaya başladıklarında tanışmış mıydınız?"

Heather başını salladı. "Biz tanıştığımızda Chris'le çıkıyorlardı. Bildim bileli beraberdiler zaten."

"Her zaman mı?"

"Lisenin ikinci sınıfında birkaç aylığına ayrıldılar. Chris başkasıyla çıkıyordu. Emily çok üzülmüştü."

"Yani daima uyum içinde değildiler."

"Hayır." Heather önüne baktı. "Ama tekrar birleştiler."

Barrie üzüntüyle gülümsedi. "Evet, öyle olmuş. Emily'nin geçen Kasım ayında nasıl olduğunu anlatabilir misin biraz, Heather?"

"Genelde sessizdi ama hep öyleydi o. Ağlayıp zırlayarak kendini öldüreceğini filan söylemiyordu; her zaman nasılsa öyle davranıyordu. Erkek arkadaşıyla takılıyordu. O yüzden..." Sesi zayıfladı ve gözleri oraya oturduğundan beri ilk kez Chris'e kaydı. "O yüzden olanlara bir türlü inanamıyorum."

Jordan, serçe gibi bir kız olan Heather Burns'e gülümsedi. Neredeyse beline kadar inen kumral saçları ve her parmağında gümüş bir yüzük vardı.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Heather," dedi. "Bunun çok zor olduğunun farkındayım." Duralayıp tekrar gülümsedi. "Ama hiç olmazsa okulu asmış oldun."

Heather savunma avukatına ısınmıştı. Kıkırdadı. Her an bayılacak gibi hissetmiyordu kendini artık.

"Emily'yi okulda görüyordun," diye devam etti Jordan. "Okul dışında da görüşür müydünüz?"

"Pek değil," dedi Heather.

"Onunla alışveriş merkezinde ya da hafta sonu sinemada filan karşılaştığınız olmadı mı hiç?"

"Olmadı."

"Buluşup beraber bir şeyler yapmak için sözleşmez miydiniz?"

"Çok seyrek. İstemediğimden değil... Emily sürekli Chris'le birlikteydi."

"Yani onun en iyi arkadaşı olduğun halde okul dışında pek görüşmezdiniz, öyle mi?"

"Ben en iyi kız arkadaşıydım ama Chris onu herkesten iyi tanıyordu."

"Chris'le Emily'yi bir arada görür müydün?"

"Evet."

"Nasıl bir ilişkileri vardı?"

Heather'ın gözleri buğulandı. "Çok romantik gelirdi bana. Asırlardan beri beraberdiler ve kimi zaman birbirinin sesinden başka şey duymaz, yüzünden başka şey görmez gibi davranırlardı." Dudağını ısırdı. "Emily'nin hepimizin hayalini kurduğu bir şeye sahip olduğunu düşünürdüm."

Jordan ciddi bir tavırla başını salladı. "Bu ilişkiye dair gözlemlerine dayanarak Chris'in ona zarar verebileceğini aklın alıyor mu?"

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Barrie.

"Reddedildi."

Jordan başıyla işaret edince Heather, kocaman ve ıslak gözlerle Chris'e baktı. "Hayır..." diye fısıldadı. "Düşünemiyorum bunu."

Melanie Gold siyahlara bürünmüştü. Aşırı sıkı taranıp arkasında toplanmış saçlarıyla, ceketinin gerilmiş vatkalarıyla, disiplinli bir başrahibe gibi duruyordu tanık sandalyesinde.

Elini tanığınkinin üstüne koyarak, "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim, Bayan Gold," dedi Barrie. "Sizi formalitelere katlanmak zorunda bırakacağım için üzgünüm ama bazı bilgileri kayda geçirmemiz gerekiyor. İsminizi söyleyebilir misiniz?"

"Melanie Gold."

"Kurbanla ilişkiniz nedir?"

Melanie dosdoğru jüriye baktı. "Annesiydim."

"Kızınızla aranızdaki ilişkiden bahsedebilir misiniz biraz?"

Melanie başını salladı. "Birlikte çok zaman geçirirdik." Sözcükleri fırça darbeleri gibi kullanarak, kızını onun sanatsal zarafetine benzer bir ustalıkla yeniden canlandırdı.

"Okuldan sonra ben çalışırken kütüphaneye gelir, benimle oyalanırdı. Hafta sonları birlikte alışverişe giderdik. Bir sorunu olduğunda bana gelebileceğini bilirdi."

"Emily sizinle ne tür şeyler konuşurdu?"

Melanie irkilir gibi oldu ama dikkatini hemen savcıya yöneltti. "Son zamanlarda sık sık üniversiteden bahsediyorduk. Başvurularını yapacaktı."

"Üniversiteye gitme konusunda neler hissediyordu?"

"Çok heyecanlıydı. İyi bir öğrenciydi ama ressamlığı daha da iyiydi. Sorbonne'a başvuracaktı."

"Hmm!" dedi Barrie, "Çok etkileyici."

"Kendisi de etkileyiciydi."

"Emily'nin başına bir şey geldiğini ilk ne zaman öğrendiniz?"

Melanie'nin gücü bir anda bedeninden çekilmişti sanki. "Gece yarısı bir telefon geldi," dedi zorlukla. "Hemen hastaneye gitmemizi söylediler. Tek bildiğimiz, Emily'nin Chris'le dışarıda olduğuydu. Oraya ulaştığımızda ölmüştü."

"Ölümüyle ilgili olarak size ne söylediler?"

"Fazla şey değil. Eşim... Emily'yi teşhis etmeye o gitti. Ben..." Başını kaldırıp jüriye baktı. "Ben gidemedim. Michael gelince başından vurulmuş olduğunu öğrendim."

"O an ne düşündünüz, Bayan Gold?" diye sordu Barrie.

"*Şey*... 'Aman Tanrım, bunu bebeğime kim yaptı?' diye düşündüm." Salona çöken sessizlikte jüri üyeleri, Jordan'ın kaleminin cızırtısını, Chris'in kesik soluklarını duyabiliyordu.

"Bir an için bile bunun intihar olabileceği aklınıza geldi mi, Bayan Gold?" diye sordu Barrie.

"Hayır," dedi toparlanan Melanie, sert bir sesle. "Kızımın intihara eğilimi yoktu."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Nasıl bilmem? Annesiyim ben! Üzgün değildi, depresyonda değildi, ağlamıyordu. Bizim bildiğimiz harikulade genç kızdı o. Hayatında silah kullanmamıştı ve silahlar hakkında hiçbir şey bilmezdi. Kendini neden tabancayla öldürmek istesin ki?"

"Emily'nin ölümünden sonra bir mücevherci telefon etmeye başladı mı eve?"

"Evet," dedi Melanie. "Önce kim olduğunu bilmiyordum. Emily'yi istiyordu sürekli. Kötü bir şaka gibi geliyordu bu bana.

Ama sonunda Emily'nin Chris'e aldığı saatten söz etti. Ben de gidip teslim aldım. Beş yüz dolarlık bir saatti. Bütün yaz kampta çalışarak kazandığı paradan elli dolar da fazlaydı. O kadar parayı Chris'in sürpriz doğum günü hediyesine harcadığını öğrensek çok kızacağımızı biliyordu. Fazla abartılıydı. Geri vermesini isterdik." Derin bir nefes aldı. "Mücevherciye gittikten sonra eve döndüm ve Emily'nin bana olanlara başka bir gözle bakmamı söylemeye çalıştığını fark ettim." Bakışlarını jüriye dikti. "Madem daha önce kendilerini öldürmeyi planlıyorlardı, Chris'e Kasım sonunda vermek için saat almasının ne anlamı vardı?"

Barrie savunma masasına doğru yürüdü. "Bildiğiniz gibi Bayan Gold, o gece Emily dışında atlıkarıncadaki tek kişi Christopher Harte idi."

Melanie'nin bakışları Chris'e döndü. "Biliyorum."

"Sanığı yakından tanıyor musunuz?"

"Evet. Chris'le Emily beraber büyüdü. Chris'in ailesiyle on sekiz yıldır kapı komşusuyuz." Sesi boğuklaştı, gözlerini kaçırdı. "Kapımız daima açıktı ona. Oğlumuz gibiydi."

"Bugün cinayet suçlamasıyla burada bulunduğunu biliyorsunuz, değil mi? Kızınızı öldürme suçlamasıyla."

"Evet."

"Chris'in kızınıza karşı şiddet kullanmış olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"İtiraz ediyorum," dedi Jordan. "Tanık tarafsız değil."

"Tarafsız mı!" dedi Barrie tükürür gibi. "Çocuğu ölmüş ve toprağa girmiş. Taraflı olmak en doğal hakkı."

Puckett şakaklarını ovuşturdu. "İddia makamı arzu ettiği kişiyi tanık olarak kullanmaya yetkili. Bayan Gold'u mazur göreceğiz."

Barrie tekrar Melanie'ye döndü. "Chris'in kızınıza karşı şiddet kullanmış olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye tekrarladı.

Melanie boğazını temizledi. "Kızımı öldürdüğünü düşünüyorum."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdı Jordan.

"Reddedildi."

"Onu öldürdüğünü düşünüyorsunuz," diye yineledi Barrie, Melanie'nin ağzından meydan okur gibi dökülen sözcüklerin yarattığı etkinin yerleşmesini bekleyerek. "Neden?"

Melanie bir an Chris'e baktı boş boş ve "Çünkü kızım hamileydi," deyiverdi. Barrie'nin sükûnetini kaybetmemesi yolundaki öğüdünü unutmuştu. "Chris üniversiteye gidecekti. Eğitiminin, meslek hayatının, yüzücülük geleceğinin bir bebek ve kasabalı bir kız tarafından harap edilmesini istemiyordu." Melanie, Chris'in yerinde titremeye başladığını gördü. "Silahlarla haşır neşir olan Chris'ti," diye devam etti. "Babasının silahları vardı. Sürekli ava giderlerdi." Doğrudan Chris'e hitap etti: "Tabancanın içine iki kurşun koydun!"

Jordan ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum!"

"Her şeyi planladın. Ama sana karşı koyduğu zaman vücudunun morarmasını engelleyemedin..."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç! Uygunsuz bütün bunlar!"

Melanie dik dik Chris'e bakmayı sürdürüyordu. "Merminin açısını ayarlayamadın. Saat konusunda da bir şey yapamadın, çünkü bilmiyordun." Sanık kürsüsünün parmaklığına koyduğu ellerinin eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bayan Gold..." diyerek araya girdi Yargıç.

"Öldürdün onu!" diye bağırdı Melanie. "Bebeğimi öldürdün. Kendi bebeğini de öldürdün!"

"Derhal kendinize gelin, Bayan Gold!" diye bağırdı Puckett, tokmağını kürsüye vurarak. "Bayan Delaney! Tanığınıza sahip olun!"

Chris'in kulakları ateş kırmızısı olmuştu. Jordan'ın yanında büzülüp kaldı.

"Tanık sizin," dedi Barrie, hıçkırıklara boğulan Melanie'yi Jordan'a devrederek.

Jordan, "Kısa bir ara vermek iyi olabilir, Sayın Yargıç," dedi.

Puckett, Barrie'ye dik dik baktı. "İyi olur."

Melanie tanık kürsüsüne tekrar çıktığında, gözleri kırmızı, yanakları pembe olmakla birlikte kendini hayli toplamış gibiydi.

Jordan onu öğle yemeğine davet etmiş gibi savunma masasından kalkmadan, "Emily gurur duyulacak bir kızmış, Bayan Gold," dedi. "Yetenekliymiş, güzelmiş... Ve size sırlarını açıyormuş. İnsan bir evlatta başka ne arar?"

"Can," dedi Melanie buz gibi bir sesle.

Melanie'nin o kadar keskin dilli olacağını beklemeyen Jordan bir an bocaladı ve zihninde bir geri adım attı. "Haftada kaç saatinizi Emily'yle geçirirdiniz, Bayan Gold?"

"Üç gün çalışıyorum. Emily'nin de okulu vardı."

"Yani?"

"Hafta içi geceleri ikişer saat diyebilirim. Hafta sonları belki biraz daha fazla."

"Emily, Chris'le beraber ne kadar zaman geçirirdi?"

"Çok."

"Biraz daha kesin bir yanıt verebilir misiniz? Geceleri iki saat ve hafta sonları ilave birkaç saatten fazla mı?"

"Evet."

"Yani Chris'le sizinle olduğundan fazla vakit geçiriyordu."

"Evet."

"Anlıyorum. Emily'nin gelecekle ilgili beklentileri var mıydı?"

Konunun aniden değişmesine şaşıran Melanie başını salladı. "Birçok beklentisi vardı."

"Ebeveynler olarak onu desteklemiş olmalısınız."

"Evet. Akademik başarılarını daima övgüyle karşıladık, sanata olan ilgisini geliştirmeye çalıştık."

"Emily için beklentilerinize yanıt vermek önemli miydi sizce?"

"Sanırım. Onunla gurur duyduğumuzu biliyordu."

Jordan başını salladı. "Ve sırlarını sizinle paylaşıyordu, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Sizi kıskandığımı itiraf etmem lazım, Bayan Gold," dedi Jordan. Jüriye dönerek onları da bu itirafa dahil etti. "Benim de on üç yaşında bir oğlum var da... İletişim kanallarını açık tutmak her zaman kolay olmuyor."

"Belki onu dinlemeye zaman ayırmıyorsunuzdur," dedi Melanie alaycı bir tavırla.

"Ah! Demek her gece iki saat boyunca sizin yaptığınız buydu. Emily'yi dinlemeye zaman ayırmak, öyle mi?"

"Evet, bana her şeyini söylerdi."

Jordan jüri bölmesinin önündeki parmaklıklara yaslandı. "Size hamile olduğunu da söylemiş miydi?"

Melanie'nin dudakları büzüldü. "Hayır."

"On bir haftalık hamileliği boyunca o dertleşme seanslarının hiçbirinde size bundan bahsetmedi?"

"Hayır, dedim."

"Neden söylemedi?"

Melanie eteğini düzeltti. "Bilmiyorum."

"Hamile kaldığı için beklentilerinize layık olamayacağından mı korktu acaba? Ressam olamayacağını, hatta üniversiteye bile gidemeyeceğini düşünmüş olamaz mı?"

"Belki..." dedi Melanie.

"Sizi hayal kırıklığına uğratma, kusursuz evlat olamama dü-

şüncesi onu altüst etmiş, bu yüzden size açıklamaktan korkmuş olamaz mı?"

Melanie, gözlerinden yaşlar süzülerek başını iki yana salladı.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Bayan Gold," dedi Jordan nazik bir sesle.

"Hayır" dedi Melanie. "Bana söylerdi."

"Ama daha şimdi söylemediğini ifade ettiniz," diye dikkat çekti Jordan. "Artık söyleme şansı yok. O yüzden gelin, elimizdeki gerçeklere bakalım: Emily'yle çok yakın olduğunuzu ve size her şeyi söylediğini iddia ediyorsunuz ama hamilelik... Bunu size söylemedi. Sizden bu kadar önemli bir şeyi sakladıysa başka şeyleri de saklamış olamaz mı? Örneğin kendini öldürmeyi planladığını."

Melanie elleriyle yüzünü örttü. "Hayır..." diye mırıldandı.

"İntihar düşüncesini hamilelik ortaya çıkarmış olamaz mı? Sizin beklentilerinize cevap veremeyeceği için yaşamak istemediğine karar vermiş olamaz mı?"

Bu suçlama Melanie'nin omuzlarına olanca ağırlığıyla çoktü, onu ezmeye başladı. Tanık sandalyesine her saniye biraz daha fazla gömülüyordu; tıpkı kızının ölümünü öğrendiği gece olduğu gibi.

Jordan, acımasız görünmeksizin daha ileri gidemeyeceğini bilerek tanık kürsüsüne yürüdü ve Melanie'ye mendilini uzattı. "Buyrun." Melanie yüzünü kurularken, Jordan da onun omzunu okşuyordu, "Sizi bu kadar üzdüğüm için çok özür dilerim. Bu olasılıkları akla getirmenin bile kahredici olduğunun farkındayım. Fakat kayda geçmesi için yanıt vermenizi rica ediyorum."

Melanie insanüstü bir güç sarf ederek sırtını dikleştirdi. Burnunu silip Jordan'ın mendilini avucunda sıktı. "Özür dilerim," dedi vakur bir tavırla. "İyiyim şimdi."

Jordan başını salladı. "Emily'nin intihar eğilimine hamilelik sebep olmuş olabilir mi, Bayan Gold?" dedi.

"Hayır. Kızımla aramdaki ilişkinin nasıl olduğunu biliyorum,

Bay McAfee. Emily'nin benden gizlisi saklısı olmadığını da biliyorum. Yaymaya çalıştığınız bu yalanların size yararı olmayacak. Canını sıkan bir şey olsa bana söylerdi. Söylemediğine göre bu konu onu üzmüyordu. Belki bebeği olacağını kendisi bile bilmiyordu henüz."

Jordan başını hafif yana eğdi. "Bebekten habersizse Chris'e nasıl söylemiş olabilir?"

Melanie omuz silkti. "Belki de söylemedi."

"Chris'in Emily'nin hamileliğinden habersiz olabileceğini söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet."

"O halde neden onu öldürmek istesin?"

Melanie tanık sandalyesinden kalkarken salon hafifçe hareketlendi. Melanie bir mübaşir eşliğinde yavaş adımlarla geçti sıraların arasındaki koridoru. Kapılar arkasından kapanır kapanmaz sorular ve yorumlar, sinsice vücudu saran ateş gibi salonu kapladı.

Jordan yerine dönerken Chris gülümsüyordu. "Müthişti," dedi.

"Beğendiğine sevindim," diye cevap verdi Jordan kravatını düzelterek.

"Şimdi ne olacak?"

Jordan yanıt vermek için ağzını açma fırsatı bulamadan Barrie. "İddia makamının tanıkları bu kadar, Sayın Yargıç," dedi.

"Şimdi şov yapma sırası bizde," diye mırıldandı Jordan müvekkiline.

7 Kasım, 2001

Emily vücudunu kuruladıktan sonra havluyu saçlarına doladı. Banyo kapısını açınca koridorun soğuk havası içeri doldu. Ürperdi ve aynada karnına bakmamaya çalışarak banyodan çıktı.

Evde kimse olmadığından odasına çırılçıplak gitti. Yatağını toplayıp, Chris'in eşofman üstünü yastığının etrafına sardı. Annesiyle babası eve geldiklerinde tanıdık bir şey bulmaları için kirli çamaşırlarını yerde yığılı halde bıraktı.

Gevşeyip omuzlarına düşen havlusuyla çalışma masasının başına oturdu. Masanın üstünde tomarla güzel sanatlar okulu -Rhode Island Tasarım Fakültesi, Sorbonne- başvurusu duruyordu. Bir de ödev yaparken kullandığı boş bloknot vardı.

Not bırakıp bırakmamayı düşündü.

Bir kalem alıp ucunu kâğıdın üstüne koydu ve iz bırakacak kadar bastırdı. İnsan kendine hayat veren kişilere o hediyeyi isteyerek yok etmek üzere olduğunu nasıl açıklardı? İçini çekerek kalemi bıraktı. Açıklayamazdı. Yapamazdı, çünkü yazdıklarının satır aralarında bir şeyler arayıp kendilerini suçlarlardı.

Kalktı, başucundaki komodinden kumaş kaplı küçük bir defter çıkartıp gardıroba götürdü. Ayakkabı kutularının arkasında, yıllar önce sincapların kemirdiği ve Chris'le küçükken gizli hazinelerini saklamak için kullandıkları bir delik vardı.

Deliğe uzanınca düşmüş bir kâğıt parçası buldu. Limon suyuyla yazılmış, mum alevine tutulmadan okunmayan bir mesaj... Chris'le on yaşlarında olmalıydılar. Pencerelerinin arasına kurdukları teneke kutulu

makara sistemiyle birbirlerine mesaj gönderiyorlardı ama birkaç seferden sonra misina ağaç dallarına takılıp kalmıştı.

Emily parmağını kâğıdın kenarlarında gezdirerek gülümsedi. '*Seni kurtarmaya geliyorum...*' yazmıştı Chris. Emily cezalıydı. Chris binanın yan cephesindeki sarmaşık gülü kafeslerine tırmanmayı, Emily'yi kaçırmak için banyo penceresinden içeri girmeyi planlamıştı. Ve düşüp kolunu kırmıştı.

Kâğıdı buruşturup avucunun içinde sıktı. Öyleyse ilk kurtarışı olmayacaktı onu.

Saçlarını örüp yatağa uzandı. Orada öylece -avucunun içindeki mesajla- Chris'in arabasını çalıştırdığını duyana dek yattı.

Chris on beş yaşına geldiğinde dünya başka bir yer olmuştu. Zaman hem çok hızlı, hem de inanılmaz derecede yavaş geçiyordu; kimse ne dediğini anlamıyordu; uzuvları karıncalanıyor, derisi geriliyordu. Emily ile birlikte göldeki salın üstünde tembellik yaptıkları bir yaz ikindisini hatırladı. Emily'nin bir cümlesinin orta yerinde uyuyakalmıştı. Uyandığında güneş alçalmış, hava daha da ısınmıştı ve Emily hâlâ konuşuyordu. Aynı anda hem her şey değişmiş, hem de hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Şimdi de öyleydi. Yüz hatlarını gözleri kapalı çizebildiği Emily, birden tanınmaz hale gelmişti. Aklındaki şeyin ne kadar saçma olduğunu anlaması için ona zaman tanımaya çalışmıştı Chris ama zaman dolmuş, kâbus çığ gibi büyüyerek Chris'in idare edemeyeceği boyutlara ulaşmıştı. Onun hayatını kurtarmak istiyor, bunun için ölmesine yardım edecek gibi yapıyordu. Bir yandan kendi başına değiştiremeyeceği kadar büyük olan dünyanın karşısında kendini kudretsiz hissediyor, bir yandan da dünyası içine kendisinden ve Emily'den ve gizli anlaşmalarından başka bir şey almayacak kadar, toplu iğne başı kadar küçülmüş gibi geliyordu. Kararsızlık onu felce uğratmıştı; ergenliğin mutlak heyecanıyla, hem bu denli büyük bir sorunun üstesinden gelebileceğine inanıyor, hem de her şeyi yoluna koysun diye durumu annesinin kulağına fısıldayıvermek istiyordu.

Elleri o kadar titriyordu ki artık hep onların üstüne oturmaya başlamıştı. Kimi zaman aklını yitirdiğini düşünüyordu. Bunu kazanmaktan başka çaresinin olmadığı bir yarış gibi görüyor ama sonra hiçbir yarışın sonunda birinin ölmediğini hatırlıyordu.

Emily'nin o fikri ortaya attığı geceden beri zamanın ne kadar hızlı geçtiğine şaşıyordu. Daha da hızlı geçmesini, o arada yetişkin olmayı ve bütün yetişkinler gibi geriye dönüp baktığında hayatının o dönemini çok net hatırlamamayı diliyordu.

Arabanın hızını yasal sınırlarda tutmaya çalışırken tekerleklerin altındaki asfaltın ona neden ufalanır gibi geldiğini anlayamıyordu.

Emily arabanın ön koltuğuna geçti. O kadar tanıdık bir hareketti ki bu, Chris tanık olmamak için gözlerini yummak istedi.

"Merhaba," dedi Emily, her zamanki gibi.

Chris kendini rol aldığı tiyatro oyununun senaryosu değiştirilmiş ve ona haber verilmemiş gibi hissederek arabayı bahçeden çıkardı.

Wood Hollow Caddesi'nin köşesini dönerlerken Emily ondan arabayı kenara çekmesini istedi. "Görmek istiyorum," dedi.

Sesi heyecanla yankılanıyordu. Chris'in bakmaya zorlukla cesaret edebildiği gözleri parlaktı. Sanki ateşi varmış gibiydi. Chris bir an hepsinin Emily'nin kanında dolaşan bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündü. Elini montunun içine sokup güderiye sarılı tabancayı çıkardı.

Emily uzandı ama dokunmaya cesaret edemedi. Sonra işaret parmağını namluya değdirdi. "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı. Rahatlamış gibiydi. "Kurşun?" dedi sonra silkinerek. "Unutmadın, değil mi?"

Chris göğüs cebine dokundu.

Emily onun eline baktı, sonra yüzüne çevirdi bakışlarını. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Hayır," dedi Chris, "Söylemeyeceğim."

Atlıkarıncaya gitme fikri Emily'den çıkmıştı. Yılın o zamanında orada kimse olmazdı; ayrıca terk etmek istediği dünyaya ait en güzel şeyleri yanına almaya çalışıyordu. Hatıraları ceplerine doldurarak öteki hayatta karşılaşacağı yolun güzergâhını çizebilirmiş gibi.

Atlıkarıncayı severdi Emily. Son iki yaz boyunca Chris orada çalışırken sık sık atlıkarıncada buluşmuşlardı. Atları vaftiz etmişlerdi: Tulip ile Leroy; Sadie ile Starlight ve Buck. Bazen gün içinde gelir, Chris'in ufaklıkların küçük ve terli gövdelerini ahşaptan oyma eyerlere oturtmasına yardım ederdi. Bazen de günbatımında gelip temizliğe katılırdı. Dişlilerin gıcırtıları eşliğinde ağır çekim filmlere özgü bir hızla dönen atlarıyla o koca makinenin karşı konulmaz bir sevimliliği vardı.

Korkmuyordu. Çıkış yolu bulduğu için ölüm bile korkutmuyordu onu. Her şeyin sevdikleri de onun kadar acı çekmeden bitmesini istiyordu.

Önce Chris'e, sonra da atlıkarıncayı harekete geçiren mekanizmanın içinde olduğu ufak gümüşi kutuya baktı. "Anahtar hâlâ sende mi?" diye sordu. Rüzgâr saç örgüsünü uçurup onunla yanağını kırbaçladı. Isınmak için kollarını kavuşturdu.

"Evet," dedi Chris. "Binmek ister misin?"

"Lütfen." Atlıkarıncaya tırmanıp atların burunlarını okşamaya başladı. Delilah ismini verdiği gümüş yeleli, koşumları yakutlarla ve zümrütlerle süslü beyaz atı seçti. Kutunun yanında duran Chris parmağını makineyi çalıştıran kırmızı düğmeye koydu. Emily atlıkarıncanın ayaklarının altında dirildiğini, org müziği eşliğinde hızlandığını hissetti. Bindiği atı dehleyip gözlerini yumdu.

Kendini arka bahçedeki kayanın tepesinden aşağıdaki sonbahar yapraklarına Chris'le birlikte el ele atlayan küçük kız olarak gördü. Akçaağaçların, meşelerin mücevheri andıran renklerini anımsadı. Yerçekimi onları kendine doğru sürüklerken kolunun Chris'inkine asılışını hatırladı. Ama her şeyden çok her ikisinin de uçtuğuna inandığı o ânı özlemişti.

Chris öylece durmuş, Emily'yi seyrediyordu. Başı geriye atılmış,

yanakları rüzgârdan pembeleşmişti. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama gülümsüyordu.

'*İşte bu kadar*,' diye düşündü. Ya Emily'nin en çok istediği şeyi yapmasına izin verecek ya da kendi isteklerine boyun eğecekti. Bu ikisi yaşamlarında ilk kez birbirinden farklıydı.

Karşısında durup nasıl izlerdi onun ölmesini? Ama madem o kadar acı çekiyordu, onu nasıl engelleyebilirdi?

Emily ona güvenmişti ve kendisi de ihanet edecekti. Sonra Emily tekrar ölmeyi deneyecekti -bunu yapacağını biliyordu- ve Chris ancak iş işten geçtikten sonra duyacaktı bunu. Herkesle beraber.

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Yüzme yarışlarından önce yaptığı gibi aklını boşaltmaya ve hedefe ulaşmasını sağlayacak en düz, en çabuk yolu çizmeye çalıştı. Ama bu sefer o kadar kolay olmayacaktı; o şeyin akla yakın bir yolu yoktu çünkü. Her ikisinin birden karşı kıyıya ulaşabilmesinin çaresi yoktu.

Ürpererek Emily'nin boynunun uzun ve beyaz çizgisine, boyun çukurunda attığını bildiği damara baktı. Emily atlıkarıncayla beraber dönüp uzaklaşana kadar nabzına dikti gözlerini. Emily geri gelene kadar da nefesini tuttu.

Düğmeye basınca atlıkarınca yavaşladı.

Annelerin minik bebeklerle bindikleri sırasına oturdular atlıkarıncanın. Ellerinin altındaki ahşap tekrar tekrar boyanmaktan kalınlaşmış, içinde baloncuklar oluşmuştu. Canadian Club şişesi Chris'in ayaklarının arasında duruyordu. Emily'nin titrediğini hissetti ama üşüdüğünü düşünmeyi tercih etti. Uzanıp ceketini ilikledi.

"Hasta olma," dedi ve sözcükler ağzından çıkar çıkmaz midesi bulandı. "Seni seviyorum..." diye fısıldadığı an karar verdi ne yapacağına.

İnsan birisini seviyorsa, onun ihtiyaçlarını kendininkilerden önde tutardı. Bu ihtiyaçlar ne denli akıl almaz, ne denli iğrenç olsa da insana kendini bin parçaya ayrılıyormuş gibi hissettirse de.

Chris biraz şoktan, biraz da kabullenmiş olmaktan ötürü ağlamaya başladığını, kendi ıslak ve tuzlu tadını Emily'nin dudaklarında bulana dek farketmedi. Öyle olmayacaktı; Emily'yi kurtarmak onun daha fazla acı çekmesine yol açacaksa kahramanlık bunun neresindeydi?

Emily, avutmak ister gibi sırtını okşamaya başlayınca Chris, '*Hangimiz diğeri için burada?*' diye düşündü. Sonra birdenbire Emily'nin içinde olması gerektiğini hissetti. Kendini bile hayrete düşüren bir çeviklikle Emily'nin pantolonunu açtı, kalçalarından sıyırdı, bacaklarını kendi gövdesine doladı.

'*Beni de götür,*' diye düşündü.

Emily yanakları alev alev yanarak üstünü başını düzeltti. Chris prezervatif takmayı unutmuş olması Emily'nin sonsuza dek affetmeyeceği bir şeymiş gibi sürekli özür diliyordu.

"Önemli değil," dedi Emily. Bluzunu pantolonuna sokmaya çalışırken, '*Bir bilsen...*' diye düşünüyordu.

Chris birkaç adım öteye oturup ellerini kucağında kenetledi. Kot pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı ve seksin kokusu rüzgârla dağılıyordu. Kendini anlaşılmaz bir biçimde sakin hissediyordu Chris. "Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Sonrasında yani."

Bunu hiç konuşmamışlardı. Aslında Emily o ana kadar Chris'in kurşunları tabancaya doldurmak yerine çalılığa atmak ya da son anda elinden silahı kapmak gibi bir şey yapacağından neredeyse emindi. "Bilmiyorum," dedi.

Bilmiyordu gerçekten. Düşüncelerini o kadar ileriye götürememişti. Planlama aşaması vardı, hazırlık vardı, eylemin kendisi bile vardı. Ama gerçekten ölü olmayı canlandıramamıştı aklında. "Ne istersen yap," dedi. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Chris başparmağıyla zemindeki tahtaların desenlerini izliyordu. Sanki ansızın bir yabancıya dönüşmüştü. "Zaman var mı aklında?" diye sordu gergin bir sesle.

"Henüz değil..."

Bu erteleme kararını duyunca Chris pantolonunun düğmelerini kapatıp Emily'yi kucağına çekti ve kollarını ona doladı.

Emily onun göğsüne yaslanırken, '*Beni affet,*' diye geçirdi aklından.

O halde ne kadar kaldıklarını ikisi de bilmiyordu. Sonunda bir işaret verilmiş gibi hareketlendiler ve birbirlerinden bir kol boyu uzaklaştılar.

Chris'in tabancanın haznesini açan elleri titriyordu. Colt, altı mermi alıyordu. Mermiler ateşlendikten sonra kovan silahın içinde kalıyordu. Boştaki elini gömleğinin cebine atarken Emily'ye bunları açıklıyordu. Sanki mekanikten söz etmek olayı daha acısız hale getirecekti.

"Neden iki kurşun?" diye sordu Emily.

Chris omuz silkti. "Her ihtimale karşı." Kendisinin bile anlayamadığı bir şeyi açıklamasını istemişti ondan Emily.

Tek kurşunla sonuç alamazsa diye mi? Emily'nin öldüğünü anlayınca o da ölmek isterse diye mi?

Tabanca canlı bir varlık gibi aralarında duruyordu. Emily onu eline alınca ağırlığından bileği büküldü.

Chris'in söylemek istediği çok şey vardı. O korkunç sırrın ne olduğunu anlattırmak istiyordu ona. Yapmaması için yalvarmak istiyordu. Geri dönme şansının hâlâ olduğunu anlatmak istiyordu. Ama artık geri dönülmeyecek noktaya ulaştıklarının farkındaydı. Dudaklarını Emily'ninkilere şiddetle, bir mühür gibi bastırdı ama öpücüğü tamamlayamadan hıçkırıklara boğularak geri çekildi. Vücudu yumruk yemiş gibi kıvrıldı.

"Bunu seni sevdiğim için yapıyorum," dedi.

Emily'nin gözyaşlarıyla ıslanan yüzü ifadesiz ve solgundu. "Ben de bunu seni sevdiğim için yapıyorum," dedi ve Chris'in elini tuttu. "Sarıl bana."

Chris kollarının arasına alınca Emily'nin çenesi sağ omzundaki yerini buldu. Onun sıcak bedenini ve bir elektrik akımı gibi içinde ge-

zen yaşamı belleğine kaydetmeye çalıştı Chris. Sonra hafifçe geri çekilerek Emily'ye silahı başına dayaması için yer açtı.

Mayıs, 2002

Randi Undenvood jüriden özür diledi. "Ben aslında gece çalışıyorum," diye açıkladı. "Ama sizi zihnimin daha açık olduğu saatlere kadar ayakta tutmak istemediler." Hastanenin acil bölümünde stajyer hekim olarak çalışıyordu ve otuz altı saatlik bir nöbetten henüz çıkmıştı. "Eğer saçmalamaya başlarsam lütfen uyarın," diye şaka yaptı. "Kalemle birisinin nefes borusunu açmaya kalkarsam da bir tokat atın."

Jordan gülümsedi. "Burada bulunduğunuz için size minnettarız, Bayan Underwood."

"Biraz daha uykusuz kalmaktan ne çıkar?" diyerek güldü tanık. İri bir kadındı. Üstünde hâlâ küçük yeşil kar tanesi desenli hastane kıyafeti vardı.

Jordan, "Emily Gold'un Bainbridge Memorial Hastanesi'ne getirildiği 7 Kasım gecesi nöbetçi miydiniz, Bayan Underwood?" diyerek ilk sorusunu sordu.

"Evet."

"Emily'yi hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum. Çok gençti. Gençleri Acil'de görmek berbattır. Etrafında bir sürü doktor vardı -ambulans görevlileri onu içeri getirdikleri sırada kalbi durmak üzereydi- ama anlaşıldığı üzere bu durum sadece birkaç dakika sürdü. Sedyeden yatağa alındığı sırada ölüm gerçekleşmişti."

"Anlıyorum. Sonra ne oldu?"

"Böyle durumlardaki standart uygulama, cesedin morga götürülmeden önce teşhis edilmesidir. Anne ve babanın hastaneye gelmekte olduğunu öğrendik. Ben de cesedi temizlemeye başladım."

"Temizlemeye mi başladınız?"

"Bunu hep yaparız. Özellikle de çok kan varsa. Maktülün yakınlarının cesedi o halde görmesi çok hazin olur. Ellerini ve yüzünü bezle sildim. Kimse bize cesedi yıkamamamızı söylemedi."

"Nasıl yani?"

"Adli soruşturma söz konusu olduğunda her tür delil korunmalıdır. Buna cesetler de dahildir. Ama kızı getiren görevliler intihar vakası olduğunu söylemişti. Polis de bizi arayıp farklı uygulama yapmamızı istemedi. Zaten kimse gelip test falan da yapmadı."

"Özellikle ellerini mi yıkadınız?"

"Evet. Parmağında altın bir yüzük olduğunu hatırlıyorum. Şu Kelt düğümlerinden..."

"Emily'nin yanından ne zaman ayrıldınız?"

"Babası cesedi teşhis etmek için geldiğinde."

Jordan tanığa gülümsedi. "Teşekkür ederim. Başka sorum yok."

O yerine geçerken, tahmin ettiği gibi Barrie Delaney yerinden seslenerek tanığı sorgulamayacağını bildirdi. Kendi tanığı Dedektif Marrone'u bir salak konumuna düşürmeden kadına sorabileceği fazla soru yoktu çünkü.

Jordan, Doktor Linwood Karpagian'ı kürsüye çağırdı. Kürsüye doğru ilerlerken jüri üyeleri gözlerini adamdan ayıramıyordu. Onu bulan Selena'nın bir düzine gülü hak ettiğini düşündü Jordan. Doktor Karpagian, Cary Grant'ın en yakışıklı dönemine benziyordu. Şakaklarında dalgalanan gümüşi saçlar ve yüz hatlarının yanı sıra, güveninizi bile avucunda tutabilecek gibi duran bakımlı elleri vardı. Gözlerin hep üstünde olmasına alışık olan adam, rahat bir tavırla kürsüdeki yerini aldı.

"Kürsüye yaklaşmak için izin istiyorum, Sayın Yargıç," dedi Barrie.

Puckett avukatla savcıyı yanına çağırdı, Jordan kaşlarını kaldırarak Barrie'nin söyleyeceklerini beklemeye başladı.

"Temyiz için kayda geçmesi açısından söylüyorum: Bu tanığa itirazımız..."

"Ön duruşmada bunun aksine hüküm verdiğimi biliyorsunuz," diye kestirip attı yargıç.

Barrie sert adımlarla masasına dönerken Jordan da Doktor Karpagian'ın vasıflarından bahsederek jürinin beğenisini artırdı.

"Hastalarınızdan kaçı ergenlik çağındaki çocuklardı, Doktor?" dedi.

"Binlercesi," dedi Doktor Karpagian. "Tam sayı vermem mümkün değil."

"Bunlardan kaçı intihara meyilliydi?"

"Dört yüzün üstünde intihara meyilli ergen hastam oldu. Tabii buna konu üzerine yazdığım üç kitapta yer alan vakalar dahil değil."

"Bulgularınızı yayımladınız mı?"

"*Evet. Kitapların yanı sıra Danışmanlık ve Klinik Psikoloji Dergisi* ile *Sorunlu Çocuk Psikiyatrisi Dergisi* adlı bilimsel yayınlarda makalelerim basıldı."

"Ergenlik çağı intiharları konusunda bilgimiz sizinkiyle boy ölçüşemeyeceğine göre bize bu olgu hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?"

"Elbette. Ergenlik çağı intiharları, salgın bir hastalık gibi her yıl artmaktadır. Bu çağdaki genç için intihar, umutsuzluk ve gücün birlikte ifade edilmesi yoludur. Gençler her şeyden önce ciddiye alınmak ister. Dünya onların etrafında döner. Sorunları olan bir genci düşünün. Ebeveynleri derdini dinlemeye vakit bulamadığından ya da çocuklarının bunalımını kabul etmek istemediğinden durumu önemsemez. Tepki olarak da genç, 'Demek öyle! Bakın ben ne yapa-

cağım?' diye düşünür ve kendini öldürür. O sırada ölümü düşünmez aslında. İntiharı sorunu çözmek, acıyı dindirmek ve ana babasına, 'Alın işte!' demek için bir araç olarak görür."

"Gençlerin intihara yatkınlığı konusunda cinsiyete göre oransal veriler var mı?"

"Kızlar erkeklere göre üç kat daha yatkındır intihara ama erkekler daha sık başarılı olur."

Jordan şaşırmış gibi yaparak, "Gerçekten mi?" dedi. Aslında önceki hafta Doktor Karpagian'la oturup tanıklığını en ince ayrıntısına kadar konuşmuşlardı. Doktorun onu şaşırtacak bir şey söylemesi pek mümkün değildi. "Bunun sebebi nedir?"

"Kızlar intihar girişiminde bulunduklarında genellikle çok kesin yöntemler kullanmaz. Örneğin hap yutarak veya karbon monoksit soluyarak intihar etmeye çalışırlar. Bunların ikisi de uzun sürede öldürür, yani henüz sağ iken bulunup hastaneye kaldırılma ihtimalleri yüksektir. Bazen bileklerini keserler ama damarı boylamasına yaracak düşey bir kesiğin daha çabuk öldüreceğini çoğu bilmez ve bıçağı enlemesine çeker. Buna mukabil, erkekler daha çok silah kullanarak veya kendilerini asarak ölmeyi dener. Her iki yöntem de çok hızlıdır. Ölüm çoğunlukla birisi onları kurtaramadan veya durduramadan gerçekleşir."

"Anlıyorum..." dedi Jordan. "Kendini öldürmeye yatkın bir genç tiplemesi var mı?"

"İşin kafa karıştırıcı yanı da bu zaten," diye cevap verdi Doktor Karpagian. Gözleri bir akademisyene özgü merakla ışıldamaya başlamıştı. "Fakir bir genç, en az zengin bir genç kadar yatkındır intihara. Ergenlik çağı intiharlarında herhangi bir sosyo-ekonomik profilden bahsetmek mümkün değildir."

"İntihar eğilimine işaret edebilecek birtakım belirgin davranış biçimleri var mıdır? Size 'Aman Tanrım, bu çocuk kendini öldürmek üzere!' dedirtecek şeyler nelerdir mesela?"

"Depresyon," dedi Karpagian kısaca. "Uzun geçmişi olan bir

rahatsızlık da olabilir bu, birkaç aylık da. İntiharın kendisi çoğunlukla belirli bir olay tarafından tetiklenir. Depresyonun yarattığı baskıyla birlikte söz konusu olayın ağırlığı kabul edilemeyecek seviyeye ulaşır."

"Bu tür bir depresyon gencin yakınları tarafından gözlemlenebilir mi?"

"İşte sorunlardan biri de budur zaten, Bay McAfee. Depresyon pek çok değişik biçimde tezahür edebilir. Aile ve arkadaşlar tarafından hemen farkedilemeyebilir. İntihar eğilimine işaret eden ve psikologlar tarafından tanınabilecek bazı davranış biçimleri vardır. Gözlemlendikleri takdirde bunların ciddiye alınması gerekir. Ancak bazı gençler bunlardan hiçbirini göstermeyebilir, bazılarıysa tümünü gösterir."

"Nedir bu davranış biçimleri, Doktor?"

"Kimi zaman ölüm konusuna aşırı ilgi gösterdiklerini gözlemleriz. Veya yemek ve uyku alışkanlıklarında değişim belirir. Başkaldırı. Başkalarından kendini çekmek, hatta insanlardan kaçmak. Bazı gençler sürekli sıkıntılı görünür, bazılarınınsa konsantrasyon problemi olabilir. Uyuşturucu veya alkol kullanımı görülebilir. Derslerde başarı düşebilir. Giyim kuşamlarına özen göstermeyebilirler. Kişilik değişimi olabilir ya da psikosomatik şikâyetler ortaya çıkar. Kimi zaman gençlerin çok sevdikleri eşyaları dağıttıklarını ya da kendilerini öldürmek konusunda şakalar yaptıklarını görürüz. Ancak daha önce de dediğim gibi, bazen bunların hiçbirini gözlemlemeyebiliriz."

"Tanıdığım bazı *normal* gençlerin davranışlarına çok benziyor bu anlattıklarınız," dedi Jordan.

"Çok doğru," dedi psikolog. "Önceden tanı koyulması işte bu nedenle çok zor."

Jordan masadan Emily Gold'un tıbbi bilgilerinin ve hem Selena hem de polis tarafından komşuları, arkadaşları ve ailesiyle yapılmış görüşmelerin olduğu dosyayı aldı. "Emily Gold'un dosyasını inceleme fırsatınız oldu mu, Doktor?"

"Evet."

"Arkadaşları ve ailesi onun hakkında neler söylemiş?"

"Genel olarak şöyle: Ebeveynleri ve arkadaşları herhangi bir depresyon belirtisi görmemiş. Resim öğretmeninin yorumlarından anlaşıldığına göre Emily üzgün olduğunu sözlü olarak belirtmediyse de yaptığı resimlerin tarzı değişmiş. Sinyalleri doğru değerlendiriyorsam, ölümünden önceki haftalarda Emily yavaş yavaş kendini hayattan çekmeye başlamış. Ayrıca vaktinin büyük bölümünü Chris'le geçiriyormuş ki bu da intihar anlaşmalarında sıkça görülen bir olgudur."

"İntihar anlaşması... Tam olarak ne anlama geliyor bu?"

"İki veya daha fazla kişinin birlikte ölmeyi planlaması. Yetişkinler için anlaması güç bir olgudur. Başkası üzerinde kendi canını almaya ikna edebilecek kadar yoğun etki kurmak..." Jüriye dönüp hüzünle gülümsedi. "Çoğunuz, muhtemelen on altı, on yedi yaşınızın nasıl olduğunu, birisinin sizi anlamasının ve takdir etmesinin ne kadar elzem olduğunu unutmuşsunuzdur. Olgunlaşınca her şey daha göreceli hale gelir. Ancak ergenlik çağında tek bir yakın ilişki her şeyiniz olur. Arkadaşınıza öyle kenetlenirsiniz ki aynı tür giysiler giyer, aynı müziği dinler, benzer şeylerden zevk alır ve benzer şekilde düşünürsünüz. Ergenlik çağı arkadaşlarından birinin intihar fikrini ortaya atması yeterlidir. İkinci genç -pek çok değişik psikolojik sebeple- bunun iyi fikir olduğu kanaatine varabilir."

Doktor Karpagian dönüp Chris'e baktı. Onu analiz eder gibiydi. "Beraber intihar etmeye karar veren gençlerin arasında genellikle yakın bir ilişki vardır. Ancak kendilerini öldürme kararını verdikten sonra o küçük dünyaları iyice büzüşür. Sırlarını paylaşmak istedikleri yegâne kişiler birbirleridir artık. Başka kimseyi görmek istemezler. Hayatlarında önem taşıyan tek mesele intihar haline gelene dek her şey daralır: İntihar planı ve intihar eylemi. Küçücük dünyalarının dışında kalanlara, yani onları anlamayanlara ortak bir bildiride bulunmak isterler."

"Emily'nin dosyasına baktığınızda intihara meyilli olduğunu

düşündünüz mü, Doktor Karpagian?" diye sordu Jordan doktorun sözünü keserek.

"Onu tanımadığım için tek söyleyebileceğim şu: İntihar edecek kadar bunalımda olması gayet mümkün."

Jordan başıyla onayladı. "Sizi doğru anlıyorsam, dosyasında büyük harflerle yazılı bariz bir işaret olması gerekmiyor intihara yatkın olduğunun kavranması için. Oldukça normal görünen ama kendini hayattan biraz çekmiş bir genç kızın intihara meyilli olması mümkün yani."

"Daha önce böyle vakalara rastladım," dedi Karpagian.

"Anlıyorum." Kendi notlarına döndü Jordan. "Chris'in dosyasına bakma fırsatınız oldu mu?"

Jordan'ın ısrarı üzerine Selena, Chris için de Emily'ninki gibi bir dosya hazırlamış, onun ailesi ve arkadaşlarıyla konuşup yorum yapmalarını istemişti. İntihara yatkın olmadığına -gönülsüzce de olsa- inanmış birisi olarak Jordan'ın Chris'i bir uzmanla yüz yüze getirip sonra o uzmanı doğruyu söylemeye yeminli olduğu kürsüye çıkartmak pek yerinde bir karar olmazdı.

"Evet, baktım. Chris Harte'ın dosyasında en çok dikkatimi çeken, Emily Gold'a olan düşkünlüğüydü. İntihar üzerine uzmanlaşmadan önce uzun süre psikologluk yaptım. Psikolojide, Chris'le Emily'nin arasında zamanla oluşan ilişkiyi tarif etmek için kullanılan bir terim vardır."

"Nedir bu terim?"

"Füzyon." Doktor jüriye dönerek gülümsedi. "Tıpkı fizikteki gibi. İki kişilik birbirine öyle sıkıca yapışır ki ortaya tamamen yeni bir kişilik çıkar. Bütünü oluşturan parçalar, üçüncü kişiliği oluşturan asal kişilikler yok olur."

Jordan kaşlarını kaldırdı. "Bunu bir kez daha açıklamanız mümkün mü?"

"Basit bir dille anlatacak olursak..." dedi Doktor Karpagian, "Chris ile Emily'nin zihinleri ve kişilikleri birbirine öylesine bağ-

lıydı ki aralarında ayrım kalmamıştı. Birinin öteki olmadan varlığını sürdüremeyeceği kadar yakın büyümüşlerdi. Bu çocuklardan birinin başına gelen bir olay ötekini mutlaka etkileyecekti. Birinin ölmesi durumundaysa diğerinin yaşamaya devam etmesi imkânsızdı." Jordan'a baktı. "Şimdi daha anlamlı geliyor mu?"

"Bu sefer daha açık," dedi Jordan, "Ancak kabul etmesi güç."

Karpagian güldü. "Tebrikler, Bay McAfee. Bu tepkiniz akıl sağlığınızın yerinde olduğunu gösteriyor."

Jordan da ona gülümsedi. "Bayan Delaney'in sizinle aynı fikirde olduğundan emin değilim, Doktor. Yine de teşekkür ederim." Jüriden kıkırdamalar yükseldi. "Uzman görüşünüze göre Chris Harte ve Emily Gold'la ilgili herhangi bir sonuca varabildiniz mi?"

"Evet. Kanımca, bir nedenden ötürü intihara meyilli olan Emily idi. Ve bu sebebin ne olduğunu hiç öğrenemeyebiliriz. Ama bir şeyden ötürü bunalıma girdi ve kurtuluş yolu olarak da intiharı gördü. Bunun için Chris'e başvurdu, çünkü Chris ona herkesten çok daha yakındı. İntihar edeceğini söyledi ve bu sırrı öğrenen Chris de o öldükten sonra yaşaması için neden kalmayacağını düşündü."

Jordan uzunca bir süre jüriye baktı. "Yani Emily'nin intiharı düşünmesine yol açan sebebin Chris'inkinden farklı olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet. Chris'in intihar anlaşmasını kabul etmesinin sebebi büyük olasılıkla sadece Emily'nin kendini öldürecek olmasıydı."

Jordan birkaç saniye için gözlerini yumdu. Savunması sırasında atlayacağı en zor hendek, jüriyi iki çocuğun o kararı birlikte aldığına inandırmaktı. Tanrı'ya -ya da doktoru bulan Selena'ya- şükürler olsun ki karşısındaki kişi o fikri gayet akla yakın göstermeyi başarmıştı.

"Bir şey daha var..." dedi Jordan. "Emily intiharından aylar önce birisi için pahalı bir hediye aldı. Böyle davranışlarla ilgili olarak ne yorum yapabilirsiniz?"

"Kişisel vurgu amaçlı olabilir," dedi Doktor Karpagian gayet

rahat bir tavırla. "Geride bırakacağı, onu hatırlayacağından emin olmak istediği birisi için armağan."

"Yani Emily bu hediyeyi kendini öldürmeyi planladığını herkesin bilmesi için mi aldı?"

"İtiraz ediyorum!" diye ayağa fırladı Barrie. "Yönlendirme var."

"Bu çok önemli, Sayın Yargıç," dedi Jordan.

"Öyleyse başka şekilde ifade edin, Bay McAfee."

Jordan tekrar Doktor Karpagian'a döndü. "Emily gerçekten intihara meyilliyse neden 500 dolarlık pahalı bir hediye aldı?"

Psikolog dalgın bir ifadeye büründü. "Emily saati kendini öldürmeye karar vermeden ve Chris'le intihar anlaşmasına girmeden önce almış olabilir. Gerçekten pahalı bir hediye olabilir ama bunun önemi yok." Avukata bakarak hüzünle gülümsedi. "Kendinizi öldürmeye karar verdiğinizde aklınıza gelecek son şey, birine aldığınız hediyeyi iade edip paranızı geri almak olur."

Jordan, "Teşekkür ederim," dedi ve yerine oturdu.

Barrie'nin başı dönüyordu. Amatör okumaları ötesinde temeli olmayan bir alanın uzmanını salak gibi gösterecek sorular sorması gerekiyordu.

"Pekâlâ, Doktor..." dedi, oyun oynamaya hazır bir edayla, "Emily'nin profiline baktınız ve buraya gelip ergenlik çağında intihara yatkın gençlerin gösterebileceği davranışlardan bahsettiniz." Notlarla dolu gibi görünen defterini aldı. "Bunlardan biri uykusuzluk muydu?"

"Evet."

"Emily'nin dosyasında bu belirtiye rastladınız mı?"

"Hayır."

"Beslenme alışkanlığında nedensiz değişikliklerden bahsediliyor muydu dosyada?"

"Hayır."

"Emily asi davranışlar sergiliyor muydu?"

"Anladığım kadarıyla sergilemiyordu."

"Evden kaçma girişiminde bulunmuş muydu?"

"Hayır."

"Aklı ölüm fikrine takılı mıydı?"

"Bilemem."

"Çevresi tarafından sıkıntılı ya da belli konular üzerine yoğunlaşmakta zorlanır gibi algılanıyor muydu?"

"Hayır."

"Alkol veya uyuşturucu bağımlılığı var mıydı?"

"Hayır."

"Herhangi bir dersten başarısız mıydı?"

"Hayır."

"Giyim kuşamına özen göstermemeye başlamış mıydı?"

"Hayır."

"Psikosomatik rahatsızlıklardan şikâyet ediyor muydu?"

"Hayır."

"İntihar konusunda şaka yaptığı olmuş muydu?"

"Bilemem."

"Öyleyse Emily'nin intihara meyilli olabileceğine kanaat getirmenize yol açan yegâne belirti biraz içine kapanık ve keyifsiz olmasıydı. Kadınların yüzde doksan dokuzu ayda bir kere bu tür davranışlar sergilemez mi?"

Doktor Karpagian güldü. "Sergilerler."

"Saydığım belirtilerin çoğunu göstermediğine göre Emily'nin

intihara meyilli olmaması mümkün mü?"

"Mümkün," dedi psikolog bir an düşünmeden.

"Emily'nin sergilediği davranışlar ergenlik çağındaki gençler için normal sayılabilir mi?"

"Çoğu zaman öyle kabul edilebilirler."

"Pekâlâ... Görüşlerinizi Emily'ye ait bir dosyayı incelemek suretiyle oluşturdunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Bu dosyayı kim hazırladı?"

"Anladığım kadarıyla savunma avukatının özel dedektifi Bayan Damascus. Dosyadaki belgeler, Bayan Damascus ve savcılık tarafından söz konusu gencin arkadaşlarıyla ve ailesiyle yapılmış bir dizi görüşmenin deşifresinden oluşuyordu."

"Sizin de ifade ettiğiniz gibi Chris Harte, Emily Gold'a en yakın kişiydi. Dosyada onun gözlemlerine yer verilmiş mi?"

"Hayır. Ona sorulmamış."

"Ama son haftalarında Emily'nin beraber en çok vakit geçirdiği kişi Chris'ti."

"Evet."

"Öyleyse Chris, kendisine sorulsa Emily'nin saydığınız davranışlardan herhangi birini sergileyip sergilemediğini söyleyebilirdi. Başkalarına kıyasla en iyi gözlemi o yapardı."

"Evet."

"Elinizdeki en iyi kaynak olmasına rağmen Chris'le konuşmadınız ama."

"Mümkün olduğunca tarafsız davranabilmek için Chris'in yorumları olmaksızın sonuca ulaşmaya çalışıyorduk."

"Soruma cevap vermiyorsunuz, Doktor. Sorum şu: Chris Harte'la mülakat yaptınız mı?"

"Hayır, yapmadım."

"Chris Harte'la mülakat yapmadınız. Hayatta ve soruları cevaplayabilecek durumda olmasına rağmen Chris'ten yararlanmadınız. Üstelik Emily'nin ölümünden önce sergilediği davranışlarla ilgili en iyi tanık olmasına karşın. Emily'nin kendisinden sonraki en iyi tanık yani." Barrie doktora delici bir bakış gönderdi. "Ve Emily'nin kendisiyle de görüşmeniz mümkün değildi."

Kim Kenly, o kısa mahkeme ziyareti için üstünde yüzlerce küçük el izi olan batik bir kaftan giymişti. Kendisini kürsüye götüren mübaşire, "Müthiş, değil mi!" dedi. "Yuva öğrencilerim hediye etti bunu."

Jordan mahkemede bulunma gerekçesini açıkladıktan sonra ona Emily Gold'u nasıl tanıdığını sordu.

"Lisede resim öğretmeniydim," dedi Kim. "Emily inanılmaz bir yeteneğe sahipti. Bir seçmeli ders öğretmeni olarak her gün beş yüz öğrenci falan gördüğümü söylemek zorundayım. Bunların çoğu sınıftan gelip geçer, etrafı darmadağın edip bırakır. Derslere gerçekten devam eden bir avuç öğrenci vardır sadece. Bunlar konuya hakiki ilgi gösterir, hatta birkaçının yeteneği bile olabilir. Emily ise en nadide mücevherlerden biriydi. Onun benzeri ancak on yılda bir gelir. Sanatı sevmekle kalmayıp yeteneklerini yaratmak için nasıl kullanacağını bilen bir öğrenciydi."

"Çok özelmiş anlaşılan."

"Yetenekliydi," dedi Kim. "Ve çok azimliydi. Boş zamanının tamamını resim atölyesinde geçirirdi. Kendi şövalesi bile vardı."

Jordan, mübaşirin Bayan Kenly'yi salona alırken getirdiği bir dizi tuvali gösterdi. "Burada delil olarak ibraz etmek istediğim birkaç resim var," dedi. Resimlerin Barrie tarafından incelenip kâtip tarafından fişlenmesini bekledikten sonra Kim'e döndü. "Bunların ne ifade ettiğini sırasıyla bize açıklayabilir misiniz?"

"Elbette. Lolipop tutan çocuk resmini dokuzuncu sınıfta yap-

mıştı. Onuncu sınıfta yaptığı resim -anne ile çocuğu- daha olgun bir kompozisyon. Yüz hatlarındaki gelişmeyi görebiliyorsunuz, değil mi? Daha canlılar. Ayrıca özneler daha derinlikli. Üçüncü resimdeyse öznenin Chris olduğu açık."

"Chris Harte mı?"

Kim Kenly gülümsedi. "Chris'i tanıyamadınız mı, Bay McAfee?"

"Ben tanıdım ama mahkeme kayıtlarına geçmesi gerekiyor."

"Öyleyse evet. Bu Chris Harte. Emily burada hem öznenin yüzündeki detayları gerçekçi bir biçimde yakalamış, hem de takındığı ifadeyi. Aslına bakarsanız, Emily'nin resimleri bana hep biraz Mary Cassatt'ı hatırlatmıştır."

"Bir dakika..." dedi Jordan. "Takip etmekte güçlük çekiyorum. Mary Cassatt kim?"

"Annelerle çocukları konu alan bir 19. Yüzyıl ressamı. Emily'nin tarzı onun özne seçimi benzer. Üstelik o da Cassatt gibi detaylara ve duygulara önem verirdi."

"Teşekkür ederim," dedi Jordan. "Emily'nin resimleri okul hayatı boyunca mantıklı bir gelişim gösterdi, öyle mi?"

"Teknik olarak evet. İlk günden itibaren bu işi çok gönülden yaptığının farkındaydım ama dokuzuncu sınıftan on ikinci sınıfa doğru ilerledikçe resimlerinde özne hakkında ne düşündüğünü görmekten çok öznelerin özne olması konusunda neler hissettiğini görmeye başladım. Amatör ressamlarda ender görülen bir özelliktir bu, Bay McAfee. Gerçek olgunluğun bir ölçütüdür."

"Emily'nin tarzında bir değişiklik farkettiniz mi?"

"Aslına bakarsanız farkettim. Geçen sonbahar, her zamankilerden bariz şekilde farklı bir resim yaptı. Beni şaşırttı."

Jordan sözü resmi kayda geçirilmesi için diğerlerinden ayırdı. Göz boşluklarında fırtına bulutları olan, dili dışarı sarkmış kurukafa resmi jürinin hemen dikkatini çekti. Kadınlardan biri eliyle ağzını kapatarak, "Tanrım!" dedi.

"Ben de aynen böyle tepki verdim," dedi Kim Kenly, jüri üyesini başıyla onaylayarak. "Gördüğünüz gibi bu gerçekçi değil, gerçeküstü bir resim."

"Gerçeküstü..." dedi Jordan. "Biraz açabilir misiniz?"

"Herkes gerçeküstücü ressamların eserlerini görmüştür: Dali, Ernst, Magritte." Jordan'ın boş gözlerle baktığını görünce içini çekti. "Dali! Şu masadan damlayan saatleri falan çizen adam?"

"Haa, tamam!" Jordan jüriye göz attı. Grafton'dan rastgele toplanmış her grupta olacağı gibi bir zıtlıklar komedyasıydı adeta. Dartmouthlu bir ekonomi profesörünün yanında Jordan'ın hayatı boyunca Orford'daki mandırasından dışarı adımını atmadığına kalıbını basabileceği bir adam oturuyordu. Dartmouthlu profesörün sıkkın bir hali vardı; Dali'nin kim olduğunu gayet iyi biliyordu muhtemelen. Çiftçiyse elindeki not defterine bir şeyler yazmakla meşguldü.

"Emily bu resmi ne zaman yaptı, Bayan Kenly?" diye sordu Jordan.

"Eylül sonunda başladı. Tam olarak bitirmemişti ki... Şey oldu."

"Öyle mi? Ama resim imzalanmış."

"Evet," dedi resim hocası alnını kırıştırarak. "Tablonun ismi var oysa. Herhalde bitirmeye yaklaştığını düşünüyordu."

Kim Kenly'nin kırmızı ojeli uzun tırnağı kurukafada gezindi, geniş dilin üstünden geçip göz boşluklarındaki fırtına bulutlarına dokunduktan sonra ressamın imzasının yanındaki kelimelerin üstünde durdu. "İşte burada... Sanatçının *Özportresi*."

Barrie Delaney bir süre eli çenesinde, başını sallar halde resme baktı. Sonra iç geçirerek ayağa kalktı. "Bu tabloya fazla anlam veremiyorum açıkçası," dedi Kim Kenly'ye. "Ya siz?"

"Ben uzman değilim ama..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti kadının Barrie. "Ama bunu dert etmeyin. Savunma elbette bir uzman getirdi. Yine de merak ediyo-

rum... Öğretmeni olarak Emily'ye neden bu kadar rahatsız edici bir resim yaptığını sordunuz mu?"

"Yaptığı diğer resimlerden çok farklı olduğunu söyledim. O da içinden öyle bir şey yapmak geldiğini anlattı."

Barrie tanık kürsüsünün önünde ileri geri dolaşmaya başladı. "Ressamların farklı ortamlar ve tarzlar denemesi alışılmadık bir şey midir?"

"Aslına bakarsanız, hayır."

"Emily heykeli denedi mi hiç?"

"Evet, onuncu sınıfta kısa süre için denedi."

"Ya çömlekçilik?"

"Biraz."

Barrie başıyla onayladı. "Suluboya?"

"Evet ama yağlıboyayı tercih ederdi."

"Arada bir genel tarzına uymayan resimler de yapardı, değil mi?"

"Tabii."

Barrie yavaş adımlarla kurukafa resmine yaklaştı. "Emily ilk kez suluboya yaptığında hal ve tavırlarında bir farklılık sezdiniz mi, Bayan Kenly?"

"Hayır."

"Heykeltıraşlık deneyimi sırasında davranışlarında bir değişiklik oldu mu?"

"Hayır."

Barrie kurukafa resmini tutup kaldırdı. "Bu resmi yaptığında normaldekinden çok farklı bir tavır sergiliyor muydu?"

"Hayır."

"Başka sorum yok," dedi Barrie ve resmi tekrar delil masasına bıraktı. Yüzü aşağıya gelecek şekilde.

Adliyenin girişinde bir bekleme mekânı vardı ve iki mahkeme salonunun arasına yerleştirilmiş bir mafsalı andırıyordu. Sıradan bir günde koltuklar asabi avukatlarla, hüküm giymeyi bekleyen sanıklarla ve birbirleriyle konuşmaları yasaklanmış tanıklarla dolu olurdu.

Son iki gündür holün bir ucunda Melanie'yle Michael, öteki ucundaysa Gus oturtulmuştu. İfadesini veren Melanie, o gün ilk kez mahkeme salonuna alınacaktı. Gus her zamanki sandalyesine oturmuş ve yüzünü okuduğu gazeteye gömmüştü. Michael'ın içeri girişini görmemek için olanca gücüyle çabalıyordu.

Michael yanına oturunca gazetesini katladı ve "Bunu yapmamalısın," dedi.

"Neyi?"

"Buraya oturma."

"Neden? Davayı etkileyecek bir şey söylemediğimiz sürece sakıncası yok."

Gus gözlerini yumdu. "İkimizin aynı havayı soluyor olmamız bile davayı etkileyebilir, Michael. Sen, sen olduğun, ben de ben olduğum için."

"Chris'i gördün mü?"

"Hayır, bu akşam ziyaret edeceğim." Gus başını çevirirken önüne döndü; sonradan aynı soruyu Michael'a sormayı akıl etti. "Ya sen?"

"Doğru olmayacağını düşündüm bunun. Özellikle de bugün tanıklık yapacakken."

Gus gülümsedi. "Tuhaf bir ahlak anlayışın var."

"Ne demek bu?"

"Hiç. Zaten savunma avukatı için şahitlik yapacaksın. Chris sana bundan ötürü teşekkür borçlanacak."

"Resmî olarak savunma makamı için şahitlik yapacağım. Muhtemelen de bu akşam yaptığım şeyi unutmak için sarhoş olacağım."

Gus ona döndü, elini koluna koyarak, "Yapma," dedi.

İkisi de onun eline baktı. Gus'ın elini kendisininkiyle örterek, "Öyleyse bu akşam benimle gelir misin?" diye sordu Michael.

Gus başını salladı. "Hapishaneye gitmem gerekiyor. Chris'e."

Michael, "Haklısın," dedi. "İnsan her zaman çocuğu için en doğru olanı yapmalı."

Kalkıp salonun karşı ucuna gitti.

"Bayan Vernon, mesleğiniz sanat terapistliği, değil mi?" dedi Jordan.

"Evet."

"Bana sanat terapistlerinin ne iş yaptığını açıklayabilir misiniz?" İlgili gözükmeye çalışarak gülümsedi. "Sizin meslektekilerin yolu New Hampshire'a pek düşmez de."

Sandra Vernon uçakla Berkeley'den gelmişti. Californialılara özgü bronzlaşmış teni, kısa kesilmiş platin rengi saçları ve UCLA'dan psikoloji doktorası vardı.

"Bizler ruh sağlığı alanında çalışırız," dedi. "Bir vakayla ilgili olarak başvurulduğunda, çoğunlukla söz konusu kişiden belli bir cisim çizmesini isteriz. Örneğin bir ev, bir ağaç ya da bir insan. O kişinin ne çizdiğine ve resmi hangi tarzda yaptığına bakarak psikolojik durumuyla ilgili yorumlar yaparız."

"Müthiş bir şey bu!" dedi Jordan. Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Çöp adam resimlerine bakıp birisinin aklından neler geçtiğini anlayabilirsiniz yani."

"Bu abartılı bir ifade değil. Özellikle henüz konuşamayan küçük çocuklar söz konusu olduğunda, yaptıkları resimlere bakarak cinsel veya fiziksel tacize uğrayıp uğramadıklarını anlayabiliriz. Bunun gibi şeyler yani."

"Ergenlik çağındaki vakalarla ilgilendiğiniz olur mu?"

"Evet, bazen."

Jordan, Chris'in arkasına geçti ve elini omzuna koydu. "Hiç ağır depresyonda, hatta intihara eğilimi olan gençlerle çalıştınız mı?"

"Evet."

"Ergenlik çağındaki bir gencin yaptığı resimlere bakarak cinsel tacize uğrayıp uğramadığına ya da intihara meyilli olup olmadığına dair ipuçları bulabilir misiniz?"

"Evet," dedi Sandra Vernon. "Kimi zaman resimler, başka yolla bilinçüstüne çıkması mümkün olmayan, bastırılmış, duyguları ortaya vurur.

"Yani biraz tuhaf davranan bir çocuğun resimlerine bakarak hayatını altüst eden etkenler olduğunu görebilirsiniz."

"Kesinlikle."

Jordan delil masasına doğru ilerledi ve Emily'nin onuncu sınıfta yaptığı anne çocuk resmini kaldırdı. "Bu resmi yapan kişinin zihin yapısını açıklayabilir misiniz?"

Sandra gözlüğünü cebinden çıkarıp burnunun üstüne yerleştirdi. "Bu resim dengeli, ortamına uyum sağlamış bir kişi tarafından yapılmışa benziyor. Yüzlerin ve ellerin orantılı çizildiğini görüyoruz, ayrıca kuvvetli bir gerçekçilik öğesi var; abartılı veya anormal çizilmiş herhangi bir şey yok; parlak renkler kullanılmış."

"Pekâlâ." Jordan bu kez de kurukafa portresini kaldırdı. "Ya bu?"

Sandra kaşlarını kaldırdı. "Hmmm! Bu çok farklı."

"Bana burada ne gördüğünüzü açıklar mısınız?"

"Tabii. Öncelikle bir kurukafa görüyoruz. Bu bana hemen ressamın aklında ölümle ilgili saplantılı bir düşünce olabileceğini söylüyor. Ama daha önemlisi, arka planda kırmızı ve siyahın bir arada kullanılmış olması... Bu pek çok sanat terapisi araştırması tarafından saptanmış ve intihara eğilimi işaret eden bir ipucudur. Ayrıca bulutlu

bir gökyüzü var. Kişilerin depresyonda ve/veya intihara eğilimli oldukları zaman bulut ve yağmur resimleri yaptığına sık sık rastlarız... Burada daha rahatsız edici olan, ressamın bulutları göz boşluklarına yerleştirmiş olması. Gözler kişinin düşüncelerini simgeler. Bence sanatçının burada toplanan fırtına bulutlarını kurukafanın göz boşluklarına yerleştirmiş olması, aklında intihar düşüncelerinin olduğunu vurguluyor."

Tanık kürsüsünün parmaklıklarının üzerinden eğildi. "Daha yakından bakınca... Resmi biraz yaklaştırabilir misiniz?" Jordan resmi yaklaştırıp Yargıçla Sandra'nın arasında bir yere yaslayınca devam etti: "Rahatsızlık verici bir diğer unsur da resimdeki bazı ayrıntılar. Bunlar gerçeküstü tarzda yapılmış..."

"Bunun önemi var mı?"

"Pek sayılmaz. Ancak öğelerin resimde bir araya getiriliş tarzı önemli. Mesela burada uzun ve gelişmiş kirpiklerle ağızdan çıkan hayli gerçekçi bir dil görüyoruz. Bunlar bana cinsel tacize dair uyarı işaretleri veriyor."

"Cinsel taciz mi?"

"Evet. Taciz kurbanları dillere, kirpiklere, takoz biçimli nesnelere saplanıp kalır. Bir de kemerlere." Gözlerini kısarak resme düşünceli bir ifadeyle baktı. "Kafatası gökyüzünde havada duruyor. Havada, elleri olmayan bir vücut ya da vücuttan bağımsız kafa resimleri yapan kişilerin genellikle hayatlarını kontrol edemedikleri düşünülür. Ayaklarının yere basmadığı duygusuna kapılırlar, o nedenle de canlarını sıkan şeyden uzaklaşamazlar."

Jordan resmi delil masasına bıraktı. "Bu resim profesyonel hayatınızda karşınıza çıkmış olsa ressama vereceğiniz klinik tavsiye ne olurdu?"

Sandra Vernon başını iki yana salladı. "Ressamın ruhsal durumu beni hayli endişelendirirdi. Depresyondan ve intihar eğiliminden şüphelenirdim. Bir terapiste gitmesini önerirdim."

Melanie sandalyesinde kıpırdandı. Tanıklık görevi sona erdikten sonra mahkeme salonuna dinleyici olarak kabul edildiği ilk gündü bu. Duymak istediği pek çok tanıklık varken karşısına Berkeleyli kadının kahredici yorumları çıkmıştı. *Diller. Kirpikler. Takoz biçimli nesneler.*

Uyarı işaretleri; cinsel taciz.

Ellerini kucağında kavuşturdu. Emily'nin günlüğündeki bazı şeyleri çok net hatırlıyordu. Dolabın çürük plakasının arkasında bulduğu günlük... Ateşe attığı günlük...

Sonuna kadar okuduğu günlük...

Melanie kalktı ve oturduğu sıradaki insanların önünden geçip mahkeme salonundan çıktı. Gus Harte'la kocasının ve onlarca kişinin yanından geçerek tuvalete ulaştı, sonra yerlere kustu.

"Güzel sanatlar dalında üniversite eğitimi gördünüz mü, Bayan Vernon?"

Sandra savcıya gülümsedi. "Evet. Dinozorların nesli henüz tükenmemişti."

Barrie gülmedi. "O okullara başvururken resimlerinizden bazı örnekleri slayt halinde göndermeniz istenir, doğru mu?"

"Evet."

"Söz konusu resim sanatçının kapasitesini kanıtlamak için alternatif tarzda yapılmış olabilir mi?"

"Aslında okullar sanatçının tarzının tutarlı olmasını tercih eder."

"Söylediğim gibi olması da mümkün müdür, Bayan Vernon?"

"Evet."

Barrie gidip evrak çantasından iki CD çıkarttı. "Bunların delil olarak kayda geçmesini istiyorum. Bunlar Emily'nin yatak odasından alındılar. Bunları bize anlatır mısınız, Bayan Vernon?"

Sanat terapisti uzatılan diskleri savcıdan aldı. "Biri Grateful Dead albümü. İyidir doğrusu."

"Kapağında ne görüyorsunuz?"

"Rengârenk bir arka planın üstünde yüzen bir kafatası."

"Ya öteki?"

"Rolling Stones. Kapağında bir ağız ve uzun bir dil var."

"Ergenlik çağındaki gençlerin kendileri için önem taşıyan eserleri kopyaladıklarına hiç rastladınız mı, Bayan Vernon?"

"Evet, sık görülür bu. Buluğ çağının özelliklerindendir."

"Yani kafatası resmini yapan sanatçının en sevdiği CD'lerin kapaklarını taklit ediyor olması mümkündür, öyle mi?"

"Elbette mümkündür."

"Teşekkür ederim," dedi Barrie, CD'leri geri alarak. "Az önceki tabloda gördüğünüz bazı öğelerin sizi rahatsız ettiğini söylediniz. Bulutların intihar demek olduğunu belgeleyen belirli bir kaynak söyleyebilir misiniz bana?"

"Hayır. Tek bir kaynak söyleyemem; çocuklarla yapılan pek çok çalışmanın ortak bulgusudur."

"Bize ağızdan çıkmış bir dilin cinsel tacizi vurguladığını belgeleyen bir kaynak verebilir misiniz?"

"Aynı şekilde bu da farklı vakaların derlenmesinden ortaya çıkmıştır."

"Bir resimde kırmızıyla siyahın bir arada kullanılmış olması, ressamının kendini öldüreceği anlamına *kesinlikle* gelmiyor bu durumda."

"Şey... Hayır ama kırmızıyla siyahın bu şekilde kullanıldığı resimlerin yüzde doksanında ressamın intihara meyilli olduğu saptanmıştır."

Barrie gülümsedi. "Böyle söylemeniz ne ilginç." Masasından

bir poster alıp Jordan'a doğru tuttu.

"İtiraz ediyorum," dedi Jordan hemen.

Ve anında yargıcın işaretiyle kürsünün önünde savcıyla buluştu. "Nedir bu?" diye sordu Jordan. "Ve de davayla ne alakası var?"

"Yapma Jordan! Bu bir Magritte. Konu kültür olduğunda tam bir hödük olduğunu biliyorum ama sen bile anlamış olmalısın bunu neden gösterdiğimi."

Jordan bir şey söylemesine fırsat vermeden yargıca döndü. "Ortaya kahrolası bir Magritte çıkaracağını bilsem bu konuda biraz araştırma yapardım."

"Büyütme," dedi Barrie. "Dün gece geldi aklıma. Biraz hareket sahası ver bana."

"Eğer o zımbırtıyı delil masasına koyacaksan ben de biraz hareket sahası istiyorum," dedi Jordan. "Magritte hakkında bir şeyler öğrenmek için zaman istiyorum."

Barrie tatlı tatlı gülümsedi. "Bu sanat birikimiyle sen bir şeyler öğrenene kadar müvekkilin yetmiş yaşına gelir."

"Magritte hakkında araştırma yapmak için zaman istiyorum," diye tekrarladı Jordan. "Belki Magritte de Freud'a gidiyordu?"

"İzin vereceğim," dedi Puckett.

"Neye?" diye sordu Barrie ile Jordan bir ağızdan.

"Posterin gösterilmesine. Salona bir sanat uzmanı getiren sizsiniz, Jordan. Barrie de ona uzmanlığını kanıtlama fırsatı versin."

Jordan masasına dönerken savcı Magritte posterini kayda geçirtti ve tanığa döndü.

"Bu resmi tanıdınız mı?"

"Elbette. Magritte."

"Magritte mi? Yani ne oluyor?"

"Belçikalı bir ressam," diye açıkladı Sandra. "Bu resmin çeşitli

uyarlamalarını yapmıştır." Resimde siluet halinde görünen, eski tarz melon şapkası bulutlarla dolu adamı işaret etti.

"Bu posterle Bay McAfee'nin incelemenizi istediği resim arasında benzerlikler görüyor musunuz?"

"Tabii. Her şeyden önce bulutlar var. Magritte'inkiler fırtına bulutuna benzemiyor ama... Üstelik bunlar sırf gözleri değil, kafanın içini de doldurmuş vaziyette." Sandra gülümsedi. "Magritte takdire şayan bir ressamdır."

"Takdir edildiği belli," diye söylendi yerinden Jordan.

"Magritte terapi görüyor muydu?" dedi Barrie.

"Bilmiyorum."

"Bu resmi yaptıktan sonra terapi gördü mü?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu resmi yaptığı sırada depresyonda mıydı?"

"Bilemem."

Barrie aklı karışmış gibi jüriye döndü. "Öyleyse sanat terapisinin pozitif bir bilim olmadığını söylüyorsunuz. Gerçekçi bir dil çizen herkesin mutlaka cinsel tacize uğradığı söylenemez. Gözlerin yerine fırtına bulutları çizen birinin intihar etmeyi düşündüğü de kesin olarak söylenemez. Yanılıyor muyum, Bayan Vernon?"

"Doğru," diyerek kabul etti terapist.

"Bir sorum daha var. Sanat terapisinde size başvuran çocuklardan ya da ergenlerden resim yapmalarını istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Bir ev, bir kişi ya da bir ortam çizmelerini söylüyoruz."

"Sanat terapisi alanındaki araştırmalar genellikle bu yöntemle mi yapılıyor?"

"Evet."

"Neden resim yapmasını istiyorsunuz hastanın?"

"Sanat terapisi, bir ölçüde kişinin yaratma sürecini izlemeye

dayanır," diye açıkladı Sandra. Sorunları kavramaya çalışırken süreç de nihai ürün kadar önemlidir."

"Örnek verebilir misiniz?"

"Örneğin ailesini resim yoluyla betimlemesi istenen bir kız babasını çizme konusunda çekimser kalıyor veya belden aşağısını çizmiyorsa, cinsel tacize uğradığını düşünebiliriz."

"Emily Gold'u o kafatasını yaparken gördünüz mü, Bayan Vernon?"

"Hayır."

"Ondan kendi portresini yapmasını istediniz mi?"

"Hayır."

"Öyleyse bu resmi burada ilk kez görüyor olmanız çıkarımlarınızın doğruluk derecesini etkileyebilir."

"Öyle olduğunu kabul etmek..."

"Bu durumda Emily Gold'un resmi yaparken aklından intiharı geçirmiyor ya da cinsel tacize gönderme yapmıyor olması gayet mümkün. Belki de Bay Magritte gibi kötü bir gün geçiriyordu, o kadar."

"Mümkün," dedi Sandra. "Ama bu, birkaç ay içinde yapılmış bir resimdir. Yani arka arkaya pek çok kötü gün geçirildiği anlamına gelir."

Hiç beklemediği bu çıkış karşısında Barrie'nin çenesi kasıldı. Savunma masasına bakmadan, "Bu kadar," dedi.

Jordan ayağa kalktı. "Tanığı tekrar sorgulamak istiyorum." Sanat terapistine doğru yürüdü. "Bayan Delaney'e, Emily'nin resminde sizi rahatsız eden şeylerden hiçbirinin cinsel tacizi ya da intihar düşüncesini kesin olarak kanıtlamadığını söylediniz. Sorbonne'a girmek için farklı tarzlardan yapıtlar vermeyi deneyebileceğini söylediniz. Uzman görüşünüze göre bunun olasılığı ne kadar?"

"Oldukça düşük. O resimde birden fazla tuhaf öğe var. Eriyen

bir saat ya da yüzün ortasına yerleştirilmiş bir elmadan söz etmiyoruz burada. O zaman kendini sınamak için gerçeküstü yapıtlar vermeye çalıştığını söyleyebiliriz. Öte yandan, bir sanat terapistini alarma geçirmeden de öfkenizi vurgulayabilirsiniz."

Jordan başını salladı, sonra da delil masasına gidip Magritte posterini parmaklarının ucuyla tutarak kaldırdı. "Bu duruşmada tek bir şey kanıtlandıysa, o da benim sanat alanındaki cehaletimdir." Terapist ona gülümsedi. "Yani bu konuda avantajlı olan sizsiniz. Ama size... Size ve Bayan Delaney'e inanmak zorundayım. Bunun bir Magritte olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet. Harika bir ressamdır."

Jordan başını kaşıdı. "Emin değilim. Ben olsam evime asmazdım doğrusu." Jüriye dönüp posteri gösterdi. "Van Gogh'un kulağını kestiğini ben bile biliyorum; Picasso'nun çizdiği yüzler çarpık çurpuktur. Sanatçılar genel olarak duygusal insanlardır. Bay Magritte'in bir psikologa gidip gitmediğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Yani ruhsal açıdan sağlıklı olmayabilir."

"Doğru."

"Cinsel tacize uğramış olabilir mi?"

"Bilemem."

"Ne yazık ki Magritte üzerine araştırma yapmam için bana zaman verilmedi," diye devam etti Jordan. "Ancak bir sanat terapistinin bakış açısına göre Bay Magritte de bazı duygusal sorunlara sahipmiş gibi görünüyor. Yanılıyor muyum?"

Sandra güldü. "Hayır, yanılmıyorsunuz."

"Bayan Delaney'e çalışmalarınızın çoğunda hastalardan resim yapmalarını istediğinizi söylediniz. Bir çocuğun bir sorunu olup olmadığını anlamak için, daha önce yaptığı resimlere baktığınız da olmaz mı?"

"Elbette. Sık sık yaparız bunu."

"Kaygılı bir ebeveyn size çocuğunun yaptığı resimlerle gelebilir yani."

"Evet."

"Bu resimlere dayanarak çocuğun bir sorunu olup olmadığını anlayabilir misiniz?"

"Çoğunlukla anlarım."

"Bu resimleri değerlendirirken bazı sorunlar sezdiğiniz, sonradan da söz konusu çocuğun gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu öğrendiğiniz olur mu?"

"On çocuktan dokuzunda böyle olur," dedi Sandra. "Hayli keskin ve sonuca yakındır bu alandaki sezgilerimiz."

"Ne yazık ki Emily'den karşınızda resim yapmasını isteyemezsiniz artık," dedi Jordan. "Bunu yapacak durumda olsaydınız, belki ona da yardım edebilirdiniz. Elinizde sadece resim olsaydı, yetkili bir sanat terapisti olarak Emily'nin ruh sağlığı konusunda kaygılanır mıydınız?"

"Evet, kaygılanırdım."

"Başka sorum yok," diyerek yerine oturdu Jordan ve Chris'e gülümsedi.

"Tanığı tekrar sorgulamak istiyorum, Sayın Yargıç." Barrie yerinden fırlayıp Sandra Vernon'un önüne dikildi. "Biraz önce Bay McAfee'ye bazen eski yapıtlara bakarak ön değerlendirme yaptığınızı söylediniz."

"Evet."

"Ayrıca rahatsız edici öğeler barındıran on resimden dokuzunun çözülmesi gereken ruhsal sorunları işaret ettiğini söylediniz."

"Evet."

"Geriye kalan o bir kişi konusunda ne diyebilirsiniz?"

"Genellikle tamamen normal bir insandır," dedi Sandra.

Barrie gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Joan Bertrand, ayırt edilmesini sağlayacak özellikleri olmayan orta yaşlı bir kadındı. Kendini bir roman karakterinin yerine koyarak saatlerini geçirdiği, hatta belki sevdiği kimi erkek öğrencileriyle ilgili hayallere daldığı hülyalı yeşil gözlerinden anlaşılabiliyordu. Savunma adına tanıklık yapmak için kürsüye çıkar çıkmaz Chris'in sadece sevilen bir öğrenci değil, -onun fikrine göre- yirminci yüzyılın en büyük potansiyel dehalarından biri olduğunu ifade etmeyi başardı. Jordan gülümsememek için dişlerini sıkıyordu. Bir karatahtayla ahşap sıraların arasındayken mahkeme salonundaki kadar fanatik değildi büyük olasılıkla Bertrand.

"Chris nasıl bir öğrencidir?"

Joan Bertrand ellerini kalbinin üstünde birleştirdi. "Ah, harikuladedir. Ona A'dan başka bir not verdiğimi hatırlamıyorum. Öğretmenler odasında sürekli konuşulan öğrencilerden biridir. 'Bu dönem Chris Harte'ın sosyal bilimler dersine kim giriyor?' falan türünden konuşmalar yani."

"Geçen sonbahar sizin sınıfınızda mıydı?"

"Evet. İlk sömestrde."

"Bunu tanıdınız mı, Bayan Bertrand?" Jordan özenle yazılmış bir bilgisayar çıktısını kaldırdı.

"Evet. Chris bunu ileri İngilizce dersi için yazmıştı. Ekimin son haftasında teslim edilmişti ödev."

"Konusu neydi?"

"Bir kompozisyon yazacaklardı. Öğrencilere gündemdeki tartışmalı konulardan birini seçmelerini ve kişisel fikirlerine dayanarak bir tarafı tutmalarını söylemiştim. Bir tez oluşturmaları, o tezi destekleyecek düşünceler öne sürmeleri, karşı tezi çürütmeleri ve sonuca ulaşmaları gerekiyordu."

"İngilizcem de resmim kadar kötüdür benim," dedi Jordan, şapşalca bir sevimlilikle. "Bir kez daha açıklayabilir misiniz ödevi?"

Bayan Bertrand gülümsedi. "Bir konuyu alıp olumlu ve olumsuz yanlarını tartışacak ve sonuca ulaşacaklardı."

"Haa!" dedi Jordan, "Şimdi daha iyi anladım."

"Üniversite ikinci sınıf öğrencileri bile yapamaz bunu çoğunlukla. Ama Chris en iyi şekilde üstesinden geldi."

"Kompozisyonun konusunu söyleyebilir misiniz bize, Bayan Bertrand?"

"Kürtaj."

"Chris hangi tarafı tutuyordu?"

"Yaşama hakkını savunuyordu."

"Öğrencilerin yazdıkları şeylere inanıyor olması gerekiyor muydu?"

"Bazıları inanmıyordu elbette ama Chris'le dersler sırasında birkaç kez konuştuk. Yazdıklarına cidden inandığını söyleyebilirim size."

"Dördüncü sayfanın altındaki işaretli kısmı okur musunuz bize?"

Kadın kâğıdı bir kol boyu uzakta tutup gözlerini kıstı:

"Esasen ortada yapılması gereken bir seçim yoktur. Birisinin hayatına son vermek yasalara aykırıdır. Fetüsün henüz insan olmadığını söylemek kabahate kılıf uydurmaktan ibarettir, çünkü çoğu kürtajda fetüsün ana vücut sistemleri tamamıyla mevcuttur. Seçme hakkının kadına ait olduğunu söylemek de akılları bulandırmaktan başka şeye hizmet etmez; burada söz konusu olan yalnız kadının vücudu değil, aynı zamanda başka bir insanın bedenidir."

Bayan Bertrand başını kaldırıp bekledi.

"Haklısınız," dedi Jordan. "Gayet açık bir ifade. Sizce Chris Harte kız arkadaşını hamile olduğu için öldürmüş olabilir mi?"

"İtiraz ediyorum!" dedi Barrie. "Tanık medyum değil, İngilizce öğretmeni."

"Reddedildi," diye yanıt verdi Puckett.

Jordan dönüp Barrie'ye bir bakış göndedi. "Soruyu tekrarlamamı ister misiniz, Bayan Bertrand? Sizce Chris Harte kız arkadaşını hamile olduğu için öldürmüş olabilir mi?"

"Hayır. Böyle bir şey yapmış olması mümkün değil."

Jordan gamzelerini göstererek gülümsedi. "Teşekkürler."

Joan Bertrand onun arkasından bakakaldı. "Bir şey değil..." diyerek içini çekti.

Barrie hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladı. "Bay McAfee'nin aksine ben İngilizceye bayılırdım," dedi. "Chris de öyleymiş anlaşılan. Ve en sevdiğiniz öğrencilerinizden biriymiş."

"Ah, evet."

"Onun cinayet işlemek gibi korkunç bir şey yapmış olabileceğini aklınız almıyor, değil mi?"

"Kesinlikle almıyor."

"Şu parlak kompozisyonu da okuduktan sonra onun bir bebeğin canını alabileceğini ya da kız arkadaşını soğukkanlılıkla vurabileceğini tasavvur edemiyorsunuzdur."

"Herhangi bir insanı öldürebileceğini düşünmem mümkün değil."

"Kendisini bile mi?"

Bayan Bertrand başını şiddetle iki yana salladı. "Kesinlikle yapamaz."

"Öyleyse kısa bir tekrar yapmama izin verin." Barrie parmaklarıyla saymaya başladı. "Chris kimsenin canını alamazdı. Emily'nin canını alamazdı. Emily'nin kendi canını almasına izin veremezdi. Kendini de asla öldüremezdi. Ama elimizde bir ceset var. Chris'in ifadesinden de Emily'nin kendini öldürmeyi planladığını ve onun arkasından aynı şeyi yapacağını öğrendik. Chris'in olay yerinde bulunduğunu kanıtlayan tüm kanıtlara sahibiz." Başını hafifçe yana eğdi. "Sizin olaya dair kuramınız ne, Bayan Bertrand?"

"İtiraz ediyorum!" diye gürledi Jordan.

"Geri aldım," dedi Barrie.

Öğle yemeği için ara verilince Chris şerifin odasına indirildi. Jordan ona hindili sandviç getirmiş, hücrenin önüne koyduğu portatif sandalyeye oturup kendi sandviçini yemeye başlamıştı. "Bayan Bertrand'a acıdım," dedi Chris ağzındakini çiğnerken.

"Tatlı bir kadın."

"Evet. Savcının aksine öyle."

Jordan omuz silkti. "Farklı işler farklı tarzları gerektiriyor. Başsavcılıktayken ben de onun kadar melanettim."

Chris gülümsedi. "Ama şimdi yumuşacıksın, öyle mi?"

Jordan parmağını hücrenin parmaklıklarına doğru sallayarak, "Benden şüphe etmeye başlamanın sırası değil," dedi. Chris yanıt vermeyince güldü. "Seni inançsız!"

Chris bunu ciddiye alarak başını kaldırdı. "İnançlarım var. Sadece neye inandığımdan tam olarak emin değilim." Yarım kalmış sandviçini poşetine koyup attı. "Suçlu bulunursam ne olacak?"

Jordan onun gözlerinin içine baktı. "Bir karar duruşması olacak. Sonuca göre Concord'a nakledileceksin."

Chris başını salladı. "Ve hepsi bu kadar, öyle mi?"

"Hayır. Temyize gideriz."

"O da asırlar sürebilir ve işe yaramayabilir."

Jordan tadı birden kaçarak talaşa benzeyen sandviçine baktı ve cevap vermedi.

"Çok ilginç bir durum var, biliyor musun?" dedi Chris. "Dürüst olmamı istemiyorsun; bense senden dürüstlükten başka bir şey istemiyorum." Başını çevirip başparmağını hücrenin parmaklıklarında gezdirdi. "Ama ikimizin de elindekilerden pek memnun olduğunu sanmıyorum."

"Seni yok yere ümitlendirmemeye çalışıyorum, Chris," dedi Jordan. "Ama en önemli iki tanığın daha kürsüye çıkmadı."

"Ondan sonra ne olacak ki?"

Avukatı Chris'e bomboş gözlerle baktı. "Bilmiyorum,"

Öğleden sonra Stephanie Newell tanık kürsüsüne çıktığında salonda hafif bir kargaşa yaşandı. Arka sıralarda oturan birisi attığı çürük domatesi kadının tam bluzuna isabet ettirerek, "Katil!" diye bağırdı ve koşarak salondan çıktı.

Stephanie'ye temiz gömlek vermek ve bu ufak kürtaj karşıtı gösterinin icabına bakmak üzere polisi çağırmak için kısa bir ara verildikten sonra mahkeme yeniden toplandı. Stephanie Newell kürsüdeki yerini alıp kimlik bilgilerini verene kadar jüri üyelerinin çoğu Emily Gold'un Aile Planlama'ya başvurup kürtaj yaptırmak istediği sonucunu çıkarmıştı bile.

Jordan, "Bu dosyaya ne şekilde dahil olduğunuzu bize söyler misiniz, Bayan Newell?" diyerek sorgulamaya başladı.

"Emily'yle ilgilenmek üzere tayin edilen danışman bendim."

"Emily'ye bir dosya açtınız mı?"

"Evet."

"Onunla ne zaman tanıştınız?"

"2 Ekim'de."

"O görüşmede ne yaptınız?"

"Bir ön görüşme yapıp hamilelik testinin sonuçlarını açıkladım ve seçenekleri anlattım."

"Sonraki karşılaşmanız ne zamandı?"

"10 Ekim'de. Kürtajdan önce bir danışmanlık seansı yapılmasını şart koşuyoruz. Kürtaj ücreti bu seansın sonunda peşin ödeniyor. Ayrıca kürtaj sırasında hastanın yanında birinin olup olmayacağını soruyoruz."

"Bebeğin babası mı örneğin?"

"Evet. Ya da hasta çok gençse ebeveynleri de olabilir. Ama Emily, annesiyle babasının onu desteklemeyeceğini, babaya ise bebekten bahsetmediğini ve bahsetmek istemediğini söyledi bana."

"Buna ne tepki verdiniz?"

"Babaya söylemesini tavsiye ettim. Yanında destek alacağı birisi olması için..."

"Sonraki görüşmeniz?"

"11 Ekim'de. Kürtaj randevusu o gündü. Danışman kürtaj öncesinde, operasyon sırasında ve sonrasında hastaya destek vermekle yükümlüdür."

Jordan jüriye doğru yürüdü. "Kürtaj gerçekleşti mi?"

"Hayır. Bir şeyler Emily'nin sinirlerini bozdu ve son anda vazgeçmesine neden oldu."

Jordan dirseklerini jüri bölmesinin önündeki parmaklığa dayadı. "Bu size tuhaf geldi mi?"

"Hayır. Sık görülen bir durumdur bu. İnsanlar son anda fikir değiştirebilir."

"Emily bebeği aldırmamaya karar verdikten sonra ne yaptınız?"

Stephanie içini çekti. "Babaya açıklamasını tavsiye ettim bir kez daha."

"Buna nasıl tepki verdi?"

"Morali daha da bozuldu. Ben de konuyu kapattım."

"Emily Gold'u son olarak ne zaman gördünüz, Bayan Newell?"

"7 Kasım'da. Öldüğü gün öğleden sonra."

"Neden görüştünüz o gün?"

"Randevumuz vardı."

"Emily o gün üzgün müydü?"

"İtiraz ediyorum!" diyerek ayağa fırladı Barrie. "Varsayım..."

"Reddedildi," dedi Puckett.

"Emily Gold o gün üzgün müydü?" diye tekrar sordu Jordan.

"Fazlasıyla üzgündü."

"Size bunun nedenini söyledi mi?"

"Hiçbir seçeneği kalmadığını hissettiğini söyledi. Bebek konusunda ne yapacağını bilemiyordu."

"Ona ne dediniz?"

"Babayla konuşması gerektiğini tekrarladım. Ummadığı kadar büyük destek görebileceğini söyledim."

"Babayla konuşup konuşmamak konusunu ne kadar tartıştınız?" diye sordu Jordan.

"Seansın tümünde neredeyse... Bir saat kadar."

"Sizce oradan ayrıldıktan sonra babaya bebekten bahsedecek miydi?"

"Hayır. Fikrini değiştiremedim."

"Onunla görüştüğünüz beş hafta boyunca, Emily babaya bebekten söz etmemek kararından dönecek gibi oldu mu hiç?"

"Olmadı."

"Son seansın ardından fikrini değiştirebileceğini düşündürecek herhangi bir ipucu yakaladınız mı?"

"Hayır."

Jordan yerine oturdu ve "Tanık sizin," dedi.

Barrie kalkıp tanık kürsüsüne yöneldi. "Emily'yi 7 Kasım'da gördünüz, öyle mi, Bayan Newell?"

"Evet."

"Saat kaçta?"

"Randevumuz dörtteydi. Dörtle beş arasında görüştük."

"Emily Gold'un o gece on birle on iki arasında öldüğünü biliyor musunuz?"

"Evet."

"Saat beşle on bir arasında..." Barrie hesap yaparken parmaklarıyla çenesinde trampet çaldı. "Altı saat. O süre boyunca Emily'nin yanında mıydınız?"

"Hayır, değildim."

"Chris'i hiç görmüş müydünüz?"

"Hayır."

"Emily'nin ölümünden önceki altı saat boyunca aralarında geçen herhangi bir konuşmaya tanık oldunuz mu?"

"Hayır."

"Yani Emily'nin o arada Chris'e bebekten söz etmeye karar vermiş olması mümkün değil mi, Bayan Newell?"

"Şey..." Stephanie omuz silkti. "Mümkün herhalde."

"Teşekkür ederim."

Michael Gold kürsüye çıkarken hüküm giymiş bir adamın yaşama sevincinden fazlasına sahip değildi. Gözlerini yargıçtan ayırmıyor ve solundaki Melanie ile sağındaki James Harte'a özellikle bakmamaya çalışıyordu. Oturup elini İncil'in üstüne koyar koymaz Chris'e baktı ve '*Bunu senin için yapıyorum,*' diye düşündü.

Chris'in kızını öldürmüş olabileceğine kesinlikle ihtimal vermiyordu; savcı Chris'in elinde namlusundan duman tüten bir silah olduğunu gösterse bile buna inanmakta güçlük çekerdi. Fakat zihninde ufacık -ama dev boyutlara ulaşma potansiyeli taşıyan- bir şüphe tohumu vardı ki ona, '*Nereden biliyorsun?*' diye sorup duruyordu.

Bilmiyordu.

Gerçeği Chris ile Emily'den başka kimse bilmiyordu; Chris'in o akla hayale sığmaz şeyi yapmış olması mümkündü belki. O yüzden Jordan McAfee'ye istediği şeyi vermeyecekti.

Michael ile Jordan dört gece önce buluşup sorularla cevapları gözden geçirmişti. "Kızınızı öldürmediğini açıkça söylerseniz Chris'in biraz şansı olabilir," demişti avukat.

Michael da bunu düşüneceğine söz vermişti. '*Ama ya yaptıysa?*' diyordu içindeki o cılız ses. '*Ya yaptıysa?*' Ve şimdi kızının âşık olduğu çocuğun yüzüne bakıyordu. Kızıyla bebek yapan çocuğa. Söylemeyeceği şeyler için ondan sessizce özür diledi.

Avukatın nazik sesini duyunca silkinip yaşanan ana döndü.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Gold," diyordu Jordan.

Michael başını salladı.

"Savunma makamının tanığı olarak burada bulunmak size hayli tuhaf geliyor olmalı. Ne de olsa bu bir cinayet davası ve sanık kızınızı öldürmekle suçlanıyor."

"Biliyorum."

"Bugün savunma adına tanıklık yapmaya neden karar verdiğinizi sorabilir miyim?"

Michael dudaklarını yalayarak Jordan'la çalıştıkları yanıtı aradı beyninde. "Çünkü Chris'i de kızımı tanıdığım kadar tanıyorum."

"Fazla uzatmamaya çalışacağım, Bay Gold ve durumunuzu mümkün olduğunca kolaylaştıracağım. Emily ile ilişkinizi tasvir edebilir misiniz?"

"Çok yakındık. Tek çocuğumdu benim."

"Bize Chris'ten söz edin. Onunla nasıl tanıştınız?"

Michael'ın gözleri sandalyesinde taş kesilmiş gibi oturan Chris'e kaydı. "Onu doğduğu günden beri tanıyorum."

"Chris'le Emily'nin arasında ne kadar yaş farkı vardı?"

"Ay... Üç ay arayla doğdular. Chris'in annesi, Emily'nin doğumuna yardım etmişti. Ben biraz geç kalmıştım. Chris kızımın yanına benden önce ulaşmıştı."

"Ve elinizde büyüdüler, öyle mi?"

"Ah, evet. Aynı beşiğe yattıkları ilk günden itibaren ayrılmaz bir ikiliydiler. Chris bizim oğlumuz gibiydi, Emily de onların kızı gibi."

"Arkadaşlıktan... Yani çocukluk arkadaşlığından bir adım öteye geçmeleri ne zaman oldu?"

"Çıkmaya başladıklarında on üç ya da on dört yaşındaydılar."

"Bu konuda ne hissediyordunuz?"

Michael ceketinin koluyla oynamaya koyuldu. "Bir baba bu konuda ne hissedebilir? Kızımı korumak istiyordum. Ne kadar büyürse büyüsün o benim minik kızımdı. Ama Emily'nin kimi şeyleri keşfetmesi için Chris'ten uygun biri de yoktu. Bunlar günün birinde olacaktı nasılsa. Chris'e hayatımdaki en önemli şey, yani kızım konusunda güveniyordum. Aslında güvenmeye o zaman başlamadım; yıllardır ona kızımı emanet ediyordum."

"Size göre ilişkileri nasıldı?"

"Çok yakındılar elbette. Sıradan ergenlerden çok daha iyi tanıyorlardı birbirlerini. Bütün sırlarını karşılıklı açarlardı. Emily'nin Chris'e anlatmadığı tek bir şey bile düşünemiyorum; onun en iyi arkadaşıydı. Emily de Chris'in elbette. İlişkileri biraz daha yetişkinlere özgü hal alınca... Bazı şeylerin zamanı gelecekti elbette."

"Kızınız ne kadar zamanını Chris'le birlikte geçirirdi?"

Michael belli belirsiz gülümsedi. "Uyanık olduğu her anı diyebilirim."

"Chris'in Emily'yi sizden fazla gördüğünü söylemek yanlış olur mu?"

"Hayır. Ben de kızımı herhangi bir ebeveynin buluğ çağındaki çocuğunu gördüğü kadar görüyordum ancak herhalde."

Jordan güldü. "Sizi çok iyi anlıyorum. Bizim evde de bir tane var. Yani... Şu sıra evde olduğunu umuyorum." Tanık kürsüsüne doğru yürüdü. "Emily'yi zaman anlamında çok fazla görmüyordunuz ama yine de onunla çok yakındınız, öyle mi?"

"Kesinlikle. Kahvaltımızı birlikte eder, ne zaman fırsat bulsak sohbet ederdik."

Jordan sesini yumuşattı. "Bay Gold, Emily'nin cinsel olarak aktif olduğundan haberdar mıydınız?"

Michael kıpkırmızı olmuştu. "Ben... Tahmin ediyordum galiba. Ama babaların bu tür şeyleri gerçekten bilmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. "

"Emily'nin sizinle konuştuğu bir konu muydu bu?"

"Hayır. Herhalde onu da beni ettiği kadar rahatsız ederdi."

Jordan tanık kürsüsünün parmaklıklarına uzanıp Michael'la arasında bir köprü oluşturdu. "Size hamile olduğunu söylemiş miydi?"

"Hayır."

"Karınıza söylemiş miydi?"

"Hayır."

"Sizinle de karınızla da arası iyiydi. Buna rağmen ikinize de söylemedi, öyle mi?"

"Söylemedi." Michael başını kaldırıp Jordan'ın gözlerine baktı. "Emily'nin kimseye söylemeyeceği bir şeydi bu sanırım."

"Emily hamileliğinden hiç söz etmedi... Depresyonda olduğundan söz etti mi?"

"Hayır." Michael bunun arkasından gelecek olanları bildiği için yutkundu. "Ben de farketmedim."

"Onu fazla görmüyordunuz, çünkü hep Chris'le beraberdi..."

"Evet..." dedi Michael boğuk bir sesle. "Ama bunun bahane olmadığını biliyorum. Son zamanlarda fazla yemek yemiyordu... Üniversite başvuruları için zaman kısaldıkça strese girmişti. Ben de... Hayatındaki değişimlerden ötürü öyle olduğunu sandım." Önündeki bardaktan bir yudum su içerek dudaklarını elinin tersiyle kuruladı. "Onun bıraktığı bir not falan bulacağımı ümit edip duruyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir not... Ama yok."

Jordan bir şey söylemek için ağzını açmışken vazgeçip başını sallayarak devam etmesini istedi.

"Kızımı kaybetmiş olmak canımı acıtıyor. Ömrümde hiçbir şeyin acıtmadığı kadar. Bu kadar çok acı çektiğimiz için böylesi hem bana, hem de karıma daha kolay geliyor... Yani... Başına böyle bir şey gelen ebeveyn ne der: 'Ortada farkedecek belirti yoktu. İntihar eğilimi yoktu. Öldürüldü o.' Bu şekilde düşünmek daha kolay gelir." Michael jüriye döndü. "Bir baba kızının kendini öldürmeye meyilli olduğunu farkedebilmelidir, değil mi? Ya da depresyonda olduğunu... Ama ben göremedim bunu. Öyleyse parmağımı birisine doğrultup kızımla daha yakından ilgilenmemiş olma suçluluğundan kurtulabilirim." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "O gece atlıkarıncada neler olduğunu bilmiyorum. Ama sırf kendimi daha iyi hissetmek için başka birini suçlayamam."

Jordan bir dakikadan beri tuttuğu soluğu koyuverdi. Michael Gold umduğundan fazlasını vermişti ona. Bu moralle biraz daha bastırmaya karar verdi. "Elimizde iki senaryo var, Bay Gold," dedi. "Cinayet ve intihar. Bunların ikisi de inanmak istediğiniz şeyler değil ama gerçek şu ki kızınız bir şekilde hayatını kaybetti."

"İtiraz ediyorum," diye homurdandı Barrie. "Soru var mı burada?"

"Oraya geliyorum işte, Sayın Yargıç. Biraz zaman tanıyın."

"İtiraz reddedildi," dedi Puckett.

Jordan tekrar Michael'a döndü. "Chris'i kızınızı tanıdığınız kadar iyi tanıdığınızı söylüyorsunuz. Onu doğduğu günden beri tanıyan -ve Emily'yle ilişkisini uzun zamandır izleyen- biri olarak sizce ölümü cinayet miydi, intihar mı?"

Michael başını ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum. Bilemiyorum..."

Jordan gözlerini ondan ayırmadı. "Bildiğiniz nedir öyleyse, Bay Gold?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bildiğim şu ki..." dedi Michael sonunda, "Chris hayatında Emily olmadan yaşamak istemeyecekti. Orada oturan Chris ama yargılanması gereken tek kişinin o olmadığını biliyorum."

Barrie Delaney, Michael Gold'dan hoşlanmıyordu. Bütün kanıtların kızını komşunun oğlunun öldürdüğünü işaret ettiğini kabul edemediği o ilk görüşmelerinden beri hoşlanmamıştı ondan. Savunma lehine tanıklık yapacağını öğrendiği günden sonra öfke beslemeye başlamıştı adama; şimdi kürsüde kendi kendini kırbaçladığını gördükten sonra da hiç tahammülü kalmamıştı.

"Bugün buraya gelmek zorunda kalmanıza çok üzüldüm, Bay Gold," dedi, alabildiğine sahte bir sevecenlikle.

"Ben de öyle, Bayan Delaney."

Barrie izleyicilerin önünden geçip jürinin karşısında durdu. "Emily ile çok yakın olduğunuzu söylediniz az önce."

"Evet."

"Onunla Chris kadar zaman geçiremediğini de söylediniz."

Michael başını salladı.

"Canını sıkacak bir şeylerin farkına varmadığınızı da ifade ettiniz."

"Evet."

"Kızınızın hamile olduğunu bilmiyordunuz yani."

"Bilmiyordum."

"Buna rağmen Emily'nin Chris'ten hiçbir şeyini saklamadığını söylediniz."

"Evet."

"Emily'nin Chris'e anlatmayacağı tek bir şey bile gelmiyor mu aklınıza?"

"Gelmiyor."

"Yani Chris'e hamile olduğunu söylemiş olması gerekir, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"Evet mi, hayır mı?"

"Evet... Herhalde..."

Barrie başını salladı. "Buraya Chris Harte'ı çok iyi tanıdığınız için geldiğinizi söylediniz, Bay Gold."

"Doğru."

"Öte yandan, bu mahkeme kızınızla ve kızınızın başına gelenlerle ilgili. Emily ya intihar etti ya da öldürüldü. Bu seçeneklerin ikisi de Bay McAfee'nin dediği gibi tüyler ürpertici. Yan komşunuzun zanlı konumunda olduğunu görmek korkunç; ölen kişinin kızınız olması daha da korkunç. Ancak, kabul etmemiz lazım ki jürinin iki seçeneği var, Bay Gold. Sizin de öyle." Barrie duralayıp derin bir nefes aldı. "Kızınızın eline bir tabanca alıp başına dayayışını ve tetiği çekişini gözünüzde canlandırabiliyor musunuz?"

Michael gözlerini yumup Emily'nin anısına, karısının ve beyninin içindeki o tiz sesi susturmak uğruna savcının söylediklerini kafasında canlandırdı. Emily'nin güzel yüzünü getirdi gözlerinin önüne; kapanmış ela gözlerini, başına dayalı silahı düşündü. O silahın kabzasına kendinden emin, umutsuz ve hastalıklı şekilde sarılmış bir el hayal etti. Ama her şeye rağmen o elin Emily'ye ait olduğuna kendini inandıramıyordu.

Gözlerinin kenarlarından yaşların yuvarlandığını hissetti ve kürsüde kendini korumak ister gibi kamburlaştı.

"Bay Gold?" diyerek üsteledi savcı.

"Hayır," diye fısıldadı Michael. Başını sağa sola sallarken gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Hayır!"

Barrie Delaney jüriye döndü. "Bu durumda elimizde başka ne olasılık kalıyor?"

Duruşma kıyafetini çıkartıp hapishane üniformasını giymek, Chris'e deri değiştirmek gibi geliyordu. Ceketini, şık pantolonunu üstünden sıyırırken bir uygarlık ve toplumsal incelik katmanını atıyor, tam oluşmamış ilkel derisiyle hapishane hücresine dönüyordu. Mahkeme dönüşünde bir saat boyunca kimseyle konuşmuyor, diğer mahkûmlar da yanına yanaşmamaya gayret ediyordu. Ciğerleri kodesin kokuşmuş havasıyla dolana dek soluk alıp vermesi, etrafına tekrar uyum sağlaması gerekiyordu. Ancak ondan sonra içeride geçirdiği yedi ay boyunca geliştirdiği duruşu ve kayıtsızlık maskesini tekrar takabiliyordu.

Neden sonra dedikodular ve meraklı bakışlar arasında orta güvenlikli koğuşun ortak salonuna gitmeye cesaret ediyordu. Adamlardan birkaçı ondan yana kaçamak bakışlar fırlatıyor, sonra bakışlarını televizyona, duvarlara ya da dolaplara çeviriyordu. Duruşmaları süren mahkûmların rahat bırakıldığını öğrenecek kadar uzun süre geçirmişti hapishanede Chris. Ama bu seferki daha derin bir şeydi sanki. Onu *yok saymıyorlardı*; ondan bir sır gizliyorlardı.

Kalabalık bir grubun oturduğu masalardan birine gidip, "Ne var?" diye sordu doğrudan.

"Duymadın mı, ahbap?" dedi aralarından biri. "Steve dün gece Eyalet Hapishanesi'nde kendini asmış. Bir çift ayakkabı bağcığıyla."

Chris bu sözleri anlamlandırabilmek için başını silkeledi. "Ne yapmış?"

"Ölmüş."

"Hayır." Chris mahkûm grubundan geri geri uzaklaşmaya başladı. "Hayır!" dönüp koşarak bir ay öncesine kadar Steve ile paylaştığı hücreye gitti.

Artık eski hücre arkadaşının yüzünü Emily'ninkinden daha kolay getiriyordu gözünün önüne. Steve'in gitmeden önce söylediklerini, Concord'da çocuk katillerine neler yaptıklarını hatırladı.

O hafta sonu kendisi de aynı hapishanenin yolunu tutabilirdi. Battaniyenin altına gömülüp üzüntü ve korkuyla sessizce titremeye başladı.

Ve tam o sırada hoparlörden ziyaretçisiyle görüşmek üzere denetim odasına çağrıldığını duydu.

Gus kendisine yaklaşır yaklaşmaz kollarını Chris'in boynuna doladı. "Jordan iyi gittiğini söylüyor!" dedi coşkuyla. "Daha iyi olamazmış."

"Sen orada değildin," dedi Chris daha da gerginleşerek. "Ne demesini bekliyordun? Aldığı paranın karşılığını veremediğini mi söyleyecekti?"

"Hayır," dedi Gus, dimdik bir sırtla sandalyeye yerleşirken. "Yalan söylemesi için neden yok."

Chris başını eğip şakaklarını parmak uçlarıyla ovuşturdu. "Aziz Jordan..." diye homurdandı.

Gus merakla ona göz attı. Ziyaretçi odasında onlardan başka kimse yoktu. Genellikle daha erken gelirdi ama o gün duruşma nedeniyle eve gidip Kate'e baktıktan ve akşam yemeğini hazırladıktan sonra gelebilmişti. Chris çok sinirli görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Chris gözlerini kırpıştırıp annesine baktı. "İyiyim! Şahaneyim!" Parmaklarını masaya vurarak merdivenlerin yanında dikilen gardiyana baktı.

"Jordan benim savunmanın baş tanığı olduğumu söylüyor," dedi Gus. "Jüri üyeleri benim duygularımı algılayınca beraattan başka karar veremezmiş."

Chris irkildi. "Bunu da sadece o söyler zaten."

"Bu akşam çok huysuzsun," dedi Gus. "Kim ne derse desin, Michael'in sana inanılmaz iyiliği dokundu bugün. Jordan da şimdiye kadar kayda değer başarı gösterdi. Bense seni serbest bıraktırabilmek için takla bile atarım, Chris."

"Ben de ondan söz ediyorum zaten, anne..." diye yanıt verdi Chris. "Senin taklaların jüriye işlemeyebilir; kararlarını çoktan vermiş olabilirler."

"Saçmalama. Sistem böyle işlemiyor."

"Sistemin nasıl işlediğini sen nereden bileceksin? Neredeyse bir senedir hapiste yargılanmayı bekliyorum. Avukatım bana bir kere bile, '*Chris, o gece gerçekten neler oldu?*' diye sormadı. Sence bu doğru mu?" Soğuk mavi gözlerini annesininkilere kenetledi. "Mahkeme birkaç gün sonra bitmiş olacak. Beni götürüp ömür boyu hapsedecekler. Odamı ne renge boyayacağına karar verdin mi? Kırk, elli, altmış yaşında, onca yıl dolap kadar bir yerde yaşadıktan sonra ne halde olacağımı hiç düşündün mü?"

Sözünü bitirdiğinde titriyordu. Gözlerindeki vahşi bakışlardan paniğin kıyısına gelmiş olduğunu anladı Gus. "Öyle olmayacak, Chris," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı Chris. "Ne bok biliyorsun ki?"

Gus gardiyanın kendilerine doğru bir adım attığını gözünün ucuyla gördü. Başını hafifçe sağa sola sallayınca adam yerine döndü. Yavaşça Chris'in koluna dokunurken, oğlunu o halde görmekten duyduğu korkuyu gizlemeye çalışıyordu. On sekiz yaşındayken yabancıların, hayatının gidişatına karar vermesine seyirci kalmanın ne kadar yıpratıcı olduğunu farketti. Tıpkı James'in dediği gibiydi: Chris mahkeme salonuna yüzünde bir maskeyle çıkıyordu. Orada kendini kaybetmeden oturmayı başarması bile onun dayanıklılığı ve karakteri hakkında pek çok şey söylüyordu.

"Hayatım..." dedi Gus. "Bunların ne kadar ürkütücü olduğunun farkındayım ve..."

"Hayır, değilsin!"

"Biliyorum neler yaşadığını. Ben senin annenim. Seni tanıyorum."

Chris'in başı, saldırıya hazırlanan bir boğa gibi yavaşça annesinden yana döndü. "Öyle mi?" dedi. "Ne biliyorsun benim hakkımda?"

"Daima seveceğim sevgili oğlumsun sen benim. Bunları atlatacağını biliyorum; başka bir sürü şeyi atlattığın gibi. Jürinin masum bir insanı mahkûm etmeyeceğini de biliyorum."

Chris artık o kadar şiddetle sarsılıyordu ki Gus'ın eli omzundan düştü. "En önemli şeyi bilmiyorsun, Anne!" dedi usulca. "Emily'yi ben vurdum."

Ağzından çıkmak üzere olan hıçkırığı bastırarak yerinden fırladı ve arkasını dönüp merdivenlere, onu güvenle hücresine kilitleyecek gardiyanlara doğru koşmaya başladı Chris.

Gus denetim odasından çıkış işlemlerini tamamladı, hapishane kapısını açan görevlinin yanından geçip arabasına gitti ve otoparkta diz çöküp kusmaya başladı. *'Ben senin annenim,'* demişti. *'Seni tanıyorum.'* Belli ki tanımıyordu.

Ceketinin koluyla ağzını sildi, toparlanıp kapıyı açtı ve direksiyona geçti. Kontak anahtarını el yordamıyla deliğe sokmaya çalışıyordu ki araba kullanacak vaziyette olmadığını anladı. Chris gayet açık ifade etmişti: Emily'yi o vurmuştu. Gus dedikodulara, iftiralara, öz babasının kayıtsızlığına karşı korumaya çalışırken oğlu onu aptal yerine koymuştu.

Zihnine minik oklar saplanıyordu sanki: Hastanede Chris'in kana bulanmış gömleği, Doktor Feinstein'la konuşma konusundaki isteksizliği, intiharı hiç düşünmediğini üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi itiraf edişi...

Alnını direksiyona dayayarak inlemeye başladı Gus. *'Chris... Tanrım! Emily'yi o öldürmüş.'*

Nasıl görememişti oğlunun o yüzünü?

Silkindi, arabayı vitese takıp yavaş yavaş hapishanenin otoparkından çıktı. James'e anlatacaktı, o da ne yapmaları gerektiğini söyleyecekti... Hayır, James'e anlatamazdı, çünkü gidip Jordan McAfee'ye aktarırdı tüm duyduklarını. Ve Gus'ın kısıtlı hukuk bilgisi bile bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Eve gidip o gece oğlunu görmemiş gibi yapacaktı. Ve sabah her şey gözüne farklı görünecekti. Sonra da tanık kürsüsüne çıkacaktı.

Hukuk sisteminde, eşleri birbirleri aleyhine tanıklık etmekten muaf tutan bir düzenlemenin olmasına ama aynı uygulamanın evlatları konunun dışında tutması Gus'ı en başta hayrete düşürmüştü. Gerçekten tuhaftı bu, çünkü insanın gülüşünü, gözlerini, kanını taşıyan kişiydi çocuğu. Gus'ın James'in aleyhine delil sunması, Chris'in aleyhine delil sunmasından on kat daha kolaydı. Üstelik onun yaralı zihnine göre bu yalancı şahitlik değil, annelikti.

Üstündeki lal renkli elbisenin plili kumaşı, kollarının kontrolsüz biçimde titrediğini açığa vuruyordu. Yüzüne bir gülümseme yapıştırmıştı Gus ama dudaklarını biraz gevşettiği anda gerçeğin ağzından kaçacağından emindi. Jordan o gün dinlenecek ilk -ve son- tanık olduğunu söylediği için dakikalardan beri duruşma salonunun çift kanatlı kapısının önünde dikiliyordu. Mübaşirlerden biri de umursamaz bir edayla karşısında duruyordu.

Kapı hiç beklemediği bir anda açıldı ve Gus mahkeme salonuna alındı. Yerine geçene kadar gözlerini ayaklarından başka yana çevirmedi. Tanık sandalyesini çevreleyen parmaklıkların içine oturduğunda, Chris'i ömür boyu kapatacakları hücrenin o yerden ne kadar büyük olacağını düşünmekten kendini alamadı.

Jordan'ın oturur oturmaz Chris'e bakmasını istediğini hatırladı ama gözlerini kucağındaki ellerinden ayıramıyordu. Sol tarafında benliğini mıknatıs gibi çeken oğlunu hissediyordu. Ve onunla göz göze geldiği anda ağlamaya başlayacağını biliyordu.

Önüne yıpranmış bir İncil sürüldü. Mübaşir ona sol elini kitabın üstüne koyup sağ elini kaldırmasını söyledi.

"Gerçeği, tamamen gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz? Tanrı yardımcınız olsun."

'*Tanrı yardımcım olsun.*' Gus'un bakışları, mahkeme salonuna girdiğinden beri ilk kez oğlununkilerle buluştu. "Evet," dedi net bir sesle. "Ediyorum."

Jordan, Gus Hearte'a neler olduğunu anlamamıştı. Onu ne zaman görse -oğlu polisler tarafından evden alındığında bile- son derece kendine hakim ve güzel bir kadın olduğunu düşünmüştü. Karmakarışık saçlarıyla biraz vahşi ve natürel bir kadındı ama daima sevimliydi. Oysa o gün, kusursuz olması gereken tek gün, tam bir harabeydi. Aceleyle yapılmış saç örgüsü derli toplu değildi; makyajsız yüzü solgun ve sıkıntılıydı; tırnakları dibine kadar yenmişti.

Tanıklık yapmak, etkisini herkeste farklı şekilde gösterirdi. Kimileri sahne almış gibi davranırdı, kimileriyse sisteme olan hayranlığını gizleyemezdi. Ama çoğu kişi saygıyla görevini yerine getirirdi. Gus Harte'ın ise tanık sandalyesi dışında her yerde olmaya razıymış gibi bir hali vardı.

Jordan omuzlarını dikleştirerek ona doğru yürüdü. "Kayda geçmesi için isminizi ve adresinizi söyleyebilir misiniz?"

Gus mikrofona eğildi. "Augusta Harte. Wood Hollow Caddesi, otuz dört numara, Bainbridge."

"Chris'le ilişkiniz nedir?"

"Annesiyim."

Jordan jüriye ve Barrie Delaney'e sırtını döndü, Gus'ı biraz gevşetebileceğini umarak gülümsedi. Sessiz dudak hareketleriyle '*Rahat ol!*' dedi.

"Bize oğlunuzdan bahsedin lütfen, Bayan Harte."

Gus'ın gözleri salonun içinde hızla dolaştı. Taştan oyulmuş

sanısı veren yüzüyle Melanie'yi ve dizlerinin arasına kenetlenmiş elleriyle Michael'ı gördü. James ise başını yavaşça sallıyordu.

Ağzı sessizce açılıp kapandı Gus'un. "Çok iyi bir yüzücüdür..." diyebildi sonunda.

Jordan olduğu yerde döndü. "İyi bir yüzücü, öyle mi?"

"İki yüz metre kelebekte okul rekoru ona aittir. Gurur duyuyoruz oğlumuzla. Babası da ben de..."

Jordan onun planladıkları tanıklık çerçevesinden fazla uzaklaşmasına müsaade etmeyerek ağırlığını koydu. "Sizce Chris sorumluluk sahibi birisi midir? Güvenilir midir?"

Barrie'nin aklının belirgin şekilde karıştığını ve savunmanın baş tanığını yönlendirmesine itiraz etmekle etmemek arasında gidip geldiğini arkası dönük olmasına rağmen hissediyordu.

"Ah, evet!" dedi Gus heyecanla. "Chris daima yaşından büyük biri gibi davranmıştır. Ona..." Birden duraladı ama sonra, "Canımı bile emanet ederim," diyerek cümlesini tamamladı.

"Emily Gold'u tanıyordunuz..." dedi Jordan. Onun da aklı karışmıştı ama Gus'ın jürinin duyması gerekmeyen şeyler söylemesine fırsat vermeden araya girmesi gerektiğinin farkındaydı. "Ne zamandır tanırdınız onu?"

Gus'un gözleri Melanie'ninkileri aradı. "Doğumda Melanie Gold'un yanındaydım. Emily'yi öz annesinden önce gördüm."

'*Şükürler olsun!*' dedi kendi kendine Jordan. "Gold ailesiyle ne zamandan beri komşusunuz?"

"On sekiz yıldır. Chris'le Emily bu sürenin neredeyse tamamında yapışık ikiz gibi yaşadı."

"Hiç ayrılmadıklarını mı kastediyorsunuz?"

"Evet," dedi Gus düşünmeden ama hemen duraladı. '*Sonra ne oldu?*' sorusu beyninde yankılanıyordu. "Sadece ikisinin bildiği bir dilde konuşurlardı. Evden kaçıp buluşurlardı. Birbirlerine..."

'Sonra ne oldu?'

"...birbirlerine arka çıkarlardı..."

Jordan başını salladı. "Emily'nin ebeveynleriyle de samimiydiniz?"

"Çok iyi arkadaştık," dedi Gus, boğuk bir sesle, "Büyük bir aileydik sanki. Chris'le Emily kardeş gibi büyüdü."

"Ne zaman sevgili oldular?"

"Chris on dört yaşındaydı."

"Bu ilişki iki ailede de destek buldu mu?"

"İlişkiyi aslında biz cesaretlendirdik."

"Chris sizce Emily'yi seviyor muydu?"

"Sevdiğini biliyorum," dedi Gus net bir tonda. Ama o anda aklından Michael'a karşı hissettikleri -bir yandan ona doğru çekilirken, bir yandan duyduğu şiddetli uzaklaşma- isteği geçiyordu. Belki de insan kardeşlikten sevgililiğe geçiş yapamıyor, kendini kapana kısılmış hissetmeden sevgi ve bağlılık katamıyordu bir ilişkiye. Chris ile Emily'ye olan da bu muydu?

Jordan gözlerini kısarak yaşanan tuhaflığın ne olduğunu kavradı: Gus oğluyla göz göze gelmiyor, hatta bundan kaçınıyordu ki jürinin gözden kaçırmayacağı bir durumdu bu.

"Oğlunuza bakar mısınız lütfen, Bayan Harte," dedi Jordan.

Gus yavaşça başını çevirdi, derin bir soluk alıp metanetle Chris'e baktı. Göz pınarlarında biriken yaşları hemen geriye itti.

"Bu çocuk..." diye konuşmayı sürdürdü Jordan, "On sekiz yıldır tanıdığınız oğlunuz Emily Gold'a isteyerek zarar vermiş olabilir mi sizce?"

"Hayır," diye fısıldadı Gus, bakışlarını oğlundan uzaklaştırarak. Elinin tersiyle gözyaşlarını silip titrek bir sesle tekrarladı: "Hayır..."

Oğlunun gözlerini, kendisine bakması için yalvaran bakışlarını üstünde hissetti. Başını kaldırdığında jürinin göremediği bir şeyi yakaladı: Onun uğruna söylediği yalanları dinleyen Chris eziyet çekiyordu ve ağzı acıyla gerilmişti.

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Bayan Harte" dedi Jordan tanık kürsüsüne doğru ilerleyip elini şefkatle Gus'ın koluna koyarak. "Tek bir sorum kaldı. Sizce..."

Gus neyin geleceğini biliyordu. Jordan McAfee'yle antrenmanını yaptığı, önceki gece binlerce kez aklından geçirdiği soru geliyordu. Gözlerini yumup yeminini bozacak sözcüklerin ağzından çıkacağı anı bekledi.

"Hayır!"

Duyduğu pürüzlü, çatlak sesle gözleri açıldı Gus'ın. Yargıç ve savcıyla birlikte Jordan da dönerek Chris'e dikti gözlerini.

"Durun! Yeter! Durun artık..."

Yargıç Puckett'in kaşları çatıldı. "Müvekkilinize hakim olun, Bay McAfee," dedi.

Jordan salonu enlemesine geçip sırtını jüriye döndü ve kulağına eğilirken Chris'in koluna yapıştı. "Ne bok yediğini sanıyorsun sen?"

"Seninle konuşmam gerek," dedi Chris telaşla.

"Son bir soru kaldı. Ondan sonra ara verilmesini isterim. Tamam mı?"

"Hayır. Hemen konuşmalıyız."

Jordan derin bir nefes alarak başını kaldırdı. İçinde köpüren öfkenin üzerini örtmeyi, dingin görünmeyi yılların verdiği tecrübeyle başardı. "Kürsüye yaklaşabilir miyim, Sayın Yargıç?"

Neler döndüğünü hiç anlamayan Barrie de yerinden kalkıp Jordan'la birlikte yargıcın önüne gitti.

"Müvekkilimin benimle hemen konuşması gerekiyormuş," dedi Jordan. "Kısa bir ara verebilir miyiz?"

Puckett yüzünü buruşturdu. "Dua edin önemli olsun. Beş dakika ara veriyorum."

Adliye Sarayı'nda Chris'in hücresinden fazla büyük olmayan boş bir oda buldu Jordan. Oraya girer girmez öfkeyle Chris'e dönüp, "Öt bakalım!" dedi "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Annemin tanıklık etmesini istemiyorum."

"Kusura bakma," dedi Jordan tükürür gibi. "En kuvvetli tanığın o."

"İndir onu kürsüden."

"Tek bir sorum kaldı, Chris. Jürinin Emily Gold'u öldüremeyeceğini annenin ağzından duyması gerekiyor."

Hiçbir şey söylememiş gibi bakışlarını Jordan'a dikti Chris. "Annemi tanık kürsüsünden indirip beni oraya çıkarmanı istiyorum."

Jordan birkaç saniye söyleyecek söz bulamadı. "Kürsüye çıktığın anda bu davayı kaybedersin..." dedi sonunda.

Savunma avukatları ilke olarak müvekkillerini tanık kürsüsüne çıkarmazdı. Savcının sanığa çelme takması, sözcükleri çarpıtması son derece kolay olurdu çünkü. Tedirginliği açık eden tek bir hareket, tek bir bakış en masum sanığı bile jürinin gözünde yalancıya dönüştürebilirdi.

Chris'i tanık kürsüsüne çıkarmak, başka nedenle de imkansızdı: Kendini öldürmeyi planlamadığını bizzat söylemişti. İşini biraz bilen bir savcı bunu onun ağzından kolayca alırdı. Üstelik Jordan'ın bütün savunma stratejisi çifte intihar girişimi teorisine dayalıydı.

Öte yandan Jordan, içine çöken berbat bir sezgi aracılığıyla Chris'in kendi hikâyesini anlatmaktan başka bir şey istemediğini kavramıştı.

"Tanıklık yaparsan hapse girersin," dedi Jordan şakağındaki damar atarak. "Bu kadar basit. Tanık konumuna geçtiğin anda doğruyu söylemekten başka çaren yok. Herkesi beynini dağıtmak istedi-

ğine inandırabilmek için dört günümü harcadım burada, sense çıkıp kendini öldürmeyi aklından bile geçirmediğini anlatmak istiyorsun. Benim savunmama ne olacak?"

Chris bir süre suskun kaldı ama tekrar avukatına döndüğünde sesi zor duyulacak kadar alçaktı. "Yedi ay önce tanıklık edip etmeme kararının sadece bana ait olduğunu söylemiştin. Kürsüye çıkmak istediğim takdirde kanunen bunu yapmak zorunda olduğunu açıklamıştın."

İkisi de mat olmanın eşiğine gelmiş halde diğerine bakıyordu.

Sonra Jordan silkinip ellerini kaldırdı. "Öyle olsun!" dedi ve görüşme odasından çıktı.

Koridora adım atar atmaz Selena'yla burun buruna geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu Selena.

Jordan onu kolundan tutup kendilerine dönen yüzlerin görüş alanından uzaklaştırdı. "Tanık kürsüsüne çıkmak istiyor."

Selena'nın nefesi kesildi. "Sen ne dedin buna karşılık?"

"Eyalet Hapishanesi'nde mutluluk diledim." Jordan başını geriye atıp baktı dedektife. "Tanrı aşkına, Selena! Başarma ihtimalimiz vardı."

"Ve bu ihtimal yüksekti," dedi Selena usulca.

"Onu erken bir Noel armağanı olarak Delaney'e teslim etsem..."

"Neden yapmak istiyor bunu? Ve de neden şimdi?"

"Vicdanını keşfetti herhalde. Tanrı'yı gördü. Lanet olsun! Ne bileyim ben?" Jordan ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Jüriye kendini öldürmek gibi bir niyeti olmadığını anlatmak istiyor. Bunu onun yerine annesinin yapmasına razı olamıyor. Beni ve savunmamı gülünç duruma düşürecek olması hiç umurunda değil."

"Söylemek istediği şey gerçekten bu mu?" diye sordu Selena.

Jordan sinirli bir gülümsemeyle baktı ona ve "Bundan beter ne olabilir ki?" diye söylendi.

Selena çaresiz kalmış gibi duvara dayanınca duruşma salonundan çıkarken yanına aldığı çantasını açtı ve biraz aradıktan sonra bir evrak çıkarttı. Ardından Chris'in sessizce oturduğu odaya dönerek kağıdı masanın üstüne koydu. "İmzala şunu!" dedi ters bir sesle.

"Nedir bu?"

"Feragatnamen. Bütün uyarılarıma rağmen kendi ağzına sıçmak üzere olduğunu yazıyor burada. Avukatlık becerilerimin yetersiz olduğu gerekçesiyle temyize gittiğin zaman dava açılmasın diye. Sen kıçını tehlikeye atmaya razı olabilirsin ama ben değilim."

Chris onun uzattığı kalemi alıp kâğıdı okumadan imzaladı.

Mahkeme salonu fısıltılarla, usulca mırıldanılan, sorularla ve dedikodularla titreyen canlı bir organizmaydı sanki. Jordan bir kez daha kürsüdeki Gus Harte'ın karşısına geçti. "Teşekkür ederim," dedi, herhangi bir girişe gerek duymadan. "Başka sorum yok."

Barrie'nin yüzü şaşkınlıktan karmakarışık olmuştu. Sanığın annesini kürsüye çıkarmanın oğlunun Emily'yi öldürmüş olamayacağını söyletmedikçe işe yaramayacağını Jordan gibi o da biliyordu.

Şaşkınlıkla ayağa kalktı. Chris'in avukatı tarafından annesine sorulacak müthiş bir soru bulduğu için ayağa fırladığını düşünmüştü. Bu konuda iki aylık maaşına bahse girebilirdi. Yoksa neden iyi giden bir sorgulamayı ortasında kessindi ki? Tedbirli adımlarla tanık kürsüsüne yürüdü. Bir mayın tarlasından geçtiğinin farkındaydı ve oradaki tanığın ağzından alabileceği bir şey olduğundan şüpheliydi.

'*Hiç olmazsa McAfee için yapayım bunu,*' diye düşündü. "Sanığın annesisiniz, Bayan Harte," dedi.

"Evet."

"Onun hapse girmesini istemiyorsunuz, değil mi?"

"Elbette istemiyorum."

"Bir annenin oğlunun insan öldürdüğüne inanması çok zor olmalı."

Gus başını salladı ve burnunu çekti.

Barrie hızla başını kaldırıp ona baktı. Tek bir soru daha sorarsa tanığı altüst edecek ve kendini bir canavar gibi göstermiş olacaktı. Ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapadı. "Başka sorum yok," dedi çabucak yerine dönerken.

Gus Harte tanık sandalyesinden indirilirken önündeki notlarla meşgul görünmeye çalıştı Barrie. Jordan savunmanın başka tanığının kalmadığını söyleyecek, ondan sonra da ona sadece kapanış konuşmasını yaparak verilecek hükmü garanti altına almak kalacaktı. Son şahitten sonra tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacaktı bu. Salonda kendinden emin bir şekilde yankılanan sesini duyabiliyordu: '*Annesi... Chris Harte'ın öz annesi bile tanıklığı boyunca oğluyla göz göze gelemedi.*'

"Bir tanığımız daha var, Sayın Yargıç," dedi Jordan.

"Ne?" diye bağırdı Barrie ama Chris Harte çoktan kürsüye davet edilmişti. "İtiraz ediyorum!" diyerek yerinden fırladı Barrie.

Yargıç Puckett derin bir soluk aldı. "Odama gelin. Sanığı da getirin."

Peşlerinde Chris'le yargıcın odasına gittiler.

Barrie kapı kapanmadan konuşmaya başladı. "Bu büyük bir sürpriz oldu, Sayın Yargıç. Bugün böyle bir şeyin olacağından haberim yoktu."

"Şu işe bak..." dedi Jordan. "Bu konuda yalnız değilsin."

"Ara vermek istiyor musunuz, Barrie?" diye sordu Puckett.

"Hayır..." diye homurdandı savcı. "Ama biraz daha ciddiye alınmak hoş olurdu."

Jordan o hiç konuşmamış gibi feragatnameyi yargıcın önüne koydu. "Tanıklık etmesini istemediğimi, savunmasını mahvedebileceğini anlattım kendisine."

Yargıç Puckett dönüp Chris'e baktı. "Avukatınız size tanık kürsüsüne çıkmanızın doğuracağı bütün sonuçları ve bunun davanız

açısından ne anlama geldiğini açıkladı mı, Bay Harte?"

"Açıkladı, efendim."

"Avukatınızın bunları size açıkladığını kabul ettiğiniz formu da imzaladınız..."

"Evet."

"Pekâlâ," dedi Yargıç omuz silkerek ve küçük maiyetiyle birlikte mahkeme salonuna döndü.

Jordan bir kez daha, "Savunma makamı, Christopher Harte'ı tanık kürsüsüne davet ediyor," diye duyurdu.

Sonra savunma masasının önüne geçerek müvekkiline yol gösterdi. Jüri üyelerinin dikkat kesilerek sandalyelerinin ucuna doğru kaydığını görebiliyordu. Barrie ise rahattı. Neden olmasındı ki? Chris'i Swahili dili konuşarak sorgulasa bile kazanırdı artık davayı.

"Emily Gold'un cinayet davasının sanığı olduğunun farkında mısın, Chris?" dedi Jordan.

"Evet."

"Bize Emily Gold'a karşı neler hissettiğini anlatabilir misin?"

"Onu dünyadaki her şeyden fazla seviyordum."

Chris'in sesi net ve kararlıydı. Jordan ona hayranlık duymadan yapamadı. İnsanın aklında onu çoktan mahkûm etmiş bir salon dolusu insanın karşısına geçip kendi hikâyesini anlatması büyük cesaret gerektirirdi.

"Onu ne zamandır tanıyordun?" diye sordu.

Chris'in vücut hatları yumuşadı. Konuştuğunda sesi de yumuşacık çıkıyordu. "Doğduğu günden beri," dedi.

Jordan nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyordu. Amacı, gelecek darbeyi becerebildiğince yumuşatmaktı. "Onunla ilgili en eski anıların neler?"

"İtiraz ediyorum!" diye seslendi Barrie yerinden. "On sekiz se-

nenin bütün ayrıntılarını dinlemek zorunda mıyız?"

Yargıç Puckett başını salladı. "Sadede gelin, Bay McAfee."

"Bana Emily'yle olan ilişkinden söz edebilir misin?"

"Birini yaşamınızda yer almadığını kafanızda bile canlandıramayacak kadar sevmenin nasıl olduğunu bilir misiniz? Birine dokunup kendinizi evinizde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilir misiniz? Yaşadınız mı bunu?" Elini yumruk yapıp öteki avucunun içine indirdi. "Bizim aramızdaki şey seksten ibaret değildi. Ya da bizim yaşımızdaki diğer çocuklar gibi millete gösteriş yapmak için yan yana gezmiyorduk. Biz... Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Bazıları bütün ömrünü o kişiyi arayarak geçirir. Bense şanslıydım. O kişiye baştan beri sahiptim."

Jordan ona bakakaldı. Chris'in tarzı salondaki herkes gibi onun dilinin de tutulmasına yol açmıştı. On sekiz yaşındaki bir çocuğun konuşması değildi bu. Daha büyük, daha deneyimli, daha bilge, daha hüzünlü birinin sözleriydi duydukları.

"Emily'nin intihara eğilimi var mıydı?" diye sordu ani bir kararla.

"Evet," diye yanıt verdi Chris.

"Bize 7 Kasım gecesi neler olduğunu anlatır mısın?"

Chris bakışlarını yere dikti. "Emily'nin kendini öldürmek istediği geceydi 7 Kasım. Benden istediği gibi silahı aldım. Onu atlıkarıncaya götürdüm. Bir süre konuştuktan sonra... Her neyse işte..." Sesi zayıflayıvermişti.

Jordan onun o geceye, atlıkarıncaya döndüğünü, Emily'nin yanında olduğunu farketmiş, dikkatle izliyordu.

"Sonra..." dedi Chris yavaşça. Başını kaldırdı ve gözleri avukatınınkileri buldu. "Sonra onu vurdum."

Salon bir volkan patlamış gibi kabardı. Muhabirler cep telefonlarına sarıldı. Melanie Gold parmağıyla Chris'i göstererek çığlıklar atarken, yüzü bembeyaz olan kocası onu salondan çıkarmaya uğraşıyordu.

"Ara vermemiz gerek, Sayın Yargıç," dedi Jordan gergin bir sesle. Yanıtı beklemeden Chris'i tanık sandalyesinden çekip sürükleyerek salondan çıkardı.

Barrie Delaney yüksek sesle gülüyordu. Gus kılını kıpırdatmadan oturuyor ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. James yanında ileri geri sallanırken, "Tanrım, Tanrım, Tanrım!" diye fısıldıyordu.

Sonra Gus'a dönüp eline uzandı ama yüzünde gördüğü bir şey durmasına neden oldu. "Sen biliyordun..." dedi.

Gus başını eğdi. Ne itiraf edebiliyordu, ne de inkâr. Yanındaki sandalyenin birden boşalacağını ve James'in düşünmek, o cehennemden kurtulmak için kendini dışarı atacağını sandı. Ama onun yerine elinde James'in ılık ve çelik gibi sert dokunuşunu hissetti. Ve yaşama tutundu.

Jordan odada başını ellerinin arasına almış halde oturuyordu. Birkaç dakika boyunca ne kıpırdayabildi, ne konuşabildi. Bir şeyler söylediğinde başı hâlâ önündeydi.

"Bunu temyize gitmek için mi yapıyorsun?" diye sordu dümdüz bir sesle. "Yoksa kendini yok etmek mi istiyorsun?"

"İkisi de değil," dedi Chris.

"O zaman bana niyetinin ne olduğunu söylesen iyi edersin." Jordan'ın sesi yumuşak, benliğini karmakarışık eden duygular düşünülürse *fazla* yumuşaktı. Onu aptal durumuna -bir kere değil iki kere- düşürdüğü için Christopher Harte'ın boğazına sarılmak istiyordu. On dakika önce Chris'e kürsüde ne anlatacağını sormadığı içinse kendi kendini dövmek istiyordu. Ve savcının yüzündeki sırıtışı bir tokatla darmadağın etmek istiyordu. Nasılsa artık herkes kimin kazanacağını biliyordu,

"Sana daha önce anlatmak istedim," dedi Chris. "Ama dinlemek istemedin."

"Her şeyin içine başarıyla sıçtığına göre anlatsan da olur." Sözleri güldürdü Jordan'ı. On yıldır, belki daha da uzun süredir ilk kez

bir davada paçayı gerçeğin yardımıyla sıyırmak zorundaydı artık. Elinde gerçekten başka koz kalmamıştı.

Mahkeme salonunda gerçeğin yerinin olmadığını öğreneli uzun zaman olmuştu. Gerçeği ne savcı, ne de sanık isterdi o salonda. Duruşmalar sunulan delillerden, karşı delillerden ve karşılıklı teorilerden ibaretti; gerçekte neler olduğuyla kimse ilgilenmiyordu. Ama o davada artık deliller de karşı deliller de teoriler de çöpe gitmişti. Jordan'ın kullanabileceği tek şey, gerçekte neler olduğunu dünyaya duyurma ihtiyacını vicdanında hisseden o genç adam, o şapşal çocuktu.

On beş dakika sonra Jordan'la Chris küçük odadan çıktı. İkisi de gülümsemiyordu. İkisi de konuşmuyordu. Hızlı adımlarla söylentileri duyan ve dik dik onlara bakan kalabalığı yararak ilerlediler.

Jordan salonun kapısında Chris'e döndü. "Ne yaparsam yapayım bozma. Ne söylersem söyleyeyim idare et." Chris'in kararsız kaldığını görünce, "Bunu bana borçlusun!" diye tısladı.

Chris başını salladı ve kapıyı itip içeri girdiler.

Salon o kadar sessizdi ki Chris kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Tanık kürsüsündeki yerini tekrar almıştı ve ter içindeki elleri üstüne oturmasını gerektirecek kadar titriyordu. Annesiyle babasına sadece bir kez bakmıştı: annesi cılız bir gülümsemeyle ona başını sallıyordu. Babasıysa... O öylece oradaydı.

Chris, Emily'nin annesiyle babasına bakmaya cesaret edemese de onların ateşteki maşa gibi kızmış ve kudurmuş öfkelerini hissedebiliyordu.

Çok yorgundu. Ceketinin kumaşı ince gömleğinin üstünden tenini yakıyordu; ayakkabıları topuğunu vurmuştu. Başının her an patlayacağı duygusuna kapılmıştı.

Sonra birden Emily'nin net, sakin, tanıdık sesini duydu. Her şeyin yoluna gireceğini, onun yanından ayrılmayacağını söylüyordu.

Chris o sesi başkalarının da duyup duymadığına bakmak ve Emily'yi bir kez daha görmek için çılgın gibi etrafına bakındı. Ama hemen sonra kalbi duracak kadar sakinleşti.

"7 Kasım gecesi neler oldu, Chris?" dedi Jordan bir kez daha.

Chris derin bir soluk alıp anlatmaya başladı.

7 Kasım, 2001

Gözlerini silahtan ve namlunun Emily'nin şakağında oluşturduğu ufak çöküklükten girintiden ayıramıyordu Chris. İkisinin elleri de o kadar şiddetle titriyordu ki, '*Şimdi patlayacak,*' diye düşünmeden yapamadı ama hemen ardından, '*O bunu istiyor,*' dedi kendi kendine.

Emily gözlerini sımsıkı yummuş, dişlerini alt dudağına geçirmişti. Soluğunu tutuyordu. Çok acı çekeceğini düşündüğünü anladı Chris.

Onu daha önce de o halde görmüştü.

Doktor Feinstein'a anlatmayı unuttuğu çok eski, hatta henüz emeklediği zamanlara ait bir anıyı hatırladı net şekilde. Kaldırımda koşarken düşmüştü. Yaygarayı basmış ve annesi onu kucağına almıştı; sonra verandaya oturtmuş ve çizik bile olmayan dizini öpüp oraya bir yara bandı yapıştırmıştı. Chris yatıştıktan sonra farketmişti ancak Emily'nin de haykırdığını ve Melanie tarafından onun dizine de aynı tedavinin uygulandığını. Kaldırımda yanındaydı Emily ama düşmemişti. Yine de sol dizinde şimdiden renk değiştiren alacalı bir çürük vardı.

Gus, "Chris düşüyor ama Emily yaralanıyor," diyerek gülmüştü.

Çocukken birkaç kere daha olmuştu o tür şeyler. Chris'in canı yandığında Emily'nin yüzü buruşurdu. Emily bisikletten yuvarlanınca Chris ağlardı. Çocuk doktorları bu durumu duygudaşlık olarak adlandırmıştı ve büyüyünce geçecekti.

Geçmemişti.

Emily'nin şakağındaki silah biraz aşağıya kaydı. Emily kendini öldürürse onun da öleceğini Chris o zaman anladı. Belki hemen değil, belki aynı dayanılmaz acıyla değil ama olacaktı bir şekilde; kalbi olma-

dan çok uzun yaşamazdı insan.

Uzanıp Emily'nin sağ bileğini sıkıca tuttu. Aslında beden olarak ondan yapılıydı; silahı başından çekebilirdi. Öteki eliyle Emily'nin Colt'un üstündeki parmaklarını açtı ve horozu emniyete aldı. "Bağışla beni," dedi. "Yapamazsın."

Emily'nin gözlerinin onunkilere odaklanması biraz zaman aldı, bu gerçekleşince de o gözler önce şaşkınlık, sonra panik, sonra öfkeyle karardı.

"Yapabilirim" dedi Emily, Chris'in onun başından uzaklaştırdığı tabancayı yakalamaya çalışarak. "Beni seviyorsan ver silahı."

"Seni elbette seviyorum!" diye bağırdı Chris.

"Benimle kalamayacaksan bunu anlayışla karşılarım," dedi Emily silaha bakarak. "Git öyleyse. Bırak, ben yapayım."

Chris dişlerini birbirine kenetleyip bekledi. Emily onun gözlerinin içine bakmıyordu artık.

'*Ne olur*; *bana bak*,' diye yalvardı sessizce. '*İkimiz de kaybedeceğiz.*'

Orada silah zoruyla bulunmuyordu Chris ama artık kendini açmıştı bir kere; Emily'nin kederini çok net hissediyor, soluk alması ve düşünmesi her saniye imkânsızlaşıyordu. Gitmesi gerekiyordu. Hiçbir şey hissetmemek için Emily'den uzaklaşması gerekiyordu.

Yalpalayarak kalkıp atlıkarıncanın çevresindeki çalıların içine atladı. Gözyaşları geceyi bulandırıyordu. Ellerinin tersiyle gözlerini kurulayarak Jeep'e ulaşana kadar koştu.

Arabaya girmedi; silahın patlamasını bekliyordu.

Aradan yavaş ve yapış yapış akan bir yarım saat geçti. Ve sonra Chris, ne yaptığının farkına varamadan kendini tekrar atlıkarıncada buldu. Emily bıraktığı yerde bağdaş kurmuş halde oturuyor, tabancayı avuçlarının içinde tutuyordu; bir kedi yavrusunu sever gibi kabzasını, sırtını okşuyordu. O kadar şiddetle ağlıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu.

Chris'in ayaklarını atlıkarıncanın kenarında görünce başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kızaran burnu akıyordu. "Yapamıyorum..." dedi, zorlukla konuşarak. "Sana gitmeni söylüyorum, bağırıyorum, çağırıyorum, bunu yapmak istediğimi söylüyorum ama yapamıyorum!"

Chris kalbi çılgıncasına çarparak Emily'yi ayağa kaldırdı. '*Bu bir işaret; ona bunun anlamını açıkla!*' diye düşündü.

Ama Emily ayağa kalkar kalkmaz silahı Chris'in eline tutuşturdu. Tabancanın donuk metali terle kayganlaşmıştı ve onun teni kadar ılıktı.

"Kendimi öldüremeyecek ve yaşamayı beceremeyecek kadar ödleğim," diye fısıldadı. Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Ne yapacağım ben?"

Chris'in söylemeye niyetlendiği her şey kuruyup boğazında kaldı. Silahı Emily'den kapıp asla ulaşamayacağı kadar uzağa fırlatabilirdi. Ondan güçlüydü... Ve... Ve sorun da buydu: Chris acıya dayanıklıydı; daima öyle olmuştu. O kadar başarılı bir yüzücü oluşu bundan kaynaklanıyordu; sıfır derecede saatlerce bir ördek paravanının arkasında beklemeye bundan ötürü dayanabiliyordu; kendini Emily'nin intihar etmesine izin vermeye ikna etmesinin nedeni sadece buydu. İkisi de küçücükken Emily'nin teninde oluşan çürükleri gördüğünde, kendisi düştüğü zaman hissettiğinden fazla acıya kapılırdı. Acıya dayanıklıydı. Ama *onun* acısına katlanamıyordu.

Emily'nin yüzünde gördüğü acıyla sanki felce uğramıştı Chris. Kendisine söyleyemediği şey her ne ise, Emily'yi Colt'un yapacağından daha yavaş ve daha acılı öldürüyordu.

Chris'in zihni yoğun bir uğultu ve ışıkla aydınlandı. Bu tıpkı son turu tamamlarken kazandığını bilerek suyun yüzeyine çıktığı anı andırıyordu. Birden her şey anlam kazanmıştı. Emily'yi korkutan şey ölmek değildi. *Ölmemekten* korkuyordu o.

Gece etraflarında daralırken Chris, artık ne kaçmayı tasarlıyordu, ne yardım çağırmayı, ne de vakit kazanmayı. Orada yalnızlardı ve başka seçenek yoktu. İlk kez Emily'nin ne hissettiğini gerçekten anladı.

Emily, "Lütfen..." diye fısıldayınca Chris, onu memnun etmekten başka şey istemediğini farketti.

Silahı sol eline alıp ona sarıldı. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu alçak sesle. Emily başını salladı, vücudu Chris'in kollarının arasında gevşedi. Bu teslimiyet Chris'i çözmeye yetti. "Sana bunu yapamam," dedi geri çekilerek.

Emily elini Chris'inkinin üstüne koyup namluyu şakağına dayadı. "Benim için yap."

Emily o pozisyonda Chris'in yüzünü göremiyor ama zihninde canlandırabiliyordu. Önceki yaz, okulun tenis kortunda yüzünden geçen anlık bir ifadeyi hatırladı. Otuz beş derecelik cehennem sıcağında neden tenis oynamaya karar verdiklerini hiç bilmiyordu ama öyle yapmışlardı. Emily'nin sert servisleri yan korta kaçıyor, topların peşinden koşan Chris'in kahkahaları toplar kadar yükseğe çıkıyordu.

Chris'in güneşi arkasına almış halde dikilen hali geldi gözünün önüne. Raketi sol elindeydi ve sağ eliyle topu havaya kaldırdı. Bir an durup alnındaki terleri kuruladı ve Emily'ye, "Hazır mısın?" diye seslendi. Sesi boğuk ve derindi.

Emily tenine dokunan namluyu tabancayı hissederek soluğunu tuttu. "Hadi, hazırım."

Hadi, hazırım.

Duymasına bu sözcükleri duymuştu ama göğsünde titreşen Emily'nin sesiydi. Elleri yine titremeye başlamıştı ve tetiği çekerse büyük ihtimalle kendini vuracaktı. Aslında o kadar da kötü olmazdı belki bu.

Hadi, hazırım.

Chris ağlamaya başladı. Emily'nin yüzünü görmeye çalışıyor ama görüntü dalgalanıyor, belirsizleşiyordu. Onu şimdiden unutmaya başladığını sandı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve tekrar o güzel ve sakin Emily'yi buldu kollarında. Dudakları uykuya daldığı zamanlar olduğu

gibi hafifçe aralanmış halde bekliyordu. Emily gözlerini açınca Chris'in görebildiği tek şey kararlılık oldu.

"Seni seviyorum," dedi Emily'ye. Ya da öyle dediğini sandı. Önemi yoktu; Emily onu duymuştu. Sağ elini kaldırıp Chris'inkinin üstüne yerleştirdi, parmaklarını onun parmaklarının üstüne koydu.

Chris'in elinin sıkıldığını hissetti, parmağı tetiğe dokundu. Sonra kulakları sağır oldu. Başı döndü. Yere yığılırken Emily hâlâ kollarının arasındaydı.

Mayıs, 2002

Chris sustuğunda patlayan şok dalgası, duruşma sırasında sorulan bütün soruları bir araya getirerek salonun üzerine bir balıkçı ağı gibi örtüldü. Kendine ilk gelen Jordan oldu. Kıpırdandı. Chris tanık kürsüsünde iki büklüm olmuş, kollarını karnında kavuşturmuş, düzensiz soluklar alıyordu.

O davayı kurtarmanın tek yolu vardı. Jordan savcının neler söyleyeceğini kelimesi kelimesine biliyordu, çünkü kendisi de aynı işi yapmıştı yıllarca. Üste çıkmanın yolu, Barrie Delaney'in yelkenlerini şişiren rüzgârı çalmaktı: Chris'i ondan önce yargılayacaktı.

Müvekkilini delik deşik etmeye hazırlanarak kürsüye yaklaştı.

"Orada ne işin vardı?" diye sordu, kuşkulu bir tavırla. "İntihar etmeyi mi tasarlıyordun?"

Chris afallayarak avukatına baktı. Son bir saatte olup bitenlere rağmen Jordan hâlâ Chris'in tarafında mıydı? "Onu durdurabileceğimi sanmıştım," dedi.

Jordan güldü. "Öyle mi? Onu durdurabileceğini sanmıştın ama bir de baktın ki vurmuşsun. Neden iki kurşun götürdün yanında?"

"Ben... Bilmiyorum gerçekten. Öyle yaptım işte."

"Birincisinde ıskalarsın diye mi?"

"Pek net düşünemiyordum," diye itiraf etti Chris. "İki tane aldım..."

"Bayılmışsın," dedi Jordan konuyu değiştirerek. "Bundan emin misin?"

"Kendime geldiğimde yerdeydim ve başım kanıyordu. Tek hatırladığım bu." Jordan'ın aylar önce söylediği bir şeyi anımsadı: *İnsan tanık sandalyesinde kendini çok yalnız hissedebilir.*

"Polisler geldiğinde kendinde miydin?"

"Evet. Kucağımda Emily'yle oturuyordum."

"Ama bayıldığını tam olarak hatırlamıyorsun. Bayılmadan hemen önce ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Chris'in ağzı açılıp kapandı. "İkimiz de silahı tutuyorduk..." demeyi başardı sonunda.

"Emily'nin elleri neredeydi?"

"Benim elimin üstünde."

"Tabancanın üstünde mi?"

"Bilmiyorum... Herhalde."

"Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır," dedi Chris sabrının giderek taşmaya başladığını hissederek.

"Onun ellerinin seninkinin üstünde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü dokunuşunu hâlâ hissediyorum."

Jordan gözlerini devirdi. "Yapma Chris! Şu tebrik kartı edebiyatını bırak. Emily'nin ellerinin seninkinin üstünde olduğunu nereden biliyorsun?"

Chris yüzüne alev alev yanarak avukatına baktı ve "Çünkü bana tetiği çektirmeye çalışıyordu!" diye bağırdı.

Jordan ona döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!" Chris şimdi tanık kürsüsünün parmaklıklarına sımsıkı tutunmuştu. "Çünkü öyle oldu!" Kendine gelmek için titrek bir nefes aldı. "Çünkü gerçek bu."

"Haaa!" dedi Jordan hemen bu noktaya atlayarak. "Gerçek. Bu

gerçeğe neden inanalım? O kadar farklı gerçeklerden bahsettik ki."

Chris oturduğu yerde ağır ağır sallanmaya başladı. Jordan ona savunmasının içine ettiğini söylemişti. Avukatının yaptıklarını ona ödetme biçimi buydu demek. Eğer içlerinden biri o salondan aptal durumuna düşmüş olarak çıkmak zorundaysa, bu kendisi olacaktı.

Jordan birden tekrar onun yanında belirdi. "Elin silahta mıydı?"

"Evet."

"Nerede?"

"Tetiğin üstünde."

"Emily'nin eli neredeydi?"

"Benimkinin üstünde. Silahta..."

"Hangisi? Elinin üstünde mi, silahın üstünde mi?"

Chris başını eğdi. "İkisi de. Ne bileyim ben?"

"Yani bayıldığını hatırlamıyorsun ama Emily'nin elinin senin elinin ve silahın üstünde olduğunu hatırlıyorsun. Nasıl oluyor bu?"

"Bilmiyorum."

"Emily'nin eli neden seninkinin üstündeydi?"

"Çünkü onu öldürmemi istiyordu."

"Nereden biliyorsun?" diyerek üsteledi Jordan.

"Bana, *'Hadi,'* diyordu... *'Hazırım,'* diyordu. Ama ben yapamadım. Bana öyle deyip duruyordu. Sonra elini benimkinin üstüne koyup sıktı."

"Elini mi sıktı? Tetiğin üstündeki parmağına mı baskı yaptı?"

"Bilmiyorum..."

Avukat müvekkiline daha da yaklaştı. "Bileğini sıkıp, elini olduğu gibi hareket mi ettirdi?"

"Bilmiyorum..."

"Emily'nin parmağı o tetiğe değdi mi, Chris?"

"Emin değilim." Aklını toplamaya çalışarak başını silkeledi.

"Emily'nin eli tetiğin üstündeki parmağına mı çarptı?"

"Bilmiyorum!" diyerek hıçkırdı Chris. "Bilmiyorum!"

"O tetiği sen mi çektin, Chris?" dedi Jordan. Yüzü şimdi Chris'inkinden birkaç santim uzaktaydı.

Chris başını salladı. Burnu akıyordu ve gözleri kızarmıştı. "Bilmiyorum!" diye bağırdı, kulaklarını kapayarak. "Bilmiyorum işte. Tanrım! Bilmiyorum ben!"

Jordan parmaklıkların üzerinden uzanıp Chris'in ellerini tuttu. "Emily'yi öldürdüğünden emin değilsin, Chris. Bu doğru mu?"

Chris'in aldığı soluk boğazında takılıp kaldı. Doğal olamayacak kadar irileşmiş gözlerle avukatına bakakaldı. '*Düşünmene gerek yok,*' diyordu Jordan sanki. '*Tek yapman gereken emin olmadığını kabul etmek.*'

Chris'in içi de görüntüsü gibi harabeye dönmüştü. Kalbi ayaklar altında çiğnenir gibi hissediyordu kendini. Ama aylardır ilk kez huzur duyuyordu. "Hayır," diye fısıldadı, kendisine sunulan armağanı kabul ederek. "Emin değilim."

Öyle bir duruşma hiç görmemişti Barrie Delaney. Sanık son anda duygusal çöküntüye uğrayana ve itirafını geri alana dek Jordan aslında Barrie'nin işini onun yerine yapmıştı. Ama ortada bir itiraf vardı. Ve Barrie ondan bu kadar kolay vazgeçmeye niyetli değildi.

Kalkıp kürsüye yürüdü. "7 Kasım gecesi çok şey yaşandı, değil mi?"

Chris savcıya bakarak temkinle başını salladı. "Evet."

"Sonuçta tabanca senin elinde miydi?"

"Evet."

"Tabanca Emily'nin başına doğrultulmuş muydu?"

"Evet."

"Parmağın tetiğin üstünde miydi?"

Chris derin bir nefes aldı. "Evet."

"Ateş edildi mi?"

"Evet."

"Chris..." dedi Barrie ve vurgulayarak devam etti: "Ateş edildiğinde elin hâlâ silahın üstünde, parmağın da tetikte miydi?"

"Evet," diye fısıldadı Chris.

"Sence Emily Gold'u vurdun mu?"

Chris dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

Barrie başını usanmış gibi iki yana sallayarak yerine dönerken Jordan kalkıp tekrar tanık kürsüsüne yöneldi. "Tanığı tekrar sorgulamak istiyorum, Sayın Yargıç." Onay alınca Chris'e döndü. "O gece atlıkarıncaya giderken Emily'yi öldüreceğini düşünüyor muydun?"

"Tanrım! Elbette hayır."

"O gece oraya Emily'yi öldürme niyetiyle mi gittin?"

"Hayır." Şiddetle başını salladı Chris. "Hayır!"

"Silahı Emily'nin başına dayadığın zaman onu öldürmek istedin mi?"

"Hayır..." dedi Chris tekrar boğuk bir sesle. "İstemedim."

Jordan sırtını ona dönüp Barrie'nin sorularını tekrarlamaya başladı. "7 Kasım gecesi en son senin elin mi silahın üstündeydi?"

"Evet."

"Silah Emily'nin başına dayalı mıydı?"

"Evet."

"Parmağın tetikte miydi?"

"Evet."

"Ateş edildi mi?"

"Evet."

"Emily'nin eli de seninkiyle birlikte silahın üstünde miydi?"

"Evet."

"Sana 'Hadi, hazırım,' diyor ve bunu tekrarlıyor muydu?"

"Evet."

Jordan salonu baştanbaşa kat edip jürinin önünde durdu. "Silahın ateşlenmesine yalnızca senin eylemlerinin, senin hareketlerinin, senin kaslarının yol açtığını en ufak bir şüphe duymaksızın söyleyebilir misin Chris?"

"Hayır..." dedi Chris. "Söyleyemem galiba."

Yargıç Puckett, herkesi şaşırtarak kapanış konuşmalarının öğle yemeğinden sonra yapılmasına karar verdi. Mübaşirler alt kattaki şerif odasına götürmek için kendisine doğru ilerlerken Chris uzanıp Jordan'ın koluna dokundu. "Jordan..."

Avukat, masaya saçtığı notları, kalemleri, belgeleri toparlamakla meşguldü. Başını kaldırmaya bile zahmet etmedi. "Konuşma benimle," dedi ve arkasına bakmadan gitti.

Barrie Delaney kendisini dondurmayla ödüllendirmeye karar verdi. İçi çikolata, dışı çikolata... Büyük bir kutlamaydı bu.

Başsavcı yardımcılarının isim yapmasının tek yolu, önemli bir dava arifesinde isimlerinin görevlendirme listesinin başında bulunmasıydı. Barrie bu açıdan şanslıydı. Grafton'da cinayetler nadir görülürdü; dramatik mahkeme itiraflarıysa duyulmuş değildi. Bütün eyalet günlerce o davayı konuşacaktı. Barrie televizyonlardan birinin ana haber bültenine konuk olarak çağrılabilirdi bile.

Dondurmasını dikkatle yaladı. Kapanış konuşmasına giysisinde dondurma lekesiyle çıkmak hoş olmazdı. Ama artık Jordan'ın peşinden ayağa kalkıp kapanış konuşması niyetine alfabenin harflerini saysa bile Chris'in cinayetten suçlu bulunmasını sağlayabilirdi. Jordan'ın son gayretlerine rağmen jüri, günlerce aldatıldığını unutacak değildi. Savunmanın stratejisi olan çifte intihar girişimiyle ilgili bütün zırvalıklar, karar vermek için odaya çekilecek on iki beynin üzerinde etkisini gösterecekti elbette.

Jüri, Chris'in kızı öldürdüğünü itiraf ettiğini hatırlıyordu. Oğlanın annesiyle kürsüde yaşanan rezaleti de... Ve mahkemenin ilk üç gününde savunmanın kasten yalan söylediğini de unutmayacaktı.

Enayi yerine konmaktan kimse hoşlanmazdı.

Barrie Delaney gülümseyerek parmaklarını yaladı. Jordan McAfee ise hiç hoşlanmazdı.

"Çek git!" diye bağırdı Jordan omzunun üzerinden.

"Kabadayılaştın mı şimdi de?" diye terslendi Selena.

"Yalnız bırak beni!"

Jordan uzaklaşmaya çalıştı ama Selena uzun bacaklarıyla çabucak arayı kapattı. Jordan bu kez de tuvaletine sığınmaya çalıştı, bu da işe yaramadı. Selena kapıyı sonuna kadar itip içeriye girdi. Pisuarı kullanan yaşlı adam çabucak fermuarını çekip yüzü kızararak çıktı tuvaletten. Selena onun arkasından kapıya yaslanıp başkalarının girmesine mani oldu.

"Hadi, öt bakalım!" diye emretti.

Jordan lavaboya yaslanıp gözlerini kapattı. "Bu davanın benim meslek hayatımı nasıl etkileyeceği konusunda fikrin var mı?"

"Etkilemeyecek," dedi Selena. "Chris'e feragatname imzalattın."

"Evet ama haberlerde kimse bundan söz etmeyecek. Mahkeme salonundaki yeterliğimin yedi cücelerden birininki kadar olduğunu varsayacak herkes."

"Hangisi?" diye sordu Selena gülümseyerek.

Jordan içini çekti. "Uykucu. Tanrım! Geri zekâlı mıyım ben? Ne söyleyeceğini sormadan nasıl tanık kürsüsüne çıkardım onu?"

"Öfkelenmiştin," dedi Selena.

"Yani?"

"Yani öfkelendiğin zaman ne hale geldiğin konusunda hiçbir fikrin yok." Jordan'ın kolunu tuttu. "Chris için elinden geleni yaptın. Ve her zaman kazanamazsın."

Jordan ona bakakaldı. "Neden kazanamayacakmışım?"

"Açık konuşacağım..." diye söze başladı Jordan jüriye dönerek. "Üç saat önce, şu anda size ne söyleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Sonra kafamda ansızın bir ampul yandı ve sizi tebrik etmek istedim. Çünkü bugün çok ender görülen bir şeye şahit oldunuz. Mahkeme salonlarına yolu düşmeyen, çok şaşırtıcı bir şey gördünüz. Bayanlar baylar, siz bugün gerçeği gördünüz."

Gülümseyerek savunma masasının kenarına ilişti. "Çok yanıltıcı bir kelime, değil mi? Fazla iddialı." Yargıç Puckett'i taklit ederek yüzünü astı. "Fazla ciddi. Sözlüğe baktım da... Webster'e göre olayların ve verilerin hakiki durumu demekmiş *gerçek*." Omuz silkti. "Ama Oscar Wilde'a bakarsanız, saf ve yalın gerçek, nadiren saf olur ve asla yalın olmazmış. Gördüğünüz gibi, gerçek kişiye göre değişiyor."

"Bir zamanlar ben de savcılık yaptım, biliyor muydunuz? Şu anda Bayan Delaney'in çalıştığı konumda on yıl mesleğimi yaptım. Neden ayrıldım dersiniz? Çünkü gerçeklik düşüncesinden hoşlanmıyordum. Savcılık yaparken, dünya ya siyah ya da beyazdır; olaylar ya olmuştur ya olmamıştır. Ben daima bir hikâyeyi anlatmanın, olayları görmenin birden fazla yolu olduğuna inandım. Duruşmalarda gerçeğin yer bulamadığını düşündüm hep. Savcı çıkıp delillerini ve tanıklarını sunar, savunma da aynı malzemeyi ele alıp farklı bakış açısıyla işlemeye çalışır. Saydıklarımın arasında gerçeğin kendisini sunmanın sözünü bile etmediğimi farketmişsinizdir."

Hafif bir kahkaha attı. "Ve şimdi elimde gerçekle varış çizgisine koşuyorum. Komik değil mi? Çünkü Chris Harte'ın savunması adına yapacak başka şeyim kalmadı. Bu mahkeme... Bu mahkeme inanılmaz bir şekilde gerçekle ilgili oldu."

Jüriye doğru yürüyüp ellerini parmaklıklara koydu. "Duruşmalara başlarken elimizde iki gerçek vardı: Benimki ve onunki." Sırtını dikleştirip parmağıyla Barrie Delaney'i gösterdi. "Sonra pek çok çeşitleme gördük. Emily'nin annesine göre gerçek, kızının kusursuz olduğuydu. Hepimiz insanları istediğimiz gibi görmez miyiz? Dedektife ve adli tıp doktoruna göre gerçek, somut delillerden geliyordu ki bu delillerin onları ulaştırdığı teorinin tamamen doğru olmadığını da söyleyemeyiz. Michael Gold'a göre gerçek, insanın aklını hayalini durduran korkunç bir olay için başkasını suçlamak çok daha kolayken sorumluluğu bizzat üstlenmek demekti. Chris'in annesine göreyse, gerçeğin bu davayla uzaktan yakından alakası yoktu; gerçek, oğluna inanmaktı onun için... Bedeli ne olursa olsun.

"Fakat duyduğunuz en önemli gerçek, Chris Harte'ın kendisinden geldi. 7 Kasım gecesi neler olduğunu bilen iki kişi vardı: Biri öldü, diğeri size her şeyi anlattı."

Jordan jüri üyelerini inceleyerek elini parmaklıklarda dolaştırdı. "Şimdi iş size düşüyor. Bayan Delaney birtakım veriler sundu, Chris Harte gerçeği anlattı. Bayan Delaney'e körlemesine inanacak, her şeye onun istediği gibi siyah beyaz merceklerin arkasından mı bakacaksınız? 'Ortada bir silah vardı, ateş edildi, kız öldü; yani bu bir cinayetti,' mi diyeceksiniz? Yoksa gerçekle yüzleşecek misiniz?

"Bir seçim şansınız var. Benim eskiden yaptığım -bir avukat olarak yapmaktan hoşlandığım- şeyi yapabilir, verileri cebinize atıp kendi fikirlerinizi oluşturabilirsiniz. Ya da gerçeği avuçlarınızın içine alıp bunun ne kadar kıymetli bir armağan olduğunu görebilirsiniz." Sesini yumuşatarak jüriye doğru biraz daha eğildi. "Bir varmış, bir yokmuş... Zamanın birinde kızın tekiyle bir oğlan varmış. Beraber büyümüşler, birbirlerini kardeş gibi sevmişler. Her anlarını beraber geçirmişler, büyüyünce de âşık olmuşlar. Hisleri, yürekleri birbirine öylesine geçmiş ki kendi ihtiyaçlarını ayırt edemez olmuşlar.

"Derken -belki hiç öğrenemeyeceğimiz bir sebeple- bu genç insanlardan biri acı çekmeye başlamış. O kadar çok acıyormuş ki canı, artık yaşamak istemiyormuş. Ve hayatta güvendiği tek insandan yardım istemiş." Jordan dönüp Chris'in yanına giderek birkaç santim ötesinde durdu. "Çocuk yardım etmeye çalışmış. Kızı durdurmak istemiş. Fakat bir yandan da kızın acısını kendi acısı gibi yüreğinde hissediyormuş. Ve sonunda onu durduramayacağını, başarısız olacağını anlamış. Sevdiği insanı orada bırakıp gitmeyi bile düşünmüş."

Jordan başını kaldırıp jüriye baktı. "Sorun şuymuş: Kız kendini öldüremiyormuş. Çocuğun ayaklarına kapanmış, yalvarmış, ağlamış. Birbirlerinin o kadar ayrılmaz parçaları haline gelmişler ki o son eylemi bile tek başına gerçekleştirememiş. Birer jüri üyesi olarak karşı karşıya bulunduğunuz soru şu: Chris bunu *kendi başına* mı yaptı?

"Bayanlar ve baylar, tetiği harekete geçirenin ne olduğunu kim biliyor? Bir tarafta fiziksel kuvvet var, diğer taraftaysa zihinsel kuvvet. Belki Emily, Chris'in elini sıktı. Belki ona hayata veda etmekten başka bir şey istemediğini söyledi. Ona güvendiğini, onu sevdiğini ve kendisine yardım etmesi gerektiğini anlattı. Az önce dediğim gibi, bu salonda o gece orada bulunan tek kişi Chris Harte. Kendi ifadesine göre Chris bile bilmiyor tam olarak ne yaşandığını.

"Bayan Delaney, onu birinci dereceden cinayetten suçlu bulmanızı istiyor. Ama bunun için size Chris'in o şeyi planlayacak zamanının ve fırsatının olduğunu kanıtlaması gerekli. Yapacağı şeyi tasarladığını, amaç edindiğini, Emily'nin canını almaya karar verdiğini kanıtlaması gerekli."

Jordan başını iki yana salladı. "Ama Chris ne o gece Emily'yi öldürme niyetindeydi, ne de başka bir gece. Hayatında yapmak isteyeceği en son şeydi bu. O şeyi Chris planlamadı. Hiçbir şeye karar vermedi Chris. Tüm kararları onun yerine Emily verdi.

"Bu davanın ne Bayan Delaney'in delilleriyle ilgisi var, ne benim açılış konuşmamda söylediklerimle, ne de kanıtlarla. Bu dava, Chris Harte ve size açıklamaya karar verdiği gerçeklerle ilgili."

Jordan, jüri üyelerinden her biriyle teker teker göz göze gelmeye çalıştı. "Chris o gece oradaydı. Ama hâlâ olanlar hakkında şüpheleri var. O bile şüpheliyse siz nasıl olmazsınız?"

Jordan savunma masasına yönelirken aniden durdu. "Chris size pek çok jüri üyesinin bulunduğunuz konumda asla duymadığı bir şeyi söyledi: Gerçek. Şimdi onu dinleyip dinlemediğinizi göstermek sizin elinizde."

"Bir romancı olarak Bay McAfee'nin parlak geleceği olduğu kesin," dedi Barrie. "Ben bile kaptırır gibi oldum kendimi anlattığı dramaya. Yalnız Bay McAfee'nin yapmaya çalıştığı şey, dikkatinizi 'gerçek' ile eşanlamlı olmadığını iddia ettiği somut delillerden uzaklaştırmaktı. Chris Harte'ın gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyoruz.

"Ama yalan söylediğini biliyoruz: polise, annesine, babasına... Aslını isterseniz, bu davada üç ayrı hikâye dinledik. Birincisinde Emily de kendini öldürecekti, Chris de. İkincisinde Emily yine öldürecekti kendini ama Chris onu durdurmaya çalışacaktı." Barrie bir an durdu. "Esasında bu bana biraz daha inandırıcı geliyor, çünkü Chris gerçekten de intihara pek meyilli görünmüyor.

"Sonra Chris bir kez daha ifade değiştirdi: Emily tetiği çekememiş, bunun için Chris'in fiziksel yardımı gerekmişti." Barrie dramatik bir şekilde iç çekti. "Bay McAfee gerçeği göz ardı etmemenizi istiyor sizden. Ama hangisini?" Kaşlarını merakla kaldırdı. "Gelin, Chris'in son ifadesini esas alalım. Farz edelim ki gerçek bu. Öyle olsa bile onu suçlu bulmaktan başka seçeneğiniz yok. Fiziksel delilleri gördünüz; bunlar dava boyunca değişmeyen tek şeydi. Dedektif Marrone, Chris'in parmak izlerinin tabancanın üstünde olduğunu söyledi; adli tıp uzmanı, Emily'nin başındaki mermi yolunun birinin onu vurduğuna işaret ettiğini söyledi. Emily'nin tırnaklarının arasında Chris'in deri hücrelerinin olduğunu, kolundaki çürüklerin mücadele sonucu oluştuğunu duydunuz. Daha da önemlisi, Chris Harte'ın, Emily Gold'u vurduğunu *bizzat* söylediğine *bizzat* şahit oldunuz. Kendisi itiraf etti bunu: Onu öldürmüştü.

"Bir kişi başkasının canına kastettiği zaman birinci dereceden cinayetle suçlanır. Kişinin eylemlerinin önceden tasarlanmış ve kasıtlı olması gerekir.

"Şimdi durumu bunun ışığında gözden geçirelim: Chris Harte düşündü, taşındı ve tabancayı olay yerine getirmeye karar verdi. Bu tasarlanmış bir harekettir. Silahı doldurdu. Bu bilinçli bir harekettir. Silahı Emily'nin elinden alıp başına dayadı ve ateş edildiğinde hâlâ onun elindeydi. Bayanlar ve baylar, bu birinci derece cinayetten başka şey değildir. Emily'ye acıyıp acımamasının önemi yok. Emily'nin ona ricada bulunmuş olmasının önemi yok. Emily'yi öldürürken acı çekmiş olmasının önemi yok. Bu ülkede elinize silah alıp birini vuramazsınız. Bunu karşınızdaki istemiş olsa bile yapamazsınız."

Barrie dönüp jüriye doğru yürüdü. "Chris'e inandığımızı düşünelim. Bunun sınırını nerede çizeceğiz? Üstelik kurbanın tanıklık etme şansı olmadığı bir olayda. Sokaklar kurbanlarının öldürülmek için kendilerine yalvardığına yemin eden katillerle dolmaz mı böyle yaparsak?" Tanık kürsüsünü işaret etti. "Chris Harte şuraya oturup size tabancayı aldığını, Emily'nin başına dayadığını ve onu vurduğunu anlattı. Söz konusu bütün o duyguların, psikolojik laf salatalarının, kafa karışıklığının anlamı yok. Olan bu işte. Alın size *gerçek*.

"Emily Gold'un ölümü, Christopher Harte'ın edimlerinin doğrudan sonucu olduğuna göre, onu suçlu bulmak zorundasınız. Çünkü o edimler önceden tasarlanmış ve kasıtlıydı. Chris Harte'ın edimlerinin öyle olduğundan nasıl mı emin olacaksınız?"

Barrie salonu ağır adımlarla kat ederken bir yandan da topladığı puanları hesaplıyordu.

"Çünkü silahın namlusunu indirebilirdi," diye devam etti. "Çünkü istediği an yürüyüp gidebilirdi. Çünkü kimse onu Emily Gold'u vurmaya zorlamamıştı."

Delil masasının önünde durup silahı eline aldı. "Çünkü kimse Chris'in başına silah dayamış değildi, bayanlar ve baylar."

Akşam saat altıda jüri henüz karara varamamıştı. Toplantı devam ederken Chris hapishaneye geri götürüldü. Hücresine koyulunca giysilerini çıkarttı, battaniyenin altına girdi. Yemek istemedi ve hücresinin önüne gelen mahkûmlarla konuşmayı reddetti.

Ense kökünde zonklayan bir şey, Jordan McAfee'nin de Barrie Delaney'in de sözünü etmediği bir şey vardı. Belki bazı olguların onlar için önemi yoktu. Jordan o akşama dair anılarını darmadağın edene kadar kendisi bile düşünmemişti bir noktayı. Emily'yle ilgiliydi o şey.

Emily onu seviyordu; bunu biliyordu, bir an bile şüphe etmemişti. Ama diğer taraftan onu öldürmesini istemişti kendisinden. Gerçekten seven insan, karşısındakinin omuzlarına hayatı boyunca atamayacağı bir yük bırakmazdı.

Chris o yükü taşırken bocalamıştı, çünkü Emily'yi sevmenin ondan vazgeçmek demek olması gerektiğine ikna etmişti kendini. Ama Emily bencilce davranmıştı; söz hakkı tanımamıştı. Onu geri dönülmez şekilde, utanç, acı ve suçlulukla kendine bağlamıştı.

Bir kat aşağıda kopan mahkûm kavgasının sesleri ve gardiyanlardan birinin anahtarlığının şıngırtısı, Chris'in kulaklarında kabarıp gürlemeye başlayan öfke tarafından yutuldu gitti. Kendisine bunu yaptığı için, isteklerini -Chris tam tersini yaparken- her şeyin önüne koyduğu için Emily'ye duyduğu öfkeyle gözü kararmıştı.

Bir daha asla geri alamayacağı yedi ay boyunca onu o zindana mahkûm ettiği için... Bebekten söz etmediği için... Onu geride bıraktığı için... Hayatını mahvettiği için...

Chris o anda anladı ki, Emily hayatta olsa onu kendi elleriyle öldürebilirdi.

Selena boş şarap kadehini önünden itti. "Bitti artık," dedi. "Değiştirebileceğin bir şey kalmadı."

"Değiştirebilirdim."

"Hayır. Değiştiremezdin."

Jordan gözlerini yumup arkasına yaslandı. Tabağındaki ete dokunmamıştı. "Bu fasıldan nefret ediyorum," dedi. "Beklemekten yani. Elime bir kılıç verip harakiri yapma şerefini bahşetseler, vergi mükelleflerine daha ucuza patlardı."

Selena bir kahkaha attı. "Ne kadar da iyimsersin, Jordan! Bir aksilik yüzünden kariyerin mahvolacak değil ya."

"Kariyerim umurumda değil."

"Sorun ne öyleyse?" Selena onun yüzünü inceledi. "Haa! Chris mi?"

Jordan avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu. "Aklımdan bir türlü çıkaramadığım bir şey var, biliyor musun? Chris kürsüdeydi...Emily'nin dokunuşunu hâlâ hissettiğini söyledi. Ve ben de romantizmi kesmesini söyledim."

"Öyle söylemek zorundaydın, Jordan."

Jordan yorgun bir ifadeyle elini havada salladı. "Ondan bahsetmiyorum. Ben Chris Harte'ın iki katı yaşındayım. Evlendim ve boşandım ama bugüne kadar asla onun tarif ettiği şeyi yaşamadım. O kızı öldürdüğüne içten içe inanıyor muyum? Evet. En azından teknik olarak. Ama elimde değil, Selena... Onu kıskanıyorum. Birini istediği her şeyi yapabilecek kadar -cinayet işleyecek kadar- sevmenin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Thomas için her şeyi yaparsın ama," dedi Selena.

"Aynı şey olmadığını biliyorsun."

Selena birkaç saniye sessiz kaldı. "Chris Harte'ı kıskanma. Acı ona. Çünkü onun bir daha birisiyle o kadar yakınlaşma ihtimali hayli düşük. Oysa senin önün açık."

Jordan omuz silkerek dirseklerini masaya dayadı ve parmak uçlarını birleştirdi. "Her neyse işte..."

Selena içini çekerek kalktı ve onu da kolundan çekiştirdi. "Eve gitme vakti. Yarın güne erken başlayacaksın." Ayağa kalkınca ellerini Jordan'ın kulaklarına koydu ve onu öpmek için başını yavaşça

kendine çekti. Dudak dudağa dururlarken dilini Jordan'ın ağzına sokuverdi.

Selena geri çekildiğinde Jordan soluk soluğa kalmıştı. "Bu nereden çıktı şimdi?" dedi.

Selena yavaşça onun yanağına vurdu. "Sana aklını takacak başka bir şey vermek istedim." Topuklarının üstünde döndü ve Jordan'ı orada bırakarak yürüdü gitti.

Saat dokuzda Gus ile James yatmaya hazırlanmıştı. Gus'a göre sabahı etmenin başka yolu yoktu çünkü. Işığı kapatıp James'in banyodan çıkmasını beklemeye başladı.

James yatağa girerken karyola gıcırdadı, yatağın o tarafı çöktü. Gus başını çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı. Ay, tırnağının ucu kadardı. Tekrar dolunay olduğunda oğlu Eyalet Hapishanesi'nde ömür boyu hapis cezasını çekiyor olacaktı.

Tanık kürsüsünde işi berbat ettiğini biliyordu. Chris'in neden araya girdiğini de anlamıştı. Söylediği her yalanla kalbi matruşka bebekler gibi açılıp bir diğerini ortaya çıkaracak ve sonunda yok olacak kadar küçük parçalara ayrılacak olan annesini görmeye içi el vermemişti. Chris sevdiklerinin acı çekişini görmeye dayanamazdı.

Emily'yi de o nedenle vurmuştu zaten.

Bir ses, istem dışı bir hıçkırık falan çıkmış olmalıydı ağzından ki James dönüp onu kendine çekti. Gus yanındaki sıcaklığa dönüp kollarını ona doladı. Kocasına daha da yaklaşmak, derisinin altına girmek istiyordu; düşüncelerini, kaygılarını silmek için James'in parçası olmak istiyordu. Onun kuvvetini istiyordu. Bunları söylemek yerine dönüp onu öptü, kalçalarını onunkilere bastırdı.

Yatak ve oda yanıyordu etraflarında. Bir araya gelme telaşıyla birbirlerini tırmalıyorlardı. James birkaç saniye içinde Gus'ın içine girdi, Gus da vücudu kocasınınkine dolanmış halde sarsılırken mutlulukla boşaldı.

Bittiğinde James karısının terli sırtını okşadı ve "Onu yaptığı-

mız geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"O anda anlamıştım," diye fısıldadı Gus. "O sefer farklı olduğunu biliyordum. Kendini bana vermiş, bana emanet etmiş gibiydin."

James onu kollarının arasında sıktı. "Öyleydi." Gus'un omuzlarının sarsıldığını ve göğsünün gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. "Tamam..." diyerek yatıştırmaya çalıştı onu. "Tamam..."

Jüri üyeleri peş peşe mahkeme salonuna girerken Chris, yutkunamadığını farketti; ademelması boğazında sıkışıp kalmıştı. Hafif hırıltılar çıkarıyor, gözleri sulanıyordu. Jüri üyelerinden hiçbiri ondan yana bakmadı. Mahkûmların kendi deneyimlerine dayanarak söyledikleri şeyleri anımsamaya çalıştı Chris: Bu iyiye mi işaretti, kötüye mi?

Yargıç Puckett üstünde lekeli, ince pamuklu bir ceket olan yaşlı jüri üyesine döndü. "Bir hükme ulaştınız mı, Başkan?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Bu hükme oybirliğiyle mi vardınız?"

"Evet."

Yargıç başıyla işaret verince kâtip jüri bölmesine gitti ve başkanının elindeki katlanmış kâğıdı aldı. Yavaş yavaş -Chris'e göre salyangoz hızıyla- yürüyerek yargıcın yanına gidip kâğıdı uzattı.

Puckett göz attıktan sonra başını sallayıp notu geri gönderdi. Ardından dümdüz bir ses tonuyla, "Sanık ayağa kalksın," dedi.

Chris, Jordan'ın yanında kalktığını hissetti. Kendisi de öyle yapmak istiyor ama bacakları buna izin vermiyordu; masanın altında erimiş gitmişlerdi sanki. Jordan ona bakıp kaşlarını kaldırdı: *Kalk.*

"Kalkamıyorum..." diye fısıldadı Chris. Avukatı koltukaltından yakalayıp onu çekti. Kalbi deli gibi atıyordu. Elleri kurşun gibiydi; ne kadar uğraşırsa uğraşsın parmaklarını bile bükemiyordu. Vücudu sanki birdenbire ona ait olmaktan çıkmıştı.

Her şeyi duyumsayabiliyordu: Önceki akşam mahkeme salonunun ahşap döşemesini silmekte kullanılan sabunun kokusunu, sırtından aşağı doğru süzülen ter damlasını, mübaşir ayağını yere vururken çıkan sesi.

"New Hampshire Eyaleti'nin birinci dereceden cinayet suçlamasıyla Christopher Harte aleyhine açtığı davada sanıkla ilgili hükmünüz nedir?" diye sordu Puckett.

Jüri başkanı elinde tuttuğu kâğıt parçasına göz attı ve kararı okudu: "Suçsuz."

Chris, Jordan'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kendisine döndüğünü gördü. Annesinin birkaç adım geride hıçkırarak ağladığını duydu. Bu beklenmeyen kararla yerinden oynayan mahkeme salonunun gürültüsünü dinledi.

Ve hayatında üçüncü kez bayıldı.

Sondeyiş

Chris gittiği her yerde pencereleri açıyordu. Klima çalışırken bile arabasının camlarını sonuna kadar indiriyordu. Evin hiçbir penceresini kapatmıyordu. Geceleri hava serinlediğinde bile açık tutuyordu pencereleri. İçeriye ayaz bastığında yatağına battaniyeler yığıp onların altına girmeyi tercih ediyordu. Her şey durağan havadan iyiydi.

Yine de bazen -esen rüzgâra rağmen- burnuna bir koku geliyordu. Aniden uyamyor, boğulur gibi kaçmaya çalışıyordu o kokudan. Annesiyle babası ertesi sabah onu kanepenin üstünde, salonun zemininde, hatta kendi yataklarının ayakucunda uyurken buluyordu.

Ne oldu? diye soruyorlardı. *Ne oldu?*

Orada hiç bulunmamış birine anlatmaya imkân yoktu: hiçbir neden yokken aniden hapishane kokusunu alıyordu Chris.

Haziran ayında bir Cumartesi günü, yan tarafında dünya resmi olan uzun bir kamyon Goldların bahçesine yanaştı ve içinden dışarıya altı nakliyeci döktü. Gus ile James terastan taşınan kutuları, yerleştirilen şilteleri, lambaları ve kamyonun içine sürülen bisikletleri izledi. Birbirlerine tek kelime etmediler ama ikisi de kendilerine açık havada yapacak işler bulup bütün gün taşınmayı uzaktan izledi.

Komşuların dedikodularına bakılacak olursa, kent merkezine taşınıyorlardı. Fazla uzağa gitmiyorlardı yani ama yine de gerekliydi taşınma. Evlerini satılığa çıkarmış ve satılmasını beklemeden yenisini almışlardı.

Söylenenlere göre Michael daha uzağa, Colorado'ya, hatta California'ya gitmek istemişti. Ancak Melanie kızını orada bırakmaya razı olmamıştı. Başka ne seçenekleri vardı ki?

Yeni evlerinde yine Michael'ın veterinerlik yapacağı bir muayenehanesi vardı. Sevimli, sakin bir yerdi. Söylentiden ibaretti ama birileri evin üç odalı olduğunu duymuştu. Biri Michael Gold'un, biri karısının, biri de Emily'nin odasıydı.

Gus kendini tutamayıp bahçenin ucuna yürüdü ve uzun kamyonun caddenin ucuna ulaştığını gördü. Arkasında Melanie'nin Taurus'u, biraz geride de Michael'ın kamyoneti vardı. Kamyonetin camları açıktı; o kadar eskiydi ki klimaya güven olmuyordu. Michael, Harteların evinin önüne gelince yavaşladı. Gus onun durmak istediğini anladı. Kendisiyle konuşmak istediğini anladı. Özrünü, bağışlanma dileğini, hiç olmazsa vedasını kabul edeceğini sandı.

Kamyonet duracak kadar yavaşlamıştı ki Michael ona baktı, ciddi bakışlarla dolu gözleri Gus'ınkilerle buluştu. Bir acı dalgası yayıldı havaya; olasılıkların ağırlığı hissedildi ve anlayış dolu, düz, gösterişsiz bakışlar alınıp verildi.

Michael tek kelime etmeden arabayı sürdü.

Nakliye kamyonu bahçeden çıkarken Chris odasındaydı. Uzun gövdesiyle posta kutusunun devirecek kadar yakınından geçip çakıl taşlı patikanın kenarındaki ağaçları geride bıraktı araç.

Melanie Gold'un Ford'unu, onun arkasında da Michael'ın kamyonetinin olduğunu gördü. '*Kervan gibi...*' diye düşündü Chris. 'Çingeneler gibi *daha kolay ya da daha iyi bir hayat bulmaya gidiyorlar.*'

Komşu ev bir anda bomboş bir anıta dönüştü. Perdesiz pencereler, dalgın ve mesafeli gözlere benziyordu; bakıyor ama gördükleri şeyi bir türlü çıkaramıyorlardı.

Chris odasının açık penceresine yaslanıp yazın yavaş yavaş çöken sıcağını soludu, ağustosböceklerinin cırlamasını ve Wood

Hollow Caddesi'nde yoluna devam eden nakliye kamyonunun ağır-başlı homurtusunu dinledi.

Başını dışarıya uzatıp pencere pervazına baktı. Hâlâ oradaydı. Çocukken Emily'yle kurdukları makaralı mesaj sistemi yerli yerinde duruyordu. Emily'nin eski odasının üst tarafında da bir makara olduğunu biliyordu.

Chris elini uzatıp yosunlanmış ama hâlâ sağlam olan misinayı gererek tıngırdattı. Misina evlerin arasındaki çam ağaçlarına takılalı, taşıdığı teneke kutuyu ve içindeki mesajı yutalı yıllar olmuştu. Onu oradan kurtarmayı beceremeyişlerdi.

Denemişti Chris ama o zaman çok küçüktü.

Eğilip pencereden çıktı ve su damıtma aygıtının üstüne oturdu. Ellerini evin çatı padavralarına uzattı. İpi yakaladığında, ona ilk denemede erişebilmek büyük bir anlam ifade ediyormuş gibi bir başarı hissine kapıldı. Çürüyen ip pes edince paslanmış teneke kutunun iki evin arasında bir yere düştüğünü gördü.

Birden heyecanlandı, kalbi çılgınca atarak basamakları çifter çifter atladı ve bahçeye koştu. Birkaç saniye sonra tenekenin düştüğü yeri telaşla arıyordu. Sonunda buldu kendisine göz kırpan parıltıyı.

O noktada ağaçlar güneş ışınlarını engelleyecek kadar yoğun ve uzundu. Chris büyük çamlardan birinin dibinde çöküp parmağını tenekenin içine sokunca eline bir kâğıt parçası geldi. O son mesajın neyle ilgili olduğunu anımsamıyordu. Emily mi göndermişti, yoksa kendisi mi? Onu da bilemedi.

Kâğıdı çıkartırken midesi düğümlendi.

Dikkatle açtı kırılgan kat yerlerinden.

Boştu.

Baştan beri öyle miydi, yoksa aradan geçen yıllar üstünde yazanları silmiş miydi? Bunu asla bilemeyecekti. Notu cebine tıkıp Emily'nin evine sırtını döndü. Bir şeyler yazılmış olması ya da olmaması belki gerçekten önemli değildi.

anlaşma

Jodi Picoult

40 farklı dilde 20 milyon okurun sevgilisi Jodi Picoult'dan ruhunuza işleyecek bir aşk hikayesi.

'Söylenecek bir şey kalmamıştı.
Kollarını ona dolayan kızın hayatının her evresini gözünün önüne getirebiliyordu; beş yaşında daha sarışın, on bir yaşında hızla boy atıyor, on üç yaşında elleri erkeksi.
Mehtap, çekik gözlerinde yansıyarak yuvarlanıyordu gökyüzünde.
Kız onun teninin kokusunu içine çekti ve "Seni seviyorum," dedi.
Genç adam onu o kadar usulca öptü ki kız bunu hayal ettiğini sandı; gözlerine bakmak için biraz geri çekildi.
Ve silah patladı.'

Harte ve Gold aileleri on sekiz yıl boyunca yan yana evlerde yaşadı. Aile pikniklerinden en mahrem sırlara kadar her şeyi paylaştılar. Çocukları Chris ve Emily'nin yakınlaşması da bu nedenle sürpriz olmadı, hatta arzu edildi. Birbirini neredeyse doğdukları günden beri tanıyan, hiç ayrılmayan liseli iki genç, ailelerinin gurur tablosunda el ele gülümsüyordu; ikisi de başarılı, ikisi de popüler, ikisi de pırıl pırıl.
Ama bir gece yarısı çalan telefonla her şey değişti;
Emily başından vurulmuştu, Chris olay yerindeki tek kişiydi ve silahta kendisi için de bir kurşun olduğunu söylüyordu...

İnsan, aile, dostluk, aşk...
Siz olsanız ne yapardınız?

"Picoult yarattığı karakterlere bürünmekte akılalmaz bir yetenek sergiliyor."
New York Times

"Hiçbir romancı sayfaları Jodi Picoult'dan daha etkileyici çevirtemiyor."
USA Today

"Picoult kestirilemez bir ihtişamla yazıyor."
Stephen King

"Picoult'un ne kadar iyi yazdığını abartmak zor."

ACD 0858785

23₺